Phùng Xuân - Đại Giang Lưu

Contents

Phùng Xuân - Đại Giang Lưu **2**

1. Đại Giang Lưu - Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ . . . 2
2. Đại Giang Lưu - Chương 2: Nghe Lầm . . . 5
3. Đại Giang Lưu - Chương 3: Nghi Ngờ . . . 8
4. Đại Giang Lưu - Chương 4: Hiểu Rõ . . . 11
5. Đại Giang Lưu - Chương 5: Đóng Phim . . . 13
6. Đại Giang Lưu - Chương 6: Liên Hoa (hoa Sen) . . . 17
7. Đại Giang Lưu - Chương 7: Thủ Đoạn . . . 20
8. Đại Giang Lưu - Chương 8: Kí Hiệu 'đúng' . . . 23
9. Đại Giang Lưu - Chương 9: Mê Mẩn . . . 27
10. Đại Giang Lưu - Chương 10: Quan Hệ . . . 30
11. Đại Giang Lưu - Chương 11: Vạch Trần . . . 33
12. Đại Giang Lưu - Chương 12: Mời . . . 36
13. Đại Giang Lưu - Chương 13: Từ Chối . . . 39
14. Đại Giang Lưu - Chương 14: Tìm Tra . . . 41
15. Đại Giang Lưu - Chương 15: Tăng Tốc . . . 44
16. Đại Giang Lưu - Chương 16: Quyết Định . . . 48
17. Đại Giang Lưu - Chương 17: Độc Chiêu . . . 50
18. Đại Giang Lưu - Chương 18: Phản Lại Một Đòn . . . 53
19. Đại Giang Lưu - Chương 19: Lừa Gạt . . . 56
20. Đại Giang Lưu - Chương 20: Lên Men . . . 59
21. Đại Giang Lưu - Chương 21: Ăn Mì~ . . . 62
22. Đại Giang Lưu - Chương 22: Chương Kiến Quốc . . . 68
23. Đại Giang Lưu - Chương 23: Gây Xích Mích . . . 72
24. Đại Giang Lưu - Chương 24: Tưới Dầu . . . 77
25. Đại Giang Lưu - Chương 25: Điên Cuồng . . . 81
26. Đại Giang Lưu - Chương 26: Nhà . . . 85
27. Đại Giang Lưu - Chương 27: Quá Khứ . . . 94
28. Đại Giang Lưu - Chương 28: Đóng Dấu . . . 98
29. Đại Giang Lưu - Chương 29: Chương Gia . . . 103
30. Đại Giang Lưu - Chương 30: Thương Lượng . . . 107
31. Đại Giang Lưu - Chương 31-1: Em Có Lo Lắng Anh Mới Mừng (1) . . . 112
32. Đại Giang Lưu - Chương 31-2: Em Có Lo Lắng Anh Mới Mừng (2) . . . 118
33. Đại Giang Lưu - Chương 32: Anh Thật Là Một Người Tốt . . . 124
34. Đại Giang Lưu - Chương 33 . . . 129
35. Đại Giang Lưu - Chương 34-1: Bùn Nhão?! Bà Chủ?!~ . . . 134
36. Đại Giang Lưu - Chương 34-2: Bùn Nhão?! Bà Chủ?! 2 . . . 140
37. Đại Giang Lưu - Chương 35: Ninh Viễn Tranh? Chu Du Minh? . . . 146
38. Đại Giang Lưu - Chương 36: Xem Mi Lần Này Trốn Đi Đâu~ . . . 151
39. Đại Giang Lưu - Chương 37-1: Một Nhà Các Người, Từ Cha Mẹ Tới Con Cái, Là Một Đám Lừa Đảo (1) . . . 157

40. Đại Giang Lưu - Chương 37-2: Một Nhà Các Người, Từ Cha Mẹ Tới Con Cái, Là Một Đám Lừa Đảo (2) 162
41. Đại Giang Lưu - Chương 38: Thứ Lạnh Lòng Nhất Và Thứ Lãng Mạn Nhất 181
42. Đại Giang Lưu - Chương 39-1: Người Thân Nhất (1) 191
43. Đại Giang Lưu - Chương 39-2: Người Thân Nhất (2) 196
44. Đại Giang Lưu - Chương 40: Con Cái 203
45. Đại Giang Lưu - Chương 41: Thân Phận 211
46. Đại Giang Lưu - Chương 42: Hai Hổ Tranh Đoạt 221
47. Đại Giang Lưu - Chương 43-1: Thật Giả Chạm Mặt 1 231
48. Đại Giang Lưu - Chương 43-2: Thật Giả Chạm Mặt 2 245
49. Đại Giang Lưu - Chương 44: Qùa 250
50. Đại Giang Lưu - Chương 45: Dã Tâm 264

Phùng Xuân - Đại Giang Lưu

Giới thiệu
Thể loại: Hào môn thế gia, báo thù rửa hận, vòng giải trí, mỹ thực, hiện đạiTình trạng bản gốc: hoà

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phung-xuan-dai-giang-luu

1. Đại Giang Lưu - Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Phùng Xuân nghe xong ồ một tiếng, sau đó nói, "Mỗi năm đều chụp ảnh, người nhà em quan hệ thật tốt."

Dương Đông đứng ở cửa biệt thự Chương gia, đánh giá người con trai này.

Có lẽ, nên khen cậu ta trông rất được.

Cậu ta cũng không cao lắm, hình như chỉ cao đến tai của anh, nếu ước lượng thử, tám phần mười là chỉ cỡ một mét bảy lăm, nhưng nhờ dáng người thon dài, hoặc là do bộ âu phục quá vừa người, khiến cậu ta có vẻ rất cao. Giống như, Dương Đông đột nhiên nghĩ đến loài cây trúc ở sau núi nhà mình, xuân đến măng trúc vừa mọc, cao ngất lại xanh tươi.

Còn về gương mặt đó, đường nhìn của Dương Đông dời từ chân, đến hông cậu ta, từ từ đảo lên trên, nội tâm không khỏi kêu gào nhưng lại cũng cảm thấy đúng là nên như thế, một dáng người thế này, nên đi cùng một gương mặt như vậy, đã không thể dùng mi thanh mục tú để hình dung, là bởi vì quá mức trắng nõn, hoặc là lông mi cùng đồng tử quá đen, tròng mắt quá xanh, còn môi lại quá hồng, ngũ quan quá lóa mắt khiến anh không cách nào dời mắt.

Ánh mắt sâu, thần thái mê hoặc, anh thậm chí còn có thể cảm nhận được một sự quen thuộc trong đó —- hoàn mỹ đến mức mỗi một đường nét kia như đều được điêu khắc theo tâm ý của anh.

Nhưng đây dù sao vẫn đang ở Chương gia, là gia đình kết nghĩa của ba anh, mà anh, cũng là một kẻ thân kinh bách chiến, là một thương nhân thành công đã trải qua vô số sự đời, việc ngoài ý muốn như vậy chỉ khiến anh thất thần trong nháy mắt, sau đó, anh lập tức lấy lại tinh thần, nhưng trong khoảnh khắc kia, anh thoáng thấy cậu trai đối diện này ngây ngô liếc mắt nhìn anh, nhưng rất nhanh lại nghiêng đầu, cứ như đã nhìn thấu anh.

Này vẫn chưa khiến Dương Đông cảm thấy quẫn bách chút nào, trái lại còn khơi dậy hứng thú trong anh, anh càng không chút kiêng kỵ quan sát từng chi tiết nhỏ ở cậu trai này, ví dụ như cái trán đẹp đẽ, nốt ruồi son nho nhỏ bên tai phải, còn có cái cổ bên trong cổ áo sơ mi, trắng lại non mịn, lại cũng không quá gầy, có lẽ xương quai xanh phía sau lớp áo kia hẳn là thập phần mê người, anh hứng thú hỏi người bên cạnh cậu ta, "Thiên Ái, bạn em à?"

Chương Thiên Ái dường như cũng đang ngập trong hưng phấn mang bạn trai về ra mắt gia trưởng —- tuy rằng chẳng qua là tham dự tiệc đính hôn của anh trai mình, cũng không phải chính thức. Cô tất nhiên không hề đề phòng Dương Đông, hoặc nên nói là, sợ rằng cô còn không nghĩ tới, đứng đối mặt bất quá một phút đồng hồ, người đàn ông đối diện này, đã sinh ra hứng thú với người yêu của cô.

Cô cười hì hì, dùng thanh âm trong trẻo đặc trưng của con gái trả lời, "Đông ca tới lúc nào vậy? Có phải tới để cản rượu thay anh trai em không. Đây là Phùng Xuân." Cô thuận tay lắc lắc cánh tay đang ôm Phùng Xuân không buông, "Phùng Xuân, đây là Dương Đông, gọi Đông ca là được. Ba ảnh với ba em là anh em kết nghĩa, bọn em lớn lên cùng nhau."

Đến lúc này, chàng trai nọ mới nói câu đầu tiên, "Đông ca, hạnh ngộ."

Thanh âm này lại không như tưởng tượng của Dương Đông, linh động êm tai, trong vắt như ngọc. Mà lại khàn khàn trầm thấp vô cùng, cũng chỉ có bốn từ, rõ ràng còn ở trước mặt mọi người, nhưng lại thật giống như ghé sát vào tai anh mà nói, tựa như con rắn nhỏ chui vào lỗ tai, lại tựa như dùng giấy nhám thật dày cọ vào da anh, lông tơ trên người anh lập tức dựng hết lên.

Gợi cảm, đây là một báu vật.

Dương Đông lần thứ hai đánh giá chàng trai hoàn mỹ trước mặt.

Nhưng lúc này lại chưa đợi anh thưởng thức lần nữa, Chương Thiên Hạnh vội vã chạy tới, vừa đi vừa nói, "Anh tới rồi, trễ vậy mới tới, cẩn thận mẹ trách anh." Đi tới bên này, hắn dường như mới nhìn đến Phùng Xuân bên cạnh, cánh tay trực tiếp khoát lên người Dương Đông, cười híp mắt, "Đây là Phùng Xuân đi, vào thôi, Manh Manh ở trong kìa!"

Chương Thiên Ái vừa nghe Từ Manh Manh ở trong, hưng phấn kéo Phùng Xuân, "Mình vào trước đi. Có Manh Manh tỷ ở đây, anh yên tâm đi, cửa ải ba mẹ em chắc chắn dễ qua hơn."

Phùng Xuân hiển nhiên tốt tính, Chương Thiên Ái vội vã đi vào, kéo cậu lảo đảo, như dù vậy, cậu cũng không nổi giận, trái lại còn quay đầu, nói một cậu với Chương Thiên Hạnh, "Đính hôn vui vẻ! Đây là lễ vật của tôi."

Đó là một bộ ly tách pha cà phê hiệu Royal Doulton, đồ sứ của nhãn hiệu này rất tinh xảo, cũng là loại Từ Manh Manh thích nhất, hiển nhiên là Phùng Xuân đã tìm hiểu trước. Chỉ là Chương Thiên Ái cảm thấy không cần đưa gì cả, nói với Phùng Xuân, "Được rồi được rồi, mau qua đó thôi, bọn họ chắc chắn sẽ mở, tùy tiện để một bên là được, hai người họ cũng không thiếu đâu."

Cô xem nhẹ việc này, khiến trên gương mặt trắng nõn của Phùng Xuân nhuốm một chút ngượng ngùng, cũng may Chương Thiên Ái không cho cậu thời gian dừng lại, trực tiếp dắt cậu vào phòng. Rất nhanh đã mất dạng trước mặt hai người.

Em gái như vậy, cho dù là Chương Thiên Hạnh, cũng hiểu được có chút quá trớn. Hắn hơi mất tự nhiên cười cười nhìn Dương Đông, "Tính tình Thiên Ái là vậy, không biết bao giờ mới thay đổi được! May mà..." Lúc này hai bên trái phải đều không người, hắn nói chuyện cũng thoải mái, "Nó lại xem trọng một tên diễn viên, chỉ cần có tiền là được, nếu không thì công tử nhà nào có thể chịu để nó dày vò kiểu đó."

Hắn nói chuyện, mắt cứ nhìn Dương Đông, chẳng qua, Dương Đông cũng không có ý tiếp nhận.

Anh thậm chí làm như vô ý đi về trước hai bước, hoàn toàn thoát khỏi vòng tay Chương Thiên Hạnh đang khoát lên người mình.

Điều này khiến chân mày Chương Thiên Hạnh cau lại, hắn nhịn không được kêu một tiếng, "Đông ca!"

Đây hoàn toàn không giống với hình tượng thường ngày của Chương Thiên Hạnh, ở công ty, hắn là một người thừa kế nghiêm túc, lúc nào cũng đi theo sau Chương Kiến Quốc. Đối với bằng hữu, hắn là một quý công tử nổi danh, vui cười tức giận mắng ai cũng không sợ. Cho dù là ở trước mặt cô em gái Chương Thiên Ái, hắn cũng là một người anh nghiêm khắc, lúc dạy dỗ không hề khách khí.

Nhưng hắn hôm nay, lại dùng một loại âm thanh gần như cầu khẩn gọi Dương Đông, thậm chí nếu nghe kĩ, bên trong còn có một chút ủy khuất, một chút làm nũng.

Chỉ cần là người quen biết hắn mà nhìn thấy, sợ là muốn rớt cả mắt kính.

Nhưng Dương Đông vẫn khăng khăng làm lơ, anh từ trên cao nhìn xuống Chương Thiên Hạnh —- anh cao đến chừng một mét chín, dùng loại ngữ khí như anh cả mà nói, "Hôm nay là ngày lành của cậu, đừng mất hứng."

Phùng Xuân theo Chương Thiên Ái vào phòng khách ở nhà lớn Chương gia, đây là lần đầu cậu tới đây, cho nên nhìn quanh cũng đặc biệt kĩ càng. Chung quanh cũng không phải tràn ngập nội thất lóng lánh kim sa kiểu nhà giàu mới nổi như trong tưởng tượng của cậu, mà lại rất trang nhã, mỗi một cái bàn cái ghế bày biện đều rất khéo léo, thoạt nhìn vừa xa hoa lại ấm áp.

Cậu xem xét chung quanh rồi nói một câu thật lòng, "Rất đẹp."

Tám phần mười đây là nơi làm Chương gia cảm thấy kiêu ngạo nhất, nhận xét này khiến Chương Thiên Ái rất đắc ý, ríu rít giới thiệu với cậu, "Tất nhiên, đây chính là do mẹ em tự tay thiết kế, từ mấy món gia cụ lớn lớn cho đến từng món đồ trang trí nhỏ, đều do mẹ chọn lấy từ khắp thế giới, anh cũng biết đó, mẹ ở phương diện này luôn luôn đi đầu trong thưởng thức, dù sao cũng là sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học có uy tín ở Mỹ mà."

Chương Thiên Ái nói xong lại đắc ý, ánh mắt Phùng Xuân tập trung vào ảnh chụp trên tường, trên đó lớn nhất là một bức ảnh chụp gia đình Chương gia, trong hình chỉ có bốn người, vợ chồng Chương Kiến Quốc, Chu Hải Quyên, anh em Chương Thiên Hạnh, Chương Thiên Ái.

Đây thật sự là một gia đình có nhan sắc cực cao, hơn nữa quan hệ lại thập phần khắng khít, Chương Kiến Quốc và Chu Hải Quyên hai người ngồi phía trước, cùng nắm tay nhau, Chương Thiên Hạnh và Chương Thiên Ái hai anh em đứng phía sau cười đến hạnh phúc, thoạt nhìn hết sức cảnh đẹp ý vui.

Hơn nữa, đó cũng không phải tấm ảnh gia đình duy nhất, vào trong Phùng Xuân mới phát hiện, trên cả bức tường này, đều treo đầy ảnh. Trên ảnh đều ghi rõ thời gian, từ một nhà ba người đến trở thành bốn người, mỗi một năm đều không thiếu. Ánh mắt cậu dùng lại trên một tấm ảnh, trên đó ghi năm 1991, đây đại khái là năm Chương Thiên Hạnh vừa ra đời, hai vợ chồng nhìn đặc biệt vui vẻ, trong đó là vẻ mặt buồn ngủ của bé Chương Thiên Hạnh.

Cậu tùy ý hỏi, "Anh em sinh tháng mấy?"

Chương Thiên Ái thuận miệng đáp, "Đại Thiên Yết, tháng mười một, chúng ta đi thôi, Manh Manh tỷ hẳn là đang chờ đó."

Phùng Xuân nghe xong ồ một tiếng, sau đó nói, "Mỗi năm đều chụp ảnh, người nhà em quan hệ thật tốt."

Chương Thiên Ái lúc này mới hiểu ra, nghĩ tới gia đình Phùng Xuân không hề coi trọng cậu, đã lâu như vậy cũng chưa từng đến thăm cậu, thường ngày cũng ít có điện thoại. Cô lúc này lại không giống vừa nãy, dường như thoáng cái ôn nhu hẳn lên, ôm cánh tay cậu bảo, "Ba mẹ em làm người tốt lắm, bọn họ đều sẽ thích anh, sau đó cũng sẽ yêu thương anh mà."

Cô nói đến đây mặt liền đỏ bừng, nhịn không được nghiêng đầu ngả lên cánh tay Phùng Xuân, nhỏ giọng ngọt ngào nói, "Chờ khi chúng ta kết hôn rồi, chúng ta sẽ trở thành một gia đình hạnh phúc, em cũng sẽ cố gắng làm một người vợ tốt như mẹ em, sẽ cả đời yêu anh, sinh cho anh hai đứa con, nhìn chúng nó hạnh phúc lớn lên. Phùng Xuân, ba mẹ anh không cho anh được, em sẽ cho anh hết."

Cô tám phần mười đã tự mình bị hình làm cảm động, lại quên mất tính tình hống hách của mình, nên thẹn thùng đến mức nhắm cả mắt lại, chỉ là vẫn rúc vào người Phùng Xuân, ngửi mùi hương dễ chịu trên người cậu, sau đó chợt nghe thanh âm Phùng Xuân hơi phấn chấn đáp, "Ừ. Chúng ta nhất định như thế." Cả người hạnh phúc đến mức muốn bay lên.

Cô không thấy được, trên mặt Phùng Xuân cũng không có ý cười, ánh mắt cậu chỉ có thù hận, cậu nhìn chằm chằm bức ảnh gia đình kia, mặt lạnh như băng, thân thể cậu vì phẫn nộ mà hơi run rẩy, phải có bao nhiêu kiềm chế, mới nói ra được câu nói kia.

Edit lại mới thấy bạn Ái mơ thiệt đẹp, bạn là hình tượng lý tưởng cho bánh bèo số 1 (

2. Đại Giang Lưu - Chương 2: Nghe Lầm

Chu Hải Quyên sợ là căn bản không biết, Dương Đông này, là một chuẩn Gay, cái uy hiếp này của bà ta, kỳ thực rất buồn cười.

~Phùng Xuân đến Chương gia với hai thân phận, một là bạn trai trong lời đồn của Chương Thiên Ái, thứ hai là bạn bè của con dâu mới gả Từ Manh Manh.

Từ Manh Manh chính là con gái một của Từ thị, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên với Chương Thiên Hạnh, coi như là môn đăng hộ đối.

Theo lý thuyết thì một diễn viên nhỏ nhoi như Phùng Xuân cùng một thiên kim nhà giàu như thế không thể cùng xuất hiện, nhưng Từ Manh Manh lại khăng khăng thích diễn xuất, năm thứ hai đại học liền bước vào vòng giải trí, nhờ bối cảnh hùng hậu nên sự nghiệp rất nhanh phát triển, hiện nay tuy không đến mức quá nổi tiếng, nhưng cũng coi như lấy được tên tuổi nhất định — cô đi vào con đường nghệ thuật, hiện giờ thiên về hướng kịch nói còn nhiều hơn kịch truyền hình.

Phùng Xuân cũng không phải học diễn xuất, mà là kiến trúc. Chẳng qua vẻ ngoài đẹp quá mức, một hôm đi mua đồ uống lại đụng phải người đại diện Phùng Trúc Mai đang ghé trường bọn họ làm việc, cô liếc mắt một cái liền nhìn trúng Phùng Xuân, dùng hết cách dụ dỗ mới thu cậu vào tay, mà Từ Manh Manh cũng là nghệ nhân dưới trướng Phùng Trúc Mai, cuối cùng liền quen biết.

Đầu năm nay Phùng Xuân cùng Từ Manh Manh hợp tác trong một bộ phim điện ảnh nhỏ tên "Chờ đợi", hai người diễn nam nữ chính, cùng nhau diễn xuất yêu đương ba tháng, tuy là không phải cọ sát ra lửa thật, nhưng lại rất quen thuộc. Sau đó Chương Thiên Ái đến tham ban Từ Manh Manh, Phùng Xuân vừa lúc đang tẩy lớp trang điểm đứng đó trò chuyện với cô, Chương Thiên Ái nhìn thấy Phùng Xuân thì thật sự kinh ngạc, nhất kiến chung tình.

Theo lời Chương Thiên Ái, cô sống hơn hai mươi năm chưa từng thấy qua nam nhân đẹp như thế, cho nên liền bắt đầu bền bỉ theo đuổi. Chương gia chỉ coi cô vẫn như lúc trước sẽ chóng yêu chóng chán, căn bản chẳng để trong lòng, chỉ tùy ý cô hồ đồ. Từ Manh Manh cảm thấy thật như vũ nhục người ta, còn từng khuyên can qua, Phùng Xuân vì thế thấy cô làm người không tệ, hai người liền từ người quen trở thành bạn bè.

Sau lại Phùng Xuân đáp lời đồng ý, Chương Thiên Ái muốn dẫn cậu về gặp gia trưởng, người trong giới gần như nổ tung. Phải biết, trong giới này kẻ muốn gả vào nhà giàu rất nhiều, có thể đi đến bước ra mắt gia trưởng, bất kể nam hay nữ, ai lại không phải mất một lớp da, được như cậu thì lại cực ít. Lời đố kị cũng rất nhiều, ví dụ như trên đời này có rất nhiều loại người, trước đắng sau ngọt, trước ngọt sau đắng, ngày sau trở thành cái dạng gì có ai nói chắc được đâu.

Từ Manh Manh vì thế còn khuyên lơn cậu, Chương Thiên Ái yêu đương không bền, Chương gia cũng không phải gia đình bình thường, đến lúc đó hôn sự không thành, cậu không phải càng khó khăn sao?

Chỉ là Phùng Xuân có mục đích riêng, nên không nghe theo Từ Manh Manh, đáp ứng Chương Thiên Ái.

Bất quá, vợ chồng Chương gia thủ đoạn thật sự cao. Bọn họ căn bản không cự tuyệt cậu, mà lại mời cái người luôn bận rộn, Dương Đông tổng tài của Đại Dương Quốc Tế, đến đây, ai mà không biết, Chương Kiến Quốc muốn gả Chương Thiên Ái cho Dương Đông này?

Chương Thiên Ái mang Phùng Xuân thân thiết một phen ở phòng khách, lúc này mới dẫn cậu vào phòng tiệc.

Tiệc đính hôn của con trai độc nhất Chương gia, bởi vì quan hệ của Từ Manh Manh trong giới giải trí, cũng không long trọng, chỉ mời những người bạn tri kỉ quan hệ thân mật. Đều là người có thân phận, nên nơi này không hề ầm ĩ, trong khung cảnh nhạc nền nhẹ nhàng, tốp năm tốp ba người rải rác trong đại sảnh Chương gia.

Chương Thiên Ái muốn dẫn Phùng Xuân vòng qua bên hông, qua khỏi chỗ có nhiều người quen để lên lầu hai tìm Từ Manh Manh. Lại không ngờ, vừa vào đã chạm mặt ngay với mẹ cô.

Lúc này ba mẹ cô đang cùng một vị phu nhân trò chuyện đến khí thế ngất trời, cô dẫn Phùng Xuân đi đến phòng khách mới có mấy bước, vị Chu Hải Quyên mang danh cực kì thanh cao, sinh viên tốt nghiệp trường danh giá ở Mỹ kia, cứ như là sau lưng có mắt, đúng lúc quay đầu lại.

Phùng Xuân trước đây, chỉ gặp qua vị phu nhân này trong hình. Hôm nay mặt đối mặt, tướng mạo của bà, kỳ thực cũng không phải quá giống hình chụp. Bà ta trong hình, môi cong lên, mắt đầy từ ái, thoạt nhìn hết sức thân thiện, nhưng Chu Hải Quyên hôm nay, bà mặc dù nhờ trang điểm hoặc chăm sóc tốt nên nhìn có vẻ còn trẻ, nhưng cặp mắt kia, vẫn cho thấy tính cách thật sự của bà ta.

Chương Thiên Ái dường như rất sợ mẹ mình, cũng không dám quay đầu, chỉ nhỏ giọng nói với cậu, "Mẹ em hơi có chút thanh cao, ba em thì hơi nghiêm túc, anh cũng đừng làm mất mặt em. Thật nhiều người đây, bọn họ cũng đều biết em dẫn anh tới, đang chờ để chế giễu đó."

Lời nghe cũng không xuôi tai, vì sao lại chờ chế giễu, bất quá là do Phùng Xuân thân phận thấp mà thôi. Chương Thiên Ái lại không phát hiện, mà là nháy mắt liền đổi thành ngữ khí dỗ ngọt nói với cậu, "Tất nhiên, biểu hiện tốt, em có thưởng nha. Ninh Viễn Tranh đang cạnh tranh với anh có phải vừa mua xe thể thao không, em mua cho anh."

Phùng Xuân trong lòng cười ha hả, nhưng lời vừa ra miệng lại thật ôn nhu, "Ừ."

Chương Thiên Ái hiển nhiên rất hài lòng, lôi cậu đi về phía trước. Nhưng vừa lúc này, Chu Hải Quyên lại bắn cho Chương Thiên Ái một ánh mắt dừng lại, chân của Chương Thiên Ái vừa mới bước tới cứ như vậy mà rụt về ngay dưới mí mắt Phùng Xuân.

Sau đó ánh mắt Chu Hải Quyên nhìn về phía Phùng Xuân, lấy ánh mắt cứ như đang xem hàng, dùng tốc độ cực nhanh xem xét, từ ngọn tóc đến mũi giày của cậu, rồi lại về tới mặt cậu, nhìn ánh mắt cậu, liền vẫy vẫy tay với Chương Thiên Ái.

Chương Thiên Ái hiển nhiên không ngờ rằng cô đã dẫn người tới, nhưng kết quả cư nhiên lại như vậy. Cô nhìn thoáng qua Phùng Xuân, lắc đầu với Chu Hải Quyên, nhưng tầm mắt Chu Hải Quyên lại trở về gương mặt Phùng Xuân, loại ánh mắt này vẫn mang theo cao ngạo trào phúng, cứ vậy mà nhìn cậu.

Phùng Xuân vì thế, cực kì biết điều lui về sau một bước.

Điều này hiển nhiên khiến Chu Hải Quyên hết sức hài lòng, bà lại vẫy tay với Chương Thiên Ái, Chương Thiên Ái hận đến mức lập tức nhéo Phùng Xuân một cái, oán giận, "Anh không nghe lời em." Nhưng lại không có cách chống lại mẹ mình, chỉ có thể buông Phùng Xuân ra từ từ đi qua kia.

Phùng Xuân cứ thế đứng tại chỗ nhìn, Chu Hải Quyên kéo cô đứng bên phải mình. Lúc này Dương Đông và Chương Thiên Hạnh cuối cùng một trước một sau từ ngoài cửa đi vào, Dương Đông trông vẫn bình tĩnh như thường, nhưng Chương Thiên Hạnh thì sắc mặt lại cực kì khó coi. Hai người vào phòng khách liền tách nhau ra, Chương Thiên Hạnh lướt qua Phùng Xuân lên lầu hai, thoạt nhìn là đi tìm cô dâu, mà Dương Đông còn lại là trực tiếp đi về hướng ba người Chu Hải Quyên, sau đó Phùng Xuân nghe anh gọi vị phu nhân kia một câu, "Mẹ."

Lúc này, Chương Thiên Ái và Dương Đông đứng cạnh nhau, mục tiêu của Chu Hải Quyên thật rõ ràng, bà lơi lỏng Chương Thiên Ái, cũng không phải đồng ý chuyện bọn họ, mà là ra oai phủ đầu với Phùng Xuân —- cái ra oai này, có sự không đồng ý của ba mẹ Chương gia, còn có một Dương Đông phú nhị đại so ra hơn hẳn.

Chỉ tiếc, Phùng Xuân lại hàm súc cười cười với Dương Đông vẫn đang nhìn về phía cậu — Chu Hải Quyên sợ là căn bản không biết, Dương Đông này, là một chuẩn Gay, cái uy hiếp này của bà ta, kỳ thực rất buồn cười. Đương nhiên, Phùng Xuân sẽ không rảnh nhắc nhở bà, cậu vừa quay đầu qua một bên, đã có không ít người trong giới thấy được một màn này, bọn họ đang đến gần, tám phần mười là muốn tâm sự với cậu về mấy chuyện gả vào nhà giàu đây mà.

Phùng Xuân không hề có hứng thú với việc này, cũng tựa như cậu không có hứng với scandal Chương gia tiểu thư theo đuổi cậu năm năm mê dại không đổi —- nếu bọn họ biết, cái mà Chương Thiên Ái muốn chẳng qua là một con chó xinh đẹp ngoan ngoãn biết nghe lời thuộc về cô, sợ là bọn họ cũng mất hết hứng thú với trò hề công chúa yêu người thường này.

Cậu lướt qua mấy vị khách đang giơ ly rượu nói chuyện phiếm, dừng lại tại một góc cách không xa thang lầu, nhìn ngắm căn phòng khách hoa mỹ tinh xảo. Không ai biết, cậu cảm thấy hứng thú, chẳng qua là do cái thân phận này ở Chương gia có thể tạo thuận lợi cho cậu mà thôi.

Rất nhanh, tiệc đính hôn liền tuyên bố bắt đầu. Mọi người thoáng cái đã vây quanh hai bên trái phải sân khấu mới dựng.

Phùng Xuân nhân cơ hội này cũng theo đoàn người đi về phía trước, nhưng đến trước thang lầu liền đứng lại.

Như Chương Thiên Ái đã nói, khi đồng hồ điểm đúng bảy giờ, đèn trong đại sảnh bỗng nhiên tối lại, trong khoảnh khắc, nhìn không rõ năm ngón tay, Phùng Xuân nương theo cảnh tượng trong trí nhớ, nhanh chóng bước lên thang lầu.

Chẳng qua là để tạo hiệu quả thị giác, bất quá mấy giây, sau một tiếng kinh hô, chỉ nghe ầm ầm vài tiếng, đèn chiếu sáng hai ngàn oát bỗng nhiên lóe lên, dẫn mọi ánh mắt tập trung tại giữa sân khấu.

Phùng Xuân lúc này đã rẽ qua khúc ngoặc, vừa kịp biến mất trong tầm mắt những người ở lầu một.

Đứng trên sân khấu chính là hai người Chương Thiên Hạnh cùng Từ Manh Manh. Trong tiếng vỗ tay như thủy triều, Chương Thiên Ái vừa lúc đó, quay đầu nhìn quanh quất, Dương Đông bên cạnh bất động thanh sắc hỏi cô, "Tìm ai vậy?" Chương Thiên Ái nhíu mày, "Phùng Xuân ấy. Vừa thấy ảnh còn đứng cạnh thang lầu mà, đèn vừa sáng lên, người đã mất tăm, thật là, em còn muốn nhân cơ hội để ba ba gặp ảnh một chút."

Lúc này trên lầu đã không còn bóng người. Phùng Xuân căn cứ vào thông tin dụ được từ Chương Thiên Ái, trực tiếp lên lầu ba.

Ở đây đại khái do cách phòng khách xa hơn, nên lại mang một cảm giác yên tĩnh, tiếng hoan hô dưới lầu, rõ ràng là gần ngay bên tai lại dường như xa tận chân trời, có chút không chân thật. Cậu chậm rãi bước trên thảm, quan sát chung quanh.

Ở cửa thang lầu đặt một cái sô pha vừa cho hai người, hiển nhiên là khu tiếp khách nho nhỏ. Về phía cuối hành lang là tứ diện môn.

Phùng Xuân bắt đầu thử từ cánh cửa bên phải, cửa cũng không khóa. Sau khi mở cửa, Phùng Xuân dùng áo sơ mi che lại di động mở lên chức năng đèn pin, liền nhìn thấy trong phòng nhất thanh nhị sở. Bên phải là thư phòng, tám phần mười đã bắt đầu sử dụng, trên giá sách bày không ít sách. Trái là một phòng tập thể thao, toàn bộ đều là dụng cụ tập thể hình. Thứ hai bên phải từ ngoài vào là tủ quần áo nghi lễ, chắc là chuẩn bị cho Từ Manh Manh. Sau đó là một gian cuối cùng, cậu chậm rãi mở vào, đây mới là phòng ngủ.

Nương theo ánh đèn mờ ảo từ đèn pin, Phùng Xuân quét qua toàn cảnh căn phòng —- vô luận là xa hoa cỡ nào, trong này bất quá cũng chỉ là buồng vệ sinh, giường, tủ đầu giường, bàn trang điểm và mấy thứ gia cụ đặt trên đó, có vẻ thập phần rộng rãi. Phùng Xuân từ từ đi vào, dạo một vòng trong phòng, sau đó móc ra một vật nhỏ, y như suy tính, nhét vào dưới giường ngay sát mép góc phòng.

Làm xong việc này, Phùng Xuân liền tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, bây giờ dưới lầu tiệc đính hôn đang lúc cao trào, hiện tại đi xuống chắc chắn sẽ bị nghi ngờ, cậu dự định chờ mọi người bắt đầu rồi mới đi. Cứ ngồi vậy một hồi, lại không ngờ, nghe thấy bên ngoài có người đi lên, Chương Thiên Hạnh đè nén thanh âm gào lên, "Đông ca, anh thật không biết tâm ý của em sao?"

3. Đại Giang Lưu - Chương 3: Nghi Ngờ

"Cậu điên rồi, cậu còn biết hôm nay là ngày gì không?"

"Đúng, tôi điên rồi, tôi bị anh làm cho điên rồi! Để tôi điên một lần đi."

~~Phùng Xuân thật không nghĩ tới, Chương Thiên Hạnh lại xuất hiện ở đây.

Cậu nhanh chóng tắt đi động, trước đó còn thuận tiện nhìn thoáng qua thời gian hiển thị —- tám giờ. Rõ ràng, theo như thời gian dự định, lúc này nghi thức đính hôn vừa mới kết thúc. Hắn bây giờ hẳn là nên ở bên cạnh Từ Manh Manh, xã giao với các vị thân hữu, lúc này chạy theo Dương Đông đến đây, không sợ vợ chồng Chương gia phát hiện sao?

Động tác của Phùng Xuân còn nhanh hơn đầu óc, trước tiên nhẹ nhàng đi tới cửa, áp tai nghe.

Tiếng bước chân lên lầu càng lúc càng gần, tiếng hai người thấp giọng nói chuyện cũng càng rõ ràng. Chương Thiên Hạnh hiển nhiên rất nôn nóng, lại là hắn mở miệng trước, "Đông ca, chúng ta cùng nhau lớn lên, em có chỗ nào không tốt mà anh tại không thích?" Hắn vừa nói vừa đi vào trong.

Đến chỗ này rồi, hẳn là sẽ không vào phòng chứa quần áo mà nói chuyện nhỉ? Phùng Xuân nhất thời nghĩ khối bánh ngọt từ trên trời rơi xuống này hơi bị lớn. Hơn hết là, ngả bài ngay ngày đính hôn, cẩu huyết kiểu này đúng là đủ, Chương Thiên Hạnh đây là chơi cú đúp à? (Chỗ cuối chém, cơ mà không đổi nghĩa đâu)

Lúc này, chốt cửa phát ra âm thanh lách cách, hiển nhiên Chương Thiên Hạnh đã chuẩn bị mở cửa.

Phùng Xuân lập tức quay về sau, nhẹ nhàng lui vào toalet, từ từ đóng cửa lại, đồng thời chừa lại một khe nhỏ. Ngay lúc cậu vừa xong, cửa phòng cũng mở, cửa ở đây tất nhiên sẽ không phát ra tiếng kẽo kẹt, mà là cửa đụng cửa phát ra vài tiếng lộp cộp, nhắc nhở Phùng Xuân, cậu lập tức nín thở ngưng thần, dán tai vào khe cửa.

Đèn tường sáng lên, Dương Đông hiển nhiên hoàn toàn không hứng thú với kiểu tỏ tình này, thanh âm của anh có chút trầm thấp, mang đầy cảm giác áp bách, "Tôi ngay từ đầu đã nói với cậu, hôm nay là ngày vui của cậu, đừng mất hứng."

Chương Thiên Hạnh rõ ràng không quan tâm, hắn vẫn không thôi chất vấn, "Mất hứng, hai ta rốt cuộc là ai mới mất hứng? Đông ca, em có gì không tốt, muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, em với anh lớn lên cùng nhau, chúng ta có cùng hồi ức, anh là kì tài thương giới, em cũng đâu kém. Nếu anh không phải gay, em có thể im lặng không nói, nhưng mà anh là gay mà."

Ánh đèn rọi vào tận toalet, Phùng Xuân nhìn ra ngoài, ở góc độ này không thể nhìn thấy Chương Thiên Hạnh, bất quá cậu có thể tưởng tượng, vẻ mặt của hắn nhất định rất thống khổ. Cậu có thể nhìn thấy Dương Đông. Cái người vừa nãy mới dùng loại ánh mắt như máy CT mà nhìn cậu, đối mặt với một kẻ đang tỏ tình đến muốn điên rồi, lại không hề xúc động, thậm chí, Phùng Xuân có thể thấy, tay Dương Đông siết chặt một chút.

Đây nhất định là chán ghét.

Phùng Xuân nghĩ cũng biết.

Động tác nhỏ đó đã tuyên bố kết quả lần tỏ tình này của Chương Thiên Hạnh, nhưng cái tên Chương Thiên Hạnh yêu cuồng Dương Đông này cũng không biết được. Hắn vẫn thao thao không ngừng, "Trên đời này

còn có người nào thích hợp với anh hơn em sao? Vì sao anh chưa bao giờ nghiêm túc để mắt đến em một cái, vì sao em lại phải trả giá nhiều như vậy. Tại nghi thức đính hôn của em, anh ngay cả một chút khổ sở cũng không có, Đông ca, anh cứ thế mà không thích em, cứ vậy mà hoàn toàn không để tâm thậm chí là chán ghét sao?"

Thanh âm của Dương Đông lộ ra mười phần cự tuyệt, "Không thích là không thích, ở chung với nhau nhiều hơn nữa cũng không biến thành thích. Cậu là người trưởng thành, tôi nghĩ đạo lý này không cần tôi dạy. Thiên Hạnh, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lúc, Manh Manh đang chờ cậu."

Một vô cùng thống khổ, một bình tĩnh như nước, sợ rằng thẳng thắn kiểu này, bất luận là ai cũng không thể tiếp thu, huống chi, là thiên chi kiêu tử Chương Thiên Hạnh? Hắn gần như phải đè nén lửa giận cùng đau khổ, kiềm chế thanh âm cùng hô hấp, chất vấn Dương Đông, "Được, được, em không thể, người nào thì có? Anh nói cho em nghe người nào có thể. Là cái loại tiểu bạch kiểm Phùng Xuân đó sao? Đúng thế, thời điểm không quan trọng, cho nên ngay cái nhìn đầu tiên anh mới có thể không chút kiêng kị quan sát tên đó. Anh nhìn trúng nó đúng không? Vừa liếc mắt một cái liền nhìn trúng đúng không?"

Thanh âm của hắn đột nhiên cao lên, Phùng Xuân trong toalet, rõ ràng nghe được mình bị anh vợ hiểu lầm, kì lạ là không hề gấp gáp tức giận, thậm chí khóe miệng còn lộ ý cười —- cậu thế nào cũng không ngờ tới, cậu chuẩn bị nhiều như vậy lại vẫn không có tác dụng, đã vậy lửa lại còn có thể dễ dàng đốt tới trên người cậu, cái tên Chương Thiên Hạnh này có đúng là nhạy cảm với đố kị đến vậy không chứ.

Mà Dương Đông là nguyên cớ sự việc, cũng không cảm thấy Chương Thiên Hạnh như vậy là khả ái, anh nhìn như vỗ tay Chương Thiên Hạnh để an ủi, lại kéo dãn khoảng cách với hắn. Sau đó dùng khẩu khí như khiêu khích đáp, "Tôi thích dạng gì, không cần cậu phán xét."

Anh ta vậy mà không phủ nhận? Phùng Xuân lập tức híp mắt, ánh mắt hồ nghi dán vào trên người Dương Đông, anh ta phát hiện cái gì?

Chương Thiên Hạnh ngoài kia bị kích thích vì kết quả mình không bằng một tên diễn viên, đột nhiên nhào lên người Dương Đông, "Anh chưa từng thử qua, làm sao biết em không được chứ?"

Động tác của hắn quá bất ngờ, ngay cả Dương Đông cũng không đề phòng, hai người lập tức ngã xuống giường lớn, phát ra âm thanh nặng nề. Phùng Xuân nhịn không được đứng lên, tiếp tục nhìn ra ngoài, Chương Thiên Hạnh dường như điên lên rồi, điên cuồng lao lên người Dương Đông, hẳn là muốn hôn anh, còn cố sức cởi quần áo cả hai.

Dương Đông hiển nhiên không thể nào để hắn thực hiện được, chỉ thấy thắt lưng Dương Đông dùng lực một chút, vị trí hai người liền lộn ngược lại, Dương Đông ngồi trên người Chương Thiên Hạnh, nói với hắn, "Cậu điên rồi, cậu còn biết hôm nay là ngày gì không?" Chương Thiên Hạnh lần này lại làm như không nghe, vẫn cố sức muốn vùng dậy nhào về phía Dương Đông, nhưng tất nhiên vẫn vô ích, hắn thử vài lần liền phát hiện, ngược lại liền chuyển hướng qua phương diện khác —— hắn bắt đầu cởi quần áo.

Là một trong hai nhân vật chính của tiệc đính hôn hôm nay, mỗi một món y phục trên người Chương Thiên Hạnh đều là đặt thợ làm riêng, mấy món này mỗi một cái đều có giá trị xa xỉ, nhưng rõ ràng trong mắt Chương Thiên Hạnh lúc này, mấy món y phục này đều là thứ chết tiệt. Hắn trực tiếp kéo vạt trước âu phục, hận không thể lập tức lột sạch người mình, cho Dương Đông nhìn thấy anh ta để vuột mất bảo bối cỡ nào. Hắn tức giận quát, "Đúng, tôi điên rồi, tôi bị anh làm cho điên rồi! Để tôi điên một lần đi."

Dương Đông dường như thật sự nổ giận, tay kia hung hăng vung tới.

Chát một tiếng, thanh thúy đến mức cả Phùng Xuân đều nghe được rõ ràng.

Chương Thiên Hạnh sợ rằng không hề ngờ tới, Dương Đông sẽ đánh hắn. Phùng Xuân không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng nghe thấy bên ngoài thoáng cái liền yên tĩnh, sau là vài tiếng thở, tiếp đó, Chương Thiên Hạnh dường như kịp lấy lại phản ứng, rốt cuộc bật khóc, hắn hình như tựa vào người Dương Đông, Phùng Xuân nghe hắn nói, "Tại sao? Đông ca, em thích anh mà, vì sao? Đông ca, anh không thể thích em sao? Đông ca!"(Mấy câu này nghe giống bánh bèo hơn là pháo hôi thì phải…)

Nếu không phải Phùng Xuân biết rõ Chương Thiên Hạnh là loại người gì, nghe một đoạn này, sợ là cũng phải rơi nước mắt cho tình yêu không thành của hắn.

Chẳng qua Dương Đông rõ ràng không có bao nhiêu cảm giác đồng tình với nam nhân này. Hoặc nên nói là, anh cũng như Phùng Xuân biết rõ bản tính của hắn. Mặc cho Chương Thiên Hạnh khóc thành như vậy, anh chỉ lẳng lặng nghe, lại không hề có một câu khuyên giải an ủi, càng không có bất kì một lời hứa hẹn nào, thậm chí, Phùng Xuân trong toalet nhìn ra, ngay cả một cử chỉ giúp hắn lau nước mắt anh cũng không làm, nhìn cứ như một bức tượng.

Nếu tiếng khóc của ngươi, đau khổ của ngươi cũng không thể khiến đối phương mềm lòng, thì cũng chẳng còn ý nghĩa. Dần dần, Chương Thiên Hạnh kiềm tiếng khóc.

Lúc này Dương Đông thấy hắn không điên nữa, mới đẩy hắn ra, đứng dậy khỏi giường, sau đó nói, "Chỉnh đốn một chút rồi đi xuống đi, bọn họ chờ cũng sốt ruột rồi." Nói xong, anh liền đi về phía toalet.

Một thân mồ hôi của Phùng Xuân vừa bốc hơi hết lại muốn tuôn ra, cậu tuyệt đối không nghĩ tới, Dương Đông vậy mà lại đi về phía này. Cậu lùi lại ngước lên, nương theo ánh sáng từ ngoài khe cửa rọi vào, chỗ duy nhất có thể nấp được trong toalet này, chính là cái bồn tắm cực lớn kia. Nhưng chỗ đó cũng không an toàn, nhất là thân hình Dương Đông cao như vậy, sợ rằng chỉ cần đến hơi gần một chút là sẽ phát hiện ra cậu.

Nhưng lúc này cậu cũng không còn lựa chọn, Dương Đông càng lúc càng đến gần, nếu bị anh phát hiện, nam nhân mang danh hiệu Diêm Vương trên thương trường này, e là không muốn người khác biết, anh và anh em lớn lên cùng mình lại có một đoạn tình cảm gút mắc như thế. Huống chi, Chương Thiên Hạnh vừa ở chỗ này vì tình yêu mà kêu gào đập đánh không gì không làm, thậm chí còn táo bạo muốn cưỡng gian mà.

Phùng Xuân không chút do dự, nhảy vào thùng gỗ, cố gắng dán sát người xuống đáy bồn.

Không bao lâu, chợt nghe tiếng cửa bị đẩy ra, sau đó tách một tiếng, đèn sáng lên. Tiếng bước chân Dương Đông cồm cộp truyền tới, Phùng Xuân nhớ rõ bồn rửa tay là ngay chỗ cửa toalet, khăn mặt cũng treo bên cạnh, nếu anh ta chỉ muốn lấy khăn ướt, đi tới đó dừng là được rồi.

Có điều anh lại không dừng lại, tiếng bước chân từ từ truyền đến, từng bước một, đúng là đang hướng về phía bồn tắm. Phùng Xuân nằm trong bồn tắm, không dám ngẩng đầu cũng không dám nhìn lên, chỉ có thể trông cậy vào vận khí, tim cũng không khỏi đập nhanh hơn, cồm cộp, thình thịch, nhịp tim của cậu gần như trùng khớp với tiếng bước chân của Dương Đông.

Cậu đột nhiên nhớ lại hôm nay lúc ra cửa có nhìn thấy chiêm tinh dự báo: Bất giai. (Không tốt)

Nhưng ngay lúc Dương Đông sắp đến gần trước mắt, ngay lúc Phùng Xuân nghĩ nên dùng lý do gì giải thích sự có mặt của mình ở đây, tiếng bước chân của anh đột nhiên ngừng lại, trong lòng Phùng Xuân nhảy một cái, sau đó, thật giống như ông trời nghe thấy lời cầu khẩn của cậu, chợt nghe thấy Dương Đông lại đi, cồm cộp, chỉ là lần này lại hướng về phía bồn rửa tay.

Mãi đến khi Dương Đông cầm khăn ướt đi ra ngoài, rời khỏi toalet, Phùng Xuân mới hung hăng thở phào xả giận. Bên ngoài rất nhanh vang lên một tiếng 'không cần phải để ý đến tôi'! Hiển nhiên là Chương Thiên Hạnh còn đang nổi giận, sau đó có tiếng đóng sầm cửa thật mạnh, hẳn là tức giận rời đi.

Tiếp sau là tiếng bước chân Dương Đông, Phùng Xuân nghe anh chậm rãi đi tới, dừng tại cửa toalet, sau đó tạch một tiếng, đèn toalet tắt ngấm, anh lại đi thêm bốn năm bước, tắt luôn đèn phòng. Tầm mắt Phùng Xuân một lần nữa về lại bóng tối, tiếng mở cửa rồi đóng cửa lập tức bị phóng đại vô số lần, theo người sau rời đi, cậu rốt cuộc cũng nhẹ nhõm hẳn.

Nơi đây không thích hợp ở lâu, đợi thêm năm mười phút nữa, Phùng Xuân lúc này mới leo ra khỏi bồn tắm, nghe bên ngoài đúng là không có tiếng động, chậm rãi rời khỏi phòng ngủ, cậu vén vén tóc mình, sau đó lại trở thành một người khách lễ thẳng khí hùng, ung dung đi xuống lầu.

Cậu không nhìn thấy, đợi khi cậu biến mất khỏi chỗ ngoặt, cửa phòng chứa quần áo phía đối diện lại đột nhiên mở ra, Dương Đông dựa lưng vào cửa, nhìn về hành lang u ám, chậm rãi lặp lại một lần tên của cậu, "Phùng Xuân."

Hai từ kia nói ra thật chậm, cắn, nhai, như muốn nuốt cả từ Xuân kia, nói không ra cảm giác chưa thỏa mãn.

4. Đại Giang Lưu - Chương 4: Hiểu Rõ

Dương Đông lại nghĩ cậu không chỉ đơn giản muốn trèo cao như vậy, có tên gay nào lại can đảm không muốn sống, lừa hôn lừa đến tận nhà đại lão gia thương nghiệp.

~Chờ khi Phùng Xuân xuống lầu, Chương Thiên Hạnh đã ở cạnh Từ Manh Manh, cùng nhau nhận chúc phúc từ các vị thân hữu.

Như người trong giới thường cười nhạo, mỗi một người trong xã hội thượng lưu đều là diễn viên đẳng cấp. Hắn quần áo chỉnh tề, mặt đầy ý cười, nếu không phải vừa tận mắt nhìn thấy, Phùng Xuân tuyệt không thể tin được Chương Thiên Hạnh hôm nay đã trải qua cả hai đả kích cỡ lớn thất tình với hiến thân. Hắn thậm chí thỉnh thoảng còn chủ động hôn môi Từ Manh Manh, nhìn cứ như bọn họ rất yêu nhau.

Bất quá, Phùng Xuân đột nhiên nghĩ đến, cũng chính vì hắn có thể diễn đến thế, lúc đó mới có thể tỏ ra một bộ dạng vô tội như vậy.

Cậu mới đứng một lúc, Chương Thiên Ái đã đi tới, cô hung hăng trừng mắt oán giận cậu, "Anh đi đâu vậy, em tìm anh nãy giờ, anh còn không biết em tìm bao nhiêu cơ hội mới khiến ba mẹ chịu bằng lòng gặp anh." Cô cau mày nổi giận với Phùng Xuân, "Ngay lúc mấu chốt lại chẳng thấy tăm hơi, anh làm em tức chết."

Cô như thế, nếu không phải đang ở tiệc đính hôn, sợ là thật muốn động tay nhéo cậu mấy cái nữa.

Mục đích của Phùng Xuân đã đạt được, bây giờ chỉ mong không phạm sai lầm, lại khôi phục dáng vẻ tốt tính, ôn hòa lại cưng chìu cười cười, "Vậy giờ đi thôi."

Chương Thiên Ái giễu cợt, "Ba mẹ em sớm đi rồi, bọn họ mà chịu chờ anh à? Thật là, chính anh cứ ngớ ra đó." Nói xong, cô cũng không để ý tới Phùng Xuân, hung hăng rời đi. Phùng Xuân trước mặt mọi người, luôn luôn rất lịch thiệp, cho dù không chạy theo, nhưng ánh mắt lại nhìn theo cô, đến khi cô đứng một chỗ với Từ Manh Manh, mới chuyển mắt đi.

Không nghĩ tới, vừa vặn lại đối diện Dương Đông đi tới, nam nhân này dùng một loại ánh mắt xâm lược, không chút kiêng kỵ quan sát cậu, so ra thì ánh mắt lúc gặp nhau ở cửa khi nãy còn không bằng, Dương Đông kiểu này, hiển nhiên là coi trọng cậu. Phùng Xuân làm như không biết, nhìn về phía anh nở một nụ cười ấm áp vô hại, hệt như cậu thường tỏ ra trước mặt mọi người, sau đó quay đầu đi.

Tiệc tùng kết thúc là hơn mười một giờ, Dương Đông làm con nuôi, tất nhiên ở lại tới cuối cùng, thay Chương Thiên Hạnh tiễn người. Chờ khi anh ứng phó xong hết khách khứa trở về, đã hơn một giờ đêm. Anh có cảm giác như vừa bị bánh xe nghiền qua một lần, đứng ở cửa đã cởi hết quần áo, người trần truồng vào nhà tắm, đến khi tắm xong, tỉnh táo hơn một chút, anh liền gọi điện thoại cho trợ lý Lâm Dũng.

Người bình thường lúc này đã ngủ rồi, nhưng người ở đầu dây bên kia lại vẫn rất tỉnh táo, trực tiếp hỏi anh, "Dương tổng, có gì phân phó?"

Dương Đông mặc áo choàng tắm, lại không bật đèn, đứng ở trước cửa sổ sát mặt đất. Nhà của anh nằm trong khu vực tốt nhất nội thành, dù đã qua nửa đêm, đèn đuốc bên ngoài vẫn chiếu sáng trưng, thậm chí anh còn có thể thấy được rõ ràng bảng hiệu quảng cáo cách đó không xa. Trên đó là ai quảng cáo Dương Đông tất nhiên không hứng thú, nhưng một chút liên quan này, khiến anh nhớ lại Phùng Xuân.

Tên nhóc kia sau khi cười với anh, liền chạy đi lấy bánh ngọt, tìm một chỗ rất yên lặng ngồi cả đêm, lại không hề chủ động chạy theo đám người có thân phận trong này để lôi kéo làm quen. Đến khi có người bắt đầu rời đi, cậu liền đi tìm Chương Thiên Ái nói mấy câu, anh đứng xa xa nhìn, Chương Thiên Ái không kiên nhẫn phất tay một cái, cậu liền tạm biệt rời đi.

Phùng Xuân như vậy ai thoạt nhìn cũng thấy là thành thật vô cùng, sợ rằng ai cũng không nghĩ cậu là một diễn viên muốn trèo cao, một lòng một dạ muốn gả vào nhà giàu. Dương Đông lại nghĩ cậu không chỉ đơn giản muốn trèo cao như vậy, có tên gay nào lại can đảm không muốn sống, lừa hôn lừa đến tận nhà đại lão

gia thương nghiệp. Hơn nữa, người này vì sao lại xuất hiện lại phòng của Chương Thiên Hạnh ở lầu ba? Chẳng lẽ mục tiêu của cậu là Chương Thiên Hạnh? Suy đoán này khiến chính anh cũng cảm thấy buồn cười, nhịn không được ha một tiếng.

Bất quá, Chương Thiên Hạnh nói đúng, anh đích xác là liếc mắt một cái liền nhìn trúng người này. Một chàng trai mà mới ngay lần đầu gặp mặt lại khiến anh tràn đầy hứng thú, bất luận là từ góc độ an toàn với Chương gia, hay từ cá nhân mình, anh thập phần nguyện ý tìm hiểu thêm một chút.

Anh uống một ngụm nước đá, truyền lệnh cho người bên kia đầu dây, "Có một diễn viên tên Phùng Xuân, cậu tra lai lịch của người này đi."

Người bên kia trái lại rất lưu loát, không hề có một câu thừa thãi, "Vâng."

Tin tức từ Lâm Dũng hiển nhiên rất nhanh, ngày thứ hai Dương Đông mở mắt ra, Lâm Dũng đã gửi tin nhắn báo, nội dung anh muốn đã gửi qua email. Dương Đông dựa vào cái gối ôm thật to, cả giường cũng không rời, trong căn phòng tràn đầy ánh mặt trời, cứ thế trực tiếp dùng iPad vào mail.

Dương Đông chọn một tư thế thoải mái nhất, mắt nhìn phần tư liệu mở ra trước mặt mình. Cũng như từ trước tới giờ, Lâm Dũng chỉnh lý tất cả dữ liệu, viết mục lục thì ở phần chính, nội dung là đính kèm theo. Dương Đông trước tiên kéo xuống, xem qua phần chính, trong đó có bốn mục, thứ nhất là những chuyện trước khi Phùng Xuân làm diễn viên, thứ hai là tài liệu của Phùng Xuân lên quan đến sau khi gia nhập showbiz, thứ ba là quan hệ giữa Phùng Xuân và người khác, cái cuối cùng là ngọn nguồn chuyện giữa Phùng Xuân và Chương Thiên Ái.

Tài liệu Word gồm cả chữ và hình ảnh đi kèm tổng cộng năm mươi bảy trang, không thể nói là không phong phú.

Dương Đông híp mắt nhìn chằm chằm phần hiển thị số trang trên màn hình hồi lâu, mới bắt đầu mở ra đọc.

Nội dung phần thứ nhất cực kì giản đơn, này tám phần mười cũng liên quan đến những thông tin ít ỏi mà chính cậu tiết lộ. Chỉ viết ba mẹ cậu đều là giáo sư đại học ở tỉnh lẻ, sự nghiệp thành công cuối cùng trở thành người trung lưu, còn có một em trai, hiện nay mới lên năm nhất. Thành tích học tập của cậu không tệ, trước đây thi vào một trường đại học kiến trúc ở Bắc Kinh, lúc đang đi dạo phố bị người đại diện hiện giờ phát hiện, gia nhập giới giải trí.

Phần thứ hai nói về quá trình Phùng Xuân gia nhập showbiz, nhìn chung về bản thân cậu, ngoại trừ với Chương Thiên Ái, không có chuyện xấu, cũng không có kim chủ gì hết, thật ra là rất sạch sẽ. Trên đó viết về tính cách cậu ta, nhìn chung rất ôn hòa, thích nhất là nấu ăn, người nào từng hợp tác qua đều có thể duy trì quan hệ tốt đẹp. Anh nhìn liên tiếp mấy phần thông tin và ảnh minh họa, đều là khen cậu nấu ăn rất ngon. Dương Đông nhớ lại cái người trốn trong bồn tắm kia, đây hẳn là ngụy trang bên ngoài của Phùng Xuân.

Phần thứ ba anh xem lướt qua, một đống thông tin về người trong giới giải trí. Phần thứ tư anh cũng lướt, hầu như đều giống với những gì anh nghe được ở Chương gia, Chương Thiên Ái theo đuổi.

Anh sau khi xem xong trong đầu chỉ có một từ, sạch sẽ. Anh nhớ tới tướng mạo người kia, không thể không nói, sạch sẽ như thế rất hợp với tiêu chuẩn của anh, mặc dù có chút khả nghi, vẫn thật khó khiến anh buông tay đi.

Anh tiện tay bấm số gọi Lâm Dũng, Lâm Dũng bên kia chắc là một đêm không ngủ, nhưng tốc độ nhận máy vẫn rất nhanh, đáp lời anh, "Dương tổng." Sau đó sẽ chờ anh phân phó.

Dương Đông trước tiên nói một câu, "Vất vả, đến chỗ tài vụ lấy tiền lương một tháng đi." Lâm Dũng cảm ơn xong, anh mới chậm rãi xem lại tài liệu rồi nói, "Phùng Xuân gần đây có hoạt động gì không?"

Lâm Dũng quả nhiên không phụ mong đợi của anh, buột miệng nói ngay, "Cậu ta gần đây nhận một bộ phim truyền hình võ hiệp, gọi là 'Hiệp giả nhân phong', vào vai nam thứ hai, vẫn luôn tại phim trường Trác Châu quay phim. Hôm qua là tạm thời trở lại, hôm nay nếu không có gì bất ngờ, hẳn sẽ lại quay về."

Tay Dương Đông kéo kéo một hồi, đã đến phần cuối tài liệu Lâm Dũng gửi qua, người này không biết là tìm nguồn chỗ nào, phần cuối lại là một tấm ảnh của Phùng Xuân. Hẳn là không phải một Phùng Xuân của

thực tại, đây là trong ngày tuyết, chắc là ở một nhà ga cũ vắng tanh, cậu mặc một chiếc áo bông cũ nát, cả lõi bông đều lộ ra, bẩn đen đi, đứng lại sân ga, lưng khom xuống, hai tay đều rụt vào ống áo, chờ đợi gì đó.

Từ góc độ chụp, phía trước bên phải chếch với cậu bốn lăm độ, tại bầu trời đầy tuyết trắng, góc độ kia vừa vặn chụp được ánh mắt cậu, cậu đưa tầm mắt nhìn thẳng vào ống kính, trong ánh mắt có chờ đợi, lại có sợ hãi, thậm chí còn ngấn một chút nước mắt, tỏa sáng lấp lánh, khiến người xem bồi hồi.

Dương Đông bình tĩnh nhìn tấm hình kia hồi lâu, lại có cảm giác như mình với cậu cách không nhìn nhau. Ngay cả Lâm Dũng bên kia cũng cảm thấy có chút không đúng, gọi một tiếng "Dương tổng", anh mới phục hồi tinh thần. Bất quá anh đột nhiên nhớ tới một câu nhận xét ghi trong tư liệu vừa bị anh lướt qua, "Cậu ta là diễn viên giỏi chứ không phải bình hoa." lúc này thì thật là tin rồi.

Anh lui người nằm phịch ra sau, nói vào di động "Ở đây", lại híp mắt nhìn ảnh Phùng Xuân trong phim, sau đó bên mép chậm rãi hiện ra dáng cười, anh lấy đầu ngón tay gõ gõ vào khuôn mặt Phùng Xuân trong đó, nói thầm một câu "Cậu thắng", rồi mới hỏi Lâm Dũng, "Tấm hình cuối cùng ở đâu ra vậy? Đây là phim gì?"

Lâm Dũng bên kia đáp, "Tìm người bạn làm giúp, gọi là 'Chờ đợi', là một câu chuyện về đứa trẻ có ba mẹ ly dị, hai tháng trước vừa mới quay xong, đây là bộ điện ảnh đầu tiên cậu ta đóng nam chính, thành phẩm nhỏ, hiện đang làm hậu kì, còn chưa chiếu."

Dương Đông sờ sờ bên người, mới nhớ tới hôm qua vứt hết quần áo ở cửa, ở đây không có thuốc lá, chỉ có thể cầm điện thoại xuống giường, sau đó từ từ đi ra phòng khách, "Hỏi thăm một chút xem có phải cậu ta đang ở phim trường Trác Châu không? Xác định xong, dời lại lịch trình ngày mai của tôi, chúng ta..." Anh rốt cuộc tìm được thuốc lá, dừng lại một chút, sau đó nói, "Đi tham ban."

Lâm Dũng bên kia, lần này lại phát ra một tiếng 'a', tràn đầy nghi hoặc, bất quá y nhanh chóng quên đi nghi vấn, gật đầu nói, "Vâng."

Dương Đông phụ họa thanh âm của y bằng bật lửa 'tạch' một tiếng, anh hung hăng rít vào một hơi, khói thuốc theo khí quản tràn vào phổi, huyết quản nháy mắt thiếu dưỡng khí khiến anh cảm thấy choáng váng, anh tựa lưng vào cửa thả phào khói thuốc, nhẩm một câu, "Thật đúng là mùa xuân tới."

5. Đại Giang Lưu - Chương 5: Đóng Phim

Lưu Bắc nhất thời mở to mắt, "Thật sự là Ninh Viễn Tranh giở trò quỷ?"

Phùng Xuân mặt không đổi sắc đáp, "Hắn đá vào bên hông thắt lưng tôi."

~~Phim trường 'Hiệp giả nhân tâm', Phùng Xuân gọi Phòng Dung đang tức giận, "Tiểu sư muội!" Phòng Dung trông có vẻ cực kì tức giận, gạt tay cậu đi, không thèm để ý đến cậu, chạy thẳng ra ngoài viện.

Phùng Xuân đuổi theo ra ngoài vài bước, rốt cuộc ngừng lại, thân thể cậu hướng về thân ảnh Phòng Dung, cuối cùng dừng lại tại nơi Phòng Dung biến mất kia, ánh mắt cũng từ bất đắc dĩ biến thành phiền muộn, cuối cùng tựa như lá vàng tháng mười rơi rụng ở đó, nhuốm đầy bi thương.

Máy quay bên cạnh trực tiếp quay một đoạn dài, trọn vẹn hết cảnh này, đến khi lá vàng rơi xuống dưới chân Phùng Xuân, đạo diễn Hồng Lỗi mới dường như rất không đành mà hô một tiếng "Ok", lập tức lại nghe hắn không tiếc lời khen ngợi, "Phùng Xuân, thực sự là quá tuyệt vời, đúng là cảm giác này."

Tổ làm phim nhất thời náo nhiệt lên. Lính mới trong giới diễn viên có rất nhiều, nhưng nghiêm túc mà nói, vừa có ngoại hình lại vừa có thực lực, Phùng Xuân được cho là một. Mấy cảnh thế này đều diễn một lần là qua, thỉnh thoảng còn có thể có mấy khoảnh khắc xuất thần tốt hơn nữa, hễ là đạo diễn nào cân nhắc hợp tác, không có ai không thích cậu.

Tổ làm phim 'Hiệp giả nhân tâm' đã làm việc được hơn một tháng, Phùng Xuân nhận vai nam số hai đất diễn không ít, hết sức quen thuộc với mọi người, tác phong cậu vừa tốt lại thân thiện, nhân duyên xác thật

không tệ. Vậy nên khi Phùng Xuân mặc đồ cổ trang đến ghế mình ngồi, ngoài Tần San San thủ vai Phòng Dung tặng cậu một ngón tay cái, cũng không thiếu người gật đầu với cậu, khiến Phùng Xuân cười đến có chút vui vẻ.

Trợ lý của Phùng Xuân là Lưu Bắc, trực tiếp bưng ly đi ra đón, đặc biệt kiêu ngạo nói với cậu, "Em đã nói boss anh lợi hại nhất, ngày hôm qua chưa nghỉ ngơi tốt, vậy mà tuyệt đối chẳng ảnh hưởng phát huy. Ninh Viễn Tranh nhất định tức chết rồi, hắn vậy mà một cảnh phải NG bảy tám lần còn chưa chê nhiều."

Cậu ta nói lời này đến dương dương đắc ý, nhưng vì không để bọn Ninh Viễn Tranh cách đó không xa nghe thấy, còn đặc biệt thấp giọng, hệt như giọng vịt đực, cực kì khó nghe.

Ninh Viễn Tranh và Phùng Xuân từ khi bắt đầu đã không hợp nhau, đây là chuyện mọi người trong đoàn làm phim đều biết.

Phùng Xuân răn dạy cậu, "Thận trọng từ lời nói đến việc làm. Hắn sai, chúng ta cũng không thể quá đáng."

"Boss anh chính là quá tốt tính, bị bắt nạt đến cửa nhà còn lo chừa mặt mũi cho hắn. Em biết mà, cái gì cũng có giới hạn. Bất quá còn một câu nữa, diễn xuất của boss anh bỏ xa hắn mười con phố." Cậu ta nói lời này vừa nhanh lại thấp giọng, nhưng lại chọc Phùng Xuân nở nụ cười, không có cách khi dễ cậu ta, chỉ có thể nhắc nhở, "Cà phê của tôi xong chưa đó?"

Lưu Bắc lúc này mới nhớ tới cà phê trong tay, vội vã đưa tới, cậu bị cắt ngang cũng cũng sẽ không nhắc lại chuyện của Ninh Viễn Tranh, mà lại chuyển sang lo lắng, "Nhưng lát nữa có cảnh đánh nhau, phải đùng WIA, anh diễn cái này nổi không?"

(WIA – Workforce Investment Act: theo ta thấy thì nó nôm na là công tác an toàn cho những cảnh quay nguy hiểm, như là trong phim võ hiệp mình xem các diễn viên bay bay nhờ dàn dây bảo hộ móc lên người đó)

Hôm qua sau khi Phùng Xuân về nhà đã là nửa đêm, Chương Thiên Ái rất mất hứng vì cậu biểu hiện không tốt, lúc ở bữa tiệc thì không nói gì, chờ tiệc tan, liền gọi điện tới ồn ào với cậu hơn một tiếng. Hơn nữa sáng sớm hôm nay còn có phần diễn, cần sớm có mặt, nên Phùng Xuân vừa hừng đông bốn giờ đã lên đường, hóa trang luôn trên xe, cả một chút thời gian chợp mắt còn không có, tính toán cặn kẽ, thì hôm qua chỉ ngủ được chừng ba tiếng.

Lưu Bắc lo lắng không phải không có lý. Bất quá không ai biết, đối với Phùng Xuân mà nói, một đêm chỉ ngủ ba tiếng, so với những ngày cậu từng trải qua, cũng chả là cái gì cả. Cậu vô tâm cười cười, "Không sao, không có vấn đề gì lớn."

Cậu bất quá là nói sự thật, Lưu Bắc chỉ coi như cậu chuyện nghiệp, lập tức xúc động muốn chết, trông như con cún nhỏ, theo chân cậu về chỗ ngồi, lại lấy miếng che mắt cho cậu, để cậu chợp mắt một lát. Đạo diễn Hồng Lỗi trong giới là nổi danh yêu cầu rất cao, đừng nhìn hắn vừa rồi khen lấy khen để Phùng Xuân như hận không thể gói luôn người về nhà, trên thực tế, nếu Phùng Xuân diễn không tốt, hắn có thể túm đầu bứt tóc mắng chết người.

Lưu Bắc rất có cảm giác vinh hạnh đối với Phùng Xuân, cậu ta cũng không muốn lát nữa nhìn thấy Phùng Xuân mất mặt. Nhìn cậu uống cà phê đã bắt đầu mơ màng, còn vào xe lấy một bộ quần áo ra, đắp lên cho cậu, sau đó đứng bên cạnh giúp cậu sắp xếp lời kịch.

Cách Phùng Xuân không xa, chính là vị trí của nam số một Ninh Viễn Tranh.

Hai ngày nay Từ Manh Manh đính hôn, sớm đã xin đạo diễn cho nghỉ, danh tiếng của cô lớn bối cảnh lại sâu, Hồng Lỗi không có khả năng không nể mặt cô. Vì vậy cảnh quay hai hôm nay, tất cả đều là của nam số một Ninh Viễn Tranh, nam số hai Phùng Xuân và nữ số hai Tần San San.

Trợ lý của Ninh Viễn Tranh là Trương Lượng liếc mắt nhìn bên kia một cái, không cam lòng nói, "Lôi kéo gì chứ? Không phải chỉ vừa mới nổi một chút sao, phô trương đến vậy, cũng không sợ đau thắt lưng mình." (chỗ này ta chả biết thằng cha này mắng thế này là sao =.=)

Ninh Viễn Tranh đang nheo mắt nhìn kịch bản, nghe lời này cũng nhìn thoáng qua bên kia, Phùng Xuân lúc này đang ngủ say, mắt che lại, chỉ lộ ra cái trán xinh đẹp và đường cong duyên dáng từ cằm, làn da đẹp

đẽ gần như tỏa sáng dưới ánh mắt trời, rõ ràng tại một chỗ không yên ổn như vậy, lại bị cậu ngủ ra đến mỹ cảm tuyệt vời. Lại nghĩ đến lời tán dương của đạo diễn, hắn tiện tay đặt kịch bản xuống, xem không vô.

Hắn không khỏi nghĩ tới bộ phim ra mắt lần đó, cũng chính là hai năm trước, hắn lần đầu đảm nhận vai nam chính, Phùng Xuân là một tên lính mới ở phim trường ngay cả cái ghế cũng không có mà ngồi, chỉ biết mỗi ngày cười ngây ngô chạy theo phụ giúp nhân viên công tác. Khi đó hắn thoả thuê mãn nguyện, trong lòng tràn đầy dự định dựa vào bộ phim đó nổi tiếng luôn một lần, nhưng ai lại ngờ được, ông trời chính là hay trêu người, bộ phim đó vốn được một đài truyền hình mua, lúc chiếu lên tỉ suất xem lại không tốt, căn bản chẳng khuấy được xíu bọt nước nào, chỉ có duy nhất Phùng Xuân, nhờ gương mặt đó, nổi lên một trận.

Người khác đều nói Phùng Xuân vận khí tốt, lại không ai biết, Ninh Viễn Tranh cho rằng, là Phùng Xuân chèn ép hắn.

Cũng bởi vì đạp lên thành quả của hắn, Phùng Xuân mới có thể mau chóng nổi tiếng như vậy, mà hôm nay, mới có hai năm, cậu đã có thể ngồi cách mình gần như vậy. Nghĩ đến đây, hắn lại cảm thấy bất công, nếu Phùng Xuân bây giờ nổi tiếng hơn hắn, hắn còn có thể trưng ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng hôm nay, Phùng Xuân chỉ bất quá là vai phụ cho hắn, hắn vì sao phải cho cậu sắc mặt tốt?

Hắn chẳng những không cho, còn muốn gắt gao chèn ép cậu, khiến cậu cả đời không ngóc đầu nổi.

Phùng Xuân có thể giẫm lên hắn, hắn vì sao lại không thể giẫm lên Phùng Xuân chứ?

Ninh Viễn Tranh nghĩ vậy, không nhịn được lại cười, hắn cầm kịch bản một bên lên, cúi đầu lật lật, thuận miệng hỏi trợ lý Trương Lượng, "Cảnh cuối là gì?"

Trương Lượng vội vã trả lời, "Tiểu sư muội gặp nạn."

Ninh Viễn Tranh gật đầu, "Để tôi xem lời thoại một chút."

Loại cà phê này có công hiệu chậm, Phùng Xuân mơ màng hai mươi phút, hiệu quả vừa lúc phát huy, cậu tỉnh dậy rửa mặt, cả người đều lên tinh thần. Phân cảnh tiểu sư muội gặp nạn cũng bắt đầu.

Đoạn này nói về tiểu sư muội Phòng Dung tùy hứng rời đi, kết quả bị đối thủ là nam số một bắt cóc, nam số hai phát hiện, vội vã vận khởi khinh công đuổi theo, đánh nhau với nam số một trên nóc phòng, không địch lại mà ngã xuống, nam số một mang theo sư muội nghênh ngang rời đi.

Chỉ đạo động tác võ thuật mấy ngày trước đã dạy qua, Phùng Xuân và Ninh Viễn Tranh đeo xong WIA, đều tự luyện lại một lần, trông không thành vấn đề, mới để cho máy móc ràng vào cánh tay kéo lên nóc phòng, đứng đối mặt với nhau.

Phía dưới một mảng bận rộn, trên này lại yên tĩnh khó có, còn được tiếng gió thổi vù vù.

Phùng Xuân nhìn Ninh Viễn Tranh, lễ phép kêu một tiếng "Tranh ca", liền bắt đầu tỉ mỉ chỉnh đốn lại quần áo mình. Ninh Viễn Tranh bên kia lại vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn cậu.

Không bao lâu, tất cả chuẩn bị vào chỗ, xung quanh yên tĩnh trở lại, chỉ nghe một tiếng "Action", hai người cầm kiếm giao chiến hai chiêu, sau đó Phùng Xuân làm như không địch lại, lui về sau một bước, Ninh Viễn Tranh lúc này liền muốn rời đi. Phùng Xuân một lòng muốn cứu sư muội sao có thể nguyện ý, lúc này liền lúc này liền nhảy lên một cái, cầm kiếm đâm về phía Ninh Viễn Tranh.

Dựa theo chỉ đạo võ thuật, lúc này Ninh Viễn Tranh hẳn là sử dụng kiếm mình một chiêu ngăn kiếm Phùng Xuân, sau đó bước lên trước, thuận thế đá Phùng Xuân xuống khỏi nóc phòng.

Ai ngờ lúc này biến cố nảy sinh, Ninh Viễn Tranh ngăn kiếm Phùng Xuân lại, sau đó nâng chân lên, Phùng Xuân cư nhiên không ngã xuống theo quỹ tích ưu nhã định sẵn, mà thân thể lại nghiêng ngã, rớt xuống theo tư thế ngã chổng vó.

Này chưa nói là không có ưu nhã của đại hiệp, còn cực kỳ nguy hiểm, nhất thời phía dưới kinh hãi kêu lên, ngay cả Tần San San đang nghỉ ngơi cũng đứng bật dậy, đụng ngã cả ly nước bên cạnh. (Ta cứ nghĩ lúc này bà San này đang trong tay thằng cha Tranh chứ, hông ngờ bị bắt cóc mà ngồi nhởn nhơ ở ngoài, thôi chắc bả được tôm tép gì đó của nam chính vác đi dùm nên cảnh này hông có bả =)))

May mắn máy câu cánh tay bên kia phản ứng cấp tốc, gần như ngay lúc đầu Phùng Xuân sắp đập xuống mép phòng, đã kéo được cậu lên, mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Tần San San vỗ ngực, "May mà không đập đầu, nguy hiểm quá."

Máy treo bên kia cũng chậm rãi thả Phùng Xuân xuống, Lưu Bắc lập tức nhào tới, vừa đỡ lấy cậu, vừa kiểm tra chung quanh, "Không sao chứ, có chỗ nào khó chịu không?"

Cậu ta hỏi nửa ngày, phát hiện Phùng Xuân không nhìn mình, mà là ngẩng đầu nhìn lên nóc, không khỏi nổi giận, "Lúc này anh còn quản hắn làm gì, nhìn coi có chỗ nào bị thương không?" Cậu nói xong lại lập tức phản ứng kịp, tay chợt ngừng lại, "Là Ninh Viễn Tranh chơi xấu?"

Lúc này Ninh Viễn Tranh đang đứng trên nóc, như một kẻ chiến thắng ngẩng đầu hạ mắt nhìn cậu, trong miệng còn dối trá hỏi, "Không sao chứ."

Trên mặt Phùng Xuân lập tức lộ nụ cười, đáp lời hắn, "Không có việc gì." Sau đó lướt qua Lưu Bắc hô một tiếng với đạo diễn, "Hồng đạo, có thể lập tức bắt đầu lại."

Hồng Lỗi còn tương đối dễ bỏ qua cho cậu, gật đầu, "Chỉ đạo võ thuật dạy cậu ta thêm chút, lần sau tranh thủ cho xong đi."

Phùng Xuân liền vội vàng nói cảm ơn, sau đó bắt lấy tay Lưu Bắc, thấp giọng phân phó, "Cậu nhân lúc này đi vòng qua bên hông, tìm một chỗ cao mà đứng lát nữa quay lại toàn bộ."

Lưu Bắc nhất thời mở to mắt, "Thật sự là Ninh Viễn Tranh giở trò quỷ?"

Phùng Xuân mặt không đổi sắc đáp, "Hắn đá vào bên hông thắt lưng tôi."

Theo lý thuyết, chiêu này hẳn là giả thôi, nhưng Ninh Viễn Tranh lại dùng sức thật đá vào sườn lưng Phùng Xuân, đứng trên đó căn bản không làm gì được, gần như đều dựa vào WIA chống đỡ, hắn đá tới, Phùng Xuân không khống chế được lực đạo, lập tức nghiêng sang một bên, ngã xuống, hơn nữa, góc độ kia vừa vặn quay không tới, cậu mặc đồ cổ trang cũng không thể cởi quần áo nhìn được.

Phùng Xuân híp mắt, mấy loại chuyện tính kế người khác kiểu này, cậu từ trước đến nay không phải ở cấp bậc đệ tử.

Hơi điều chỉnh một chút, làm vài động tác quen thuộc, Phùng Xuân nhanh chóng lên lại nóc phòng. Lần này Ninh Viễn Tranh giống hệt một lão đại ca tự đắc, còn thoải mái nói với cậu, "Cậu diễn còn có hơi không quen một chút, không sao cả, anh giúp cậu."

Phùng Xuân cười cười, không đáp lại hắn, trực tiếp một câu "Có thể."

Lúc này, một chiếc xe thật bá đạo dừng lại bên hông sân diễn, người trong tổ phim đều hướng ánh mắt lên nóc phòng, nên cũng không ai chú ý.

Dương Đông mặc một chiếc áo sơ mi từ trên xe bước xuống. Sau đó cũng theo tầm mắt mọi người nhìn về phía trước, liền nhìn thấy trên nóc phòng có hai bóng người không lớn, cầm kiếm giao phong được hai chiêu, người áo trắng nâng kiếm đâm tới, người áo đen lại cầm kiếm che trước ngực, ngăn một chiêu này, sau đó lấy tốc độ cực nhanh đá chân trái ra, người phía trước hét lên rồi ngã xuống, rơi khỏi nóc phòng.

Lâm Dũng vừa xuống xe cùng, nhịn không được tấm tắc hai tiếng, "Thời nay đóng phim đều bán mạng kiểu này? Màu trắng là Phùng Xuân nhỉ."

Nhưng không ngờ Dương Đông lại đột nhiên biến sắc, vội vàng chạy vào trong, để lại một câu, "Vị trí sai, xảy ra chuyện rồi."

Lâm Dũng nghe xong vội vã khóa xe đuổi theo, chợt nghe bên trong có người kêu, "Không sao không sao, phản ứng nhanh, chỉ bị trầy chút da thôi, tránh ra cho thoáng đi."

Bước chân Dương Đông nhất thời ngừng lại, qua khe hở mọi người tránh ra, Phùng Xuân lộ ra, ánh mắt anh nhanh chóng lướt qua, toàn thân ngoại trừ dính chút đất, thì cũng không nghiêm trọng gì, chỗ bị thương hẳn là tay, chắc là chống đỡ lúc ngã xuống, trên tay đầy bụi đất, còn dính theo vết máu, đang bị cậu giơ lên.

Lúc này vậy mà trên mặt vẫn còn cười, "Không có việc gì không có việc gì, bôi chút thuốc là được."

Trợ lý Lưu Bắc chen vào, bất mãn nói với cậu, "Làm sao lại không có việc gì được, nguy hiểm như vậy, rõ ràng là..."

Cậu ta nói được phân nửa, Phùng Xuân đã ngăn lại. Nhưng đạo diễn Hồng Lỗi còn có gì không hiểu nữa, hắn vỗ vỗ vai Phùng Xuân, cảm khái, "Nguy hiểm vậy còn chưa quên quay phim, người như cậu gần đây thiếu lắm đó. Cậu nghỉ ngơi đi."

Phùng Xuân lúc này mới tạm biệt, được Lưu Bắc đỡ lên xe, Dương Đông đứng đằng kia vẫn không nhúc nhích, Phùng Xuân đi tới liền đối diện anh, Phùng Xuân mặt mũi trắng bệch, trên trán trơn bóng lại phủ một tầng mồ hôi, nhưng lại vẫn cố nặn ra một nụ cười với anh, "Đông ca, lại gặp rồi, vừa nãy ở trên kia đã thấy ngài."

6. Đại Giang Lưu - Chương 6: Liên Hoa (hoa Sen)

'Ai nha anh rất thích em, em theo anh đi, anh nhiều tiền lắm em muốn gì anh mua cho em hết'

~Phùng Xuân nặn ra nụ cười thật khó coi.

Khuôn mặt xinh đẹp, đau đến vã mồ hôi, trong mắt đầy chân thành, cộng thêm một đôi tay dính máu, khiến cậu trông hết sức mâu thuẫn, rồi lại hết sức hấp dẫn.

Dương Đông đột nhiên nghĩ đến tuổi của Phùng Xuân, hai mươi tư, cùng tuổi với Chương Thiên Hạnh, hơn Chương Thiên Ái một tuổi. Nhưng hai anh em kia, một thoạt nhìn thâm trầm lãnh tĩnh thật ra lại cuồng ngạo tự đại, không coi ai ra gì; một lại hệt như trẻ con chưa lớn, tính tình nắng mưa thất thường, chỉ quan tâm chính mình.

Mà Phùng Xuân, lại là một người biết tự kiềm chế.

Anh là một thương nhân, bản lĩnh lớn nhất của thương nhân cũng giống như của diễn viên, chính là diễn xuất. Mặc dù anh có chỗ dựa là Đại Dương Quốc Tế, nhưng đi khắp nơi để xã giao, đặt mình giữa những người quen và không quen, các loại chân thành cùng dối trá, nếu không biết cách diễn, sao có thể bàn chuyện làm ăn được?

Vậy nên, càng thấu hiểu điều này khó bao nhiêu, lại càng cảm thấy kinh ngạc với Phùng Xuân.

Chỉ cần là người, liền không thể nào không có lúc nóng giận.

Là nghề nghiệp khiến cậu đã quen như vậy? Hay là vì đã từng trải qua đủ loại chuyện tình, mới giúp cậu bình tĩnh như thế.

Dương Đông phát hiện, anh dường như càng lúc càng hứng thú với Phùng Xuân, tất nhiên... cũng liền càng lúc càng quan tâm.

Anh cau mày nhìn chằm chằm tay Phùng Xuân, "Cũng không phải lúc ôn chuyện, nếu không còn chuyện gì, nên nhanh chóng xử lý đi." Sau đó anh nhìn lướt qua bốn phía, hỏi một câu, "Xe các cậu để ở đâu?"

Phùng Xuân rất tiếc nói, "Hôm nay xe lái tới rất bẩn, tôi bảo tài xế nhân lúc đóng phim không cần xe, lái đi rửa mất rồi."

Dương Đông nghe xong trực tiếp chỉ chỉ xe mình sau lưng, "Đừng đợi, ngồi xe tôi đi, nhanh một chút, đừng để nhiễm trùng."

Nói rồi, cũng không cần Lưu Bắc giúp, anh lập tức đưa tay phải ra, nắm cánh tay trái Phùng Xuân, Phùng Xuân chỉ cảm thấy trên tay bị nắm chặt, thân thể cao lớn kia đã xuất hiện bên cạnh mình, quanh mũi nhất thời phảng phất mùi nước hoa trên người anh, sau đó lại nghe người này nói, "Tôi đỡ cậu, còn cậu đi trước dẫn đường." Anh chỉ vào Lưu Bắc.

Lưu Bắc ngẩn người nhìn Dương Đông, cậu ta là trợ lý của Phùng Xuân, ngay cả quan hệ cá nhân của Phùng Xuân cũng là cậu xử lý, nhưng cậu cũng không nhớ Phùng Xuân còn có một người 'bạn tốt' thế này? Nếu là mới quen hôm qua, cậu ta không khỏi âm thầm lo lắng, này cũng quá thân mật rồi, Phùng Xuân khi vừa vào nghề, chỉ vì khuôn mặt đẹp, bao nhiêu người đánh chủ ý lên cậu, bọn họ tốn tâm tư đáng kể mới tránh thoát, bây giờ đã tu thành chính quả với Chương Thiên Ái rồi, sao giờ lại lòi ra thêm một người nữa vậy?

Cậu ta mở miệng muốn nói gì đó, lại cảm thấy lúc này không thích hợp, chỉ có thể cúi đầu đi theo, trong lòng lại tính toán nên khuyên Phùng Xuân thế nào.

Dương Đông trực tiếp đỡ Phùng Xuân lên ngồi ghế sau, liền nghe sau lưng có người gọi Phùng Xuân, Lưu Bắc còn chưa lên xe, nhìn thấy người tới, không khỏi mắng một câu, "Đệch, hắn tới làm gì, mèo khóc chuột giả từ bi à?"

Dương Đông hơi nhíu nhíu mày, liền nhìn thấy một nam nhân mặc đồ cổ trang màu đen, chạy nhanh tới. Nếu anh nhớ không lầm, vừa rồi đánh nhau với Phùng Xuân trên nóc phòng chính là người này.

Ninh Viễn Tranh rất nhanh đuổi tới, làm như không nhìn thấy Dương Đông, trực tiếp hỏi Phùng Xuân, "Không sao chứ, tôi vừa ở trên kia không xuống kịp, không đáng ngại chứ."

Hắn vẻ mặt quan tâm, nào có như lúc còn trong đoàn phim không thèm liếc mắt nhìn mình (chém), huống chi, người này khi nãy xuống tay độc ác mười phần, nếu không phải mình còn định giữ lại hắn sau này cần dùng, thì cần gì không xé rách mặt với hắn? Đây mới gọi là diễn giỏi.

Phùng Xuân cười cười, "Không có việc gì, chỉ là trầy da, xử lý bôi thuốc một chút là được. Anh còn phần diễn, đừng chậm trễ."

Ninh Viễn Tranh ngẩng đầu quan tâm, "Tôi thấy xe cậu hôm nay đem đi rửa, ai chở cậu đi đây."

Phùng Xuân cười càng tươi hơn, Ninh Viễn Tranh đúng là hồ ly tu luyện còn chưa tới nơi, mới hai câu là lòi đuôi rồi, cậu hơi nghiêng mặt nhìn thoáng qua Dương Đông mặt không thay đổi đứng cạnh —— Đại Dương Quốc Tế ở thương trường nước Mỹ, cũng không phải dạng kim chủ thông thường. Huống chi Dương Đông vừa còn trẻ lại vừa đẹp trai, bên người lại không có ai, người trong giới ôm tâm tưởng này với anh cũng không thiếu.

"Là Dương tổng của Đại Dương Quốc Tế, vừa lúc gặp nhau, đi nhờ xe luôn."

Mặt Ninh Viễn Tranh lúc này mới vặn vẹo, Phùng Xuân nhìn hắn lộ ra nụ cười xấu hổ, mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Dương Đông, "Vậy làm phiền Dương lão bản, Phùng Xuân là anh em tốt của tôi, tôi bên này không rời đi được, xin chiếu cố nhiều một chút, nếu tiện, ngài cho tôi xin số điện thoại, tôi cũng muốn biết kết quả kiểm tra."

Hắn nói đến chân thành tha thiết, Phùng Xuân lại chỉ trào phúng giương giương miệng, hỏi thăm bệnh tình không phải nên hỏi bệnh nhân à? Chẳng lẽ thương thế của cậu không phải trên tay, mà là sắp tắt thở, nên muốn biết coi cậu có sống được tới bệnh viện không hở?

Vẻ mặt Dương Đông nhưng lại rất tự nhiên, nói với Lâm Dũng, "Đưa số di động của cậu cho cậu ta, có việc hỏi trợ lý của tôi là được. Mặt khác, "Anh như có điều suy nghĩ nhìn chân Ninh Viễn Tranh, ngay khi nụ cười trên mặt Ninh Viễn Tranh còn chưa tắt, phán một câu, "Từng luyện qua à, cái chân này đá bên hông rất có lực nhỉ? Hôm nào rảnh so tài thử."

Sắc mặt Ninh Viễn Tranh đột nhiên thay đổi, Dương Đông căn bản sẽ không chờ hắn trả lời, trực tiếp đóng cửa xe cho Phùng Xuân, vòng qua đuôi xe ngồi vào phía sau, chỉ nghe động cơ ầm ầm kêu hai tiếng, xe đã vọt ra ngoài, Ninh Viễn Tranh bị sặc lui về phía sau hai bước.

Trợ lý Trương Lượng lúc này mới đến gần, nhỏ giọng nói, "Tranh ca, cảnh tiếp theo sắp bắt đầu rồi, đạo diễn gọi anh kìa."

Ninh Viễn Tranh đột nhiên hỏi, "Vừa rồi tôi làm rất rõ sao?"

Trương Lượng nào dám trả lời cái gì, hắn bảo, "Không nghe thấy ai nói gì cả, đều chỉ nghĩ là ngoài ý muốn thôi." Hắn cười lấy lòng, "Ngài cũng biết, cái chuyện tay chân Phùng Xuân không quá nhịp nhàng, cũng

chẳng phải bí mật gì."

Phim trường Trác Châu ngay tại gần bến tàu thị trấn ở Hà Bắc, vết thương của Phùng Xuân không nghiêm trọng, trực tiếp bảo Lâm Dũng đưa mình đến bệnh viện trung tâm thị trấn.

Bác sĩ rửa vết thương cho cậu, sau đó lại thoa thuốc mỡ sát trùng ngoại thương, lấy băng vải quấn lại cho cậu, lúc này mới kê đơn thuốc. Lâm Dũng và Lưu Bắc hai người thật ra lại rất thông minh, cùng nhau xếp hàng đi lấy thuốc, thoáng cái chỉ còn lại hai người Phùng Xuân và Dương Đông.

Phùng Xuân mang theo Dương Đông ra khỏi phòng khám, nhìn quanh một lúc liền chạy qua ghế dài, đặt mông ngồi lên, còn vẫy tay với anh, "Đông ca, ngồi chút đi, anh xem nhiều người như thế, xếp hàng lấy thuốc rất mất thời gian đi?"

Cậu ra ngoài vì sợ người ta nhận ra, thường đem theo khẩu trang, thanh âm nói chuyện hơi không rõ, một tiếng Đông ca này càng khiến người phiền muộn, tựa như phải hô lớn ra.

Dương Đông không thể không thửa nhận, giọng nói khàn khàn kết hợp với tiếng gọi này, thật TMD… rất là gợi cảm.

Anh đút hai tay trong túi chậm rãi đi tới, đứng một bên, sườn mặt chừa cho Phùng Xuân thấy nhất thanh nhị sở. Phùng Xuân nhìn thấy anh không ngồi, còn tưởng anh ghét bỏ chỗ quá nhỏ, mông liền nhít nhít một chút, nói với anh, "Ngồi chút đi, tôi ủ ghế ấm rồi, chờ nãy giờ đây."

Cho dù đang đeo khẩu trang, cũng có thể nhìn thấy cậu đang cười.

Dương Đông đột nhiên nghĩ đến, từ hôm qua cho tới hôm nay, anh đều gặp phải thời điểm Phùng Xuân lúng túng nhất, theo về nhà bị cự tuyệt, trốn trong bồn tắm như con chuột tự đắc, còn có bị người ta đá ngã khỏi nóc nhà, nhưng người này hình như luôn luôn cười, ngay cả lúc nãy khi xử lý vết thương cũng vậy, kiểu cư xử khiến anh nhìn không thấu này cảm giác cũng không hay lắm.

Anh nhìn chằm chằm nốt ruồi son bé tí cạnh tai Phùng Xuân, hỏi, "Cậu và Ninh Viễn Tranh qua hệ không tốt à."

Phùng Xuân vừa nghe liền ngẩng đầu lên, sau đó lại còn cười cười, "Anh đoán được ha, đúng vậy, diễn xuất hắn quá kém, thường ngày diễn một phân cảnh tối thiểu tới bảy tám lần, vậy mà vẫn còn muốn gạt người đó. Lúc hắn hỏi anh số điện thoại, tôi xém nữa bật cười."

Cáo trạng như vậy mới đúng, Dương Đông rốt cuộc thấy thoải mái hơi tí, tựa hồ không còn bị người ta nắm mũi dắt đi nữa.

Nhưng không nghĩ tới Phùng Xuân vừa chuyển đề tài, còn nói thêm, "Kỳ thực chúng tôi cũng không mâu thuẫn, hắn không thèm đếm xỉa tôi cũng có nguyên nhân, năm đó tôi vừa vào nghề, diễn nam số năm trong một bộ phim thần thượng không tiếng tăm. Anh biết nam số năm nghĩa là gì không? Kỳ thực là na ná với kiểu cứ cách vài tập tôi lại xuất hiện diễn thuyết với nữ chính một câu, 'Ai nha anh rất thích em, em theo anh đi, anh nhiều tiền lắm em muốn gì anh mua cho em hết', kiểu đó đó."

Phùng Xuân cười híp mắt giải thích cho anh, "Hắn là nam số một. Nghe nói là thường hay mua kịch bản, muốn một lần đó nổi tiếng luôn, kết quả bộ phim đó chỉ chiếu cho có, sau đó hắn không nổi, tôi lại nổi. Người xem đều đánh giá là tôi trông đẹp trai hơn hắn, hắn tức giận cũng là khó tránh khỏi. Cho nên, lần này đóng phim hắn không hề để mắt tới tôi, nếu như là tôi, tôi e là cũng không nhìn mặt hắn, ai mà nguyện ý nhìn người khác vượt qua mình đâu."

Cậu kể đến chân tình thực lòng, bộ dáng kia lại cực kỳ đáng thương, thanh âm lại cứ vẫn gợi cảm như vậy, Dương Đông chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, "Không phải tất cả mọi người đều như thế, là vấn đề của chính hắn thôi."

Trong nụ cười của Phùng Xuân lúc này có cay đắng, "Đúng là nói vậy, bất quá anh cũng biết, trong giới giải trí không nhất định lúc nào cũng nổi tiếng, cũng không nhất định lúc nào cũng tức giận. Mỗi một cơ hội cũng đều như để mạng lại, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, chuyện gì mà làm không được chứ. Hắn như vậy cũng bình thường thôi."

Dương Đông lại đột nhiên nghĩ tới một cước của Ninh Viễn Tranh trên nóc phòng khi nãy, còn có nửa câu nói của Lưu Bắc lúc Phùng Xuân còn trong đám đông, anh nhíu mày hỏi, "Lúc trên nóc phòng là cậu tự ngã xuống sao?"

Phùng Xuân dường như rất lảng tránh vấn đề này, sửng sốt một chút liền cúi đầu xuống, tóc cậu dài, lại mang khẩu trang, lúc này một chút vẻ mặt cũng không lộ ra, Dương Đông nghĩ cậu nhất định là rất tức giận.

Chỉ là, không ai thấy được, nụ cười trên mặt Phùng Xuân đã không còn, ánh mắt chăm chăm nhìn hai bàn tay bị bọc thành bánh chưng, tràn đầy hồi tưởng, loại hồi tưởng này khiến trong mắt cậu nổi lên lệ quang, nhưng rất nhanh đã bị khắc chế thu hồi lại, cậu nhanh chóng ngẩng đầu lên lại trở thành Phùng Xuân người gặp người thích, rũ mắt đáp, "Sao có thể? Tay chân tôi phối hợp luôn không tốt lắm, cho dù nghĩ là tôi chèn ép hắn, hắn cũng sẽ không mạo hiểm như vậy đâu."

Dương Đông không cần nghĩ cũng biết đây chỉ là nói dối. Có điều bọn họ còn không quá thân quen, người này không muốn nói hết với anh. Điều này khiến trong lòng anh cực kì khó chịu, nhưng anh không vạch trần, mà ngẩng đầu nhìn Lâm Dũng và Lưu Bắc xa xa đang đi tới, "Bọn họ lấy thuốc rồi, tôi đưa cậu về thôi."

Tiện tay, anh lấy di động ra, nhắn cho Lâm Dũng một tin, "Dụ Lưu Bắc nói, chuyện hôm nay có phải Ninh Viễn Tranh làm không?"

7. Đại Giang Lưu - Chương 7: Thủ Đoạn

"Có vài người, không phải có thể tùy tiện trêu chọc, huống chi đó cũng chẳng phải con đường tốt đẹp gì. Chị nói hết rồi, chị biết cậu có thể nghe hiểu, cậu tự suy nghĩ một chút."

~~Tay của Phùng Xuân bị thương cũng không nặng, lấy thuốc xong, khi về chỉ cần nhớ không được để dính nước không ăn mặn ăn cay là được.

Lưu Bắc hỏi cậu, "Boss, giờ chúng ta đi đâu?"

Phùng Xuân chưa trả lời, Dương Đông ngồi bên cạnh đột nhiên tới một câu, "Quay về Bắc Kinh."

Một câu nói này, suýt nữa khiến Lưu Bắc nhảy dựng lên khỏi ghế phó lái, mới đây mà đã muốn can thiệp vào rồi? Trong đầu cậu ta lập tức xoay vòng một trăm tám mươi độ, khẩn cầu nhìn Phùng Xuân nghìn vạn lần đừng có đáp ứng.

Dương Đông tuy rằng bá đạo hệt cái xe của mình, nhưng cũng không phải không nói lý, "Điều kiện ở phim trường không tốt, cậu ở đó cũng ăn không ngon, vả lại, đạo diễn cũng đã cho cậu nghỉ ngơi, không bằng nhân cơ hội này điều chỉnh tốt, lúc trở lại quay phim càng yên tâm hơn."

Đương nhiên, Dương Đông còn chưa nói, đôi tay như thế, nếu để lại sẹo, cũng thật đáng tiếc.

Hơn nữa, nơi đó còn có Ninh Viễn Tranh.

Phùng Xuân quay đầu nhìn Dương Đông, ánh mắt của anh rất chân thành, thoạt trông là thật sự quan tâm, bất quá, Phùng Xuân cũng không có ý định muốn tiếp xúc quá thân mật với một người vừa mới quen chưa tới 48 tiếng, huống chi, hơn ai hết cậu càng hiểu rõ tính tình của mấy người ngồi trên cao này —— có thứ tốt thì luôn muốn theo đuổi, nếu không phí bao nhiêu sức đã lấy được tới tay, bọn họ thường thường cũng chẳng biết quý trọng.

Cho dù anh ta là Dương Đông.

Cậu cười cười bảo, "Không được, Manh Manh tỷ đã không có mặt, tôi mà còn nghỉ nữa, phim sẽ không thể quay tiếp được. Vẫn là trở về đi."

Cậu nghiêng đầu hỏi tài xế, "Này, ngài đây gọi thế nào?"

Bên kia Lâm Dũng không quay đầu lại đáp, "Không cần khách khí, gọi Lâm Dũng là được."

Phùng Xuân liền nói, "Lâm Dũng, lái về khách sạn trong huyện giùm, bọn tôi nghỉ ngơi ở đó." Bọn họ mấy ngày nay đều ở tại phim trường, hoàn cảnh ở đó quả thật không tốt lắm.

Lâm Dũng không nghe theo ngay, mà nhìn lại Dương Đông qua kính chiếu hậu, vẻ mặt Dương Đông lúc này từ ngoài ý muốn biến thành không biểu tình — — anh cho dù có cảm giác với Phùng Xuân, thì vẫn là một kẻ bề trên, anh chẳng qua đang ở giai đoạn cất nhắc Phùng Xuân, bị cự tuyệt như thế, anh tất nhiên không vui, thanh âm cũng lạnh xuống, cuối cùng mới phân phó, "Cứ theo Phùng Xuân nói mà làm."

Thị trấn cũng không lớn, xe nhanh chóng đến gần khách sạn, Phùng Xuân cũng không có khách khí mời anh lên phòng ngồi một lúc, chỉ nói một câu, "Cảm ơn, chờ tôi xong xuôi nhất định mời ngài ăn cơm để đáp lại." Liền phủi mông một cái, dẫn theo trợ lý lên lầu.

Tâm tình cậu thật khoái trá, nhìn vẻ mặt kia của Dương Đông, đủ biết anh đang nghĩ gì: Tôi đây đường đường là tổng tài Dương Đông của Đại Dương Quốc Tế, mỗi một minh tinh đều hận không thể tiếp cận tôi, hôm nay cho cậu quá giang xe tôi về Bắc Kinh, lộ trình còn ít nhất cũng hơn hai tiếng đó, cậu có thể dùng đủ biện pháp tới gần tôi, cậu cư nhiên không chút do dự cự tuyệt, tôi bực bội.

Nghĩ nghĩ, khóe miệng cậu không khỏi kéo kéo nở nụ cười, thật sự là y hệt cái tính không kiên nhẫn hồi nhỏ mà.

Lưu Bắc bên cạnh, đột nhiên thấy cậu cười cười, lại nhìn đến sửng sốt, Phùng Xuân đi hai bước phát hiện cậu ta không theo kịp, liền dừng lại quay đầu gọi, "Cậu ngẩn ngơ cái gì, đi thôi."

Lưu Bắc lúc này mới nhúc nhích, nhưng mặt đã đỏ bừng, lắp ba lắp bắp nói với cậu, "Bo…Boss, anh…anh vừa…cười nhìn đẹp quá, so…so với trong TV còn đẹp hơn."

Phùng Xuân ngớ ra một lúc, hỏi một câu, "Vậy à?" Sau đó lại không tự nhiên cười cười, "Cậu nhìn lầm ấy, cười thì lúc nào chẳng như nhau?"

Trong xe đậu ngoài khách sạn, áp suất thấp vẫn liên tục duy trì.

Dương Đông ngậm điếu thuốc, không châm lửa, cứ cắn trong miệng, lạnh mặt nhìn cửa chính khách sạn.

Lâm Dũng luôn rất thông minh, cũng không lên tiếng, chỉnh di động thành chế độ im lặng, tự mình lên mạng xem tin tức. Đợi ước chừng mười mấy phút đồng hồ, Dương Đông lúc này mới cứng rắn bảo, "Quay về Bắc Kinh."

Lâm Dũng cũng không nhiều lời, khởi động xe ngay, rời khỏi khách sạn huyện.

Tay của Phùng Xuân chăm sóc tổng cộng hai ngày, thời gian này Dương Đông lại cũng không có tin tức. Bất quá đây là trong dự liệu, cậu bẻ hết mặt mũi người ta, người ta cho dù cảm thấy hứng thú với mình, cũng sẽ không lại tức lại dán sát vào. Trái lại Chương Thiên Ái lúc này lại hết giận rồi, gọi điện thoại nói mấy ngày nữa sẽ tới cùng Từ Manh Manh, thuận tiện tham ban.

Chờ qua hai ngày, trong lòng bàn tay đã đóng vảy, không cần phải băng thành tay gấu nữa, Hồng đạo liền vội vã gọi cậu trở về phim trường.

Phùng Xuân không hiểu ra sao, cậu hôm đó băng bó xong còn gọi cho Hồng đạo, nói là không có trở ngại, chỉ cần lúc diễn không lộ tay, cậu đều có thể diễn, Hồng đạo còn nói không cần gấp cho cậu nghỉ vài ngày. Thế nào mới chớp mắt lại giở quẻ.

Đến khi Phùng Xuân trở lại, liền phát hiện toàn bộ phim trường đều nằm trong áp thấp, mọi người ai cũng rụt cổ làm việc, sắc mặt Hồng đạo cũng đen như đáy nồi, chủ yếu nhất là, Ninh Viễn Tranh cũng không thấy tăm hơi, Phùng Xuân hỏi thăm Tần San San, "Nam số một đâu?"

Tần San San lớn hơn Phùng Xuân hai tuổi, ở trong giới lâu hơn so với cậu nên tin tức cũng nhanh nhạy, liền tám với Phùng Xuân, "Nghe nói là bộ điện ảnh mới của Vương đạo coi trọng hắn, bảo hắn đi cast thử. Hắn hưng phấn rồi cả bên này cũng không để ý tới, lập tức đi ngay, nửa đường rồi mới gọi cho đạo diễn xin nghỉ, nói 'tôi lên máy bay rồi, báo ngài một tiếng, ba ngày sau sẽ trở lại'. Khiến Hồng đạo tức muốn nổi điên, phán ngay một câu, không cần hắn nữa."

Trong giới này Hồng Lỗi không phải đạo diễn hạng nhất, nhưng cũng không phải hạng người vô danh, huống chi phim truyền hình lần này là Lâm thị đầu tư, có can đảm leo cây thế này, Phùng Xuân không xác định hỏi một câu, "Vương đạo sẽ không là Vương Chi Hạ đi."

Vương Chi Hạ chính là hào kiệt trong điện ảnh Hoa ngữ. Khi làng điện ảnh Hoa ngữ đang không thể khởi sắc, phim của hắn lại là quay bộ nào bộ đó liền được khen, chẳng những có thể tạo ra ngôi sao, còn có thể trực tiếp đẩy lên sân khấu quốc tế, mấy ngôi sao lớn trong giới đều muốn hợp tác với hắn, hắn lại coi trọng cái tên chúa NG Ninh Viễn Tranh?

Tần San San không chút do dự gật đầu, "Chính là Vương Chi Hạ, bảo là muốn quay một bộ điện ảnh võ thuật, nghe nói Ninh Viễn Tranh có luyện qua, hình tượng lại tốt, cho hắn đi cast. Trợ lý Trương Lượng của Ninh Viễn Tranh còn đắc ý nói, đây là Vương đạo chính miệng gọi đích danh."

Phùng Xuân nghe xong liền "À" một tiếng, không nói nữa.

Ninh Viễn Tranh chắc chắn sẽ không có bản lãnh như vậy, cậu còn không có công ty quản lý, vậy chỉ còn một người, Dương Đông. Cậu thật không nghĩ tới, Lâm Dũng mới dò la tin tức vài ngày, anh ta đã nhanh tay như thế. Nhưng chớp mắt lại nghĩ, đây là không giận mình? Vậy là thật sự coi trọng cậu, nhất thời lại có chút ngũ vị tạp trần, thật không biết nên cao hứng hay mất hứng đây?

Tần San San thấy cậu không nói tiếng nào, cho là cậu bị dọa sợ, liền nói, "Tôi cũng thấy thật ngoài ý muốn. Ninh Viễn Tranh cũng chỉ có khuôn mặt dễ nhìn chút thôi, hơn nữa, hắn còn không dễ nhìn bằng cậu, dựa vào cái gì chứ."

Cô còn muốn nói thêm, dàng dựng bên kia đã xong xuôi, tới cảnh của cô rồi, không thể dùng người khác, Tần San San hôm nay cũng không dám chọc giận Hồng đạo, tám chuyện mới hơn nửa cũng không để ý, đi qua ngay.

Chờ đến buổi tối kết thúc công việc, chuyện này Lưu Bắc đã biết tường tận hơn. Kể cho Phùng Xuân nghe một phiên bản tuyệt hảo, nói là Ninh Viễn Tranh đang trong bàn cơm nghe điện thoại, cùng bàn còn có Hồng đạo, hắn gạt người nói là đau bụng về nghỉ trước, kết quả trực tiếp đặt vé máy bay rời đi, Hồng đạo cơm nước xong là hắn đi được nửa đường rồi.

Hắn dám làm như thế, quan trọng nhất là vì, công ty quản lý hắn nói, Vương Chi Hạ rất hài lòng hắn, casting chẳng qua là quá trình mà thôi.

Hắn ngược lại không phải cuồng vọng đến mức muốn đắc tội với mọi người, hắn là xin nghỉ bệnh. Lấy lý do là viêm ruột thừa phải trở về phẫu thuật, chỉ là không biết thế nào, tình hình thực tế vậy mà thoáng cái đã truyền ra, trên bàn cơm còn không ít người, hắn đây chính là trực tiếp đạp mặt Hồng đạo rớt xuống đất, còn đạp tới hai chân, Hồng đạo mà không nổi điên thì đã không có cách đứng vững trong giới này rồi.

Lưu Bắc kéo Phùng Xuân tới, nói với cậu, "Tôi vừa báo với Trúc Mai tỷ, chị ấy bảo ngày mai chạy qua đây, nói là muốn đẩy anh lên nam số một."

Phùng Xuân không khỏi nhướn mày, loại chuyện nam nhì chỉnh thành nam nhất kiểu này, rất là hiếm thấy. Cậu đích xác muốn làm lớn chuyện, thế nhưng không ngờ thuận lợi đến vậy.

Lưu Bắc cho là cậu không tin, đắc ý nói, "Anh cũng đừng có quên Trúc Mai tỷ giao thiệp rộng cỡ nào, yên tâm đi, chị ấy nói được là được."

Chờ ngày thứ hai người đại diện Phùng Trúc Mai đến, Phùng Xuân liền triệt để tin, cô mang giày cao gót với váy ngắn, không chỉ dẫn theo Từ Manh Manh và Chương Thiên Ái, còn lấy xe chở tới ba vị biên kịch có chút danh tiếng trong giới, vào phòng nói chuyện riêng với Hồng đạo không quá nửa tiếng đồng hồ, sau đó liền đi ra, phất phất tay, trực tiếp gọi ba vị biên kịch đi vào, mình thì đốt điếu thuốc, nói với Phùng Xuân, ""Xuân nhi, đi, tâm sự với chị một tí."

Chương Thiên Ái vài ngày không gặp Phùng Xuân, lại còn đang thích cậu, lúc này lại biến thân thành cô gái nhỏ ấm áp, đang cầm tay cậu xem vết thương, vẻ mặt tỏ ra đau lòng. Nghe Phùng Trúc Mai gọi Phùng Xuân, cũng có chút không đành.

Vẫn là Từ Manh Manh kéo cô lại, "Việc quan trọng mà, đi thôi, đi xem phòng đi, hai mình hôm nay ở chung phòng." Cô mới chịu buông lỏng tay.

Bọn họ lăn qua lăn lại như thế, Phùng Trúc Mai đã là phụ nữ ba lăm tuổi, sóng lớn gì mà chưa thấy, hút thuốc, tựa vào tường, đợi bọn họ tự đi hết, Phùng Xuân đi tới, vừa đóng cửa, mới nói câu đầu tiên, "Cậu và Chương Thiên Ái rốt cuộc là đùa thật, chơi giả?"

Phùng Xuân trong lòng hiểu rõ, vẻ mặt không đổi, "Tất nhiên là thật."

Phùng Trúc Mai nhìn chằm chằm cậu hồi lâu, sau đó mới chuyển ánh mắt đi, nhổ điếu thuốc ra, liền thay đổi trọng tâm câu chuyện, "Hồng đạo đáp ứng rồi, cậu đổi thành nam chính. Chị mang theo ba biên kịch vào đây cho cậu, trong vòng một tuần kịch bản sẽ đổi xong, nhất định sẽ cố hết sức nâng cậu lên."

Trong mắt Phùng Xuân mang theo kinh hỉ và mừng rỡ vì bụi bặm rốt cuộc cũng dọn xong, lập tức nói, "Cảm ơn Trúc Mai tỷ."

Phùng Trúc Mai lại lắc đầu nói, "Không cần cảm ơn chị, chị còn không có bản lĩnh sáng tạo loại tình huống lớn như vậy. Cậu phải biết rằng, Ninh Viễn Tranh nam số một, nếu không phải tự hắn gây chuyện, ai cũng không thể đẩy ngã được hắn. Hắn đã là vai nam trẻ chuẩn nhất, ai có thể khiến hắn hành xử như thế? Huống chi, ba vị biên kịch có tiếng kia là tự mình tìm đến chị, còn tự nguyện hợp tác? Cậu cho rằng bọn họ là học sinh cầm súng à?"

Cô cũng không chờ Phùng Xuân trả lời, mà lại hung hăng hút một hơi thuốc cuối cùng, sau đó nói, "Xuân nhi, cậu là chị phát hiện, hai ta cùng một họ, chị coi cậu như em trai, cậu cùng Chương Thiên Ái không phải lựa chọn tốt nhất, nhưng nếu đã lựa chọn, thì phải chịu trách nhiệm, cậu là nam nhân. Có vài người, không phải có thể tùy tiện trêu chọc, huống chi đó cũng chẳng phải con đường tốt đẹp gì. Chị nói hết rồi, chị biết cậu có thể nghe hiểu, cậu tự suy nghĩ một chút."

Phùng Trúc Mai nói xong, trực tiếp mở cửa ra ngoài, Phùng Xuân thấy cô ấn đầu điếu thuốc xuống thùng rác, sau đó trở lại phòng của Hồng đạo, đại khái là muốn nói tiếp chuyện hợp tác.

Ngày này qua cực nhanh, cũng cực kỳ loạn. Từ Manh Manh, Tần San San còn có mấy diễn viên khác trong đoàn phim đều qua nói chuyện với cậu, Chương Thiên Ái cũng rất hưng phấn, còn muốn vào đoàn phim tìm một cái vai diễn nhỏ nhỏ, chờ xong xuôi trở về phòng nghỉ ngơi đã chín giờ tối, trên phòng lầu ba đã cho ba vị biên kịch ở, mà đạo diễn cũng tuyên bố cho bọn họ nghỉ một tuần. Có tiếng điện thoại gọi tới.

Là một người xa lạ.

Phùng Xuân thần giao cách cảm, trực tiếp đi tới trước cửa sổ, nín thở nhấn nghe, thanh âm quen thuộc của nam nhân từ bên trong truyền ra, "A Phùng, chúc mừng." (Ai cho anh gọi thân mật thế hử?!!!)

Là Dương Đông.

8. Đại Giang Lưu - Chương 8: Kí Hiệu 'đúng'

"Xuân này, có một số việc cậu hẳn là biết đúng không? Ví dụ như có một chai nước cậu rất thích, nhưng không có sự cho phép của chủ nhân, thì không được mở ra uống."

"Manh Manh tỷ yên tâm, cái chai vẫn còn hoàn hảo, sau này cũng sẽ không mở ra."

~Hai tiếng A Phùng kia, cứ như là Dương Đông kìm nén mà bật ra, dư âm sau cùng quyện cả vào nhau, phóng đại qua tai nghe, oanh tạc thẳng vào tai Phùng Xuân, tựa như thuốc mê thượng đẳng, khiến người ta mê say.

Phùng Xuân trực tiếp tựa vào tường, đưa tay vén lên tấm màn dày của khách sạn, nhìn ra đêm tối ngoài kia.

Không có ánh sao, ánh trăng cũng chẳng phải quá đẹp, dưới lầu chỉ có con chó chẳng biết tại sao sủa liên hồi, nhưng tâm tình cậu lại không tệ, khiến cho bản thân Phùng Xuân lúc nói chuyện cũng chứa thêm ý cười, "Đông ca sao lại rảnh rỗi gọi tới thế? Anh biết nhanh thật đấy."

Dương Đông bên kia hẳn là đang xem xét tài liệu, Phùng Xuân có thể nghe được tiếng lật giấy, anh trong điện thoại, dường như không quá nghiêm túc như lúc gặp mặt, cách nói chuyện thoải mái hơn nhiều, còn cười chọc Phùng Xuân, "Không có chuyện tôi không muốn biết."

Rõ ràng, Phùng Xuân chính là người anh muốn biết.

Phùng Xuân không tiếp chủ đề, cũng không vạch trần là mình biết anh ta làm, "Coi như vận khí tốt, ai mà ngờ được Ninh Viễn Tranh lại làm vậy đâu!"

Dương Đông cũng giả ngu, "Phải, nếu hắn đã làm thế, tất nhiên nên chừa chỗ lại cho người nỗ lực hơn." Anh nhanh chóng đổi trọng tâm câu chuyện, "Tay cậu đỡ chưa? Nhớ là phải đổi thuốc đó."

Phùng Xuân liếc tay trái mình một cái, mu bàn tay trông hoàn mỹ không tì vết, lòng bàn tay thì kết vảy rồi, có vẻ hơi dữ tợn, tựa như chính bản thân cậu, "Đỡ hơn rồi, không cần dùng vải băng lại nữa, cảm ơn Đông ca quan tâm."

Dương Đông bên kia im lặng một chút, sau đó có một tiếng 'phịch' nho nhỏ, Phùng Xuân nghĩ, chắc là anh thả tài liệu xuống, đốt điếu thuốc, sau đó, cậu lại chợt nghe thấy thanh âm nam nhân này ngưng trọng lại, "Cậu có vẻ rất khách khí với tôi?"

"Làm sao có thể?" Phùng Xuân như một đứa nhỏ bị nói trúng tim đen, lập tức phản bác, nhưng rồi cậu lại nghĩ đáp lời thế này có hơi dữ dội quá, liền lẩm bẩm giải thích thêm một câu, "Chỉ là rất tôn kính thôi, nghe Thiên Ái nói, anh là người anh cả rất tốt với bọn họ."

Một câu nói chuyển ngay quan hệ giữa hai người từ mập mờ không rõ sang thành thân tình, Phùng Xuân nói ra tất nhiên biết rõ uy lực câu nói này, mà phản ứng của Dương Đông rất đủ lực, anh trực tiếp trầm mặc, một lát sau mới bật cười tự giễu, "Nếu là anh trai tốt, tay cậu cũng đỡ rồi, đáp ứng mời tôi ăn, lúc nào đây?"

"A!" Phùng Xuân không phản ứng kịp, sửng sốt một chút. Dương Đông hiển nhiên thập phần thích cậu mơ màng như thế, lại cười thêm một tiếng, hỏi cậu, "Không phải chỉ là lời khách khí đầu môi chứ, lừa anh cả thế, rất không nên đâu."

"Sao có thể?" Phùng Xuân có vẻ luống cuống chân tay, "Tuần này tôi sẽ trở lại Bắc Kinh, nhất định mời khách."

Bên kia Dương Đông lại không nghe theo mà buông tha, "Nghe nói tay nghề nấu ăn của cậu rất tốt, mời rất nhiều bạn bè thử rồi?Cậu không phải sẽ không coi tôi là bạn bè, rồi dẫn đi ăn ngoài tiệm chứ?"

Mí mắt Phùng Xuân liền rũ xuống, dưới dưới ánh đèn, lông mi thật dài phủ xuống đáy mắt cậu một mảng tối, khoảng chừng qua vài giây, cậu mới đáp lại, "Làm sao có thể, ở ngay nhà tôi mà, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện cho anh, Đông ca."

Chờ cúp điện thoại, Phùng Xuân có chút ngẩn người. Trong kế hoạch của cậu, Dương Đông là một điểm then chốt, nhưng cậu lại không ngờ, Đông ca nhiều năm không gặp, ấy vậy mà lại là khối sắt bỏng tay.

Nóng bỏng đến mức khiến Phùng Xuân có chút khổ não, đời này kết cục của cậu đã định, không có khả năng có người yêu, cũng không muốn tiếp thu chuyện tình ái, như vậy đến cuối cùng, Dương Đông, hẳn sẽ hận cậu thôi.

Hồng đạo nói được thì làm được, bắt đầu từ đêm đó liền mang theo ba vị biên kịch ngày đêm không nghỉ sửa kịch bản, diễn viên trong đoàn phim thoáng cái liền được nghỉ. Từ Manh Manh vừa đính hôn sẽ không ở lại đây làm én bay một mình, Phùng Xuân nếu đã đáp ứng Dương Đông cũng không thể lỡ hẹn, về phần Chương Thiên Ái mới tới một ngày, đoàn phim dù sao cũng không quay tiếp, cô ở đây cũng không đảm đương nổi việc diễn viên, tự nhiên về theo.

Bất quá Phùng Xuân trở lại nhưng lại bị Chương Thiên Ái lôi đến trên xe bọn họ.

Từ sau tiệc đính hôn đó, Phùng Xuân liền chạy tới phim trường Trác Châu đóng phim, vẫn không lộ diện, Chu Hải Quyên liền cho là mình một kích trúng đích, Phùng Xuân đã biết khó mà lui, chuyện sau này thì cứ trông nom con gái cho tốt là được rồi, cho nên vẫn luôn hạn chế hành động của Chương Thiên Ái. Lần này nếu không phải là theo Từ Manh Manh, thì nói thế nào cũng sẽ không cho cô đến chỗ đoàn làm phim.

Dù vậy, trước khi đi Chu Hải Quyên cũng dặn dò Từ Manh Manh, Chương gia không có khả năng chấp nhận Phùng Xuân, bảo cô giám sát chặt chẽ Chương Thiên Ái. Đối với việc mẹ chồng nhờ vả, Từ Manh Manh tuy rằng cảm thấy có lỗi, cũng chỉ có thể đồng ý, bởi vậy, hôm qua mới trông chừng cô thật gắt gao, trừ lúc ăn cơm có nói được với nói với Phùng Xuân mấy câu, hai người hầu như không gặp.

Hôm nay, Chương Thiên Ái vất vả lắm mới gặp được Phùng Xuân, tự nhiên nói không ít, cũng không thể thiếu tức giận oán trách, ví dụ như ngày đó Phùng Xuân rất không có mạnh mẽ, không biểu hiện tốt các loại. Phùng Xuân chỉ nghe cũng không nói nhiều, thoạt nhìn chính là tốt tính không muốn chấp nhặt với Chương Thiên Ái.

Chương Thiên Ái nói đến hết hơi, liền ngưng miệng, sau đó đột nhiên nhớ tới chuyện gì, khều khều Phùng Xuân, "Hai ngày này rất đặc biệt, anh nhớ không đó?"

Đầu óc Phùng Xuân lập tức quẹo mười tám cái ngoặt, vẻ mặt bình tĩnh bảo, "Còn không phải sinh nhật em sao? Anh vốn còn định xin nghỉ quay để về với em, cho em kinh hỉ chút, lúc này lại được nghỉ không cần phiền toái thế nữa, sao lại hỏi tới vậy."

Chương Thiên Ái chỉ sợ cũng không nghĩ tới Phùng Xuân nhớ rõ, từ lúc cậu nói câu đầu tiên, bàn tay đang nắm cánh tay cậu đã siết chặt, chờ cậu nói xong, ý cười trên mặt Chương Thiên Ái cũng không thể nào kiềm được, gần như đã toét cả miệng lại còn muốn phụng phịu, trông cực kỳ mâu thuẫn, "Thật vậy à? Em còn tưởng là anh quên rồi đó. Thế thì, hôm đó em muốn làm party, mời bạn bè trong giới, anh ăn mặc đẹp mắt một chút, em muốn khiến bọn họ ước ao chết luôn."

Cô bây giờ còn coi Phùng Xuân là một vật sở hữu có thể đem ra khoe khoang cho đã. Suy nghĩ một chút còn nói, "Tính toán cái, em cũng chẳng tin anh một người dân thường này nuôi ra được thẩm mỹ, em sẽ bảo người đem quần áo cho anh, nhà tạo mẫu tóc cũng sẽ hẹn cho anh luôn, anh xuất hiện thật đẹp là được." (Mới hai mấy tuổi mà hệt mấy phú bà bao dưỡng trai tơ:v tui mà có con bồ thế này tui sẽ đạp nó xuống chà chà chà di di di…)

Quan hệ giữa Phùng Xuân và Chương Thiên Ái kỳ thực hệt như nhà giàu bao dưỡng người tình, thiếu cái gì liền thêm cái đó.

Tướng mạo vợ chồng Chương gia đều phi thường đẹp, nhất là Chu Hải Quyên, cho dù là bây giờ, hung hiểm không thiếu một phân, nhưng cũng không thể phủ nhận, là một đại mỹ nhân khá có khí chất. Chương Thiên Hạnh là con trai giống mẹ, ngũ quan tương tự với Chu Hải Quyên, tuy rằng hơi có chút âm nhu, nhưng tuyệt không rời được hai từ 'xinh đẹp'. Về phần Chương Thiên Ái, lớn lên lại giống ba, người ta thì như đồ sứ được điêu khắc mài giũa tinh tế, cô lại chính là cái hũ sành tùy ý đặt vào, không xấu nhưng tuyệt đối không xuất sắc. (đồ sứ vs đồ sành… haha:))))

Vậy nên, điểm quan trọng nhất khiến cho xem trọng Phùng Xuân là, Phùng Xuân đẹp, có thể bù đắp lại thứ cô không có, tự nhiên, mỗi lần Phùng Xuân xuất hiện đều đặc biệt coi trọng.

Phùng Xuân thật biết rõ cái tâm tư này, còn tốt tính gật đầu, "Em thật ra tinh mắt hơn anh nhiều."

Chương Thiên Ái nghe xong có chút thoả mãn, liếc trộm Từ Manh Manh ngồi ở hàng trước, len lén ghé vào bên tai Phùng Xuân bảo, "Cũng không cho phép anh sợ mẹ em nha, mẹ em nếu cho anh tiền, bà ấy cho bao nhiêu em cho gấp đôi, đừng khiến em mất mặt."

Nói còn chưa dứt lời, ánh mắt của Từ Manh Manh liền quét qua, Chương Thiên Ái hiển nhiên rất sợ cô, lập tức im bặt, trên xe nhất thời liền yên tĩnh, Phùng Xuân hỏi Từ Manh Manh, "Hôm đó Manh Manh tỷ đi không?"

Chương Thiên Ái nghe câu này liền mất hứng, trực tiếp xụ mặt, Từ Manh Manh cũng không thèm để ý, cười nói, "Chị với Thiên Hạnh đều đến, chuẩn bị sinh nhật cho em gái mà." Phùng Xuân liền ồ một tiếng, ý là biết rồi.

Mấy người đi một đường trùng trùng điệp điệp, chờ đến Bắc Kinh, Chương Thiên Ái bởi vì hai ngày này mẹ cô quản chế nghiêm ngặt, nên không đi theo Phùng Xuân, phải cùng Từ Manh Manh quay về Chương gia, Phùng Xuân trở lại trên xe mình, xe như suối nhỏ nhập vào biển rộng, đều tự phân tán vào dòng xe cộ ngược xuôi.

Đến khi cả trợ lý Lưu Bắc cũng xuống xe, Phùng Xuân một người lái xe về nhà, cậu mới cảm giác trầm tĩnh lại. Cách Phùng Xuân lái xe cũng giống như tính tình cậu, nhẫn nại vô cùng tốt. Xe cộ Bắc Kinh đông nghịt, cậu cũng không gấp gáp, trực tiếp mở nhạc, vừa nghe nhạc vừa lái từ từ, chờ đến khi về tới nhà mình, đã đến giữa trưa.

Chỗ Phùng Xuân ở là tại Tam Hoàn, là một nhà trọ công ty cho cậu thuê, bảo an vô cùng tốt, chỉ là diện tích không lớn, chỉ tới sáu mươi mét vuông. Trước đây Phùng Trúc Mai có nói với cậu, cậu thiếu tiếng tăm, nhà trọ chắc chắn không thể hoàn toàn theo ý mình, hoặc là phòng ba gian một trăm mét vuông ở Ngũ Hoàn, hoặc là phòng hai gian ở Tam Hoàn, Phùng Xuân thấy bên này thuận tiện hơn, liền chọn ở đây.

Phòng của cậu ở tầng mười sáu, cực bất quy tắc, theo như hình dung, hình dạng phòng này đại khái là hình bình hành. Phùng Xuân nhận phòng xong biết rằng mình phải ở chỗ này thêm ít nhất ba năm, vì thế đặc biệt vung tiền bày trí một chút.

Vào cửa là một phòng khách rất nhỏ, sát tay phải là tủ giày, ba mặt còn lại đều là giá sách và giá để CD, trên kệ để kín chỗ, một chiếc TV LCD 32inch xen lẫn trong đó, có vẻ cực kì không hài hòa. Không gian này không có sô pha, chỉ có một cái ghế nằm, hiển nhiên ở đây tuyệt đối không chuẩn bị để tiếp đã khách khứa.

Phùng Xuân trực tiếp cởi giày, chìa khóa ném vào tủ giày, bước chân trần vào phòng.

Đi vào trong hẳn là phòng bếp và toa let, vì còn muốn thông vào phòng ngủ bên trong, nên ở đây có một lối đi nhỏ dài — chính là cái loại kiến trúc phí phạm không gian. Trên tường chỗ này treo một bức ảnh đóng phim cỡ lớn của Phùng Xuân, tận cùng bên trong bày một cái bình hoa cao cỡ nửa người, phía trên cắm vài cành hoa giả, cành hoa thật dài nghiêng nghiêng ra, có thể quẹt trúng người đi ngang.

Lại đi thêm vào trong là phòng ngủ, một giường, một tủ quần áo, là xong hết cảnh tượng nơi ở của Phùng Xuân.

Ai cũng không ngờ được, Phùng Xuân tắm rửa xong, trực tiếp đẩy ra bức tường phía sau bình hoa, rồi lần trong bóng tối, bấm côn tắc đèn —- đây mới là căn phòng ngủ thứ hai biến mất bí ẩn kia. (nhà của ẻm là nhà hai phòng ngủ *chỉ chỉ lên trên* nhớ ko?)

Bên trong vẫn bố trí như thư phòng, chỉ là sách báo thì hoàn toàn không giống, sách bên ngoài phòng khách là làm sao trở thành diễn viên giỏi, bên trong lại phần lớn liên quan đến tâm lý, còn có vài thứ hỗn tạp lung tung, ví dụ như có vài quyển thật dày viết về Chương Thiên Ái, Chương Thiên Hạnh. Mà khác biệt lớn nhất là, ngay trên tường, treo hẳn một cái bảng đen, trên đó dùng phấn viết tên vài người.

Bốn người Chương gia đều có mặt, ngoài ra, còn có Từ Manh Manh, Dương Đông, vài chỗ còn trống tên. Ở một chỗ khác, còn có tên của ba người, Đàm Xảo Vân, Tráng Tráng, Lâm Hưng Quốc.

Hiện tại, ở giữa hai tên Dương Đông và Chương Thiên Hạnh, có một đường mũi tên, trên đó viết hai chữ, thầm mến.

Phùng Xuân đứng đó quan sát một hồi, có chút do dự, di động lại vang lên.

Cậu nhìn tên hiển thị là Từ Manh Manh, liền ấn nghe ngay, kêu một tiếng Manh Manh tỷ.

Từ Manh Manh đầu tiên là hỏi cậu, "Đến nhà chưa?" Chờ xong lời đáp, liền nói tiếp, "Xuân này, có một số việc cậu hẳn là biết đúng không? Ví dụ như có một chai nước cậu rất thích, nhưng không có sự cho phép của chủ nhân, thì không được mở ra uống."

Phùng Xuân đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền hiểu được, lời nói nhỏ của Chương Thiên Ái trên xe khiến cô cảnh giác, cho là hai người muốn làm chuyện xấu. Nhưng cậu sao có thể phát sinh quan hệ với Chương Thiên Ái được? Cậu không khỏi nở nụ cười, "Manh Manh tỷ yên tâm, cái chai vẫn còn hoàn hảo, sau này cũng sẽ không mở ra."

Từ Manh Manh biết cậu hiểu, liền thả lòng, "Tốt lắm, cậu mau nghỉ ngơi đi, mấy ngày nữa gặp lại ở sinh nhật."

Phùng Xuân nhìn di động, chờ bên kia cúp điện thoại, mới tắt màn hình, ngẩng đầu lên. Lúc này cậu lại trở nên quả quyết, trực tiếp viết lên tên mình ở giữa. Cậu vẽ một đường nối giữa mình với Dương Đông, về phần viết cái gì, cậu suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ viết xuống hai từ 'ái muội', viết thêm một kí hiệu 'đúng'.

Đây là kí hiệu 'đúng' đầu tiên trên tấm bảng này.

Sau đó giữa tên mình và Chương Thiên Hạnh, lại vẽ thêm một đường, viết ngay hai từ lên đó gần như không cần nghĩ ngợi — đố kị.

9. Đại Giang Lưu - Chương 9: Mê Mẩn

"Chương gia còn không phải như cậu tưởng tượng, đừng tự vác đá đập chân mình, cẩn thận giỏ trúc múc nước vô ích."

~Kỳ thực ban đêm Phùng Xuân nghỉ ngơi ở phim trường cũng không tốt lắm, khách sạn thật sự là dùng không được gì cả, ly nước ấm nước thì tự mình có thể đem theo, nhưng bồn tắm lớn thì cũng không thể khiêng qua luôn được. Mặc dù mấy thứ này chỉ cần chà chà lau lau chút là được, nhưng vừa nghĩ tới chuyện như một cái khăn lông mà lau qua cả phòng, cậu liền khó chịu không thích ứng được, dứt khoát chỉ dùng vòi sen tắm.

Vậy cho nên ngây người một lúc trong phòng bí mật, lúc sắp chuẩn bị đi ngủ, cậu còn đặc biệt tắm thêm một lần, tắm xong cả người còn nóng hầm hập, liền chui ngay vào ổ chăn, kết quả đương nhiên tối đó ngủ ngon không mộng, mãi đến khi bị chuông điện thoại di động đánh thức.

Rèm che trong phòng, để giấc ngủ đạt hiệu quả tốt nhất, Phùng Xuân mua luôn tới hai tầng vải dày, khiến trong phòng cả ban ngày cũng đưa tay không thấy năm ngón, nên Phùng Xuân bị đánh thức còn có hơi mơ màng, cho rằng còn đang đêm, cầm điện thoại lên nhìn, mới phát hiện đã mười giờ sáng.

Gọi tới là số lạ, phía đuôi chỉ có một chuỗi số 6, không quá giống số điện thoại kinh doanh, ngược lại nhìn như số của mấy tay nhà giàu, Phùng Xuân suy nghĩ một chút, liền nhận. Sau đó chợt nghe thấy một thanh âm có hơi không khách khí, "Phùng Xuân sao?"

Phùng Xuân luôn luôn thập phần thính nhạy với thanh âm người khác, nghe được giọng nói này, chút buồn ngủ còn sót lại trong đầu cậu lập tức bay hết, thuận tay cầm lấy cái đệm bên cạnh kê sau lưng, cậu chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi hỏi, "Vị đây là?"

Người bên kia trả lời, "Tôi là Chương Thiên Hạnh."

Mấy hôm trước, Dương Đông cũng từng tự giới thiệu với cậu qua điện thoại như vậy, nhưng giọng nói hai người lại hoàn toàn khác nhau. Thanh âm của Dương Đông trầm thấp, mang theo cộng hưởng từ trong khoang ngực, tai nghe xong còn thiếu điều muốn bay lên. Mà thanh âm của Chương Thiên Hạnh, lại giống hệt tướng mạo của hắn, có chút nữ tính —— mỏng lại hẹp, nghe có hơi chói tai.

Tay của Phùng Xuân nhịn không được liền siết chặt di động, thân thể cậu còn hơi run, phải lấy tay kia bưng kín ống nói, bản thân hít sâu hai cái, mới có thể bình tĩnh nói, "Ngài sao lại gọi tới đây?"

Chương Thiên Hạnh hiển nhiên có chút địch ý với Phùng Xuân, trong thanh âm mang theo tức giận mỏng manh, "Thế nào, quấy rầy mộng đẹp của cậu à?" Hắn cũng không cho Phùng Xuân cơ hội giải thích, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Nghe nói cậu muốn mời Đông ca qua nhà cậu ăn? Nếu như tôi nhớ không lầm, cậu và Đông ca bất quá là trong tiệc đính hôn của tôi mới quen biết thôi."

Chuyện mời khách này, Phùng Xuân cũng không có lộ ra tin tức, ý cậu vốn là định tới tiệc sinh nhật Chương Thiên Ái mới làm vậy, cho có vẻ tự nhiên hơn chút, dù sao thì ngày đó Chương Thiên Hạnh cũng đi. Bất

quá, này cũng không cản trở tốc độ phản ứng của Phùng Xuân, cậu dứt khoát thừa nhận, "Đúng là có chuyện này, tôi bị thương Đông ca vừa lúc gặp phải, đưa tôi đi bệnh viện, cho nên cần cảm ơn anh ta."

Tiếng Đông ca hiển nhiên kích thích Chương Thiên Hạnh, hắn gần như gào lên trong điện thoại, "Đông ca! Cậu gọi đến thân mật nhỉ, Phùng Xuân cậu đừng quên, cậu là bạn trai của em tôi, tuy là Chương gia tuyệt không thừa nhận cậu, nhưng cậu nên biết, chỉ có em gái tôi mới có thể không thích cậu có thể đá cậu, không có khả năng cậu ăn cây táo, rào cây sung. Huống hồ, Dương Đông cũng là người của Chương gia."

Thân thể Phùng Xuân đã không còn run lên nữa, sắc mặt của cậu thật trấn tĩnh, giọng nói cũng càng thêm bình tĩnh, "Chương thiếu gia anh hình như hiểu lầm, chính bởi vì Dương tổng là người Chương gia, tôi trên danh nghĩa là bạn trai của Thiên Ái, cho nên mới phải khách khí hơn nhiều như vậy. Về phần quan hệ của tôi cùng Thiên Ái, tự do yêu đương tôi hiểu, thành được hay không còn phải xem tình cảm, sau mới là quan hệ lợi ích, Chương thiếu gia cũng không cần nói đến khó nghe như vậy, tôi thành danh cũng không hề dựa vào Thiên Ái, tự mình kiếm được đủ xài, cũng không cần phải làm vậy, Thiên Ái sợ là cũng không thích nghe."

Lời lẽ cậu tám phần mười quá mức chính nghĩa, rồi lại thập phần tự tin về tình cảm của mình với Chương Thiên Ái, khiến Chương Thiên Hạnh rốt cuộc chẳng còn là tức giận nữa, ngược lại cười nhạo, "À, ha ha! Nói nghe đường hoàng cho lắm vào, mấy người như cậu tôi thấy đã nhiều, trong lòng nghĩ gì tôi cũng rõ. Cậu có thể nổi tiếng chứng minh có chút đầu óc, chính mình có bao nhiêu phân lượng phải tự biết đi, dỗ em tôi vui vẻ là được, từ tay em ấy rơi ra một ít cũng đủ cậu dùng. Về phần Dương Đông, cậu không cần tiếp xúc anh ấy, không có lần sau, hiểu chưa?"

Người này lưng dựa Chương gia, hiển nhiên đã được chiều quen thói bề trên, mạnh mẽ ngang ngược, lại không chừa đường lui. Phùng Xuân cũng dứt khoát kết thúc, duy trì hình tượng tốt tính thức thời của mình, "Được, tôi sẽ không liên hệ anh ta."

Bên kia Chương Thiên Hạnh dường như vẫn chưa yên tâm, lại bỏ thêm một câu, "Chương gia còn không phải như cậu tưởng tượng, đừng tự vác đá đập chân mình, cẩn thận giỏ trúc múc nước vô ích." Sau có liền cúp điện thoại.

Trong phòng vẫn là một mảng tối mịt, chỉ có màn hình điện thoại còn sáng chiếu rõ mặt Phùng Xuân. Cậu cũng không suy sụp sau khi ăn một trận uy hiếp khinh thường, chỉ ngoắc ngoắc khóe miệng, nhìn như người không sao cả, mở ra mục tin nhắn, liền thấy có hai tin, một cái là Dương Đông, mà người gửi tin khác, gọi là Song Mộc.

Song Mộc là Lâm, vì Phùng Xuân sợ người khác nhìn qua di động của mình sẽ phát hiện, mới đặt biệt danh, người này kỳ thực không ai khác, chính là người phụ tá riêng lên chức nhanh nhất hai năm qua bên cạnh Dương Đông, Lâm Dũng.

Y không phải người lạ, mà chính là con trai ba dượng của Phùng Xuân, Lâm Quốc Hưng, dựa theo lẽ thường, hai người họ là anh em kế, đáng lẽ quan hệ hẳn là rất thân cận, đáng tiếc bởi vì sự kiện kia, bọn họ ở cùng nhau bất quá có một năm, sau đó bị chia ra nuôi riêng, Phùng Xuân còn đổi tên đổi dung mạo, nếu không dốc hết sức điều ra, sẽ không ai biết hai người họ quen biết, còn lén giữ liên lạc.

Phùng Xuân trước tiên mở tin nhắn từ Lâm Dũng ra, trong tin viết, "Đã báo chuyện mời ăn cho Hạnh."

Phùng Xuân lúc này mới liên tưởng lại từ đầu đến cuối, tám phần mười là Dương Đông sau khi gọi điện xong liền cho Lâm Dũng sắp xếp thời gian, Lâm Dũng luôn luôn gấp gáp, chưa thương lượng với cậu, liền đã báo cho Chương Thiên Hạnh —— Chương Thiên Hạnh rõ ràng yêu Dương Đông, tất nhiên muốn nắm giữ tin tức của anh, Lâm Dũng chính là tay trong hắn chộp được, thỉnh thoảng lại bán hành tung của Dương Đông cho hắn.

Đương nhiên, Chương Thiên Hạnh e là không ngờ tới, Lâm Dũng được hắn cho là người một nhà, thật ra cũng không một lòng với hắn.

Phùng Xuân nhanh chóng xóa đi tin nhắn, nhìn của Dương Đông, trong đó chỉ có một câu, chín giờ sáng nay mới gửi tới, "Nghe nói đã về thủ đô, bao giờ mời tôi?"

Phùng Xuân đột nhiên nghĩ đến câu kia của anh "Không có chuyện tôi không muốn biết", hiển nhiên, người này vẫn luôn quan tâm cậu.

Chỉ là, Chương Thiên Hạnh nếu đã cảnh cáo cậu, Phùng Xuân vuốt ve di động một hồi, cuối cùng cũng chỉ có thể khóa lại di động, làm như không nhìn thấy.

Lịch trình của Dương Đông luôn luôn bề bộn nhiều việc, từ năm ấy anh mười tám tuổi ba anh tắc động mạch não ngã xuống trong phòng hội nghị, anh liền trực tiếp tiếp nhận con vật khổng lồ này. Không có ba hỗ trợ, một đứa trẻ vừa thành niên, ngay cả khi đã được bồi dưỡng từ sớm, cũng phải trải qua gian nguy mới có thể ngồi vững trên vị trí này, từ khi đó, anh đã tập thành thói quen chăm chỉ.

Dựa theo lệ cũ, bí thư Vương Tranh sáng sớm đến công ty liền báo hết lịch trình đã sắp xếp, thứ nhất là thảo luận việc thu mua công ty Mỹ Giai, đây là việc lớn nhất trong Đại Dương Quốc Tế gần đây, Dương Đông nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhấc chân hướng về phòng họp.

Lúc này, Lâm Dũng nghe điện thoại bên ngoài trở về lại đột nhiên nói cho anh biết, đoàn phim 'Hiệp giả nhân tâm' bắt đầu sửa kịch bản, ba biên kịch anh liên lạc đã đang làm việc, đạo diễn Hồng Lỗi cho các diễn viên nghỉ một tuần, tất cả bao gồm luôn Phùng Xuân đều về lại thủ đô.

Bước chân Dương Đông đi ra liền dừng một chút, tiện tay cầm điện thoại ra nhìn, xác định trong máy mình cũng không có tin nhắn chưa đọc, phát hiện này khiến tâm tình anh khó chịu một cách vi diệu. Mặc dù anh vẫn biết, Phùng Xuân coi như đã nói về thủ đô liền mời ăn cơm, cũng không có khả năng gấp đến mức vừa về đã mời anh.

Bí thư Vương Tranh nhìn thấy anh dừng chân, không khỏi có chút nóng nảy, hung hăng trừng Lâm Dũng, Đại Dương Quốc Tế là một tập đoàn khổng lồ, công ty con cũng có cơ nghiệp điện ảnh, nhưng loại chuyện đoàn phim sửa kịch bản được nghỉ này, chính là một việc nhỏ xíu, sao lại còn báo cho Dương Đông ngay tại đây?

Vậy mà chuyện khiến cô xém chút rớt mắt liền xảy ra, Dương Đông không chỉ dừng chân, thậm chí suy nghĩ một chút, còn lấy di động ra gửi đi một tin nhắn, sau đó mới vào phòng họp, cô trơ mắt nhìn, nửa giờ hội nghị, di động Dương Đông tổng cộng vang lên ba lần, anh cũng nhìn di động tổng cộng ba lần, sau đó sắc mặt mỗi một lần càng đen hơn, phó tổng phụ trách dưới kia càng nói càng kinh hồn táng đảm, lúc kết thúc sắc mặt của hắn so với khóc còn khó coi hơn.

Chỉ là đại boss Dương Đông của cô cũng không có phát hiện điểm ấy, chờ hội nghị kết thúc, mới lấy lại tinh thần, nhàn nhạt một câu, "Không tồi, cứ làm vậy đi." Mới giúp cho phó tổng không tái phát bệnh tim.

Dương Đông trực tiếp cầm di động quay về phòng làm việc, trên màn hình khung đối thoại với tin nhắn cho Phùng Xuân kia vẫn trống không, anh ngăn Vương Tranh đang định báo công việc tiếp theo cho mình, tự vào phòng đóng cửa ném điện thoại lên ghế ông chủ cực to, rồi cứ thế nhìn chằm chằm nó.

Nửa giờ sau, cảm giác nôn nóng không thấy tin trả lời cũng không dịu đi, mà đã chuyển thành hận không thể đến đập cửa nhà Phùng Xuân, tiếp đó Dương Đông xoa xoa huyệt thái dương không thể không thừa nhận —— tuy rằng chỉ gặp mặt vỏn vẹn hai lần, nhưng hiển nhiên, Phùng Xuân thật sự là quá hợp khẩu vị của anh, anh có chút mê mẩn.

Làm một người trưởng thành đã từng chứng kiến ba mình chỉ bại liệt có một năm, mà mẹ đã ra ngoài tìm tình mới, đã từng chứng kiến a di ở Chương gia tốt như vậy lại bị tiểu tam Chu Hải Quyên đuổi ra khỏi nhà, đời sống tình cảm của Dương Đông, thật ra vô cùng ít, anh thấy, bất luận là ái tình ngọt ngào cỡ nào, đều không bằng được mê hoặc từ thực tế.

Vậy còn muốn nó làm gì? Không bằng cứ theo nhu cầu của mình cho đơn giản. Tựa như trước kia anh đối đãi Phùng Xuân, làm một kim chủ tốt, cho cậu những gì cậu muốn —— anh thật ra cũng không có cảm giác mình cướp người của Chương Thiên Ái, dù sao, so sánh một người đứng đầu Đại Dương Quốc Tế và một cô gái ôm tiền tiêu vặt cố định hằng năm, ai cũng biết người nào có tài lực hùng hậu hơn, huống chi, Phùng Xuân là gay.

Nhưng hôm nay, anh nhìn khung tên Phùng Xuân vẫn chưa trả lời, nhận ra có điểm không giống, có lẽ nên nói ngay từ cái ngày liếc mắt liền bị Phùng Xuân làm cho kinh diễm, đã không hề giống như trước đây.

Anh trực tiếp ấn số Lâm Dũng, phân phó y, “Mau chóng tra ra hành tung Phùng Xuân hai ngày tới.”

Anh Lâm Dũng xứng đáng danh hiệu ‘Nhân vật nhiều mặt nhất’ =)))

10. Đại Giang Lưu - Chương 10: Quan Hệ

Cậu hiểu ngay, đây là kế dương đông kích tây của Chương Thiên Hạnh? Thế này liền khiến Phùng Xuân nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa, ít ra không có chơi cái trò cũ rích cầm tiền vứt vào mặt người khác.

Lời Dương Đông còn chưa phân phó xong, chợt nghe thư ký Vương Tranh bên ngoài gọi một tiếng, “Chương thiếu gia, Dương tổng có việc, ngài không thể đi vào.” Nhắc nhở kiểu này tất nhiên không ngăn được, lời còn chưa dứt, Chương Thiên Hạnh đã đẩy cửa tiến vào.

Dương Đông thấy vậy không khỏi nhíu mày, phân phó cho Lâm Dũng bên kia, “Sớm báo lại cho tôi.” Sau đó liền ngắt điện thoại, khiển trách Chương Thiên Hạnh, “Cậu còn có biết quy củ là gì không?”

Sau cái ngày đính hôn Chương Thiên Hạnh thổ lộ rồi bị anh cự tuyệt, hai người không hề liên lạc, nay vừa gặp lại, sắc mặt Dương Đông đã không tốt, Chương Thiên Hạnh đang định mở lời lại mơ hồ nghe thấy hai chữ Phùng Xuân, không khỏi tức tối, cười lạnh, “Anh Đông có hiểu quy củ là gì không? Phùng Xuân là bạn trai của Thiên Ái, anh là con nuôi của ba em, là anh kết nghĩa với Thiên Ái, không lẽ anh muốn loạn-luân à?”

Hắn chụp lên cái mũ lớn như vậy, thực tế thì trong lòng lại sợ hãi. Hắn bây giờ phẫn hận vô cùng, chính mình nhất thời không bình tĩnh, dĩ nhiên lại lấy đính hôn ra kích thích Dương Đông, kết quả lại dẫn sói vào nhà, dẫn luôn Phùng Xuân tới trước mặt Dương Đông.

Dương Đông trước kia mặc dù không chấp nhận, nhưng bên cạnh anh không có ai, cho nên hắn có thể chờ từ từ, dây dưa từ từ, cho dù cảm tình của mình dành cho Dương Đông đã đến điên cuồng, mỗi buổi tối đều phải ôm quần áo của anh đã mặc qua mới có thể ngủ được, trong mộng tất cả đều là anh, hắn cũng cảm giác mình có cơ hội. Hắn chỉ cho rằng Dương Đông đó là chưa thông suốt tình cảm thôi.

Nhưng hôm nay, anh nổi lên hứng thú với kẻ khác, này chẳng khác nào cho hắn biết, giấc mộng của hắn vỡ tan rồi, Dương Đông chỉ là không xem trọng hắn, khiến hắn căn bản không thể tiếp thu.

Dương Đông nghe loại giọng điệu này, đột nhiên sửng sốt một chút, sau đó liền mỉm cười. Loại tướng mạo của anh thập phần lạnh lùng, mày kiếm thon dài kéo đến tóc mai, sống mũi thẳng tắp, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cười như thế, liền có cảm giác xuân phong êm ái, khiến trong lòng Chương Thiên Hạnh rạo rực mãnh liệt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lời nói của Dương Đông tuyệt không dễ nghe, anh nhìn chằm chằm Chương Thiên Hạnh rồi không chút khách khí nói thẳng, “Thiên Hạnh, lúc chuyện kia xảy ra cậu cũng đã chín tuổi, cậu chẳng lẽ còn không biết tôi thừa nhận cha nuôi là vì dì Đàm, mà không phải vì mẹ cậu sao? Từ trước tới giờ, anh em kết nghĩa của tôi chỉ có duy nhất một người Chương Thần, không hề có một chút quan hệ nào với các người. Huống chi,” Anh cũng không chờ Chương Thiên Hạnh cãi lại, nói tiếp, “Trước đây ba tôi bại liệt, vị cha nuôi tốt đẹp kia đã làm gì, cậu không biết à? Mẹ tôi có giao tình với các người tôi mới chừa lại mặt mũi, cậu thật không biết chúng ta đã không còn tình nghĩa gì để nói sao?”

Chương Thiên Hạnh sợ là cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, Dương Đông sẽ nói ra những lời này.

Việc này hắn cũng không phải không biết, chỉ là vẫn không muốn nhớ tới, cộng thêm thái độ của mẹ Dương Đông, những góc tối tăm đó bị che đậy chẳng bao giờ đề cập qua. Mà hôm nay, Dương Đông đây là có ý gì?

Hắn muốn biện giải rằng đây vẫn là chuyện của thế hệ trước, nhưng nhìn ánh mắt của Dương Đông hắn lại nói không nên lời. Hắn biết rõ, lời Dương Đông nói là chính xác, mấy năm nay anh gần như rất ít tới nhà mình, đều là mình liên tục đi tìm anh ta, ngay cả lễ đính hôn cũng là đặc biệt nhờ mẹ Dương Đông gọi tới.

Nhưng hắn không muốn thừa nhận, ưu thế của mình cứ như vậy mà biến thành khuyết điểm, hắn nghĩ, Phùng Xuân, nhất định là Phùng Xuân, bằng không thì tại sao trước khi Phùng Xuân xuất hiện, anh ta lại không nói ra những lời này? Hắn giả vờ bình tĩnh nhìn Dương Đông, "Em sẽ không bỏ qua, việc ba em đã làm em sẽ bù đắp cho anh." Hắn còn có một câu chưa nói, 'Người hợp với anh chỉ có em, ai cũng không thể cản đường.'

Chương Thiên Ái tất nhiên cũng không biết Chương Thiên Hạnh đi tìm Phùng Xuân, buổi sáng ngày sinh nhật, liền cử tới cố vấn cầm theo ba bộ quần áo, Phùng Xuân khi đó vừa mới rời giường không lâu, đang nấu ăn ở nhà bếp, lúc chuông cửa vang lên, liền cởi tạp dề ra ngoài xem.

Ngoài cửa là một người phụ nữ ngoài ba mươi, tướng mạo thường thường, khí chất xuất chúng, Phùng Xuân thật ra biết cô ta, họ Nhan tên Như Ngọc, có quan hệ thân cận với Chương gia, trang phục của Chương Thiên Hạnh và Chương Thiên Ái đều có trưng cầu ý kiến của cô.

Phùng Xuân trực tiếp mở cửa.

Người phụ nữ kia thân người không thấp lại mang giày cao gót mười phân, nhìn qua cũng tới chừng một mét bảy lăm, dẫn theo trợ lý khí thế xồng xộc đi vào, khiến Phùng Xuân phải lùi một bước. Cô ta vào nhà liền quét mắt nhìn, hiển nhiên không nghĩ tới một minh tinh đang nổi tiếng, cư nhiên lại ở trong một căn phòng chật chội thế này, trên mặt đầy ngạc nhiên cộng thêm khinh thường.

Đây là một loại biểu tình thường thấy trong giới giải trí xô bồ. Bọn họ đã sớm luyện ra bản lĩnh đặc biệt, chỉ cần đưa mắt nhìn ngươi một cái, liền có thể tính ra giá trị con người ngươi, hiển nhiên, cô ta đánh giá nơi này không cao.

Phùng Xuân cũng không thích cách quan sát kiểu này, "Nhan tỷ, chị tới hẳn là nên gọi điện thoại báo tôi một tiếng."

Nhan Như Ngọc trực tiếp bảo trợ lý ném ba bộ quần áo lên ghế sô pha, nói với cậu, "Đây là ba bộ đồ chọn cho cậu, cậu thử liền cho tôi xem chọn bộ nào." Có lẽ là thấy Phùng Xuân cau mày chẳng vui vẻ gì, cô lại vứt thêm một câu, "Tôi khuyên cậu nên thử nhanh đi, bằng không tiểu thư Thiên Ái lại mất hứng."

Cô ta hất hất cằm nhìn Phùng Xuân, ý tứ sâu xa, "Cậu cũng đâu thể từ chối cô ấy, không phải sao?"

Sự kiêu căng của cô ta đơn giản là phản ánh nên một mặt khác Chương Thiên Ái đối với cậu —— không hề tôn trọng. Cũng may đây chẳng qua là một hồi kịch rất ngắn thôi, không cần phải chịu đựng bao lâu. Vẻ mặt Phùng Xuân tức giận nhưng một câu cũng không nói, trực tiếp cầm lấy quần áo đi vào phòng trong.

Trước lúc đóng cửa, cậu lại nghe trợ lý kia hỏi Nhan Như Ngọc, "Chị, cậu ta sao không nổi giận nhỉ, dù sao cũng là minh tinh mà." Nhan Như Ngọc nói, "Cậu ta không đủ sức. Cậu ta sao dám chứ? Chẳng qua là một tên bán dung mạo thôi."

Phùng Xuân vì thế liền diễn kịch diễn đến hết cỡ, thẳng tay đóng sầm cửa, phát ra âm thanh thật lớn. Sau đó mới không nhanh không chậm trong phòng ngủ cẩn thận nhìn ba bộ quần áo này, lấy cái màu đen thay vào, cỡ mười phút sau mới mở cửa đi ra.

Hai người bên ngoài đã chờ đến mức mất kiên nhẫn, Nhan Như Ngọc vẫn ngồi trên sô pha, Phùng Xuân từ phòng ngủ đi ra hành lang dài ba thước, đi như đang trình diễn thời trang, lúc đi tới, cho dù gương mặt đó chẳng có biểu tình gì, nhưng vẫn khiến trợ lý kia nhịn không được kinh hô một tiếng, "Thật đẹp trai!"

Nhan Như Ngọc nghe thanh âm quay đầu lại liếc cậu một cái, liền gật đầu nói, "Cũng được, đổi bộ khác đi."

Phùng Xuân trái lại rất nghe lời, tuy rằng mặt hầm hầm, cũng thử qua hết mấy bộ còn lại cho cô ta xem, cho dù là trợ lý lúc này cũng lén nói với Nhan Như Ngọc, "Bản chất cậu ta cũng quá nhu nhược rồi, đến mức này sao?"

Nhan Như Ngọc nhìn hồi lâu, vẫn coi trọng bộ đầu tiên Phùng Xuân mặc, bảo cậu thay một lần nữa, liền dẫn cậu đi ra ngoài luôn, sau đó chỉnh chu lại đầu tóc một chút, lại nhìn chằm chằm Phùng Xuân đi mua món quà sinh nhật Chương Thiên Ái đã nhìn trúng —— một đôi bông tai kim cương đã được đặt trước, Phùng Xuân muốn trả tiền, lại được báo có người trả cho rồi.

Đã tới bốn giờ chiều, Phùng Xuân trực tiếp bị đưa đến bữa tiệc, Chương Thiên Ái và Chương Thiên Hạnh đã ở đó, nhìn thấy cậu tới, Chương Thiên Ái quét mắt nhìn từ trên xuống dưới, cảm thấy quả thật rất hợp ý mình, trên mặt lập tức nở nụ cười. Sau đó cô nhìn đến Nhan Như Ngọc sau lưng sau lưng Phùng Xuân, cao hứng nói, "Em biết ngay chị Nhan lợi hại nhất, em rất thích."

Giọng điệu của cô nói ra cứ như không phải đang nói bạn trai, mà là một món hàng hóa, đều cùng một cấp bậc với dây chuyền vòng tay quần áo giày dép của mình. Đều là đồ trang sức.

Đương nhiên, Chương Thiên Ái luôn luôn là thế.

Bất quá, khiến Phùng Xuân không ngờ chính là, hai ngày trước Chương Thiên Hạnh còn gọi tới cảnh cáo cậu một phen, bảo cậu chẳng qua là đồ chơi của Chương Thiên Ái, lúc này lại nhìn cậu bằng vẻ mặt thiện ý, ánh mắt thậm chí còn có vẻ tán thưởng, điều này khiến trong lòng Phùng Xuân lập tức vang lên hồi chuông cảnh giác.

Cũng may sau đó Nhan Như Ngọc đã giải đáp nghi vấn của cậu, chỉ nghe cô ta cười nói với Chương Thiên Ái, "Đều nhờ ánh mắt thiếu gia rất tốt, chọn mấy bộ tây trang, Phùng Xuân mặc đều rất vừa người."

Chương Thiên Ái hiển nhiên cũng không nghĩ tới, trên mặt là kinh hỉ, quay đầu nói với Chương Thiên Hạnh, "Anh hai, thật à?" Từ Manh Manh lúc này mới xen vào, "Đúng vậy đó, hôm trước chỗ đặt làm quần áo đưa đồ tới, anh của em chọn ra mấy bộ."

"Ai bảo em lại bận đến mức nhìn cũng không có thời gian nhìn đâu!" Chương Thiên Hạnh lúc này mới nói, "Con rể Chương gia lần đầu tiên lộ mặt trước nhiều bạn bè như vậy, cũng liên quan đến mặt mũi Chương gia, em không có thời gian, anh đây làm anh trai, tất nhiên phải giúp một tay."

Chương Thiên Ái lại bị ý tứ của anh trai mình làm giật mình, không dám tin hỏi, "Anh, anh nói thật hả, mẹ đồng ý rồi? Ba cũng đồng ý?"

Chương Thiên Hạnh sờ sờ đầu cô, cưng chiều nói, "Anh ra tay, em nói xem!?"

Chương Thiên Ái lúc này thật hưng phấn, ôm lấy hắn reo lên, "Em biết ngay anh trai tốt nhất."

Mà Chương Thiên Hạnh lúc này lại đang cười ha ha nhìn Phùng Xuân, biểu tình trên mặt hệt như ba vợ nhìn con rể, chính là loại biểu tình càng xem càng hài lòng, trong đầu Phùng Xuân bay qua một câu nói, "Chồn chúc tết gà, không có ý tốt."

Không bao lâu, đã có bạn bè đến, Chương Thiên Ái liền dắt Phùng Xuân đi theo cô đón khách. Mấy người đến hôm nay, hiển nhiên nhiều hơn so với lúc Chương Thiên Hạnh đính hôn —— kia là bởi vì Từ Manh Manh không thích hợp làm quá nổi bật, lại tổ chức ở nhà chính Chương gia, vậy nên đều mời đến bạn tốt tri kỷ, cộng lại mới có hai ba mươi người. Còn lần này, hễ chỉ cần có chút quan hệ đều tới.

Phùng Xuân cùng Chương Thiên Ái, mà Chương Thiên Hạnh lại không ngăn cản, điều này hiển nhiên thể hiện rằng, quan hệ của hai người đã nhận được sự tán thành của Chương gia, nhất thời, không ít người đều bàn tán việc này. Đến khi sáu giờ, phòng tiệc đã náo nhiệt lên, tốp năm tốp ba tụ chung một chỗ trò chuyện, bồi bàn bưng rượu đỏ nước ép đi qua đi lại, Chương Thiên Hạnh rốt cuộc cũng rảnh rỗi, cầm một ly rượu đỏ chậm rãi đi tới.

Phùng Xuân biết, đáp án tới.

Chương Thiên Hạnh đến hỏi trước, "Thế nào? Đã quen chưa?" Phùng Xuân liền gật đầu, nói một câu, "Cũng được, cảm ơn." Chương Thiên Hạnh liền lại lộ ra bộ dạng rộng lượng, "Không cần khách khí như vậy, chúng ta sau này sẽ là người một nhà. Mấy trường hợp thế này cậu phải tập quen một chút, cậu phải biết, Thiên Ái sau này sẽ kế thừa ba phần sản nghiệp Chương gia, loại chuyện này đến lúc đó cũng như cơm bữa, tự mình ở đây uống rượu xem náo nhiệt cũng không thành."

Hắn vậy mà lại nói với mình Chương Thiên Ái đáng giá đến mức nào? Phùng Xuân lập tức hiểu ra, đây là giựt giây mình nỗ lực theo đuổi Chương Thiên Ái đây mà! Cậu hiểu ngay, đây là kế dương đông kích tây của Chương Thiên Hạnh? Thế này liền khiến Phùng Xuân nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa, ít ra không có chơi cái trò cũ rích cầm tiền vứt vào mặt người khác.

Bọn họ đang nói chuyện, ở cửa có người mới vào, hai người ngẩng đầu nhìn qua, liền thấy một bóng người cao lớn chậm rãi đi đến, là Dương Đông.

Dương Đông vừa xuất hiện, Chương Thiên Hạnh đã đợi không được, nói với cậu, "Được rồi, quà sinh nhật tôi đã chuẩn bị cho cậu nhớ giữ kỹ, đó là nhãn hiệu Thiên Ái thích nhất, cậu đợi lát nữa nhân cơ hội tặng em ấy, em ấy sẽ rất cao hứng." Nói xong, hắn liền vỗ vỗ vai Phùng Xuân, cứ như đang khích lệ cậu, sau đó bản thân lại đặt ly xuống một bên, đón Dương Đông đi tới.

Hắn cao giọng gọi một câu anh Đông, Dương Đông liền xoay đầu lại, vừa đúng lúc, đối mặt với Phùng Xuân phía sau Chương Thiên Hạnh, Phùng Xuân giơ ly rượu trong tay, cười với anh, coi như là chào hỏi.

Tác giả: Chương Thần = Phùng Xuân. Cuối cùng cũng viết tới đây.

Từ chương này mấy cách xưng hô sẽ sửa cho thuần Việt hơn. Mấy tiếng 'ca', 'tỷ' gì đó sẽ đổi thành 'anh', 'chị' hết. Mấy chương trước ta sẽ sửa từ từ.

11. Đại Giang Lưu - Chương 11: Vạch Trần

Phùng Xuân nhìn cô không hề có một chút liên tưởng khác lạ nào, suy nghĩ một chút liền nói, "Không chừng là trọng sắc khinh hữu."

~~Phùng Xuân đứng đó, nhìn Chương Thiên Hạnh chạy qua đón, bất quá Dương Đông dường như đối với hắn không mặn không nhạt, chỉ xã giao hai câu rồi lại xoay đi nói chuyện với người khác.

Cho dù là dưới ánh đèn sáng trưng như vậy, Phùng Xuân cũng có thể nhìn ra sắc mặt Chương Thiên Hạnh cực kỳ khó coi, nhưng nhiều lần bị tức giận thế mà tên này vẫn không rời đi, còn tiện tay cầm ly rượu, đứng một bên trò chuyện.

Từ Manh Manh thì lại bị hắn thả đi, nhàn rỗi không có gì làm, đi đến tìm Phùng Xuân nói chuyện. Phùng Xuân lúc này mới thu lại ánh nhìn, quay đầu nhìn về phía Từ Manh Manh.

Trong ấn tượng của Phùng Xuân, đó là một cô gái rất tốt. Xuất thân giàu sang, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tuổi trẻ thành danh, vậy mà không hề có một chút ngạo khí nào, cư xử rất ôn hoà rộng lượng, bất luận cậu là một Phùng Xuân năm xưa vừa mới ký hợp đồng chưa hề có danh tiếng, hay là chính cậu hôm nay đã coi như một thần tượng nổi danh, thái độ của Từ Manh Manh chưa bao giờ thay đổi —— đều đối đãi cậu như một đứa em trai.

Cô đi tới, đẩy đẩy Phùng Xuân, "Sao lại đứng một mình ở đây? Qua chỗ Thiên Ái bên kia đi chứ, bạn bè em ấy hôm nay đều tới đây."

Phùng Xuân vừa đảo mắt qua đã nhìn thấy, Chương Thiên Ái đang cùng bạn bè nói chuyện vui vẻ, căn bản có để ý tới cậu đâu. Cách giáo dục của Chu Hải Quyên rõ ràng là có vấn đề, anh em Chương gia rành rành chỉ hơn kém có một tuổi, Chương Thiên Hạnh thì đã tiến hóa thành một tên tiểu hồ ly mỗi ngày tính toán, Chương Thiên Ái lại đầu óc đơn giản hơn nhiều, chơi mà cao hứng thì cái gì cũng quên mất.

"Em ấy đang bận, lát nữa em qua sau." Phùng Xuân rất tự nhiên hỏi cô, "Chương thiếu đâu? Chị Manh Manh sao lại rảnh rỗi chạy đi tìm em?"

"Anh Đông tới, ảnh liền chạy qua rồi." Vẻ mặt Từ Manh Manh bất đắc dĩ, "Ảnh từ nhỏ đã thích chạy qua Dương gia, đi theo anh Đông, mỗi ngày kêu anh Đông anh Đông, cái gì cũng học theo anh ấy, chị còn nhớ hồi lúc sơ trung, còn không phải mặc đồng phục y chang anh Đông đó chứ. Đến bây giờ lớn vậy rồi cũng không đổi được, đơn giản là trọng hữu khinh sắc."

Bất quá, Từ Manh Manh cũng không quên nói với cậu, "Nói gì thì nói, cậu cũng nên qua đó chào hỏi, nếu anh Đông có nói cho cậu vài lời hay, Thiên Hạnh bên kia dễ qua ải rồi."

Phùng Xuân nhìn cô không hề có một chút liên tưởng khác lạ nào, suy nghĩ một chút liền nói, "Không chừng là trọng sắc khinh hữu."

Từ Manh Manh đột nhiên sững sờ ngay tắp lự, đôi mắt quả hạnh đầy khiếp sợ nhìn Phùng Xuân, hiển nhiên cô chẳng bao giờ nghĩ tới phương diện này cả. Phùng Xuân cũng không định một lần phơi bày hết chân tướng, nhưng cậu người này ân oán rõ ràng, tóm lại sẽ không để cho Từ Manh Manh gả nhầm nhà, liền cười nói, "Em giỡn thôi!"

"À…đùa thôi." Khóe miệng Từ Manh Manh giật giật, nhưng khiếp sợ trên mặt vẫn chưa tan, một lát sau cô mới khôi phục tinh thần, vẻ mặt mất tự nhiên giục Phùng Xuân, "Đừng đứng mãi ở đây, đi tìm Thiên Ái đi nào."

Nói xong, cô mới vội vã rời đi.

Phùng Xuân nhìn cô cũng không đi tìm Chương Thiên Hạnh, mà là đi tới một góc, đôi mắt vừa nãy vô thần lúc này đang theo dõi nhất cử nhất động của Chương Thiên Hạnh, hiển nhiên, Từ Manh Manh tuy rằng chưa nghĩ tới phương diện này, nhưng trước kia tới nay cũng chồng chất không ít nghi hoặc, một chút liền thông suốt. Bây giờ đang muốn xác định lại.

Phùng Xuân đã hoàn thành sứ mệnh, đang tản bộ một bên, thật ra rất nhàn rỗi. Chương Thiên Ái như một con bướm sặc sỡ, bay tới bay lui trong bữa tiệc, ngẫu nhiên nhớ tới, mới ngẩng đầu chào cậu. Chương Thiên Hạnh lại hệt một con chó nhỏ, cả đêm đều đi theo bên người Dương Đông, đúng là tư thế một tấc cũng không rời, mà Từ Manh Manh quan sát hết nửa giờ, hiện tại đã không thấy đâu.

Đến tám giờ, tiệc sinh nhật đến cao trào tặng quà cầu nguyện rồi cắt bánh kem, đèn trong đại sảnh tối lại, chỉ chiếu sáng một vùng ở giữa, tất cả mọi người vây kín xung quanh. Phùng Xuân bị xếp làm người đầu tiên, cậu đang chỉnh chỉnh quần áo, cầm hộp trang sức trong túi ra, ngay trước mắt bao người, đi tới.

Ở đây có không ít thanh niên, vừa nhìn thấy hộp trang sức, liền ồn ào, "Cầu hôn cầu hôn cầu hôn."

Chương Thiên Ái cũng mặt đầy ý cười, không biết là do trang điểm hay do thật cao hứng, trên mặt đỏ bừng. Nhưng dù vậy, Phùng Xuân ngẩng đầu một cái, ánh mắt đầu tiên nhìn tới, không phải cô ta, mà là Dương Đông đứng sau lưng Chương Thiên Ái, hai tay anh khoanh lại, đang híp mắt nhìn cậu, ánh mắt kia cũng thật rõ ràng, đầu tiên là rơi vào trên mặt cậu, sau liền rơi trên tay cậu, cuối cùng khuôn mặt liền căng ra.

Cực kỳ mất hứng.

Phùng Xuân tuyệt không hề nhìn lầm cái thái độ này.

Bất quá Phùng Xuân cũng không để ý tới anh, cậu chậm rãi đi tới, cầm hộp trang sức đưa cho Chương Thiên Ái, nói, "Sinh nhật vui vẻ!"

Ánh mắt của người kia chăm chăm vào sau gáy cậu, nóng đến mức tưởng như có thể xuyên thủng cậu ngay.

Chương Thiên Ái cắn môi ngượng ngùng cười, vuốt ve hộp trang sức hỏi cậu, "Là gì nha?"

Hai bên trái phải còn có người ồn ào, "Nhẫn đó."

Phùng Xuân xem nhẹ ánh mắt kia, cổ vũ cô, "Em mở ra xem đi."

Chương Thiên Ái lấy ánh mắt ngọt như mật nhìn cậu một cái, sau đó mở hộp ra.

Dương Đông đứng cùng phía với Chương Thiên Ái, ngay khoảnh khắc hộp mở ra, Phùng Xuân thấy cả người đột nhiên nhẹ hẫng, ánh mắt nóng bỏng rốt cuộc không còn.

Sắc mặt của Chương Thiên Ái lại trầm xuống, trong hộp cũng chẳng phải là nhẫn, mà là một đôi bông tai kim cương, là nhãn hiệu cô thích nhất, kiểu dáng cô thích nhất, cô cũng không phải không ưng, chỉ là có hơi không vui, hơn nữa, mọi người đều nói là cầu hôn, kết quả lại ra bông tai, cô cảm thấy có phần khó coi.

Hôm nay tất nhiên không phải thời điểm để tức giận, Chương Thiên Ái len lén trừng Phùng Xuân, cười híp mắt nói, "Nha, đôi bông tai này em rất thích, anh đeo lên cho em được không?"

Phùng Xuân sao có thể không phối hợp, lúc này tất nhiên là làm theo.

Ánh mắt nóng rực lại đáp lên mặt cậu, Phùng Xuân không giương mắt, cũng không nhìn Dương Đông, nhanh chóng tháo đôi bông tai Chương Thiên Ái đang đeo xuống, vươn tay lấy cái trong hộp ra.

Tay cậu dài nhỏ lại trắng bóc, cầm bông tai chiếu sáng lấp lánh, nhìn cứ như tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, người chứng kiến ở đây không ít người lóa mắt, nhao nhao xì xầm, bảo có người quả thực là gặp may, ngay cả bàn tay cũng đẹp hơn người khác nhiều lắm. Lại không ai nhìn thấy vết sẹo xấu xí trong lòng bàn tay đó.

Phùng Xuân chống lại áp lực từ Dương Đông, ngón tay linh hoạt, người ta nhìn cậu như đang cài hoa cho người đối diện, hai tay chỉ trong vòng mấy hơi hít thở, liền đã đeo xong cho Chương Thiên Ái rồi.

Sau đó liền đến người kế tiếp. Phùng Xuân rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, trước mắt bao người, trốn thoát.

Chẳng qua mới vừa tới chỗ vắng đứng, trước mặt liền xuất hiện bóng dáng như tòa núi, ánh nhìn nóng rực thiếu điều muốn thiêu cháy cậu luôn, Phùng Xuân không cần nhìn cũng biết, là Dương Đông. Cậu ngẩng đầu khéo léo kêu một tiếng, "Chào anh Đông."

Tâm tình Dương Đông cũng không tính là vui vẻ gì.

Hai hôm trước anh gửi tin nhắn cho Phùng Xuân, kết quả lại như đá chìm đáy biển, tên nhóc này đúng thật là cho anh leo cây. Sau đó Lâm Dũng lại tra ra Phùng Xuân muốn tới tiệc sinh nhật Chương Thiên Ái, cho dù anh cực kì phiền chán Chương Thiên Hạnh, cũng đã đuổi tới rồi, nhưng chờ cả đêm, anh lại bị Chương Thiên Hạnh quấn chặt, tên nhóc này còn tặng bông tai cho Chương Thiên Ái, rồi còn đeo cho cô ta, anh vốn là muốn tới nhìn nhìn người này một chút để bình phục tâm trạng đang phiền muộn nóng nảy, nhưng hôm nay, anh lại càng lúc càng bực.

Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thật muốn mở ra nhìn coi trong đầu người này toàn là tương hồ sao? Chẳng lẽ đùi anh còn không to bằng của Chương Thiên Ái à? Đối với một tên gay mà nói, anh còn không thể hợp hơn Chương Thiên Ái à? Người này vậy mà lại quăng cục lơ cho anh.

Lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung ở chỗ Chương Thiên Ái, ở đây lại vắng vẻ, thật ra không ai nhìn qua đây, anh lạnh giọng chất vấn, "Không thấy tin nhắn của tôi sao?"

Phùng Xuân diễn đến vô vùng tự nhiên, trực tiếp giả ngu, "A, ngài gửi tin nhắn cho tôi."

Ai ngờ Dương Đông cũng không phải dễ gạt như Chương Thiên Ái, anh nghe xong cũng không hỏi nữa, mà là trực tiếp đưa tay ra, giương mắt nhìn cậu, "Đưa điện thoại cho tôi."

Phùng Xuân luôn luôn động não không động thủ, làm sao lại nghĩ tới Dương Đông sẽ hành động không theo lẽ thường như thế, rốt cuộc sau mấy bận hai người đối mặt, lần đầu tiên có cảm giác hốt hoảng.

Người đàn ông này cao đến một mét chín, đứng trước mặt cậu sừng sững như núi, ánh mắt của anh cứ vậy nhìn mình, hệt như đã nhìn thấu tất cả suy tính của mình, lòng bàn tay Phùng Xuân, toát mồ hôi.

Cậu mấp máy môi, cố gắng giả vờ, nói với Dương Đông anh không có quyền làm vậy, nhưng hiển nhiên, vẫn là vô ích, cậu còn chưa mở miệng, người đàn ông này đã phát giác ý đồ của cậu, "Nếu không, tôi tự đoạt lấy?"

Anh thậm chí đã vươn tay ra.

Phùng Xuân tất nhiên không thể nào tranh cãi ầm ĩ với anh ở đây, lúc này mới phát hiện, bất kể Lâm Dũng từng nói Dương Đông cường thế tận trong xương tới cỡ nào, cậu dường như vẫn đã đánh giá thấp người đàn ông này. Cậu thở dài, nói thẳng, "Không cần xem, tôi có nhận được."

Dương Đông bình tĩnh nhìn cậu, Phùng Xuân biết đây là muốn nghe giải thích, cậu dứt khoát đổi chỗ đứng, vừa vặn lộ ra phía sau, nơi đó Chương Thiên Ái đang chuẩn bị cắt bánh kem, mà Chương Thiên Hạnh lại đứng bên cạnh, ánh mắt hắn xuyên qua đám người, rơi vào bọn họ bên này.

Phùng Xuân bất đắc dĩ nói, "Tránh nghi ngờ."

Dương Đông thế mới biết là Chương Thiên Hạnh uy hiếp, anh không khỏi phiền chán nhíu mày, rồi lui về một bước.

Vẻ mặt Phùng Xuân thở phào nhẹ nhõm.

Dương Đông bị bộ dạng cẩn trọng này của cậu làm cho tâm tình hỏng bét, nếu người này thuộc về anh, còn muốn mệt mỏi như vậy hả?

Anh đẩy nhanh tiến độ, báo cho Phùng Xuân, "Ở đây ăn không đủ no, lát nữa làm cơm tối cho tôi đi."

Nói xong anh không chừa cho Phùng Xuân thời gian từ chối, trực tiếp rời đi.

Chương Thiên Hạnh đang nhìn chằm chằm vào Dương Đông lúc này mới dời mắt đi, nhưng không ngờ lại đụng phải tầm mắt của Từ Manh Manh, hắn một bộ dáng không việc gì, nói với cô, "Anh Đông với Phùng Xuân quan hệ không tệ."

Lại không thấy được lòng bàn tay của Từ Manh Manh bị ngón tay nắm chặt đâm vào, đã chảy máu đầm đìa.

12. Đại Giang Lưu - Chương 12: Mời

Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra được, một người ngay cả làm cơm cũng dịu dàng như vậy, nếu sinh hoạt cùng cậu, ngày qua sẽ ấm áp cỡ nào.

Tại bãi đỗ xe nhà hàng, Lâm Dũng nghe điện thoại, đi tới trước xe Phùng Xuân, "Phải, tìm được rồi, vâng, sẽ làm ngay."

Y nói xong liền đặt chiếc thùng lớn trong tay xuống, sau đó lấy từ túi đeo ra một chiếc ống nhựa dài nhỏ, mở nắp bình xăng còn đầy ắp trong xe Phùng Xuân ra, đút một đầu ống vào, nối đầu kia với một cái hút, nhanh tay mở nắp cái thùng bên cạnh, chỉ thấy y dùng sức kéo kéo chiếc ống, sau đó lại lấy một đầu ống nhét lại vào thùng, lập tức, xăng từ trong ống chậm rãi chảy ra. (Chỗ này edit muốn điên, chém đại =.= mọi ng cứ hiểu nôm na là ông Dũng ổng chôm xăng của xe bé Xuân á)

Anh bảo vệ đi theo phía sau cả chân đã mềm nhũn, biết rõ thân phận người này, không khỏi rủa thầm, "Mi một tên trợ lý của ông chủ lớn mà phải đến mức thế này à? Phải chôm một mớ dầu trị giá năm trăm đồng hả?" Nhưng hắn không dám nói huỵt toẹt ra.

Không bao lâu, tốc độ xăng chảy chậm lại, Lâm Dũng lấy điện thoại di động ra tra tìm kích cỡ bình xăng chiếc xe này, lại vươn tay xách chiếc thùng mà mình biết rõ trọng lượng lên, liền hài lòng, chờ xăng trong bình không chảy nữa, thuận tay rút ống ra, sau đó đóng nắp bình xăng lại.

Về phần thùng xăng này, y quay đầu nhìn anh bảo vệ, "Cậu lấy không?"

Anh bảo vệ nào dám lấy cái thứ tang vật đó, liên tục xua tay, "Không, không cần."

Lâm Dũng liền ồ một tiếng, trực tiếp xách theo đi về xe mình.

Đến khi tiệc tùng xong xuôi đã mười một giờ, vì Phùng Xuân không tặng nhẫn, Chương Thiên Ái không tính là vui vẻ, cả đêm chẳng cho cậu sắc mặt tốt, Phùng Xuân chỉ phải dằn lòng dỗ dành, rốt cuộc cũng không hiệu quả bao nhiêu, nhưng có Chương Thiên Hạnh thấy, ra sức dạy dỗ Chương Thiên Ái hai câu, bảo cô không hiểu chuyện, bông tai là hắn giúp Phùng Xuân mua, hỏi Chương Thiên Ái, "Ánh mắt của anh cô cũng có thành kiến? Cho cô nhẫn cô thật sự dám nhận à?"

Đầu óc Chương Thiên Ái bị mọi người giễu cợt còn mông lung cuối cùng cũng tỉnh táo, cô mà thật nhận lấy, mẹ cô có thể xé xác cô. Nhưng cô ta từ nhỏ được cưng chiều, tất nhiên không hạ mặt xin lỗi Phùng Xuân được, chỉ biết chờ Phùng Xuân chủ động làm hòa. Chương Thiên Hạnh cũng có mục đích riêng, nói với Phùng Xuân, "Không cần để ý đến nó, tôi tiễn cậu về, cả đêm lăn qua lăn lại cũng mệt rồi."

Lúc này ngay cả Chương Thiên Ái cũng cảm thấy anh trai mình là lạ, không dám tin nhìn bóng lưng hai người họ rời đi, nhỏ giọng hỏi Từ Manh Manh bên cạnh, "Chị dâu, anh hai em không có gì chứ. Ảnh sao tự nhiên lại đối tốt với Phùng Xuân như vậy."

Từ Manh Manh nhìn hết tràng kịch cả đêm nay, lòng biết rõ, cười nhạt, "Không có việc gì, hắn biết rõ nhất mình muốn cái gì."

Chương Thiên Hạnh cùng Phùng Xuân đi đến cửa, người gác cổng liền bảo xe Phùng Xuân không còn tí xăng nào, vẫn đậu tại chỗ, chạy không được. Lúc này Lâm Dũng chạy xe của Dương Đông qua, cửa sổ xe hạ xuống, Dương Đông không vui nhìn thoáng qua Chương Thiên Hạnh bên cạnh, hỏi Phùng Xuân, "Đi thôi, tôi đưa cậu."

Phùng Xuân gần như nháy mắt biết ngay chuyện này là ai làm, nhưng cũng nháy mắt đó cảm thấy người bên cạnh này tỏa ra lãnh khí mập mờ, cậu không cần nhìn cũng biết, Chương Thiên Hạnh này hẳn là cũng đoán được.

Chương Thiên Hạnh ngoài cười nhưng trong không cười, "Chỗ anh Đông ở cách nhà Phùng Xuân xa như vậy, không tiện đường đâu. Ở đây tôi còn có chiếc xe thể thao, thôi thì cậu lái về đi, ngày mai tôi cho người đưa xe cậu về, rồi lấy xe tôi về là được, tránh phải không có xe rất không tiện."

Nghe qua đây thật là biện pháp tốt nhất, nếu Phùng Xuân biết rõ cái gì gọi là tránh hiềm nghi, hẳn sẽ lập tức đáp ứng. Ngay cả Dương Đông cũng nhíu mày, đối với lựa chọn của Phùng Xuân, anh không hề nắm chắc một chút nào, người này tính tình tốt lại mềm như nước vậy, ai cũng có thể bóp mấy cái, Chương Thiên Ái có thể, Chương Thiên Hạnh cũng có thể, anh có thể, ngay cả Ninh Viễn Tranh cũng có thể.

Đây cũng là phần Chương Thiên Hạnh có hơi chắc chắn, nhưng hắn tuyệt không nghĩ tới, lần này cư nhiên chẳng có tác dụng, Phùng Xuân ngượng ngùng nói, "Anh cả Chương," Đây là cách xưng hô đêm nay Chương Thiên Hạnh bảo cậu đổi, "Tôi đặc biệt sợ xe, ngoại trừ chiếc xe kia của tôi đã được chỉnh sửa qua, đừng nói xe thể thao, cả mấy chiếc khác còn không dám lái, kỹ thuật của tôi cũng không tốt, rất sợ gặp chuyện không may. Này cũng không cần, tôi làm phiền anh Đông một chút, xe kia rảnh rỗi đưa trở về sau cũng được, tôi ít khi lái, cũng không có gì đáng ngại."

Cậu nói xong, thuận tiện đi về phía Dương Đông, Chương Thiên Hạnh sau lưng rốt cuộc cũng cảm giác được, móng tay đâm vào lòng bàn tay là mùi vị thế nào.

Rõ ràng chỉ là một lần đi nhờ xe rất bình thường, nhưng không biết Dương Đông thế nào, lại nghĩ Phùng Xuân đây là chủ động nhào về phía mình, khuôn mặt cho tới bây giờ vẫn nghiêm nghị cũng mềm mại hẳn đi, thậm chí trong ánh mắt còn ngậm ý cười.

Anh nhìn Phùng Xuân lên xe ngồi cạnh mình, nhìn cậu chào tạm biệt Chương Thiên Hạnh, cũng nhìn trên mặt cậu mang theo chút lo âu nhìn kính chiếu hậu, Dương Đông tất nhiên cũng có thể thấy, biểu tình Chương Thiên Hạnh trong kính trông như muốn giết người.

Anh không thèm để ý phân phó một câu, "Đi nhanh đi."

Lâm Dũng lập tức tăng tốc, thân ảnh của Chương Thiên Hạnh liền mau chóng biến mất khỏi kính chiếu hậu, lúc này Dương Đông mới nói, "Cậu không cần e dè hắn, đó là chuyện của tôi, cậu suy nghĩ một chút lát nữa nấu gì cho tôi ăn đi. Tôi đói bụng lắm."

Mua nguyên liệu trong cửa hàng tiện lợi, Phùng Xuân dẫn Dương Đông vào căn phòng nhỏ của mình. Nhà tài phiệt Dương Đông thật ra lại không lộ vẻ mặt khiếp sợ cậu sao lại ở căn nhà nhỏ như vậy, ánh mắt trái lại đầu tiên đã bị ba mặt tường phòng khách hấp dẫn, đổi giày xong liền lượn lờ quanh kệ sách, bảo Phùng Xuân cứ đi làm cơm là được, không cần để ý đến anh.

Phùng Xuân gật đầu đi vào, liếc nhìn phòng ngầm đã khóa, liền yên tâm thay áo thun vào bếp.

Giờ này đã qua nửa đêm, cậu tất nhiên không chuẩn bị nấu món gì đặc biệt, mà chỉ làm đủ để Dương Đông lấp đầy dạ dày là được.

Rửa sạch hai quả cà chua to bằng nắm tay, chần qua nước sôi lột vỏ cắt vụn, sau đó cắt lấy hai tép tỏi, liền trực tiếp mở lửa, đổ dầu vào nồi.

Cho tỏi vào đảo sơ, sau đó cho cà chua vào, dùng sạn vừa đảo vừa dằm một hai phút, nhìn cà chua đã sắp hòa tan trong nồi đầy nước lèo đỏ au, lúc này mới nêm muối thêm nước, sau đó đậy nắp nồi lại.

Một tay cầm cái chén lớn, trực tiếp xúc ra một phần ba túi bột, sau đó cầm cốc đong đo, một tay thêm nước, một tay cầm đũa khuấy bột.

Cậu muốn nấu là món bánh canh cà chua trứng gà thông thường nhất, sợi bánh canh vừa mảnh vừa đều, cắt mỗi cọng đều lớn chừng móng tay, như vậy lúc nhai sẽ không cảm thấy tốn sức, mà điều này đòi hỏi pha bột phải đặc biệt chú ý, nước không thể cho quá nhiều, bằng không chỉ ra một cục lớn, cũng không thể cho quá ít, bột còn dư nhiều quá, bỏ vào, toàn bộ nước lèo cũng bị đục.

Cậu mặc áo thun bình thường, choàng thêm cái tạp dề màu vàng, đứng trước tủ chén, đầu nghiêng nghiêng, tay trái từ từ đổ nước, tay phải nhanh chóng khuấy bột, dưới ánh đèn trăng trắng ở nhà bếp, đảm đang đến mức khiến Dương Đông thầm nghĩ lập tức cướp người này đem về nhà.

Hình ảnh ấm áp thế này, từ khi ba anh bại liệt, anh cũng không còn cảm nhận được nữa. Nhà anh rất lớn, nhưng lại trở nên rất lạnh, ba nằm bệnh viện, mẹ không ở nhà, anh chỉ có một mình ở đó. Sau lại ba qua đời, mẹ liền dời trở lại, bà mỗi ngày đều nói mình thương cậu, nhưng những lời này quá sáo rỗng, Dương Đông chẳng cảm thấy bên trong có tình thương.

Dương Đông không khỏi tựa ở cửa phòng bếp, xuất thần nhìn chằm chằm động tác Phùng Xuân.

Phùng Xuân nấu nướng đến chuyên chú, không hề nhìn thấy anh, đến khi sợi bánh canh trong tay đã đều cỡ, cậu buông chén, lại đánh hai quả trứng gà, mới nhìn đến cà chua trong nồi, mắt thấy nước canh đỏ tươi, cà chua gần như đã tan nhừ hết, liền lấy chén bánh canh mới làm xong cho vào, cầm sạn khuấy từ từ, canh chừng không dính nồi.

Dương Đông lại nhìn vẻ mặt cậu dịu dàng, một vòng một vòng, tốc độc cầm sạn khuấy trước sau không đổi, không vội không nóng nảy. Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra được, một người ngay cả làm cơm cũng dịu dàng như vậy, nếu sinh hoạt cùng cậu, ngày qua sẽ ấm áp cỡ nào.

Rất nhanh, trong nồi đã truyền đến âm thanh sùng sục, hiển nhiên là sôi rồi.

Phùng Xuân lúc này mới đặt sạn xuống, quay đầu cầm lấy chén trứng đã đánh đều, cũng nhìn thấy Dương Đông đang ngây người. Dương Đông đã nhìn thấy nháy mắt khi cậu chạm mặt anh, dịu dàng trên mặt liền biến thành mỉm cười, chỉ cảm thấy trong lòng run lên một cái. Sau đó mới nghe người này nói, "Lập tức có ngay. Bên cạnh tủ giày trong phòng khách có một cái bàn xếp, mở ra giúp tôi, nếu không lại không có chỗ ăn đó."

"À! Được!" Dương Đông lập tức đứng thẳng người, nhìn như đang mang theo một nhiệm vụ thật quan trọng, quay trở ra phòng khách, từ bên cạnh tủ giày lôi ra cái bàn gỗ xếp, mày mò một chút, mở được nó ra, đứng lên ngồi xuống một hồi, Dương Đông lại nhìn qua giá sách vừa xem, lúc anh vào cửa thì nghĩ "Ai nha cậu ấy dĩ nhiên đọc sách nhiều như vậy", mà bây giờ lại nghĩ "Hình như gian phòng bên cạnh thư phòng vẫn còn trống, có thể làm thông qua thư phòng luôn, như vậy mới chứa đủ hết đống sách này nhỉ."

Chẳng bao lâu, Phùng Xuân trực tiếp bưng hai chén bánh canh đi ra, cậu nấu thật rất ngon, cà chua hoàn toàn tòa tan, sợi bánh canh đều cỡ, ngay cả trứng gà cho vào cũng hóa thành tơ, xen lẫn bên trong, trên mặt còn đặt hai cọng rau thơm, ngay lúc đặt lên bàn, hương vị liền xông vào mũi, dạ dày Dương Đông tích cực kêu lên.

Phùng Xuân lại quay đầu đi, cầm theo muỗng đũa, còn bưng thêm chút dưa cải ra, nói với anh, "Tôi ướp chút đồ chua, hôm qua vừa làm, hiện tại vừa ăn rồi." Nói xong, liền ngồi xuống.

Dương Đông gần như là lập tức cầm muỗng múc một cái ăn ngay, hương vị sực nức liền tan ra trong miệng, sau đó bánh canh nóng hổi theo thực quản rơi xuống dạ dày, Dương Đông suýt nữa than thở một tiếng, thật thư thái. Tiệc rượu có xa xỉ bao nhiêu cũng không bằng được một bữa ăn gia đình ấm áp, đây không phải thứ chỉ cần dùng tiền là mua được.

Phùng Xuân nhìn anh như gió cuốn mây tan ăn sạch bánh canh trong bát, liền vội vàng nói, "Trong nồi còn." Dương Đông cũng không khách khí, hỏi cậu còn ăn không, liền cả trong nồi cũng múc ra hết, lúc này anh mới ăn chậm lại, lại trở về vị tổng tài Đại Dương Quốc Tế sống an nhàn sung sướng kia, anh chậm rãi quý trọng nhai nhai đồ ăn trong miệng, đến khi một hơi nuốt xuống, mới nói với Phùng Xuân còn đang chiến đấu với nửa bát bánh canh, "Nếu tôi nghĩ mỗi ngày đều muốn ăn, cậu nguyện ý làm sao?"

Lúc tui edit chương này cũng đang ăn bánh canh….giò heo:))

13. Đại Giang Lưu - Chương 13: Từ Chối

"Ninh Viễn Tranh đi casting, đánh nhau với người ta, bị người ta đá gãy chân. Hiện giờ đang bó bột, nghỉ ngơi ở nhà, nghe nói đạo diễn Vương hết coi trọng hắn rồi…"

"Nếu tôi nghĩ mỗi ngày đều muốn ăn, cậu nguyện ý làm sao?"

Lúc Dương Đông nói ra câu này, Phùng Xuân đang cúi đầu ăn bánh canh.

Tiệc tùng nhìn náo nhiệt, thực tế cũng chẳng ai thật sự ăn gì nhiều, cả đêm cậu bất quá cũng chỉ uống một ly rượu, dạ dày trống không, ăn một chút đồ nóng mới cảm thấy đỡ hơn.

Nhưng cậu trăm triệu lần không nghĩ tới, lại nghe được một câu như vậy. Chén bánh canh này cho dù ngon, bất quá cũng chỉ là đồ ăn nhà, cậu đã từng làm những món còn tinh xảo phức tạp hơn thế này gấp trăm lần, dùng những món ăn đó đổi lấy lý do để tụ hội và gặp gỡ xã giao với người khác, nhưng cậu chẳng bao giờ ngờ tới, một chén bánh canh, có thể đổi lấy những lời này.

Cậu biết thái độ làm người của Dương Đông.

Gia đình hai người họ qua lại rất thân, ba ruột của cậu Chương Kiến Quốc cùng ba của Dương Đông Dương Vĩ Bân chính là bạn cùng lớp thời đại học, theo cậu biết, năm đó hai ông quan hệ đặc biệt thân, được xưng là nhóm hai người của đại học thủ đô, tướng mạo tuấn tú, học tập tốt, lấy hết danh tiếng. Sau khi tốt nghiệp, hai người còn cùng nhau gây dựng sự nghiệp.

Mẹ cậu Đàm Xảo Vân là công nhân đầu tiên hai người chiêu mộ, đẹp lại dịu dàng, cho dù trình độ chỉ ở mức tầm trung, nhưng lại giúp hai ông xử lý gọn gàng phân minh các công việc linh tinh trong công ty, trở thành một nội trợ hiền hậu.

Sau đó, Chương Kiến Quốc cùng mẹ cậu yêu nhau rồi kết hôn, cùng năm đó cũng vì quan điểm làm ăn không hợp nên tách ra khỏi Dương Vĩ Bân, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ. Ba mẹ cậu tuy là kết hôn sớm, nhưng lại sinh con trễ, lúc cậu sinh ra, Dương Đông đã bốn tuổi, khi đó đã nhận mẹ cậu là mẹ nuôi, từ khi cậu hiểu chuyện, Dương Đông đã chơi cùng cậu.

Cậu hiểu rõ Dương Đông khi đó. Một người luôn tự cho mình là anh cả tốt bụng sáng sủa, ăn ngon chơi vui đều nghĩ cho cậu, xảy ra chuyện luôn đứng trước mặt cậu, tựa như bảo vệ một người.

Mãi cho đến khi cậu rời đi.

Cậu vẫn còn nhớ rõ lần cuối cùng cả hai gặp mặt, cậu khi đó đã bị hủy dung, mặt bị băng bó, không muốn gặp bất kì ai, vùi đầu vào lòng mẹ. Lúc mẹ ôm cậu đi, Dương Đông chạy theo sau, từng tiếng từng tiếng gọi cậu, "Thần Thần, Thần Thần." Nhưng cậu lại cảm thấy mình quá xấu, cậu chẳng còn muốn gặp ai, mãi cho đến khi Dương Đông được mẹ cậu kéo lại, cậu cũng không ngẩng đầu ra khỏi ngực mẹ.

Đó là một lần cuối cùng hai người họ gặp mặt trước khi trưởng thành.

Sau này cậu lại trở về, dùng thân phận của Phùng Xuân, cậu muốn báo thù, cũng không thể tin tưởng bất kì ai. Tất cả mọi người đều bị cậu cho lên bàn cờ, mà Dương Đông cũng không tránh được trở thành một con cờ trên đó. Cậu dùng trọn bốn năm, quan sát thu thập hết thảy thông tin về các con cờ, quan hệ giữa bọn họ, thứ bọn họ muốn, ưu điểm cùng nhược điểm của bọn họ.

Cậu biết, Dương Đông đã trải qua cái gì, biết tính cách Dương Đông bây giờ, cũng biết Dương Đông vẫn còn là con nuôi của Chương gia. Cậu không chắc Dương Đông có còn nhớ đến người xưa là cậu đây không, bằng không sao vẫn còn qua lại với đám người Chương gia xứng bị thiên đao vạn quả kia?! Nhưng qua bốn năm nay quan sát cậu có thể suy đoán, người đàn ông này chưa bao giờ nói dối.

Mà hôm nay anh bảo, anh muốn mỗi ngày được ăn cơm mình nấu, anh mập mờ hỏi mình, có nguyện ý sinh hoạt cùng anh một chỗ hay không.

Đây là điều cậu chẳng bao giờ nghĩ tới.

Cậu nghĩ tới làm sao để lợi dụng tình cảm của Dương Đông, làm sao kích thích được Chương Thiên Hạnh, làm sao để đạt được mục đích của mình —— bắt bọn họ lấy mạng đổi mạng. Nhưng chưa từng nghĩ có người coi trọng mình? Cậu thì có cái gì? Cậu chỉ có cái thân xinh đẹp đã từng được chỉnh sửa này mà thôi, cậu ngoài mặt ôn hòa, nhưng tâm can cậu từ khi mẹ, em trai và ba dượng chết đi, đã sớm không còn.

Một người đã đắm mình trong vũng bùn nhơ nhớp, dĩ nhiên lại có người muốn cùng cậu?

Có lẽ hôm nay quá trễ rồi, trong đầu cậu có chút mờ mịt, có lẽ là ngọn đèn quá ấm áp, khiến cậu có chút thư giãn, có lẽ là cậu đã uống rượu, tâm tình có chút kích động, lại có thể là vì lời của người xưa làm rung động đến thứ mà trong lòng cậu khác khao nhất nhưng cả đời này lại không thể có được, Phùng Xuân cảm giác mình muốn cười, ánh mắt lại không nhịn được đã ươn ướt.

Cậu một người trong đầu ngập đầy ý nghĩ tội ác, làm sao có thể sinh hoạt cùng một người?

Dương Đông có lẽ thấy thời gian cậu suy nghĩ quá dài, rốt cuộc gọi một tiếng, "Xuân Nhi?" Này so với trước lại tiếng một bước, hình như còn thân mật hơn.

Phùng Xuân lại không ngẩng đầu, một chút đa sầu đa cảm không nên có này, toàn bộ đã bị cậu nuốt xuống theo bánh canh trong miệng, sau đó mới lại theo như kế hoạch của mình, ngẩng đầu, dùng nụ cười sở trường nhất nói với anh, "Anh Đông muốn ăn cứ trực tiếp tới, anh là anh nuôi của Thiên Ái, như thế mà nói, cũng là anh trai tôi, tôi lúc nào cũng hoan nghênh."

Cậu nói, Dương Đông luôn nhìn ánh mắt cậu, chờ cậu nói xong, Dương Đông liền đứng lên.

Anh là một kẻ bề trên, ấm áp tối nay khiến anh lại nhiều thêm khát vọng với người đối diện, cũng không tự chủ liền mở miệng hỏi, nếu Phùng Xuân đồng ý, vậy chính là hai bên đều vui. Nhưng Phùng Xuân dùng biện pháp giả ngu rõ ràng nói cho anh biết, cậu không muốn, lựa chọn của cậu vẫn là Chương Thiên Ái.

Điều này khiến Dương Đông tức giận, đồng thời, anh cũng có tự ái, mặt mũi một kẻ bề trên cũng không cho phép anh dây dưa, anh đã cho Phùng Xuân cơ hội rồi.

Vậy nên, anh gật đầu, "Được, hôm nay cảm ơn cậu, vất vả."

Phùng Xuân cũng không đi tiễn Dương Đông, theo lý thuyết cậu diễn thì phải diễn tới cùng, nhưng ngày hôm nay cậu không còn chút hơi sức ấy. Chờ đến tiếng đóng cửa vang lên, cậu vẫn ngồi trước bàn ăn, trước mặt là nửa chén bánh canh, đã nguội lạnh, quyện dính lại với nhau, nhìn là biết rất khó ăn.

Phùng Xuân đứng lên, bưng chén đũa đem vào nhà bếp, đồ ăn còn dư đổ bỏ hết, sau đó rửa sạch sẽ nồi chén muỗng đũa, rồi lại đi ra, một mình gấp gọn bàn ăn lại, để lại chỗ cũ, cầm ghế đặt về chỗ vốn có, đến khi mọi thứ đều dọn dẹp sạch sẽ, cậu ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng.

Cậu nhìn phòng ký túc xá đã khôi phục thành bộ dạng một người ở, cậu nghĩ, lúc này hẳn mới là cuộc sống của cậu.

Cũng may Dương Đông nói là giữ lời, Chương Thiên Hạnh không vì cậu ngồi xe Dương Đông mà tìm phiền phức cho cậu, thậm chí không biết Dương Đông đã làm gì, Chương Thiên Hạnh liền gọi điện báo cho cậu biết xe cậu đã đưa tới rồi, tâm tình còn có hơi không tệ, mời cậu, "Hai ngày nữa Thượng Hải có một trận đua xe F1, bọn tôi đang cá cược, cậu qua đây chơi đi."

Phùng Xuân vừa nghe hắn nói đua xe, lập tức đã đáp "Không được."

Chương Thiên Hạnh bên kia cũng nở nụ cười, giọng nói có vẻ không hiểu, "Thật đúng là sợ lái xe ha, vậy là cậu uổng mất không ít lạc thú đó. Đến đây đi, Thiên Ái cũng tới, chỉ là tụ hội vui đùa một chút, không cần lái xe."

Phùng Xuân xem thấy đã đủ, liền đồng ý, "Được, vài ngày nữa tôi tới phim trường Trác Châu, sẽ sớm xin nghỉ." Chương Thiên Hạnh bên kia cũng vui vẻ, nói rằng sớm báo lại cho hắn, lúc này mới cúp điện thoại.

Chờ xe đưa tới, trợ lý Lưu Bắc đã gọi điện qua, kịch bản mới của 'Hiệp giả nhân tâm' đã sửa xong rồi, đạo diễn Hồng Lỗi thông báo, ngày mai bắt đầu lại. Hỏi cậu đêm nay hay sáng mai thì đi?

Phùng Xuân đây là từ nam số hai nhảy thẳng lên đến nam số một, coi như là một chuyện thật khiến người ghen tị, cậu ở trong giới luôn có tiếng tốt tính, chẳng bao giờ trêu chọc mấy người phía trên, dư luận luôn đánh giá tốt đẹp, tất nhiên cũng không muốn vì chuyện mình lên vai chính mà bị bàn tán ầm ĩ, hơn nữa, ở lại trong phòng này, hai hôm nay cậu luôn nghĩ tới Dương Đông, có đôi khi nghĩ nếu Chương Kiến Quốc năm xưa không ngoại tình thì cậu và Dương Đông có phải bây giờ đã thành một đôi, có đôi khi lại nghĩ Dương Đông nếu biết chuyện cậu muốn làm, sẽ có phản ứng gì?

Không phải cậu không quá quyết tâm, thật sự là có một vài tình cảm không phải muốn là có thể khống chế, hơn nữa cậu đang rảnh rỗi, không bằng mau quay lại công việc, cũng có thể nhanh quên đi chuyện này.

Cậu bảo giữa trưa đi, Lưu Bắc liền chạy tới, giúp cậu thu xếp đồ đạc linh tinh, liền lái xe đưa cậu tới phim trường.

Lúc đến nơi khách sạn còn vắng tanh, số diễn viên vừa quay lại không nhiều lắm, Lưu Bắc ở trong phòng giúp cậu thu xếp, Phùng Xuân muốn ra ngoài tản bộ một chút, không ngờ dĩ nhiên lại đụng phải Tần San San vừa xuống xe.

Cô ta chưa hóa trang, đội nón đeo kính mác còn quàng khăn cổ, nếu không phải cô gọi Phùng Xuân một tiếng, Phùng Xuân thật đúng là không nhận ra được. Đến khi biết là cô ta, Phùng Xuân nhìn mắt cô đầy tơ máu, biết ngay tối qua chắc chắn ngủ không ngon, liền vẫy tay bảo cô mau đi ngủ bù, bằng không ngày mai quay thế nào được.

Ai dè cô ta vừa nhìn thấy cậu lại lên tinh thần, nhảy nhào tới ôm cánh tay cậu, hào hứng hỏi, "Này, cậu biết chuyện của Ninh Viễn Tranh không?"

Vẻ mặt cô nhìn có chút hả hê, Phùng Xuân liền biết chắc đã xảy ra chuyện.

Cậu lắc đầu, Tần San San kinh ngạc, "Chuyện lớn như vậy cậu cư nhiên không biết, cậu người này tính tình sao lại tốt đến vậy, nếu hắn mà khi dễ tôi kiểu đó, tôi còn hận không thể mỗi ngày theo dõi chờ tin tức xấu của hắn."

Lời này nói cũng quá trắng trợn, cả trợ lý sau lưng Tần San San còn trợn trắng mắt, gọi cô, "Chị hai, nhỏ giọng tí, đừng để người khác nghe thấy."

Tần San San hừ một tiếng, "Chính hắn làm chuyện ngu xuẩn mà, còn không cho chị nói à." Nhưng rốt cuộc lại không dài dòng, quay đầu nhìn về phía Phùng Xuân, thấp giọng, thần bí bảo, "Ninh Viễn Tranh đi casting, đánh nhau với người ta, bị người ta đá gãy chân. Hiện giờ đang bó bột, nghỉ ngơi ở nhà, nghe nói đạo diễn Vương hết coi trọng hắn rồi. Hắn lần này tổn thất lớn, ảnh hưởng bộ phim đó thì phải bồi thường không ít, rồi ít nhất ba tháng không thể nhận show, còn có một vài chương trình đại diện còn lại cũng không thành, nhất định đang ở nhà khóc đây."

Phùng Xuân có nghĩ tới Ninh Viễn Tranh đi casting chắc chắn không thành được, nhưng lại không ngờ sẽ ra kết quả như thế, cậu đột nhiên nghĩ đến ngày đó Dương Đông đến gần Ninh Viễn Tranh bảo, " Hôm nào rảnh so tài thử."

Là Dương Đông à? Bọn họ đi cùng một con đường ư? Phùng Xuân mơ hồ có chút kỳ vọng.

14. Đại Giang Lưu - Chương 14: Tìm Tra

"Còn không phải cái tên Phùng Xuân kia, chính mình diễn không tốt ngã từ nóc nhà xuống, kết quả là tìm Dương Đông trút giận cho hắn, gạt em đi casting, rồi sau đó lợi dụng cơ hội làm gãy chân em, khiến em mất luôn vai diễn."

~~Trương Lượng đỡ Ninh Viễn Tranh ngồi dậy, ngồi thụp xuống mang giày cho hắn.

Phòng bệnh bày đầy trái cây tươi với hộp quà, nhưng mấy thứ này chưa từng khiến sắc mặt Ninh Viễn Tranh tốt lên. Nói đúng ra là, từ sau khi bị thương, hắn vẫn cứ áp suất thấp, Trương Lượng cũng không dám nói nhiều thêm một chữ.

Nhưng cái chân này trách không được người khác.

Ngày đó casting, vì là cảnh đấu võ, hơn nữa Ninh Viễn Tranh tự xưng đã luyện Taekwondo nhiều năm, thân thủ không kém, có thể tự mình hoàn thành phần lớn động tác. Điều này khiến Vương đạo đặc biệt cao hứng, trực tiếp gọi một người bên cạnh đến hỗ trợ hắn một tay.

Người này nhìn gầy gò, chiều cao cũng chỉ cỡ mét bảy, mặt mũi càng là mức bình thường, chỉ có thể nói góc cạnh rõ ràng thôi. Ninh Viễn Tranh liền không nhìn vào mắt.

Đương nhiên điều này Ninh Viễn Tranh không nói ra, nhưng Trương Lượng theo hắn nhiều năm như vậy, chỉ cần nhìn ánh mắt kia là biết.

Người đàn ông này rất tự giác, bắt đầu liền tự báo ra gia môn, nói mình gọi là Hoa Nghĩa, xuất thân Thiếu Lâm tự, từ nhỏ đến lớn đã luyện võ mười lăm năm, nguyên văn lời hắn nói đặc biệt chất phác, "Tôi có chừng mực, anh yên tâm."

Ninh Viễn Tranh luôn luôn kiêu ngạo vì thân thủ của mình không tệ, huống hồ, hắn tuy rằng diễn phim võ hiệp, nhưng lại không hề coi trọng võ thuật Trung Quốc, cho rằng đều chỉ là khoa chân múa tay, còn không bằng Taekwondo của hắn thực tế hơn. Nghe xong tất nhiên cực kì tức giận, cho là người này có ý khinh thường mình.

Hai người trực tiếp tỉ thí ngay, Taekwondo chủ yếu là cước pháp, đồng thời sử dụng quyền cước, nhưng vấn đề là, Hoa Nghĩa này lại dùng hai tay ngay trước người tạo thành một tấm lưới phòng thủ cực kì chặt chẽ, bất luận hắn công kích kiểu gì, cũng sẽ bị hóa giải hết, chỉ vẻn vẹn mấy phút, Ninh Viễn Tranh đã bị quăng đi ba lần.

Cái này thật sự không còn gì đáng xem, lần thứ ba đá văng hắn, Hoa Nghĩa bảo dừng ở đây. Nhưng Ninh Viễn Tranh lại tin chắc là đánh thắng sẽ lấy được vai diễn, liền nhìn Hoa Nghĩa không vừa mắt, nên ngay cả dừng cũng không dừng, lại tấn công tiếp. Lúc này Hoa Nghĩa đã xoay người, hắn đánh tới tương đương với đánh lén sau lưng, nhất chân đá vào cẳng chân của Hoa Nghĩa.

Kết quả là nghe răng rắc một tiếng, ai ai cũng biết kĩ thuật chân của Taekwondo lợi hại, còn tưởng Hoa Nghĩa bị thương, đều đứng lên, ai dè Hoa Nghĩa vẫn đứng vững vàng, lại là hắn ôm chân la lên, "A… Chân gãy mất rồi."

Đây mới gọi là mất mặt mất tới nhà luôn. Cũng may Vương đạo với Hoa Nghĩa làm người không tệ, đưa tới bệnh viện xong, không chỉ lo tiền thuốc men, còn thỉnh thoảng tặng đồ thăm hỏi. Bất quá, Trương Lượng nhớ tới cái giỏ trái cây bị đập nát hai hôm trước, biết ngay Ninh Viễn Tranh đây là đổ oán lên người khác.

Đằng đông không sáng thì đằng tây sáng, Ninh Viễn Tranh vốn thấy bên này không được, liền gọi điện cho Hồng Lỗi, nói là tịnh dưỡng tốt rồi chỉ là ngã gãy chân, bên đó có thể trước tiên quay mấy cảnh không quan trọng đi, đâu ngờ tới Hồng Lỗi trực tiếp cười lạnh, hỏi hắn casting không thành sao? Đồng thời báo cho hắn biết, "Tôi cắt phần diễn của cậu rồi, lấy cái cảnh cậu giả chết kết thúc luôn, cậu không cần tới."

Sau đó liền tịch một tiếng cúp luôn điện thoại, Ninh Viễn Tranh vội vã bảo Trương Lượng hỏi thăm, mới biết được Phùng Xuân đã thành nam số một. Hắn vừa nghe liền nổi điên, vốn đã cảm thấy Phùng Xuân là đạp hắn để nổi tiếng, cái này càng khẳng định, tính tình vẫn không hạ hỏa —— bình hoa trong phòng gần như là mỗi ngày đổi một cái.

Trương Lượng thận trọng cột dây giày cho Ninh Viễn Tranh, lúc này mới đứng lên, nói với hắn, "Anh Tranh, được rồi, chúng ta đi thôi."

Ninh Viễn Tranh dùng đôi mắt thật to lạnh lùng nhìn hắn một cái, mới gật đầu, bám vào vai Trương Lượng, dùng sức đứng lên, đi thang máy xuống lầu.

Đùi phải của hắn bị thương không nhẹ, bó thạch cao, theo lý thuyết thương gân động cốt phải nghỉ ngơi một trăm ngày, hắn lúc này mới mấy ngày, không nên tùy tiện đi lại. Đáng tiếc, Phùng Xuân lại cướp của

hắn, khiến Ninh Viễn Tranh không còn chỗ xoay sở, điều này biểu thị trong vòng nửa năm, hắn cũng sẽ mai danh ẩn tích trong giới, Ninh Viễn Tranh nằm trên giường mới ba ngày cũng đã nằm không nổi nữa, chỉ có thể kêu Trương Lượng đi thăm dò hành tung kim chủ của hắn, Chu Du Minh.

Chu Du Minh chính là cổ đông lớn nhất của công ty giải trí Đại Vũ, trong giới có tiếng nhất nhì, chỉ cần là người muốn được nâng, không có chuyện không nổi tiếng được, Ninh Viễn Tranh lên đài nhanh được vậy, tất nhiên là dính vào người này. Nhưng Chu Du Minh có chút ham thích người khác không biết, Ninh Viễn Tranh mỗi lần lên giường xong ít nhất phải nằm ba ngày mới khôi phục, chờ đến khi trở lại bình thường, trừ phi bị gọi tới, bằng không căn bản sẽ không tự mò qua.

Cũng may Chu Du Minh cực kì bác ái, cộng thêm có mới nới cũ, không vì vậy mà tức giận. Mà lần này, Ninh Viễn Tranh nhìn chân của mình, play trò bị thương, hắn tin tưởng Chu Du Minh sẽ cảm thấy hứng thú.

Trương Lượng lái xe dừng tại cửa một quán trà, nói với Ninh Viễn Tranh, "Chính là chỗ này, Chu tổng hẹn người nói chuyện ở đây, hiện tại cũng đã ở trong đó." Hắn nhìn Ninh Viễn Tranh gian nan xuống xe, "Có cần tôi hỗ trợ không?"

Ninh Viễn Tranh trực tiếp cự tuyệt, từ hai bên lấy ra hai cây nạn, khập khễnh đi vào quán trà.

Quán trà này bên ngoài nhìn bình thường, bên trong lại thiết kế rất tỉ mỉ, nhưng khắp nơi không phải buồng ngăn thì chính là phòng riêng, thoáng nhìn căn bản không thể tìm được người. Có nhân viên phục vụ mặc quần áo thời Đường đón tiếp, Ninh Viễn Tranh liền trực tiếp tháo bỏ khẩu trang, cười cười với cô.

Nhân viên phục vụ lập tức phấn khích, chỉ vào hắn nói, "Ninh… Ninh Viễn Tranh."

Có nội ứng, Ninh Viễn Tranh nhanh chóng xuất hiện ở bên ngoài một gian phòng hướng nam trên lầu ba, hắn đợi ngoài cửa mười mấy phút đồng hồ, liền thấy Chu Du Minh cùng với một người đi ra, hắn lảo đảo nghiêng ngả đi tới, sau đó liền ngẩng đầu, đem khuôn mặt lê hoa đái vũ của mình nhét vào tầm mắt Chu Du Minh, rồi kinh ngạc kêu một tiếng, "Chu tổng?"

Chẳng qua khi hắn ngẩng hẳn đầu lên, liền thật sự kinh hãi, bên cạnh Chu Du Minh là một chàng trai cực kì tuấn tú, dung mạo như thế, ngay cả là hắn nhìn thấy cũng muốn tự ti mặc cảm, đáy lòng hắn nhất thời lạnh ngắt, đây chẳng lẽ là tân hoan Chu Du Minh mới đào ra được? Nếu là thật như vậy, chuyện của hắn khó mà thành.

Chỉ là không nghĩ tới, Chu Du Minh lại ôn hòa với hắn, quan sát hắn một phen liền hỏi, "Viễn Tranh? Em sao lại ở đây?" Tầm mắt của y nhìn xuống, "Chân làm sao vậy?"

Ninh Viễn Tranh lúc này chỉ có thể kiên trì đến cùng, ủy khuất nói, "Chu tổng, em bị người ta mưu hại!"

Hắn nói xong liền dán tới, còn tưởng rằng Chu tổng sẽ bực bội, không ngờ lại bị kéo đi, hắn nghe Chu tổng quay qua nói với người kia, "Thiên Hạnh, cậu đi trước." Sau đó lại hỏi hắn, "Ai dám tính kế người của anh?"

Cái tên Thiên Hạnh vừa ra, hắn liền biết mình nhầm rồi. Chu Du Minh cùng Chương gia đại thiếu là bạn vong niên, hắn sớm đã nghe qua, tên của Chương gia đại thiếu gọi là Thiên Hạnh, nghe nói là vì ngày xưa khó sinh cho nên mới đặt tên này. Ninh Viễn Tranh bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu toàn tâm toàn ý ứng phó Chu Du Minh.

"Còn không phải cái tên Phùng Xuân kia, chính mình diễn không tốt ngã từ nóc nhà xuống, kết quả là tìm Dương Đông trút giận cho hắn, gạt em đi casting, rồi sau đó lợi dụng cơ hội làm gãy chân em, khiến em mất luôn vai diễn. Bây giờ Phùng Xuân từ nam số hai chuyển thành nam số một. Chu tổng, "Hắn lấy đầu ngón tay vẽ vẽ trên ngực Chu Du Minh, "Em là người của anh, hắn đây là khiêu khích chính anh đó!"

Dương Đông với Chu Du Minh đã từng nảy sinh xung đột, đây là cơ sở để Ninh Viễn Tranh bày ra lý do này. Quả nhiên, Chu Du Minh không vui hỏi, "Thật là Dương Đông làm?" Ninh Viễn Tranh vừa định xác nhận, lại nghe thấy Chương Thiên Hạnh vốn sắp phải đi đột nhiên chen lời, "Dương Đông giúp Phùng Xuân chỉnh anh?"

Thanh âm hắn có chút hẹp, bình thường nói nghe còn được, cao giọng như thế nghe có hơi chói tai.

Ninh Viễn Tranh không khỏi ngẩng đầu lên, lại phát hiện vẻ mặt Chương Thiên Hạnh vừa rồi còn vui vẻ, lúc này đã giăng đầy mây đen, còn đang nhìn chằm chằm chờ hắn trả lời.

Trong đầu hắn cấp tốc lướt qua quan hệ giữa Chương gia, Dương Đông, Phùng Xuân, liền cho rằng người này đây là bất bình cho em gái Chương Thiên Ái, lúc này liền gật đầu nói, "Đúng vậy, Phùng Xuân chẳng qua chỉ trầy xước lòng bàn tay, anh ta còn đặc biệt đưa hắn đi bệnh viện." Hắn nhỏ giọng bổ sung một câu, "Đáng tiếc tôi lúc đó còn ngu ngốc, còn đi quan tâm Phùng Xuân, ai."

Buổi tối hôm Phùng Xuân vừa về phim trường liền nhận được kịch bản mới của Hiệp giả nhân tâm, cậu với Lưu Bắc tốn hơn hai tiếng, mới phân công nhau xem xong. Theo lý thuyết giữa đường đổi chủ kiểu này, nội dung kịch bản nhất định là có bước ngoặt rất lớn, rất dễ tạo thành sơ hở. Nhưng người có kinh nghiệm chính là người có kinh nghiệm, ba người biên kịch với trình độ có thể tự mình đảm đương một phía tất nhiên chu toàn việc này, thậm chí còn thêm vào không ít cảnh diễn phía trước, đưa toàn bộ nội dung phim bám sát tựa đề hơn, thăng hoa không ít.

Chỉ một điểm này, liền có thể nhìn ra Dương Đông lúc đó tìm người tuyệt đối mất không ít tâm tư.

Kịch bản có sẵn, huống chi hơn nửa năm trước cậu đã hợp tác với Từ Manh Manh một lần trong bộ phim Đợi, diễn xuất của nhiều người đều trót lọt, quay phim đúng là thuận lợi ngoài ý muốn, bất quá mới hai tuần, tiến độ trước kia bị kéo chậm cũng đã đuổi kịp.

Cho nên Hồng Lỗi vốn là ôm tâm tư đánh cuộc, cho rằng phải kéo hơn một tháng nữa mới xong xuôi, bây giờ mừng vô cùng, lúc ăn cơm còn vỗ ngực bảo, "Cứ theo như thời gian hoàn tất dự kiến thì không có chút vấn đề nào hết! Dựa vào ánh mắt của Hồng Lỗi tôi lăn lộn trong giới nhiều năm đảm bảo, bộ phim này nổi chắc rồi."

Di động của Phùng Xuân ngay vào lúc này vang lên, cậu nhìn một chút, dĩ nhiên là số của Chương Thiên Hạnh, liền tách ra khỏi đám người ồn ào, đi đến phía ngoài quán cơm, tìm một chỗ không có người, ấn phím nghe, thanh âm của Chương Thiên Hạnh bên kia truyền ra, "Ngày mốt ở Thượng Hải có trận đua xe, chính là lần trước có nói cho cậu, cùng qua đây đi."

Phùng Xuân còn chưa lên tiếng, chợt nghe Chương Thiên Hạnh dường như lơ đãng bảo, "Anh Đông cũng tới."

Lời này khiến Phùng Xuân sửng sốt một chút, cậu trước giờ nhạy cảm, chút thăm dò trong giọng điệu của Chương Thiên Hạnh, cậu nắm không sót một điểm nào, nếu là trước kia, cậu sẽ rất vui vẻ với thái độ của Chương Thiên Hạnh, điều này tỏ rõ kế hoạch của mình đang từng bước tiến về phía trước, mà lúc này, cậu lại đột nhiên nghĩ đến, cậu và Dương Đông hình như đã ngót nửa tháng chưa gặp, người kia thật sự nói lời giữ lời, từ ngày đó sau khi cơm nước xong rời đi, đúng là không hề liên lạc cậu nữa.

Phùng Xuân nghe thấy mình không chút do dự nói, "Được."

15. Đại Giang Lưu - Chương 15: Tăng Tốc

"Em thật sự là nhẫn nhịn nổi, nếu tôi không đến, em sẽ không liên lạc tôi luôn đi. Hửm?"

~Thời gian hẹn là ba hôm nữa, đi Thượng Hải thể nào cũng mất đứt hai ngày, Phùng Xuân liền nhân cơ hội xin nghỉ.

Hồng Lỗi có ấn tượng không tồi về cậu, thực tế, lần này đổi vai nam chính, xem chừng là Phùng Xuân nhặt được một cái tiện nghi lớn, nhưng đồng thời, Phùng Xuân cũng khiến Hồng Lỗi vội vàng hơn. Gấp gáp đổi nam chính kiểu này, bất luận diễn trong diễn ngoài, nếu Phùng Xuân không chịu nổi, chính là làm trò cười cho người ta.

Nhưng rõ ràng, trải qua hai tuần hợp tác, nỗi lo lắng này, Hồng Lỗi sớm đã vứt mất rồi!

Nghe được Phùng Xuân xin nghỉ hai ngày, hắn cũng dễ nói chuyện, cái tay cầm quạt hương bồ trực tiếp vung lên, vỗ vai Phùng Xuân, "Đi đi. Nhớ kỹ về sớm đó!"

Đi ra ngoài với anh vợ, này cũng chẳng phải chuyện gì to tát phải giấu giếm người, lúc Phùng Xuân nói cũng không kiêng kỵ ai, Từ Manh Manh gần đó đang lật xem kịch bản tất nhiên nghe hết toàn bộ. Chờ Hồng đạo rời đi, Từ Manh Manh liền hỏi cậu, "Muốn đi Thượng Hải sao?"

Có lẽ sợ Phùng Xuân cảm thấy kì lạ, cô vén vén tóc, cười cười, "Mấy anh em rủ nhau ra ngoài chơi ấy, Thiên Hạnh chưa bao giờ nói chị nghe cả."

Từ sinh nhật Chương Thiên Ái ngày đó, sau khi Phùng Xuân nhắc nhở cô một lần, hai người đơn giản coi như câu kia chưa từng nói ra, chẳng bao giờ đề cập tiếp đến chuyện này, thậm chí trong mấy lần nói chuyện ít ỏi đó, cũng không hề nhắc tới Chương gia.

Phùng Xuân biết Từ Manh Manh chắc chắn có hoài nghi, nhưng đến mức độ nào cậu cũng không biết, nhưng xem xét hôm nay, e là cô đã moi ra được căn cứ chính xác rồi đi.

Phùng Xuân đáp, "Bảo là có một trận đua xe, bọn họ chơi đặt cược, gọi em tới chơi chung. Em chỉ biết anh Đông cũng đi."

Nhắc tới tên Dương Đông, nụ cười của Từ Manh Manh hơi cứng lại, thoạt nhìn cực mất tự nhiên, cô thậm chí buông bàn tay đang vuốt tóc xuống, hai tay không tự chủ xoắn lấy nhau, "Người đi cũng không ít ha, vậy các em cứ chơi cho vui, rảnh rỗi nhắn ti kể cho chị."

Nói xong, cô rời đi, Phùng Xuân đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, nhìn Từ Manh Manh về tới chỗ mình ngồi, trong tay cầm chiếc đũa nhưng vẫn không động đậy, lát sau, cô cầm di động lên, không biết là nhắn tin cho ai.

Phùng Xuân hai ngày sau bay thẳng đến Thượng Hải, các thiếu gia tụ tập không quan trọng cùng đi cùng về, mà chỉ đặt sẵn phòng ở, từ Ngũ Hồ Tứ Hải lần lượt chạy qua, cậu tới cũng không coi là sớm, một ngày trước đám người kia đã chơi rồi, lúc này đang ngủ bù, Phùng Xuân cũng không lên tiếng báo, trực tiếp tìm số phòng của mình đi vào.

Lúc này đã là mười một giờ trưa, những khách đến đây du lịch đã sớm ra khỏi cửa, toàn hành lang yên tĩnh như không có người, Phùng Xuân không nhờ nhân viên phục vụ giúp, tự mình kéo hành lý từ từ đi tìm phòng, đến khi định mở cửa, cửa phòng phía đối diện lại mở ra.

Phùng Xuân rất tự nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, lại đối diện với Dương Đông từ trong phòng đi ra.

Mặc dù Phùng Xuân có biết trước Dương Đông lần này cũng ở đây, nhưng cho đến bây giờ chưa từng nghĩ bọn họ sẽ ở phòng đối diện nhau, lại còn chạm mặt ngay lúc này, may là bình thường cậu cũng coi như suy nghĩ cấp tốc, ăn nói thông minh, một chốc này, đúng là thoáng cái cũng không biết nên nói gì mới được, mở miệng chỉ gọi hai tiếng, "Anh Đông."

Dương Đông vừa tắm xong, trên người còn mặc áo choàng tắm, cứ như thế bàn tay chống ở cửa vẫn không nhúc nhích mà nhìn cậu, không trả lời cũng không có ý đóng cửa lại. Ánh mắt kia của anh so với lần đầu tiên nhìn Phùng Xuân lại càng trần trụi thêm, lần trước chỉ là quan sát bề ngoài của Phùng Xuân, mà lần này, anh cứ như đang nỗ lực dùng ánh mắt cắt xẻo da thịt cậu, muốn nhìn thấu suy nghĩ lẫn linh hồn cậu.

Không khí giữa hai người lúc đó dường như đọng lại, khiến Phùng Xuân có cảm giác thở không nổi, cũng may, Dương Đông không nhìn quá lâu, ngay khi Phùng Xuân đã sắp kề cận ranh giới hít thở không thông, anh rốt cuộc ngoắc ngoắc khóe miệng, đáp, "Tới rồi."

Phùng Xuân thật giống như con cá lại một lần nữa được thả về biển rộng, chỉ cảm thấy dưỡng khí lập tức về tới phổi mình, hít thở hai ngụm lớn, mà trong mắt Dương Đông, chính là khuôn mặt trắng nõn của Phùng Xuân trong nháy mắt anh vừa nói xong, biến thành đỏ bừng.

Phùng Xuân như thế, thoạt nhìn giống như đêm qua cậu vừa uống rượu đến say lòng người.

Anh buông cánh tay đang vịn cửa xuống, mở cửa ra, đi về phía trước hai bước, như một ngọn núi ập tới che trước mặt Phùng Xuân. Thua kém đến 15cm chiều cao khiến Phùng Xuân theo bản năng ngẩng đầu nhìn Dương Đông, cậu muốn nói anh đến thật sớm, hoặc là nói đã lâu không gặp gì đó.

Nhưng Dương Đông lại không cho cậu cơ hội, anh trực tiếp vươn tay khoác lên vai cậu, cúi đầu ghé sát tai cậu, dùng giọng điệu hài hước chậm rãi nói, "Em thật sự là nhẫn nhịn nổi, nếu tôi không đến, em sẽ không liên lạc tôi luôn đi. Hửm?" Anh hừ nhẹ một cái, sau đó lại dùng tiếng nói khi vừa tắm xong, còn vương chút cảm giác ẩm ướt kêu một tiếng, "Xuân Nhi, lần thứ hai rồi."

Trong một thoáng, Phùng Xuân cảm giác, như thể vô số pháo hoa nổ tung trên bầu trời, thanh âm của Dương Đông từ lỗ tai cậu truyền đến tim gan phèo phổi, cuối cùng thấm vào máu, theo đó sôi trào nổ tung.

Cậu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông này gần trong gang tấc, tim đập bình bịch cực kỳ kịch liệt. Người đàn ông này đang nói với mình, anh là đặc biệt vì mình mà đến sao?

Trong một tích tắc, cậu đã có cảm giác muốn nhón chân lên hôn môi, thậm chí cậu đã vươn ngón tay ra, nhưng lại cũng nháy mắt đó, cậu nghe thấy thanh âm Chương Thiên Hạnh vang dội sau lưng bọn họ, "Anh Đông." Ý thức của Phùng Xuân nháy mắt trở về, trực tiếp lui về phía sau một bước.

Bầu không khí kiều diễm lập tức tan tác không còn sót một chút nào.

Dương Đông không hề bất mãn với động tác của cậu, thực ra, Phùng Xuân vừa rồi kìm lòng không đặng khiến anh cực kì vui sướng, anh nhìn cậu thật sâu, rồi mới dời tay khỏi vai vậu, quay đầu.

Chương Thiên Hạnh không nhìn Dương Đông, mà là chăm chú vào trên mặt Phùng Xuân, cứ như một con rắn độc đang lãnh tĩnh quan sát con mồi, thời thời khắc khắc chuẩn bị nhào lên cắn cậu một cái, Phùng Xuân biết, Chương Thiên Hạnh đã không còn kiên nhẫn, hắn không nhẫn nại được.

Dương Đông gật đầu với Chương Thiên Hạnh, nói câu, "Sớm." Sau đó quay đầu lại thúc giục Phùng Xuân, "Xem xét thời gian tranh thủ nghỉ ngơi đi, buổi chiều có hoạt động."

Phùng Xuân lúc này vội vã gật đầu nghe theo, lên tiếng chào Chương Thiên Hạnh xong, cũng không để ý hắn bận tâm hay không, tự mình mở cửa vào phòng. Đóng cửa lại, từ kính cửa cậu nhìn ra ngoài, thấy Dương Đông trực tiếp về phòng mình, Chương Thiên Hạnh hai ba bước đi theo, nhìn như muốn tranh luận gì đó với anh, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại.

Nơi này cách âm quá tốt, Phùng Xuân cũng không có thói quen nghe lén, cậu khóa kĩ cửa phòng, trực tiếp gọi điện cho Lâm Dũng.

Hai người bọn họ rất ít liên hệ trực tiếp như vậy, cho nên Lâm Dũng nhận cuộc gọi tới cũng có chút kinh ngạc, cho là có chuyện gì phát sinh, "Đã xảy ra chuyện?"

"Không có." Phùng Xuân hỏi y, "Dương Đông bình thường cũng đi theo bọn họ? Sao lại đến nơi này?"

Vừa nghe cái này, Lâm Dũng mới trầm tĩnh lại, "Anh ta sao mà có thời gian xúm lại cùng đám cậu ấm này được, đám phú nhị đại này ngoại trừ ôm một cái chức vụ nhàn tản sống phóng túng còn có thể làm được trò trống gì, Dương Đông anh ta mỗi ngày bận bịu quay như con quay, rất ít khi đi theo bọn họ."

Phùng Xuân nghe thế, trong lòng như bóp thắt lại, thực sự mà vì cậu mà tới?

Lâm Dũng bên kia nói, "Anh ta bảo anh đi nghe ngóng hành tung của em, bằng không anh ta sao có thể mỗi ngày đều chạm mặt em. Bất quá," Lâm Dũng dường như nhớ lại chút chuyện không bình thường, "Lần này thì không phải, là Chương Thiên Hạnh đặc biệt mời, em không hỏi anh còn không cảm thấy, rất kì quái nha, loại chuyện này Chương Thiên Hạnh cho tới bây giờ chưa từng mời Dương Đông, lần này sao lại phá lệ?"

Bên kia Chương Thiên Hạnh trừng mắt nhìn Dương Đông, cười lạnh, "Thật đúng là một khắc cũng không thiếu được, em nếu không tận mắt nhìn đến, e là vẫn không thể tin tưởng, anh Đông anh dĩ nhiên lại có lúc như vậy, buông thả công việc trong tay không làm, đi theo lăn lộn với đám thiếu gia vô dụng bọn em, chỉ vì gặp nó một lần." Hắn giễu cợt nhìn chằm chằm áo choàng tắm trên người Dương Đông, "Đây là chực sẵn ở cửa, chờ nó đến đây đi."

Dương Đông rất chán ghét kiểu nói chuyện thế này, anh cũng không phải người thích quanh co lòng vòng, gật đầu thừa nhận, "Phải, tôi là đặc biệt đến tìm em ấy."

Chương Thiên Hạnh đâu ngờ tới Dương Đông cư nhiên thừa nhận, hắn cho rằng Dương Đông thế nào thì cũng muốn giấu diếm một chút, dù sao đó vẫn là bạn trai của em gái anh ta không phải sao? Đó là một tên diễn viên không lên được mặt bàn không phải sao? Còn nữa, vẫn là ngay trước mặt một người đã thích anh hơn hai mươi năm mà không có được là mình?

Mà Dương Đông hào phóng thừa nhận như vậy, tương đương với nói cho hắn biết, tôi chưa bao giờ để tâm đến cảm thụ của cậu.

Trào phúng trên mặt hắn chợt thu lại, nhìn chằm chằm Dương Đông hỏi, "Anh đây là nghiêm túc?"

Dương Đông tất nhiên là nghiêm túc, từ ngày đó anh từ nhà Phùng Xuân đi ra, anh biết Phùng Xuân không ghét anh, mà cảm tình với Chương Thiên Ái lại trở thành nguyên nhân Phùng Xuân không chấp nhận anh, anh chẳng phải là thiện nam tín nữ gì, huống chi Chương gia vốn có lỗi với anh, đào góc tường người ta anh cũng sẽ không có một chút áp lực tâm lý nào, cho nên, thăm dò của Chương Thiên Hạnh vừa đến, anh liền tung hứng theo luôn, để chặt đứt đường lui của Phùng Xuân, bằng không cái người tốt tính kia, e là vĩnh viễn cũng không bước được về phía anh.

"Phải, nghiêm túc."

Điều này khiến đôi mắt của Chương Thiên Hạnh đều đỏ lên, thân thể hắn không kiềm chế được mà phát run, đang tức giận, thậm chí gân xanh trên cổ đều lộ ra, thoạt nhìn cực kì đáng sợ.

"Trách không được, thì ra là thật lòng." Hắn nghiến răng nghiến lợi hận đến muốn xé xác Phùng Xuân, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng, hỏi lại một câu đã từng hỏi, "Nó như thế, em…" Hắn muốn hỏi, em có chỗ nào không bằng nó?

Nhưng lời này, làm một đại thiếu gia Chương gia cao cao tại thượng, ngay cả là trong đêm đính hôn đó, đã thống khổ tuyệt võng đến cùng cực, hắn cũng nói không nên lời. Lòng tự trọng của hắn không cho phép.

Nhưng Dương Đông tuyệt không cho hắn một chút ảo tưởng nào, như vô số lần cự tuyệt trong quá khứ, anh nói, "Tôi không có cảm giác với cậu, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có, tôi đã nói nhiều lần rồi, việc này không liên quan tới người khác."

Nhưng Chương Thiên Hạnh làm sao có thể cho rằng không có quan hệ gì, hắn thấy câu nói kia chẳng qua là để hắn không ghen ghét Phùng Xuân mà thôi. Nhưng hắn có thể không ghi hận sao? Là người này xuất hiện, Dương Đông mới thay đổi, một Dương Đông toàn tâm toàn ý công tác dĩ nhiên sẽ đi phim trường, biết dùng quan hệ chỉnh Ninh Viễn Tranh, sẽ đến tiệc sinh nhật đáng ghét của Chương gia, sẽ buông bỏ công việc đi xem đua xe.

Trong lòng hắn cười nhạt, đây cũng là vì Phùng Xuân, mà hôm nay, Dương Đông còn che chở cho nó.

Được rồi, anh che chở, tôi xem anh có thể che chở tới mức độ nào?

Hắn khống chế răng của mình rít ra một câu, "Tôi biết rồi." Sau đó từ từ, dùng hết khí lực toàn thân, mở cửa đi ra ngoài. Dương Đông muốn gọi hắn quay lại nói gì đó, nhưng lại sợ phản tác dụng, liền ngừng miệng, thầm nghĩ, có mình bảo vệ, Chương Thiên Hạnh sẽ không dậy nổi sóng gió gì.

Phùng Xuân trong phòng nghe được tiếng cửa phòng đối diện lạch cạch mở ra, liền đi qua nhìn một chút, lại phát hiện Chương Thiên Hạnh vậy mà không có lập tức bỏ đi, mà là đứng trước cửa phòng cậu một hồi, mới rời đi, luồng ánh mắt oán độc đó, mặc dù cách một lớp kính cửa thật dày, cũng khiến người ta không rét mà run.

Phùng Xuân nói với Lâm Dũng đầu bên kia, "Chương Thiên Hạnh muốn bắt đầu, nhớ kỹ dẫn dắt hắn. Mặt khác, Từ Manh Manh có thể tìm thám tử các loại điều tra Chương Thiên Hạnh, xem xét tình hình của Chu Hải Quyên rồi tìm cơ hội đưa cho bà ta."

16. Đại Giang Lưu - Chương 16: Quyết Định

"Không có giả sử mà, Tráng Tráng bệnh nặng như vậy, nhất định cần tiền chữa. Khi đó em mới mười bốn, nhà ai sẽ nghe lời đứa nhỏ mười bốn tuổi nói, em nghĩ nhiều rồi."

~~Nếu đã làm rõ, Dương Đông cũng không nhất thiết cần phải ở đây lăn lộn cùng một đám thiếu gia Chương Thiên Hạnh. Chờ thay xong quần áo, liền gõ cửa phòng Phùng Xuân.

Phùng Xuân mặc áo thun ra mở cửa, đầu tóc còn hơi rối, nhìn qua có vẻ vừa rồi đang nghỉ ngơi. Dương Đông đâu nghĩ đến thời điểm này Phùng Xuân lại ngủ, liền hỏi cậu, "Giữa trưa còn ngủ sao? Đi ăn chút cơm đi."

Phùng Xuân ngáp một cái, tránh đường cho anh, lại xoay người đi vào, "Tôi hôm qua đóng phim tới nửa đêm, nhịn không nổi mới chợp mắt một lát, anh Đông ngồi chờ xíu, tôi thay quần áo đã."

Cậu nói rồi đi vào phòng ngủ, ngồi xổm xuống tìm đồ trong vali. Ánh mắt của Dương Đông vốn đang dõi theo cậu, lúc này lại thấy cậu ngồi thụp xuống lộ ra một khoảng eo trăng trắng, liền dứt khoát dừng chân, thoải mái đứng bên kia nhìn qua.

Hệt như lần đầu gặp Phùng Xuân anh đã từng phán đoán, thân thể được che phủ dưới lớp quần áo này, hẳn chính là loại gầy mà không thô ráp, khi ôm, cảm giác hẳn là rất được.

Phùng Xuân cầm áo sơ mi đứng lên, vừa quay đầu lại liền thấy Dương Đông nhìn cậu, cậu cũng chẳng ngượng ngùng chi, liền kéo khóe miệng cười cười, khiến Dương Đông thậm chí cho rằng người này nghĩ thông rồi, chẳng ngờ ngay kế tiếp, Phùng Xuân liền đóng cửa phòng lại, còn tặng cho anh một câu, "Anh Đông, anh ngồi đợi một chút."

Ha, còn rất e thẹn kìa.

Dương Đông lắc đầu, tự mình đi đến ngồi xuống sofa. Trên sofa còn đặt tập kịch bản của Phùng Xuân về Hiệp giả nhân tâm, xem chừng là đến đây chơi cũng không rời thứ này, bên cạnh là một máy tính bảng, màn hình vẫn còn sáng, phía trên là một trang search —— Phùng Xuân.

Dương Đông thấy có vẻ thú vị, liền cầm lại xem một chút. Quả nhiên, kết quả mở ra một chuỗi trang web, baidu, tieba, weibo đều được nhập vào hai từ Phùng Xuân, tên nhóc này cư nhiên đang tự search tin tức của mình đây.

Anh thường nghĩ Phùng Xuân trầm ổn cứ như một ông chú bốn mươi, điểm này không quá tương xứng với vẻ ngoài diễm lệ của cậu, hôm nay rốt cuộc cũng phát hiện một thói quen đúng tuổi. Anh không có hứng thú xem trộm việc riêng của người khác, không chuẩn bị mở xem đã bỏ xuống, kết quả lại nghe Phùng Xuân gọi, "Anh Đông."

Quay đầu lại liền nhìn thấy Phùng Xuân đã thay quần áo xong, tóc cũng đã chải chuốt gọn gàng, có lẽ là do Dương Đông nhìn thấy nội dung trên máy tính bảng của mình, khiến cậu hơi ngượng ngùng, đỏ mặt. Cậu dường như sợ Dương Đông cho là mình tự kỷ, lắp bắp giải thích, "Đó là xem thử xem tôi có dính scandal gì không." Cậu hơi bất đắc dĩ, "Bọn tôi vẫn là phải chú ý một chút hình tượng."

Dương Đông hiểu rõ. Đừng nói trong vòng giải trí, ngay cả bọn anh cũng phải chú ý danh tiếng. Bọn họ không chỉ quan tâm xí nghiệp của các người thế nào, bọn họ còn quan tâm sinh hoạt cá nhân, các người mặc quần áo hiệu gì, chơi cái gì, quan hệ tốt với ai, quan tâm ai, thủ tiêu ai? Còn có, thích nam hay nữ, thuận tiện còn có tai tiếng với ai?

Dương Đông trực tiếp đứng lên, "Đi thôi. Dẫn cậu đi ăn đồ ngon."

Phùng Xuân đi theo hỏi anh, "Không đi sao? Bọn họ bảo giữa trưa có trận đua xe."

Dương Đông đi về phía trước, "Không đi, tôi nói cho Chương Thiên Hạnh, tôi xem trọng em, hắn không có tâm tình chơi với chúng ta." Anh đột nhiên dừng lại nghiêng đầu qua chỗ khác, Phùng Xuân không thắng kịp, đập thẳng vào người anh. Dương Đông đã mò lấy cậu ôm thẳng vào lòng.

Mùi hương nam tính lập tức xông vào mũi, Phùng Xuân cố gắng lùi về sau, lại bị Dương Đông gắt gao ôm lấy. Anh có chút áy náy, "Tôi biết này có chút bá đạo, bất quá, tôi vẫn cảm thấy em với Chương Thiên Ái không hề hợp nhau, Phùng Xuân," Anh đè thấp giọng, "Theo tôi đi."

Dương Đông cũng không phải một người sẽ nói lời ngon tiếng ngọt, trên thực tế, anh luôn luôn bá đạo vô tình, công nhân ở Đại Dương Quốc Tế mỗi khi nhìn thấy anh đều hệt như đạp lên băng mỏng. Những người như thế, thường không cho phép người khác chống đối, cũng không chấp nhận người khác cự tuyệt. Nhưng Phùng Xuân cự tuyệt anh hai lần, anh mặc dù ban đầu rất tức giận nhưng khi đã bình tĩnh, thì lại có chút nhớ cậu.

Này nếu còn không phải là thích thì chính là chịu ngược tới cuồng rồi, Dương Đông biết rõ mình tuyệt đối không phải dạng sau, cho nên mới bay thẳng tới đây.

Khi tới nơi anh nghĩ, nếu người ta không muốn, anh cũng có thể trói người ta lại ủ cho nóng lên.

Nhưng không ngờ khi nãy, anh lại cảm thấy Phùng Xuân dẫn lòng không được, nếu cũng thích mình, cậu sao lại phải khống chế tình cảm của bản thân làm chi? Để mặt mũi cho Chương gia sao? Cái đó là cái gì chứ?

Trên mặt Phùng Xuân tràn đầy kinh ngạc, sửng sốt hồi lầu mới phản ứng được, sắc mặt lập tức khó coi, cậu đẩy Dương Đông ra, trong lòng nháy mắt trống rỗng khiến Dương Đông có chút không thích ứng. Phùng Xuân cau mày nghiêm túc nói, "Anh Đông, đây hình như là chuyện của tôi, anh không có quyền quyết định sự lựa chọn cho tôi."

Dương Đông khẽ nhíu mày, anh thấy rõ, Phùng Xuân căn bản không thích Chương Thiên Ái, Chương Thiên Ái cũng chưa bao giờ tôn trọng Phùng Xuân, lựa chọn này đối với người nào cũng đều tốt, "Em không có cảm giác với tôi sao? Chương Thiên Ái không phải đối tượng tốt lành gì! Em có biết không, nếu bọn họ biết em lừa tình, Chương gia bất cứ lúc nào đều có thể xử lý em."

"Có cảm giác." Phùng Xuân vậy mà không hề phủ nhận dù chỉ một chút, cứ như thế nhìn thẳng vào Dương Đông, "Từ lần đầu tiên đã có cảm giác, nghĩ sao lại xuất hiện được một người đàn ông hợp ý mình đến thế!" Điều này khiến sắc mặt Dương Đông lập tức dịu đi, anh tình tôi nguyện vẫn là tốt hơn nhiều so với một mình đa tình. Nhưng lời Phùng Xuân nói lại biến đổi bất ngờ, "Nhưng cho dù thích, tôi vẫn là tôi, tôi không cần người khác quyết định giùm mình. Anh Đông, tôi còn đang rất mệt, hôm nay không ăn cơm cùng anh được."

Lần này đến phiên Dương Đông ngạc nhiên, anh cố gắng tìm ra dấu vết khẩu thị tâm phi dục cự hoàn nghênh trên mặt cậu, đáng tiếc, vẻ mặt Phùng Xuân thật vô cùng nghiêm túc, cậu đang giận thật. Anh giải thích, "Tôi…"

Phùng Xuân lại đi về phía trước vài bước, kiên quyết mở cửa ra, không hề có vẻ muốn nghe giải thích, "Anh Đông, tôi mong anh học được cách tôn trọng tôi."

Cậu nói xong vẫn đứng ở đó, nghiêm túc như một bức tượng sáp, như thể Dương Đông thương cậu lại là hại cậu. Dương Đông cũng không còn cách nào khác, lúc này liền dời bước đi, ra đến cửa anh lại không nỡ, sợ người này chịu thiệt, quay đầu căn dặn một câu, "Em quay về Bắc Kinh đi, tôi mua vé cho em, trận đua xe này đừng tham gia."

Anh nói xong, Phùng Xuân đóng cửa. Cậu nghe thấy cửa phòng đối diện cũng đóng sầm một tiếng, hiển nhiên, Dương Đông cũng tức giận đến không nhẹ, Nhưng trên mặt Phùng Xuân cũng không có biểu tình bày mưu tính kế như ngày thường, cậu chậm rãi ngồi thụp xuống, tựa vào tường, mặt tường lạnh lẽo khiến thân thể cậu run rẩy, hệt như một năm kia, những ngày ăn không đủ no mặc không đủ ấm, không hề có cảm giác an toàn.

Một năm kia, Tráng Tráng bệnh rất nặng, chút tiền bạc ít ỏi mang theo khi rời khỏi Chương gia, đều vì chữa mặt cho cậu mà dùng hết, mẹ cậu cùng đường, liền muốn quay về Bắc Kinh đòi tiền.

Phùng Xuân không muốn, cậu biết Chu Hải Quyên độc ác, tính tình mẹ cậu lại xốc nổi, giận lên thì cái gì cũng quên hết, làm sao có thể lấy được tiền từ bà ta, có chăng lấy được chỉ là sự vũ nhục, như khi đó Chu Hải Quyên vu khống bà ngoại tình, vu khống cậu không phải con ruột.

Tất cả đều không phải sự thật, nhưng lại đều bị tính tình của bà làm hư chuyện.

Cậu định chính mình sẽ đi. Cậu là con trai của Chương Kiến Quốc, người cần được cứu cũng là con trai của Chương Kiến Quốc, quan trọng nhất là, cuộc sống đã dạy cho cậu chữ 'nhẫn', cậu nghĩ, chỉ dựa vào sự hổ thẹn của Chương Kiến Quốc hủy mặt cậu, luôn có thể lấy được tiền cứu mạng.

Nhưng mẹ cậu lại cho rằng không nên để đứa con mới mười bốn tuổi chịu khổ, sau khi dụ cậu đến trường, liền dẫn theo cha dượng cậu, lén đi Bắc Kinh.

Bọn họ cũng không trở về được nữa.

Cậu có đôi khi nghĩ, nếu như lúc đó nghe cậu thì tốt rồi, nhưng người cũng đã chết hết, còn có ích gì đâu!

Kẻ cô độc không có thời gian bi lụy, đến khi cậu bị Lâm Dũng gọi đến đánh thức, trời đã tối sầm, Lâm Dũng hẳn là trốn trong toalet nào đó, có chút lo lắng nói với cậu, "Em lúc này làm quá rồi, trong kế hoạch chúng ta Dương Đông có thể giúp được việc mấu chốt, em cứ nhử người là được, em chọc anh ta làm gì, em không biết anh ta hôm nay…"

"Anh, em không có diễn, em chỉ là chính em một lúc." Phùng Xuân bình tĩnh nói, Lâm Dũng đột nhiên im bặt, y nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Thần Thần!"

Tiếng gọi thân mật đã lâu khiến Phùng Xuân càng hoài niệm quá khứ, cậu nhịn không được hỏi, "Anh, anh nói xem có phải năm đó bọn họ nghe em thì tốt rồi?"

Lâm Dũng biết cậu đây là lại chui đầu vào sừng trâu, thở dài khuyên cậu, "Không có giả sử mà, Tráng Tráng bệnh nặng như vậy, nhất định cần tiền chữa. Khi đó em mới mười bốn, nhà ai sẽ nghe lời đứa nhỏ mười bốn tuổi nói, em nghĩ nhiều rồi." Y hẳn là sợ Phùng Xuân chui ra không được, liền nói rằng, "Từ Manh Manh bên kia anh đã an bài, Chương Thiên Hạnh thì em phải cẩn thận một chút, ai biết hắn lại ra chiêu gì?" Y thoáng ngừng lại, sau đó mới hỏi, "Em đối với Dương Đông, là thật sao?"

Phùng Xuân không trả lời.

— — — — — — — — —

Chương Thiên Hạnh đứng cạnh cửa sổ sát đất, nhìn bầu trời âm u bên ngoài, rốt cuộc bấm số Chu Du Minh.

Chu Du Minh bên kia hẳn là vừa xong một hồi tình sự, thanh âm đầy thỏa mãn hỏi hắn, "Hiếm khi thấy cậu gọi cho tôi?"

Chương Thiên Hạnh hỏi y, "Dương Đông đang yêu, anh biết đối tượng là ai không?"

"Ai?" Chu Du Minh bên kia đột nhiên có tinh thần lên, dường như nghĩ tới điều gì, "Chẳng lẽ là cái tên Phùng Xuân kia? Hà, thú vị."

17. Đại Giang Lưu - Chương 17: Độc Chiêu

Này không chỉ muốn hủy sự nghiệp của cậu, mà coi bộ còn muốn giết cậu luôn?

Cho dù Phùng Xuân rất phản cảm khi Dương Đông tự quyết định thay mình, nhưng ngày hôm đó vẫn trở lại Bắc Kinh. Chương Thiên Hạnh vì chuyện này mà còn tức giận hơn —— nhìn trong camera giám sát, hai người ở cùng một phòng hơn một giờ đồng hồ, kết quả ra ngoài xong lại người trước người sau trở về Bắc Kinh, đây rõ ràng là biện pháp che giấu chân tướng.

Nhưng quay về rồi, tâm trạng của Phùng Xuân vẫn chẳng thể nào tốt lên nổi, đột nhiên nhớ tới chuyện cũ khiến cậu có cảm giác miệng cọp gan thỏ, hễ nhắm mắt lại là thanh âm của Tráng Tráng lại vọng lên bên tai, "Anh ơi, đau quá, anh ơi, em sợ lắm, anh phải ở bên Tráng Tráng."

Mùa đông năm đó là những ngày đông cậu trải qua gian nan nhất trong đời, gian nan hơn cả khi bị cha ruột đánh bị thương mặt, hơn cả việc từ một đại thiếu gia Chương gia trở thành kẻ nghèo khó. Cậu không còn người mẹ che gió che mưa, không còn người cha dượng thương cậu như con ruột, còn tự tay mai táng đứa em trai chỉ tròn năm tuổi.

Chuông điện thoại di động trong phòng khách vang lên từng hồi lại từng hồi, nhưng cậu chỉ ngồi lặng trong căn phòng nhỏ tối bưng, vuốt ve từng món đồ chơi nhỏ trên giá sách, chúng đều mang kiểu dáng từ vài năm trước, cũ và nhỏ, cho dù quẳng vào thùng rác, sợ là cũng chẳng có ai nhặt về. Nhưng cậu lại sờ thật nghiêm túc, từng chút một, tựa như đang vung tay phác họa ra một khuôn mặt, sau đó lầm bầm, "Đợi thêm một chút, đợi thêm một chút."

Đến khi tâm tình khấm khá hơn, cậu mới chậm rãi bước ra ngoài, cuộc gọi nhỡ trong điện thoại tròn sáu cái.

Hai cái từ Lâm Dũng, bốn cái từ Tần San San.

Thế này khiến Phùng Xuân hơi kinh ngạc, Lâm Dũng hẳn là sợ cậu tâm tình bất ổn, nhưng cậu và Tần San San ở đoàn phim quan hệ thật là không tệ, ngoài ra lại không hề có liên hệ nào khác, cô ta tìm cậu làm gì?

Phùng Xuân trước tiên gọi cho Lâm Dũng, y cũng không tại trước mặt Dương Đông nên nhận máy rất nhanh, hơn nữa thanh âm rất lớn, "Em sao bây giờ mới bắt máy?" Cũng không chờ Phùng Xuân cãi lại, y nói tiếp, "Chương Thiên Hạnh hành động, hắn vừa gọi điện thoại cho anh hỏi thăm Dương tổng có phải thật sự quen em hay không, lại nói rằng em đu bám cũng không được mấy ngày. Anh liền bóng gió một hội, hắn lại rất cẩn thận, không chịu nói, bất quá theo ý kia, thật là muốn làm một vố lớn rồi, em cẩn thận một chút."

Phùng Xuân dĩ nhiên liên hệ ngay đến bên phía Tần San San, gật đầu nói, "Còn có thể có chuyện gì, anh yên tâm đi."

Lâm Dũng chắc là biết tâm trạng Phùng Xuân có phần không tốt, hiếm thấy lại dặn dò thêm, "Em cũng đừng quá táo bạo không thèm để ý, Thần Thần, dì Đàm còn đang dõi theo, em vì dì ấy và Tráng Tráng cũng phải bảo trọng." Y thấy Phùng Xuân không đáp, biết cậu còn đang chìm trong ưu tư, mỗi năm luôn có một thời gian Phùng Xuân sẽ như vậy, mà hai người họ hôm nay đã là 'người lạ', không thể đến gặp tận mặt an ủi cậu, chỉ có thể nói, "Thần Thần, anh đã coi như một người thân của em, đừng cực đoan, cứ làm theo những gì chúng ta đã thương lượng, được chứ."

Phùng Xuân khàn giọng đáp, "Biết rồi, anh."

Cậu chờ một lúc, tâm trạng khá hơn nhiều mới gọi lại cho Tần San San, cô bên kia hò hét ầm ĩ với hắn, "Ai nha, rốt cuộc cũng gọi lại, tôi còn nghĩ lát nữa đi tìm anh đây."

Gấp gáp như thế, Phùng Xuân liền hỏi cô, "Chuyện gì vậy?"

"Là có việc nhờ anh, đêm nay quá bar tôi mở sẽ khai trương, muốn tìm một minh tinh tới chống lưng." Tần San San ngượng ngùng nói, "Người tôi hẹn trước lại bận việc không đi được, còn lại chỉ có tôi với Đồ Mi, Chu Húc, thật sự quá thiếu thể diện, không còn cách nào đành phải làm phiền ngày nghỉ của anh, anh có đang ở Bắc Kinh không, sang đây với tôi được chứ?"

Tần San San cũng không chờ cậu khó xử, "Thù lao nhất định không ít. Nếu cần thiết tôi sẽ đích thân báo cho chị Phùng, Phùng Xuân, tôi xin anh, mau tới cứu gấp."

Phùng Xuân biết rõ sự tình, nhưng mà đi quá bar, đây là muốn chuốc say cậu? Gài bẫy thông dâm cậu? Hay còn mưu gì khác. Khả năng còn nhiều lắm, Phùng Xuân không thể xác định, nhưng cơ bản có thể khoanh vùng phạm vi mưu tính. Cậu suy nghĩ một chút, liền hỏi, "Quán bar nào vậy, địa chỉ?"

"Tam Lý Truân, là một quán bar lưu động." Đây là có ý muốn đi, Tần San San kích động nói.

Phùng Xuân đáp, "Nhắn địa chỉ với thời gian cho tôi đi."

Tần San San lần này thật quá là cao hứng, hô hấp dường như thoáng cái liền dễ dàng hơn, nói ngay, "Cảm ơn cảm ơn, Phùng Xuân, thật cảm ơn, anh giúp tôi một việc lớn. Tôi lập tức nhắn cho anh."

Cúp điện thoại rồi, bên tai Phùng Xuân còn vang lên đôi câu cảm ơn cậu khi nãy, Phùng Xuân không khỏi cười nhạo, diễn xuất coi như cũng được đi, bất quá chỉ là hỗ trợ cắt băng khánh thành làm gì phải cảm ơn đến mức như vừa cứu cô ta một mạng? Cậu suy nghĩ một chút, gọi ngay cho Chương Thiên Ái, "Tối nay có tiết mục cắt băng khai trương quán bar, em đi cùng anh đi."

Chương Thiên Ái bên kia đang rảnh rỗi đến phát chán, căn bản không ngờ cậu quay về Bắc Kinh, vừa nghe tất nhiên vui vẻ, nói với cậu, "Để em lén chạy ra, anh tới chỗ em thường làm tóc đón em."

Đến bảy giờ tối, Phùng Xuân để Lưu Bắc lái xe, chở cậu đi đón Chương Thiên Ái, đến Tam Lý Truân. Chương Thiên Ái tất nhiên đã thay đồ xong xuôi, mặc một chiếc quần dài chấm đất, mới gặp đã hỏi Phùng Xuân đẹp không? Sau đó còn ríu rít nói, "Mẹ em phiền quá, mỗi ngày đều giam giữ em, nếu không phải tóc em bắt đầu mất nếp, bà ấy còn không cho em ra ngoài đâu, được rồi mà anh không phải theo anh trai em sao, thế nào lại ở Bắc Kinh?"

Nói thật ra, tướng mạo của những người Chương gia không ai xấu cả. Chương Kiến Quốc tuy là cái tên gọi có hơi quê mùa, nhưng vẻ ngoài cũng thật có thể dọa người, bất luận là mẹ cậu Đàm Xảo Vân hay là Chu Hải Quyên, đều là người đẹp, đám con cái nhà này tất nhiên không kém cỏi. Bao gồm cả Tráng Tráng sớm đã không còn.

Phùng Xuân cười gật đầu, "Thật xinh đẹp, đẹp như vậy lát nữa nhớ đi cùng anh, đừng bị người ta gạt đi đó." Chọc cho Chương Thiên Ái cười khanh khách một hồi, mới thỏa mãn nói, "Bản tiểu thư sức quyến rũ là không giới hạn mà."

Xe nhanh chóng đến nơi, lúc này đã tám giờ kém, quán bar ở đây cực kì náo nhiệt. Trợ lý của Tần San San chờ bên ngoài, nhìn thấy xe bọn họ liền vội vã dẫn qua cửa sau, đi thêm mấy bước, cứ thế thêm vài phút, vào phòng, Tần San San liền chào đón ngay, "Nói là thả ra tin đồn hôm nay có minh tinh đến, còn tặng rượu miễn phí, khách nghe đã muốn hăng rồi."

Phùng Xuân gật đầu, chuyện này rất bình thường.

Cậu đến vừa lúc, cũng không có thời gian nghỉ ngơi, Tần San San liền dẫn theo cậu và Chương Thiên Ái, còn có một Đồ Mi, Chu Húc —— bọn họ không thân quen, chỉ lên tiếng chào, đã đến phía trước, ông chủ là một người đàn ông trạc ba mươi, gọi là Lưu Gia, vừa gặp mặt, Phùng Xuân đột nhiên hơi sửng sốt, vóc người này thật không tồi, nếu bỏ qua nếp nhăn mờ mờ bên khóe mắt.

Lưu Gia mang bộ dạng người làm ăn, luôn miệng nói cảm ơn mấy người họ, sau đó liền bảo, "Đã chuẩn bị xong phòng riêng, lát nữa cho các vị vui chơi một lúc." Bên kia người điều khiển chương trình cũng đã bắt đầu rồi, Lưu Gia liền dẫn theo vài người đến cửa quán bar, bên ngoài đã tấp nập những người là người, vừa đi ra đã nghe hoan hô rầm trời, Chương Thiên Ái hưng phấn đến lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, còn liên tục nói, "Làm minh tinh thật đã, chẳng trách chị Manh Manh lại thích."

Chương trình thật ra lại đơn giản, Lưu Gia nói mấy câu hứa hẹn đêm nay có ưu đãi, mấy người bọn bọ đứng thành một hàng cắt băng, ngay cả phóng viên phỏng vấn cũng không có —— đều là người có quan hệ tới. Phùng Xuân nhìn đồng hồ đeo tay, lúc đến là hơn tám giờ, xong xuôi cũng đã tám giờ rưỡi, sau đó Lưu Gia liền dẫn bọn họ tới một phòng riêng rất lớn, bên trong rượu bia thuốc lá đồ ăn vặt lẫn hoa quả đều chuẩn bị hết rồi, Lưu Gia ngồi một bên tiếp đãi.

Vừa đóng cửa, Tần San San liền nhẹ nhõm, trực tiếp cởi phăng giày cao gót, nói với Lưu Gia, "Tới tới tới, uống nào." Vừa nói vừa bắt đầu rót rượu. Chương Thiên Ái trực tiếp mở vài bài hát, trong phòng vang lên tiếng nhạc, liền náo nhiệt lên ngay.

Chờ một hồi, Lưu Gia liền móc thuốc lá ra, mời Phùng Xuân và Chu Húc, danh tiếng Chu Húc không lớn lại không nhỏ, không khách khí nhận lấy, trực tiếp hút một chút, đến lượt Phùng Xuân, cậu nói không hút, Lưu Gia lại khăng khăng không tin, nói với cậu, "Thời buổi này nào có ai không hút đâu, chú ý hình tượng thì hút ít một chút. Hôm nay là lần đầu gặp mặt, thế nào cũng phải hút một điếu đi, cảm ơn nhiều, đã giúp tôi một việc lớn."

Hắn nói đến lẽ thẳng khí hùng, Tần San San bên kia cũng quay đầu qua nói, "Hút một điếu đi Phùng Xuân, anh giúp bọn tôi một việc lớn, ba chúng ta không người nào có sức thu hút khách đến vậy đâu, hắn cảm ơn anh là đúng, đợi lát nữa bảo hắn kính anh một ly."

Cô ta nói thế, Lưu Gia dĩ nhiên không để ý sắc mặt Chu Húc trở bên xấu xí, còn gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, hôm nay thật cảm ơn." Vừa nói, còn đẩy điếu thuốc về phía trước.

Một ông chủ mà thật sự có thể nói thế này? Phùng Xuân vốn đã ôm theo nghi vấn mà tới, hiện tại càng nghi ngờ hơn. Thuốc lá? Chẳng lẽ là hàng cấm? Có thể bằng vào một điếu đã khiến cậu nghiện, cũng chính là heroin đi. Này không chỉ muốn hủy sự nghiệp của cậu, mà coi bộ còn muốn giết cậu luôn? Trong lòng Phùng Xuân tất nhiên cuộn trào một trận phẫn nộ.

(edit tới chỗ heroin lại thấy ba chữ 'hải lạc nhân', tui nhớ Thượng Ẩn ghê =)))

Cậu đưa tay chầm chậm đến chuẩn bị rút một điếu, ánh mắt nhìn chòng chọc Lưu Gia, phát hiện vẻ mặt hắn lại rất bình tĩnh, trong lòng cậu khẽ động, liền vươn tay nhoáng cái cầm luôn cả một bao, trên mặt Lưu Gia nhất thời hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Phùng Xuân liền cười nói, "Ông chủ Lưu nói lại không để ý mặt mũi người khác rồi, bọn tôi đều như nhau, sao có thể là công lao một mình tôi được, tôi chia cho mọi người luôn đi." Cậu đưa tay rút cho Lưu Gia, "Trước tiên kính ông chủ một điếu, sau này mong chiếu cố nhiều hơn." Lưu Gia biến sắc mặt mấy lần, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Sau đó liền đưa cho Tần San San và Đồ Mi, hai cô phản ứng hoàn toàn khác nhau, Đồ Mi rất tự nhiên nhận lấy, còn rạng rỡ mặt mày nói câu cảm ơn anh Phùng. Tần San San cũng không tiện nói là mình không hút, chỉ xua tay, "Tôi cai rồi, không uống không hút đâu." Phùng Xuân lập tức biết ngay, vấn đề đúng là nằm lại gói thuốc lá này, Tần San San hiểu rõ tình hình, đương nhiên tuyệt đối không có khả năng buông tha cô ta, đưa ngay cho cô, "Cô vừa nói thế nào đấy, cầm đi nào."

Tần San San sững sờ, mắt thấy Phùng Xuân nhét điếu thuốc vào tay mình, còn dư lại chỉ có Chương Thiên Ái, mời cũng không cần mời, trực tiếp rút ngay một điếu. Phùng Xuân lúc này mới sờ đến cái bật lửa nằm trên bàn, tạch một tiếng bật lên, đưa đến trước mặt Tần San San, "Nào, tôi châm cho cô."

Tần San San lúc này mặt mũi trắng bệch, nhìn bật lửa trong tay Phùng Xuân hệt như đang nhìn ma quỷ, "Chờ chốc nữa đi, uống rượu trước đã." Phùng Xuân đâu định buông tha cô ta, "Cái nào chẳng như nhau? Đến đây đến đây, đừng khách khí, tôi hiếm khi châm thuốc cho người ta đó."

Phùng Xuân phát hiện Tần San San lén nhìn thoáng qua Lưu Gia, đến khi cô quay mặt lại, đầu đã rịn đầy mồ hôi, hiển nhiên Lưu Gia cũng không có ý cho cô rút lui, Phùng Xuân nghĩ, không biết nhược điểm nằm trong tay Chương Thiên Hạnh lớn cỡ nào? Hay là cơ hội cho cô lớn bao nhiêu mà lại khiến cô cam nguyện bí quá hoá liều.

Tần San San dường như đã hạ quyết tâm, cầm lấy bật lửa trong tay Phùng Xuân, trước tiên đốt cho mình, hung hăng hút một hơi, sau đó mới nói với Phùng Xuân, "Anh Phùng mời, tất nhiên phải nhận rồi, đến đây anh Phùng, em gái cũng phải mời anh một điếu."

Chỉ là cậu còn chưa có động tĩnh, lại nghe tạch một tiếng, Chương Thiên Ái không biết mò ở đâu ra được cái bật lửa. Ngọn lửa vọt cao lên, Chương Thiên Ái rất thuần thục cầm đầu thuốc đưa tới, rít mạnh một hơi.

18. Đại Giang Lưu - Chương 18: Phản Lại Một Đòn

Cậu vì báo thù mà tồn tại, nếu thật sự không thể tính chuyện yêu đương, vậy cứ theo kế hoạch mà làm.

Vốn chẳng qua là một hồi đùa mà thành thật.

Biến cố này khiến không khí cả phòng nháy mắt đọng lại, bật lửa trong tay Tần San San gần như khi nhìn đến một thoáng kia liền trượt ra, rơi xuống đất đánh 'keng' một tiếng. Nàng kinh ngạc chỉ vào Chương Thiên Ái, "Cô cô cô…" Nửa này cũng không nói nên lời.

Chương Thiên Ái còn tưởng Tần San San muốn nói gì đó, quay đầu chờ cô ta nói, ai dè một hồi cũng không ra được mấy từ, hơi không nhịn được, "Cô nói cái gì!" Sau đó cầm điếu thuốc quay sang hỏi Lưu Gia, "Thuốc hiệu gì vậy, hút rất đã."

Vẻ mặt Lưu Gia cũng đang cố gồng trấn tĩnh, phản ứng đầu tiên của hắn là nhìn sang Phùng Xuân.

Vừa rồi phản ứng của Phùng Xuân, dường như cậu ta biết được gì đó, bây giờ vẻ mặt Phùng Xuân lại mất hứng, cau mày bảo Chương Thiên Ái, "Một điếu là được rồi, không được hút nhiều."

Phản ứng này khiến Lưu Gia thở phào nhẹ nhõm, đây là không biết gì hết?

Chương Thiên Ái lại không thích Phùng Xuân quản thúc cô, phải biết rằng, ngay từ khi bắt đầu, quan hệ giữa hai người bọn họ chính là nữ cường nam yếu, cô nghĩ mình có thể làm nũng với Phùng Xuân, nhưng còn Phùng Xuân thì không có quyền quản cô. Cô nhìn Lưu Gia không lên tiếng, trực tiếp duỗi tay ra với Phùng Xuân, "Đưa em xem một chút."

Tần San San rốt cuộc lấy lại tinh thần, vội vã xen miệng ngăn cản, "Chỉ là một hộp thuốc lá thôi mà."

Chương Thiên Ái vốn đã cảm thấy Tần San San vô duyên vô cớ tìm đến Phùng Xuân là không thích hợp, vừa rồi còn vô cớ gây rối với Phùng Xuân, đốt thuốc cho đàn ông? Coi cô là con mù sao? Bây giờ thấy cô ta lại xen vào, vui vẻ sao được, trực tiếp đứng lên ngay. Hôm nay cô mặc một chiếc quần túm dài, dáng người nhìn cực kì đẹp đẽ, tiếc là tính tình lại ngang ngược, lại thêm một câu với Phùng Xuân, "Đưa em."

Phùng Xuân nhìn thoáng qua bốn phía, thở dài, đưa thuốc cho cô.

Trên mặt Chương Thiên Ái lúc này mới có vẻ nguôi nguôi, nhìn lướt qua chiếc hộp trong tay, bảo, "Thường ngày cũng có hút qua mà, không ngờ lại hút đã như thế, San San cô nói có phải không?"

Điếu thuốc trong tay Tần San San đã cháy hơn phân nữa, cô vốn là nghĩ châm thuốc xong thế là được rồi, ai ngờ Chương Thiên Ái lại hỏi, cô đành khô khan đáp, "Tôi cảm thấy không khác lắm."

Chương Thiên Ái cau mày, nhìn chằm chằm cô ta, "Cô chưa từng hút cũng cảm thấy không khác ha." Cô trực tiếp đưa tới cho cô ta một điếu, "Cô hút thử lại nào, tôi thật nghĩ là không giống đâu. Có cần tôi châm lửa giúp cô không?"

Tần San San giờ mới biết, Chương Thiên Ái nào có nổi giận với Phùng Xuân, chính là để mắt tới cô ta thì có. Tính tình Chương Thiên Ái trong giới đã nổi danh ngang ngược, nhưng Chương gia vẫn luôn như mặt trời ban trưa, vợ chồng Chương gia còn cả Chương Thiên Hạnh đều cưng chìu cô, không một ai dám trêu chọc vào. Tần San San vừa nhìn cô ta hút thuốc đã sợ hãi, cũng là vì chuyện này, rất sợ Chương gia gây khó dễ, đến lúc đó, Chu Du Minh chắc chắn sẽ không giúp cô.

Nhưng bây giờ, Tần San San nhìn vẻ mặt khiêu khích của Chương Thiên Ái, còn có điếu thuốc trong tay, cô biết, nếu không hút thì chuyện hôm nay không thể yên được, nhưng nếu hút rồi, lúc cô tới Lưu Gia có nói, chỉ cần khiến Phùng Xuân hút một điếu là được, thứ này đã dính vào là cai không nổi. Cô không nghĩ mình có thể cai được.

Cô cầu cứu nhìn Lưu Gia, nhưng vẻ mặt Lưu Gia lại bình tĩnh, không hề biểu lộ bất cứ điều gì, thật hệt như hắn không hề biết đến bí mật trong đó.

Mồ hôi trên trán theo đó mà rịn ra.

Nhưng trong mắt Chương Thiên Ái, chẳng qua là hút một điếu thuốc, Tần San San trưng ra cái bộ dạng này, rõ ràng là đang giả trang bạch liên hoa, muốn khiến người ta đau lòng đây. Cô cười lạnh một tiếng, trực tiếp vén quần ngồi trước mặt Tần San San, không nói gì cả, nhìn chòng chọc cô ta.

Phùng Xuân lại bị Chương Thiên Ái chen vào đẩy lùi về sau, cậu cầu còn không được, dứt khoát lui qua một bên. Chu Húc và Đồ Mi đều là bạn của Tần San San, không dám chọc vào Chương Thiên Ái thì xin Phùng Xuân bỏ qua vẫn có thể, liền lặng lẽ nói với Phùng Xuân, "Anh Phùng, San San thật sự không hút thuốc, cô ấy chính là biết ơn anh thôi, anh xem..."

Lưu Gia bên kia cầm chắc Phùng Xuân không biết chân tướng, lúc này dĩ nhiên cũng hùa theo khuyên bảo, "Cô ấy chỉ có hơi quá hiếu khách thôi."

Phùng Xuân gật đầu, một đám người này đều cho là cậu nghe thủng rồi, lại không ngờ Phùng Xuân bảo, "Tôi cũng chẳng quản được em ấy đâu, nếu không thì thế này, tôi tìm một người có thể phụ trách được nha." Cậu vừa nói vừa hươ huơ di động đứng lên, đẩy cửa bước nhanh ra ngoài.

Lúc ra cửa, Tần San San đã đốt điếu thứ hai.

Chu Húc và Đồ Mi ngoại trừ khinh thường Phùng Xuân nhu nhược ăn bám, cũng không nghĩ tới gì khác. Nhưng còn Lưu Gia sau đó mới phản ứng được, cái người có thể quản thúc Chương Thiên Ái, chắc chắn là Chương Thiên Hạnh. Nếu để hắn biết bọn họ cho em gái hắn chơi chứ đồ kia, Lưu Gia túa mồ hôi lạnh, không kịp che giấu, đuổi theo, nhưng bên ngoài đông đúc tấp nập, sao còn tìm được người?

Hắn vội vã đi hỏi bảo vệ, "Phùng Xuân đi đâu?"

Mấy người bảo vệ chỉ trỏ nửa ngày, cũng không ai nói ra được mấy chữ. Một người trong đó sợ ông chủ nổi giận, nói đại, "Đi toalet. Tôi có nhìn thấy."

Lưu Gia vội vàng chạy qua WC.

Phùng Xuân ra khỏi phòng liền gọi ngay cho Lưu Bắc, tiếp đó đi thẳng ra cửa sau, chờ đến khi lên xe, cho dù Phùng Xuân luôn luôn có tố chất tâm lý mạnh mẽ, lúc này cũng ngẫm lại mà kinh, tay đóng cửa xe còn hơi run run, nếu không phải Chương Thiên Ái tức giận, cậu e là mình căn bản trốn không được. Nhưng lại cũng có chút hưng phấn, người Chương gia rốt cuộc bắt đầu gieo gió gặt bão.

Cậu thở hổn hển dặn dò Lưu Bắc, "Đợi lát nữa giải thích cho cậu sau, đi trước đã." Sau đó cầm ngay di động, suy nghĩ đến mấy phút, cuối cùng mới chém đinh chặt sắt (*) gọi cho Dương Đông. (* Chỗ này ta đổi thành ngữ khác với bản gốc một chút cho xuôi tai)

Điện thoại không được nhận ngay, chuông vang lên một lần lại một lần, sắc mặt của Phùng Xuân trước sau như một, không hề có nửa phần bỏ cuộc. Mãi đến khi xe đã quẹo ra đường lớn, trong điện thoại mới cạch một tiếng, thanh âm của Dương Đông lập tức truyền tới, "Xuân Nhi, sao bây giờ lại gọi cho tôi?"

Nghi ngờ của anh cũng bình thường thôi, Phùng Xuân gặp anh mới có vài lần, đã tức giận bỏ anh ba lần, hai lần trước đơn giản là nằm trên đòn cân, không hề liên lạc với anh, lúc này thật đúng là có chút khác thường.

Phùng Xuân hít một hơi, thanh âm pha chút khẩn trương, "Tần San San hôm nay gọi cho tôi, nói quán bar của bạn cô ta khai trương, nhờ tôi đến chống lưng, tôi tới rồi. Kết quả sau khi kết thúc vào phòng riêng, bọn họ mời tôi hút thuốc lá."

"Em hút rồi?" Hô hấp của Dương Đông bên kia đột nhiên nặng xuống, vội vàng hỏi, sau đó là tiếng động đi lại vội vàng, "Em ở đâu? Tôi tới đón em."

"Tôi không hút." Tiếng động bên kia truyền ra cho thấy người này gấp gáp, mặc dù lúc này không hề có một chút rõ ràng nào, Phùng Xuân lại không tự chủ mà hết khẩn trương, cậu thấp giọng nói, "Tôi chạy ra ngoài, bọn họ bây giờ còn ở trong đó. Anh Đông, tôi không sao, chỉ là có hơi sợ, còn có hận, tôi đi tới bước này đã không dễ dàng, tôi không muốn buông tha bọn họ." Cậu hỏi đầy phẫn hận, "Tôi muốn báo cảnh sát, nhưng lại sợ liên lụy đến bản thân, anh Đông, tôi nên làm gì bây giờ?"

E rằng đây là lần đầu tiên Phùng Xuân ở ngay trước mặt Dương Đông hiển lộ ra một mặt không hề hiền lành của mình. Nhưng vào trong tai Dương Đông, nghe tới chỉ có một khoảng đau lòng. Tư liệu Lâm Dũng đưa anh đã nhìn một lần lại một lần, anh cũng gặp qua người này vài bận, dịu dàng nhưng có nguyên tắc, cho dù Ninh Viễn Tranh hãm hại khiến cậu ngã từ nóc nhà xuống, không có chứng cứ cậu cũng không muốn nhiều lời, nhưng hôm nay, có kẻ được một tấc lại muốn tiến một thước.

"Cứ giao cho tôi." Anh dùng giọng điệu chưa bao giờ dịu dàng đến vậy, trấn an Phùng Xuân, sau đó lại hỏi, "Em bây giờ cứ về nhà, mọi chuyện còn lại cứ để tôi, bây giờ có ai cạnh em không?"

Phùng Xuân gật đầu nói, "Có Lưu Bắc."

"Bảo cậu ta ở với em." Bên chỗ Dương Đông vang lên tiếng đóng cửa thật lớn, anh cũng đã ra ngoài, "Tôi đi xử lý, em không cần đi đâu cả, em yên tâm, đây không phải chuyện lớn gì, sáng mai là sẽ xử lý tốt, tôi mua đồ ăn sáng cho em." Cuối cùng anh nhỏ giọng bảo, "Có tôi đây. Đừng sợ."

Phùng Xuân nhẹ giọng trả lời, "Được, cảm ơn anh Đông."

Cúp điện thoại, Phùng Xuân liền bảo Lưu Bắc lái ngay về nhà. Cậu cúi đầu gửi tin nhắn cho Lâm Dũng, "Đúng lúc liên hệ truyền thông." Còn Lưu Bắc nghe xong cuộc điện thoại kia tiếng được tiếng mất, mặt càng nghi vấn, cứ liên tục nhìn Phùng Xuân qua kính chiếu hậu.

Lưu Bắc tuyệt đối chắc chắn trung thành với Phùng Xuân, nhưng về chuyện báo thù, Phùng Xuân chẳng bao giờ để lộ ra, hôm nay nếu không phải thật sự không còn cách nào, cậu sẽ không tiết lộ trước mặt Lưu Bắc.

Phùng Xuân biết việc này không thể dằn xuống được, nhất định phải tìm cách giải thích.

Cậu lựa chọn lời giải thích cực kì đơn giản lại chính xác, "Là Chương Thiên Hạnh làm, chỉ có thể tìm Dương Đông."

Lưu Bắc lập tức hiểu rõ, cau mày nói, "Cho dù không đồng ý hôn sự, hắn cũng không thể làm vậy, quá độc ác." Cậu ta muốn nói lại thôi, "Nhưng Dương tổng nếu biết chân tướng..." Cậu ta là thật lo lắng cho Phùng Xuân, có và không có mặt Chương Thiên Ái, phương pháp giải quyết tất nhiên là không giống nhau.

Phùng Xuân lần này không trả lời, trở mặt đã là chuyện chắc chắn, dù sao bọn họ còn là anh em kết nghĩa mà? Chẳng qua, chỉ cần cậu muốn báo thù, tất nhiên sẽ thương tổn người Chương gia, cũng sẽ chọc giận Dương Đông, đây bất quá là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tuy rằng cái cảm giác được người ta thời thời khắc khắc che chở thật sự rất tốt, nhưng đó là khi cậu không làm gì hết kìa.

Cậu vì báo thù mà tồn tại, nếu thật sự không thể tính chuyện yêu đương, vậy cứ theo kế hoạch mà làm.

Vốn chẳng qua là một hồi đùa mà thành thật.

Phùng Xuân không lên tiếng, trong xe liền yên tĩnh, rất nhanh đã về tới nhà, vào phòng, Phùng Xuân để Lưu Bắc nghỉ ngơi trên ghế sofa trong phòng khách, còn mình vào phòng riêng.

Đến nửa đêm, chuyện này đã bị phanh phui.

Lưu Bắc như phát cuồng phá cửa vào, giơ di động của mình lên nói cho cậu, "Boss, lên trang nhất rồi, quán bar bị đóng cửa, Tần San San bọn họ đều bị phơi bày hết, còn có Chương tiểu thư nữa, ảnh chụp cũng có, cảnh sát đem bọn họ đi hết rồi."

Nhưng vừa hưng phấn xong, chợt nghe thấy tiếng rung rung, sau đó tiếng nhạc du dương vang lên, Lưu Bắc nhịn không được quay đầu nhìn sang, sắc mặt nhất thời biến đổi, lắp bắp với Phùng Xuân, "Là... Là Dương tổng."

19. Đại Giang Lưu - Chương 19: Lừa Gạt

"Cậu tin tưởng nhất kiến chung tình không? Trên đời này có loại chuyện mơ hồ như thế sao?"

~~Phùng Xuân có thể đoán được, Dương Đông gọi tới chất vấn.

Cậu lợi dụng sự tín nhiệm của Dương Đông, căn bản không nói rõ với anh, nơi đó còn có Chương Thiên Ái.

Phùng Xuân không nhận điện thoại, cậu mở xem tin tức online.

Là từ một bộ phận paparazzi đăng lên, tin tức rất ngắn, tổng cộng chỉ có hơn trăm chữ, "Tám giờ tối nay, quán bar Tam Lý Truân khai trương, tiểu thư Chương gia Chương Thiên Ái, minh tinh đang nổi Tần San San, Chu Húc, Đồ Mi tụ tập hít thuốc phiện bị bắt tại trận." Phía sau còn đính kèm vài tấm ảnh mờ mờ, là ảnh chụp mấy người bọn họ bị áp giải từ quán bar ra.

Ngắn ngủi nửa giờ, chia sẻ đã hơn năm ngàn lượt, bình luận đã sắp lên tới hàng vạn.

Ngay cả Phùng Xuân cũng không khỏi cảm khái, thời buổi này paparazzi có thể so được với thám tử tư rồi, chẳng qua là một chuyện phát sinh đột ngột, vậy mà chẳng những có thể biết tin tức, còn có thể tóm được ảnh chụp hiện trường.

Hơn nữa cậu dám khẳng định, bộ phận này phải có người bày mưu đặt kế, bằng không căn bản sẽ không dám phát tán ảnh chụp một sự việc lớn như vậy ra ngoài, việc bọn họ nên làm vốn là đến thương lượng giá cả với mấy minh tinh này, coi có thể vừa ý được không, sau đó mới đăng ảnh, chỉ là không biết Dương Đông hay Lâm Dũng làm?

Nhưng cậu có thể nghĩ được, đến khi Dương Đông thấy hình ảnh trong tin tức, dĩ nhiên xuất hiện Chương Thiên Ái, là loại cảm giác bị sét đánh thế nào, sau đó là tức giận thế nào.

Cậu nhìn điện thoại di động của mình, đã bắt đầu vang lên tiếng chuông lần thứ hai, Lưu Bắc sớm đã lui ra, trong phòng chỉ còn một mình cậu, Phùng Xuân thoáng khựng lại chốc lát, rốt cuộc vẫn nhận.

Thanh âm của Dương Đông bên kia rất nhanh vang lên, "Em không nói cho tôi biết còn có Chương Thiên Ái." Bên chỗ anh rất yên tĩnh, không biết là có một mình anh, hay còn những người khác không dám phát ra tiếng, giọng nói anh cũng đang đè nén, tựa một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào, "Em đang gạt tôi."

Cái từ 'lừa gạt' kia, miêu tả chính xác quá trình Phùng Xuân và Dương Đông gặp gỡ, điều này khiến cậu bình tĩnh đến kì lạ, còn có gì đáng sợ hơn bị vạch trần nữa đâu?

"Phải." Phùng Xuân không chút do dự trả lời, nhưng cậu chung quy vẫn có chút không cam lòng, ví dụ như, từ sau khi cậu trở về, nhìn thấy một Dương Đông đã từng đối tốt với mình như vậy, lại vẫn còn đang thân thiết với Chương gia, cậu nhớ lại mười lăm năm trước, Dương Đông kia mỗi ngày đều chơi đùa với mình, giống mình cũng chán ghét Chương Thiên Hạnh, sao cậu có thể không so đo cho được, "Nếu như biết có Chương Thiên Ái, anh sẽ làm thế sao?"

Những lời này hỏi ra, cũng không phải chống chế, mà là từ tư liệu cậu trở về Bắc Kinh bốn năm qua, từng chút thu thập được, vẫn luôn muốn hỏi. Đây cũng là nguyên nhân mà ngay từ lúc bắt đầu báo thù, ngay cả người này hấp dẫn như vậy, cậu vẫn biến Dương Đông thành quân cờ, chứ không phải một người mình có thể tín nhiệm.

—— Cậu không biết nên lý giải thế nào cái tình hữu nghị giữa Dương gia và Chương gia mười lăm năm nay, ngay cả Lâm Dũng hai năm qua leo được đến cạnh anh ta, thay anh xử lý công việc, nhưng chung quy vẫn chỉ là làm việc, y không hoàn toàn hiểu được con người này.

Dương Đông hiển nhiên không nghĩ tới Phùng Xuân sẽ hỏi ra vấn đề này, anh nhất thời sửng sốt một chút, anh hoàn toàn tín nhiệm Phùng Xuân, trực tiếp tìm người quen đi bắt, đồng thời khi Lâm Dũng hỏi anh có muốn tìm truyền thông hay không, cũng gật đầu. Anh thậm chí không hề có một chút hoài nghi, bên trong chính là những kẻ kia, nhưng ảnh chụp đăng lên, anh mới nhìn thấy Chương Thiên Ái.

Một hồi tức giận không phải là bởi vì đắc tội người Chương gia, anh không hề có cảm tình với Chương gia, chỉ vì lợi ích mới vẫn duy trì quan hệ, mà tới hôm nay, anh đã không còn bị Chương gia cản trở. Anh tức giận, là vì Phùng Xuân không nói thật, anh nghĩ là bị lừa gạt tình cảm.

Mà bây giờ, anh biết Phùng Xuân là đang sợ, sợ quan hệ giữa anh và Chương gia quá tốt, không muốn giúp mình.

Cho nên, cậu lựa chọn nói dối.

Nghĩ như vậy, cơn giận lại đột nhiên biến mất, có lẽ nên nói, anh cho mình một lý do, để mình tin tưởng, Phùng Xuân không cố ý. Anh cân nhắc nói, "Không, không phải, tôi và Chương gia…"

Trong điện thoại vang lên tiếng 'tút tút', thời gian anh suy nghĩ quá dài, Phùng Xuân không chờ được đáp án, trực tiếp ngắt máy.

Anh gọi lại lần nữa, không ai nhận.

Dương Đông thở ra một hơi thật sâu, quay đầu lại, phía sau là Lâm Dũng vẻ mặt xấu hổ, lúc này nhìn thấy anh đặt di động xuống, tiếp tục tự mình kiểm điểm, "Là tôi sơ sót, không kiểm tra liền trực tiếp phát thông

tin, là lỗi ở tôi."

Dương Đông mệt mỏi khoát khoát tay, "Không liên quan tới cậu, cậu về đi." Lâm Dũng lập tức vâng, đi ra ngoài, nhưng nửa đường lại bị Dương Đông gọi lại, anh tựa trên ghế, ánh đèn phủ lên mặt anh, nhìn không ra biểu tình, anh hơi mờ mịt nói, "Cậu tin tưởng nhất kiến chung tình không? Trên đời này có loại chuyện mơ hồ như thế sao?"

Lâm Dũng tất nhiên hiểu rõ anh ám chỉ ai, y biết đến chuyện khi còn bé của Dương Đông cùng Phùng Xuân, liền trong ý có ý mà đáp, "Vậy chắc chắn là có nguyên nhân từ trước, chỉ là tự bản thân không phát hiện thôi."

Câu trả lời này quá mơ hồ, Dương Đông cười khổ một tiếng, phất tay, cho y rời đi.

Một đêm này, không chợp mắt không chỉ có một Phùng Xuân gần đây gặp nhiều chuyện đa sầu đa cảm, một Dương Đông vui mừng lại âu sầu vì tình cảm của mình dâng trào mãnh liệt, còn có người trong Chương gia.

Chương Thiên Hạnh buổi tối có một trận tụ tập, ầm ĩ xong đã tới khuya, về tới nhà đã say khướt. Kết quả trong nhà vẫn đèn đuốc sáng trưng, Chương Kiến Quốc và Chu Hải Quyên ở nhà lại không ngủ, nhìn thấy hắn đã hỏi ngay, "Không nghe thấy di động kêu à? Thiên Ái không đi với con?"

Chương Thiên Hạnh hơi chóng mặt, cau mày, "Nhiều người ồn quá, con không nghe thấy. Thiên Ái không phải đang bị nhốt ở nhà sao?"

Chu Hải Quyên lúc này cũng giả vờ làm quý phụ không nổi nữa, thần sắc lo lắng vạn phần, "Con bé nói tóc nó bị hư, muốn đi salon làm lại, mẹ cho phép, đến giờ cũng chưa thấy về. Trễ thế này rồi, nó một đứa con gái, đi đâu được chứ?"

Men say trong Chương Thiên Hạnh đột nhiên rút đi một ít. Em gái hắn, tuy là bản lĩnh không nhiều, nhưng ham chơi tùy hứng lại thuộc hàng thượng thừa ở thủ đô, nếu không, làm sao dám yêu đương với một tên diễn viên?

Hắn cau mày, "Lão Vương đâu, không theo con bé sao?"

"Nó không thích lão Vương theo, lão Vương đành chờ bên ngoài, qua ba bốn tiếng cũng không thấy người đâu, vào trong tìm đã không thấy, nghe người ta bảo là đi cửa sau ra." Chu Hải Quyên nói tiếp lại không khỏi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, "Đứa nhỏ này càng ngày càng hư hỏng, phải quản nó thật chặt mới được."

Chương Thiên Hạnh vừa nghe chính cô tự đi, liền an tâm, bên kia vú Liễu vừa lúc bưng ra ly nước lạnh, hắn ừng ực uống hết, liền triệt để lên tinh thần, trấn an nói, "Hẳn là đi quậy thôi, để con gọi cho mấy đứa bạn nó, đừng lo."

Hắn vừa nói vừa ấn điện thoại, đồng thời liếc qua thấy cha hắn Chương Kiến Quốc bên kia đang khuyên nhủ mẹ hắn.

"Em xem, ngay cả Thiên Hạnh đều nói là nó ham chơi thôi." Chương Kiến Quốc nắm chặt tay Chu Hải Quyên, nhẹ nhàng kiên nhẫn an ủi bà, "Em suy nghĩ nhiều rồi, đừng có gấp."

Ông ta năm nay đã năm mươi, trời sinh nhạy bén, tốt nghiệp liền gây dựng sự nghiệp, cuộc đời ngoại trừ hai chữ thành công không hề trải qua bất cứ sóng gió nào, ngay cả cha mẹ anh chị em ruột đều nịnh bợ ông, tâng bốc ông, khiến ông ta thoạt nhìn không già như tuổi thật, bất quá bốn mươi có lẻ.

Người đàn ông này năm đó cũng ngông cuồng lắm, Chương Thiên Hạnh nhớ rõ, cha hắn khi đó rất tự đại, hắn học cũng là ở trường quý tộc, có người khi dễ hắn, cha hắn đầu môi chót lưỡi đều là, "Chương gia ta có tiền có thế, không sợ chúng nó." Ông ta kiếm được tiền thì cũng thu được rắc rối, mẹ hắn theo ông đã từng khóc qua cười qua lo lắng hãi hùng qua, chỉ mới mấy năm nay, lớn tuổi rồi, cha hắn mới dần dần ôn hòa lại, lại thêm bộ dạng hời hợt, liền nghiễm nhiên trở thành một kẻ bề trên ôn hòa hiền hậu trong miệng người ngoài.

Hắn nghĩ mẹ mình rốt cuộc cũng khổ tận cam lai.

Người đàn ông này hôm nay có con gái mất tích, chân mày nhíu đến mức kẹp chết được con muỗi, nhưng đối với mẹ hắn, đều chỉ nhỏ giọng dỗ ngọt, "Con bé tính tình thế nào em đâu phải không biết, khó lắm mới ra ngoài được nên hăng rồi, anh đã cho người đi tìm, lập tức sẽ về ngay, em cứ đi nấu chút canh trước đã, thể nào về cũng đã uống say rồi."

Chu Hải Quyên tính tình mạnh mẽ, nhưng trước mặt Chương Kiến Quốc, cho tới bây giờ đều là bộ dạng thỏ con, bà ta muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nghe lời, đứng lên đi vào bếp.

Chương Thiên Hạnh gọi điện đến có chừng chục người, có người bắt máy ngay lại nói không gặp, có người không bắt sau đó gọi lại, nhưng chưa ai gặp qua Chương Thiên Ái. Lúc này Chương Thiên Hạnh cũng thật khẩn trương, Chương Thiên Ái cũng không phải loại người thích đùa kiểu này. Hắn liền nghĩ đến Phùng Xuân.

Kỳ thực đầu tiên nên gọi ngay cho cậu, nhưng dựa theo lời Chu Du Minh, tối nay Phùng Xuân sẽ tham gia một bữa tiệc khai trương quán bar, nơi đó là y bố trí. Phùng Xuân hẳn là không cùng Chương Thiên Ái.

Thoạt đầu nghĩ không thể, theo bản năng liền tránh gọi, đến lúc này trong tình huống không tìm được người, Chương Thiên Hạnh mới đột nhiên hoảng sợ, mồ hôi lạnh ướt cả người, bật ra một đáp án chính hắn còn không dám nghĩ —— Phùng Xuân sẽ không rủ theo Chương Thiên Ái đi.

Đúng lúc này, di động của hắn liền vang lên, hắn cúi đầu nhìn, là Từ Manh Manh.

Lúc này gọi tới? Chương Thiên Hạnh lập tức ấn nhận, chợt nghe Từ Manh Manh hỏi ập tới, "Thiên Ái xảy ra chuyện rồi, anh biết chưa?"

Chương Thiên Hạnh chỉ cảm thấy tim đang bang bang đập ầm lên, tay hắn đã hơi run rẩy, nhưng lại tự trấn an mình, không thể như thế được, làm sao có thể như thế được, "Xảy ra chuyện gì?"

Từ Manh Manh mặc dù có oán hận với Chương Thiên Hạnh, nhưng vẫn là cùng lớn lên với Chương Thiên Ái, cô cũng không thể mặc kệ, "Weibo đang nổ tung kìa, nói là Thiên Ái và bọn Tần San San tham gia khai trương quán bar, tụ tập hít thuốc phiện, bị bắt tại trận, cả ảnh chụp cũng đăng lên rồi."

Chương Thiên Hạnh nháy mắt sững sờ tại chỗ, chỉ nghe Từ Manh Manh bên đầu điện thoại kia gọi, "Thiên Hạnh, anh nghe không đó, anh nghĩ biện pháp nhanh đi, bằng không Thiên Ái sau đó thế nào đây?"

20. Đại Giang Lưu - Chương 20: Lên Men

Mặc dù cậu hiện tại không mấy bận tâm, nhưng nếu cậu nói ra mình là Chương Thần, cậu tin chắc Dương Đông cũng sẽ giúp cậu vượt qua ải này.

Chuyện này gây náo loạn không nhỏ.

Cho dù Chương gia có địa vị có bản lĩnh, lập tức tìm người bàn điều kiện lợi ích để đè tin tức xuống ngay, thì vẫn đáng tiếc là, phát hiện đã quá muộn, chuyện cũng quá lớn, không có khả năng hoàn toàn áp xuống được.

Chỉ mới ba giờ sáng, chia sẻ đã vượt hai vạn lượt, bình luận càng nhiều gấp mấy lần, các trang web tin tức lớn vừa đăng tin đã đắt khách, cũng may không có ảnh chụp Chương Thiên Ái.

Nhưng người thời nay rất thông minh, thấy có tin tức hot thì việc đầu tiên làm ngay là lưu hình ảnh lại, trên web không đăng, nhưng trên các diễn đàn lại đăng tải không ít. Lầu dưới vừa đề cập tới Chương Thiên Ái, liền nảy ra ngay hai ý nghĩa, một là con gái nhà giàu ăn chơi hít thuốc phiện, một là truyền thông quả nhiên rất có thế lực, cư nhiên cắt bỏ mất ảnh chụp Chương Thiên Ái.

Bất quá mới mấy giờ, Chương Thiên Ái vậy mà còn nổi danh hơn cả bọn Tần San San.

Chương Thiên Hạnh nhìn chằm chằm bình luận online đã leo hơn vạn tầng lầu, hận đến mức hai tròng mắt sắp bắn ra lửa, hắn cầm điện thoại chất vấn trợ lý, "Thế nào, liên lạc được không? Nói thế nào rồi?"

Hai trợ lý một thư ký của hắn, cộng thêm năm trợ lý hai thư ký của cha hắn đều đã bị sai ra ngoài, chỉ vì áp việc này xuống.

Trợ lý lo lắng nói, "Bọn họ không đồng ý, bảo là tự do ngôn luận!"

Những lời này lập tức khiến Chương Thiên Hạnh nổi điên, "Tự do cái rắm, bọn họ không phải cũng từng xóa sao? Cũng không phải chưa từng làm! Nói cho bọn hắn biết lần trước bọn hắn nhận bao nhiêu, tôi cho gấp đôi, gấp ba. Tôi muốn xóa hết bình luận ngay lập tức."

Trợ lý bên kia chắc là không còn cách nào, chỉ có thể nói, "Chương tổng đợi tôi thử lại đã."

Lúc này Chương Kiến Quốc đã dẫn theo luật sư tìm người giải quyết vấn đề, chỉ còn Chu Hải Quyên ở nhà, nghe điện thoại của Chương Thiên Hạnh, trước mặt con trai bà ta cũng không cần giả vờ, trực tiếp vỗ bàn, ngoan độc nói, "Mẹ mà biết ai hại Thiên Ái, mẹ nhất định bắt kẻ đó trả giá trăm ngàn lần!"

Chương Thiên Hạnh nhất thời cảm thấy đuối lý lại thêm tâm phiền ý loạn, lúc này chỉ cầu khẩn em gái không thật sự dính vào thứ kia. Đồng thời lại phẫn hận nhớ tới một người, Phùng Xuân.

Hắn vừa gặp chuyện liền nghĩ đến nhân vật then chốt này, nhưng Phùng Xuân rốt cuộc đang ở nhà hay ở đồn cảnh sát hắn lại không rõ lắm, hắn biết Phùng Xuân hẳn là nên có mặt ở đó, có điều dù sao trên mạng lại không đề cập tới. Bởi thế hắn trực tiếp gọi ngay cho Chu Du Minh, chất vấn y rõ ràng là thiết kế gài bẫy Phùng Xuân, sao lại kéo luôn cả Chương Thiên Ái vào.

Lúc này điện thoại tới, Chu Du Minh lại hoàn toàn thanh tỉnh, hiển nhiên cũng bị việc này phá cho tỉnh ngủ rồi. Y luôn miệng xin lỗi, nói với Chương Thiên Hạnh rằng chuyện này cũng thật khiến y tức muốn nghiến răng, Phùng Xuân không nằm số người bị giải đi, thực tế, trước khi bọn họ bị bắt hai mươi phút Phùng Xuân đã đi mất rồi, về phần đi chỗ nào, có người thấy cậu ta đi từ cửa sau.

——Thế này khiến hắn càng không thể chạy đi chất vấn Phùng Xuân ngay bây giờ, như thế chẳng phải là nói cho đối phương biết, đây là hắn hãm hại?

Nhưng Chu Du Minh cũng nói, sao cậu ta lại dẫn theo Chương Thiên Ái, lúc đó trong phòng riêng có chuyện gì xảy ra, lại khiến Phùng Xuân bỏ lại Chương Thiên Ái ở đó, người trong phòng đều bị mang đi hết, hiện nay y cũng không biết. Y có thể khẳng định duy nhất một điều, "Thằng nhãi Phùng Xuân này không bình thường, chuyện này nhất định là nó làm lộ ra, người cũng là nó tìm đến, bằng không không thể nhanh như vậy."

Chương Thiên Hạnh liền nghĩ đến Dương Đông, ngón tay hắn chần chừ trên dãy số của Dương Đông không biết bao lâu, nhưng chung quy không ấn xuống, hắn không tin, Dương Đông và Chương gia quan hệ mật thiết, lại cùng Chương Thiên Ái lớn lên, cho dù là thích Phùng Xuân đi nữa, anh ta sao có thể làm ra chuyện này với Chương Thiên Ái? Lấy thái độ làm người của anh, muốn làm cũng sẽ đẩy Chương Thiên Ái ra ngoài.

Huống chi, hắn nào dám suy nghĩ, hắn tìm người bày mưu trả thù Phùng Xuân đoạt Dương Đông của hắn, kết quả lại khiến Phùng Xuân tìm Dương Đông kéo theo em gái mình vào, chỉ cần vừa nghĩ, hắn đã muốn điên rồi.

Hắn chỉ có thể tự nói với mình, trước tiên phải áp tin tức xuống rồi đón Chương Thiên Ái ra ngoài là quan trọng nhất, mặt khác, hắn không thể bỏ qua Phùng Xuân, hết thảy mọi chuyện đều từ tên đó mà ra.

Phùng Xuân ngắt điện thoại với Dương Đông xong, liền trực tiếp chuyển chế độ im lặng đi ngủ. Theo lý thuyết mà nói, vừa trốn ra khỏi cái hố độc sâu như vậy, lại thuận lợi gài bẫy người khác, thể nào cậu cũng sẽ trằn trọc mới đúng.

Cậu vốn cũng cho là như vậy.

Lại ví dụ như Lưu Bắc, sau khi ra khỏi phòng Phùng Xuân, cũng không bật đèn, một người đi đi lại lại trong phòng khách nhỏ hẹp, lo âu đến mất ngủ cả đêm, cậu ta suy tính cho Phùng Xuân không ít. Hiện giờ có ít nhất ba cửa ải khó khăn, một là Chương gia, sao có thể buông tha cậu, hai là Dương Đông, Phùng Xuân lừa người ta, còn có thể tốt được sao? Ba là trong chuyện này, Phùng Xuân cắt băng khai trương là

không gạt được, sau này điều tra chắc chắn cũng kéo tới, đắc tội hai nhân vật tai to mặt lớn, cậu nên thế nào mới được đây?

Kết quả đến hôm sau, ngày đông cư nhiên đổ tuyết, bầu trời mù mịt, không có một tia sáng nào, Lưu Bắc lại ủ rũ cúi đầu nghĩ, Phùng Xuân hệt như thời tiết hôm nay vậy, thấy thế nào thì tiền đồ cũng chẳng sáng nổi, nghĩ ra sao cũng đều chỉ có con đường chết.

Nhưng Phùng Xuân lại không nghĩ nhiều như vậy, trằn trọc suy nghĩ chuyện với Dương Đông nửa giờ, một đêm này cậu lại ngủ thật ngon.

Cậu chỉ có thể cho là thế này, bản thân mấy năm nay trải qua nhiều chuyện lắm, ví như bị cha ruột từng thương yêu mình chỉ vào mũi mắng là đồ con hoang, theo chân mẹ bắt đầu cuộc sống tha hương, từ một đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng phải học nấu cơm giặt giũ chăm sóc đứa em trai mới ra đời, càng miễn bàn đến cái ngày mất đi mẹ và cha dượng, những ngày gần như tuyệt vọng đó.

Chuyện nào so ra lại không tồi tệ hơn chuyện tối nay?

Huống chi, việc Chương Thiên Ái hít thuốc phiện cậu tuyệt đối không hề có gánh nặng trong lòng, loại con gái mới hãy còn nhỏ tuổi đã dám làm ra chuyện ác độc như vậy, cho dù chết ngay lúc này, cậu cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Vậy nên, Phùng Xuân sáng sớm tỉnh dậy, tinh thần còn rất tốt, nhất là khi thấy được mấy cuộc gọi nhỡ từ Dương Đông, tâm tình càng sung sướng, chỉ là còn có phần vô cùng kinh ngạc, Chương Thiên Hạnh cư nhiên nhịn xuống không tới chất vấn mình. Chương Thiên Hạnh có lẽ nghĩ chính hắn đang nằm gai nếm mật, nhưng Phùng Xuân chỉ có thể nói một câu, tên hèn nhát, ngay cả em gái đã gặp chuyện mà còn không dám lên tiếng.

Nằm trên giường lướt weibo và diễn đàn một lúc, cậu mới rời giường. Đẩy cửa ra thấy Lưu Bắc mặt ủ mày chau, Phùng Xuân liền nở nụ cười.

Lưu Bắc nhìn thấy càng ủy khuất, "Boss anh sao còn cười được vậy, anh có biết chuyện này lớn thế nào không, sáng nay tin tức đều kín hết rồi, đây chính là Chương gia đó, nếu biết là anh làm, bọn họ muốn giết anh là cực kì đơn giản."

Cậu ta bám sau lưng Phùng Xuân lảm nhảm, "Anh có biết không, nghe nói hai năm trước có một diễn viên chọc phải Chương Thiên Hạnh, trực tiếp bị người ta đập bị thương mặt đó. Hắn vậy mà cũng không dám hó hé tiếng nào, cầm ít tiền rồi mai danh ẩn tích luôn. Chúng ta cũng không coi như quá nổi tiếng, lại không có chỗ chống lưng, mấy diễn viên hạng hai lặn mất tăm còn ít sao?"

Phùng Xuân rửa mặt xong, đi vào bếp, cậu ta lại đi theo, "Nếu còn có Dương tổng cũng tốt, nhưng anh bây giờ còn đắc tội luôn cả ổng, chị Phùng nhất định là giúp đỡ Từ Manh Manh, chúng ta cầu ai bây giờ đây."

Phùng Xuân thật sự không nghĩ tới, người này dĩ nhiên suy tính thay mình nhiều như vậy, nhất thời cũng cảm thấy ấm lòng, nhìn khuôn mặt cậu ta nhăn thành bánh bao cũng cảm thấy đáng yêu, cậu không có cách nào nói rõ cho Lưu Bắc, cậu chạy qua chạy lại giữa mấy người này, tất nhiên có biện pháp điều chỉnh tâm tình bọn họ, ít nhất, đối với Dương Đông cậu có thể.

Mặc dù cậu hiện tại không mấy bận tâm, nhưng nếu cậu nói ra mình là Chương Thần, cậu tin chắc Dương Đông cũng sẽ giúp cậu vượt qua ải này.

Bất quá, nói như vậy, thái độ Dương Đông đối với cậu có thể sẽ trật đường ray mất. Hoặc là nhớ lại hồi ức tốt đẹp khi còn bé, sẽ cho cậu mặt mũi, hoặc là sẽ cảm thấy mình bị lừa, thẹn quá thành giận không để ý tới cậu. Cậu không nghĩ ra kết quả tốt hơn được.

Nhưng khiến người ta ngạc nhiên nhất, hoặc có thể nói là khiến Phùng Xuân không ngờ tới, chính là, Dương Đông cư nhiên gọi điện lại.

Vậy biểu thị là... Phùng Xuân cho hành băm vào chảo dầu, vang lên mấy tiếng xèo xèo, trong bếp sực nức mùi hành băm. Đại khái là biểu thị anh thích mình tới mức có thể chịu đựng được khuyết điểm như vậy đi. Nghĩ tới đây, khóe miệng cậu hơi cong lên.

Lưu Bắc bên kia vẫn chờ cậu lên tiếng, nhưng thấy cậu cư nhiên ngẩn người nhìn mãi cái chảo sôi sùng sục, không khỏi nhắc nhở, "Hành khét kìa!" Phùng Xuân mới tỉnh hồn lại, vội vàng bỏ đồ ăn vào, trong tiếng máy hút khói kêu ông ông, quay sang nói với Lưu Bắc, "Dương Đông gọi điện lại cho tôi, cậu yên tâm đi."

Lưu Bắc lập tức kinh hỉ, "Thật sự, vậy tốt quá rồi. Ổng nói sao? Có phải không tức giận không?"

Phùng Xuân thật không muốn chọc tên nhóc này, nhưng cũng không thể nói dối được, chỉ có thể tiếc nuối nói cho cậu ta biết, "Lúc đó tôi ngủ không có nghe được."

Gương mặt Lưu Bắc xệ xuống bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, Phùng Xuân thấy chơi thật vui, mới nói, "Lúc trước Dương Đông tới tìm tôi, cậu không phải là phòng bị chặt chẽ, sợ anh ta trêu chọc tôi à? Lúc này lại ngoắt 180 độ."

Lưu Bắc không hoạnh họe cậu được, trực tiếp đoạt lấy cái sạn xào xào, nói với cậu, "Trước khác nay khác, tôi tình nguyện không biết xấu hổ, cũng muốn giữ mạng mình trước đã. Gọi điện thoại nhanh gọi điện thoại nhanh."

Phùng Xuân không có biện pháp, chỉ có thể lắc đầu ra khỏi nhà bếp, cầm di động đi vào phòng ngủ.

Một đêm qua đi, Chương gia lúc này đã thành một mảnh gió tát mưa dông.

Chu Hải Quyên một đêm không ngủ, mệt mỏi tựa trên sofa, có thể vì tẩy trang lại nhịn ăn một đêm, bà ta trông gầy yếu tiều tụy hơn ban ngày rất nhiều, nếp nhăn nơi khóe mắt chằng chịt, đáy mắt hai mảng xanh đen, so ra không kém tuổi thật bao nhiêu.

Chương Thiên Hạnh uống rượu vốn là định về nhà sẽ đánh một giấc, nhưng lại bận rộn cả đêm, cũng rất mệt mỏi rồi, nhưng hiệu quả vẫn có hạn, diễn đàn ngày nay muốn nổi danh cũng không thèm để ý đến tiền, phải biết rằng, một đề tài mà có thể xây được hơn vạn tầng lầu, còn mang lại nhiều thứ hơn cả tiền của bọn họ, ví như danh tiếng và lượt xem.

Hắn thậm chí còn nghĩ tới hacker, trực tiếp hack sập cho rồi. Nhưng bây giờ Chương gia đang ở trên đầu sóng ngọn gió, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chờ trời hửng sáng, cha hắn Chương Kiến Quốc rốt cuộc vươn đầy gió tuyết trở về. Chu Hải Quyên và Chương Thiên Hạnh gần như lập tức nhào ra đón, sau lưng Chương Kiến Quốc vẫn không có ai, Chu Hải Quyên liền vội vàng hỏi, "Thiên Ái đâu, con bé sao không về cùng anh?"

Chương Kiến Quốc vẻ mặt suy sụp, muốn nói lại thôi, Chu Hải Quyên vỗ vỗ ông ta, "Anh nói, anh nói nào, Thiên Ái sao lại không về cùng anh?"

Chương Kiến Quốc cũng biết giấu không được, thở dài nói, "Kết quả kiểm tra đo lường đã có, Thiên Ái hít, trên tay nó còn rõ ràng có một hộp heroin giả làm thuốc lá, người phải lưu lại vài ngày."

Chu Hải Quyên gần như lập tức khuỵu xuống, bị Chương Thiên Hạnh đỡ lấy, hắn lo lắng nói, "Không thể xin đón người ra trước sao? Em ấy bị hãm hại, còn là lần đầu, cũng đâu phải kẻ tái phạm."

Chương Kiến Quốc cau mày nhìn con mình, nhưng không nhiều lời thêm, chỉ nói, "Đỡ mẹ con đi nghỉ ngơi đi, con tới thư phòng một chút, ta có việc muốn hỏi con."

21. Đại Giang Lưu - Chương 21: Ăn Mì~

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Em và Chương gia có động chạm gì nhau, khiến em lại chẳng tiếc hi sinh chính mình tiếp cận bọn họ, hãm hại bọn họ."

Phùng Xuân vừa đi vừa gọi điện cho Dương Đông, hiện tại mới hơn bảy giờ sáng, bên ngoài trời còn đang rất âm u, cậu dám chắc Dương Đông đang ngủ, thể nào cũng reo vài tiếng mới bắt máy nên tay còn đang thuận tiện cầm ly uống nước.

Ai ngờ đâu, vừa mới gọi qua, gần như nháy mắt bên kia đã nhận, thanh âm của Dương Đông truyền vào tai cậu, "Ngủ dậy rồi?"

Giọng nói của anh hơi có vẻ uể oải, nhưng không gần giọng cũng chẳng khó chịu, cũng không còn cảm giác lạnh lùng khi tức giận hôm qua nữa, tựa như một người chồng vừa đi làm ca đêm, rốt cuộc cũng xong xuôi, đứng trước cửa sổ phòng làm việc, vừa vặn thắt lưng, ngáp dài, vừa gọi điện thoại cho người vợ mới ngủ dậy.

Phùng Xuân biết liên tưởng thế này rất nhảm, nhưng không hiểu vì sao, cậu vẫn cứ có cảm giác ấy.

Thanh âm của cậu vì thế lại mềm mại đi nhiều, "Tỉnh rồi."

Nhưng cậu cũng không biết phải nói gì. Tiếp tục nội dung câu chuyện hôm qua? Đừng dại thế, cậu biết rõ tối hôm qua Dương Đông không nổi giận, đã chứng minh là anh thật sự sẽ không giận. Một người biết tự kiềm chế như anh, vẫn chịu gọi điện lại, chính là chịu thỏa hiệp với cậu rồi. Nhưng cậu cũng chẳng có ngu đến mức hỏi lại, hôm qua tôi lừa anh anh cảm giác thế nào?

Vậy còn không phải là cứ bới móc chuyện không vui ra hoài sao? (Nguyên văn: Na hồ bất khai đề na hồ)

Phùng Xuân nhìn Lưu Bắc đang bận rộn trong bếp, tìm đề tài nói, "Lưu Bắc đang làm điểm tâm, anh ăn chưa?"

"Chưa." Dương Đông nói, "Mới bận bịu một đêm nhưng cũng đói lắm rồi." Anh chưa cho Phùng Xuân thời gian phản ứng, gọn gàng dứt khoát, "Em nấu mì hẳn cũng rất ngon nhỉ, nấu cho tôi đi, khoảng nửa tiếng nữa tôi qua."

Người đàn ông này hệt như đang giúp cậu quyết định vạch rõ giới hạn với Chương gia, tự mình định đoạt hết. Phùng Xuân muốn kháng nghị, Dương Đông lại dùng đúng một câu bịt miệng cậu lại, "Tôi với em gặp nhau rồi nói chuyện."

Nói chuyện gì? Phùng Xuân nghe tiếng tút tút trong điện thoại, bất giác lại bắt đầu suy tính. Bản thân cậu có rất nhiều điểm đáng ngờ, chẳng hạn như, cậu sao phải đột nhiên dẫn theo Chương Thiên Ái đi tới đó, vì sao cậu lại rời đi mà bỏ lại Chương Thiên Ái, vì sao tự rời đi một mình chưa nói, còn phải gài bẫy Chương Thiên Ái?

Mấy điều này cậu đều cần giải thích.

Lưu Bắc nhanh chóng làm xong cải thìa xào, cháo trong nồi cũng nấu xong rồi, bưng ra gọi Phùng Xuân tới ăn. Nhưng Phùng Xuân ăn không hết, chỉ có thể áy náy nói với cậu ta, "Cậu tự ăn đi, Dương Đông sắp tới, bảo là muốn ăn mì."

Lưu Bắc bây giờ nhìn Dương Đông chính là nhìn Quan Thế Âm, vừa nghe thế, chẳng hề mất hứng, nói thẳng, "Được được được, tôi không ăn cũng được mà, cần giúp không? Tôi giúp anh một tay."

Phùng Xuân không lên tiếng liếc qua mớ cải thìa bị khét kia, Lưu Bắc bị cậu thấy cũng không giận, "Tôi không thêm phiền, anh chọn ít đồ rồi nấu nhanh đi, boss ơi, tôi gọi anh là tổ tông luôn, anh làm ơn làm phước dỗ được ổng đi."

Phùng Xuân một mình loay hoay trong bếp, Dương Đông tới gấp quá, không đủ thời gian bày biện phức tạp, cũng may cậu trước giờ không hề lười, mỗi lần làm mì đều làm nhiều một chút rồi bỏ vào tủ lạnh, không sợ thiếu. Chỉ là về phần nước lèo, Phùng Xuân vừa nghĩ liền thấy cửa sổ mờ đặc hơi nước, tuyết ứ cả đêm bây giờ rơi ào ào, nhẹ nhàng tung bay, nhìn như những mảnh bông vải, gió thổi tung khắp nơi, người đi đường vội vàng gấp gáp, người nào người nấy co đầu rụt cổ, gian nan bước đi.

Phùng Xuân lại đột nhiên biết nên làm gì, mì tam ti chua cay chắc được.

Trước tiên thái hành, sau đó cà rốt, cải trắng, tiêu xanh tiêu đỏ đều cắt nhỏ hết, sau đó lại lấy một phần thịt sườn trong tủ lạnh ra cắt nhỏ, rồi lại lấy hai cái chén pha chế gia vị, dầu mè dấm tinh trộn đều.

Sau đó mới bật bếp, một bên bếp đặt nồi nước, bên bếp kia lại bắt chảo đổ dầu vào, thả hành băm đánh 'xèo' một cái, cho tiếp thịt sống vào xào kỹ rồi lấy ra, lại thêm dầu, cho mớ rau củ vừa thái xong vào đảo đều, thêm muối, thêm đường, thêm nước tương, cuối cùng cả rau củ và thịt cho vào xào chung, thấy đã sôi đủ liền tắt lửa.

Chờ nước sôi rồi, cậu mới lấy hai vắt mì trong tủ lạnh ra bỏ vào. Mì sợi đông lạnh gặp nước nóng, ban đầu còn cứng, sau đó liền mềm ra, cầm đũa dài từ từ khuấy theo một chiều, từng sợi mì xoay tròn như khiêu vũ, tựa như chưa hề bị bỏ vào tủ lạnh bao giờ.

Ba phút đồng hồ, một trăm tám mươi giây qua đi, Phùng Xuân cuối cùng ngừng tay, tắt lửa.

Bưng tới hai cái chén đã pha chế gia vị xong, một cái hơi nhiều, một cái thì ít hơn chút, chế nước canh ngập hai phần ba chén, lấy thêm thức ăn đã chuẩn bị để lên, xong xuôi.

Dấm gặp canh nóng kích thích ra mùi vị, thơm mà không nồng, lại có hạt tiêu cay, dầu mè thơm phức, trời lạnh thế này ăn một chén, không phải ngon nhất, nhưng nhất định là chuẩn nhất.

Ngay cả Lưu Bắc cũng mò tới cửa bếp kháng nghị, "Boss, có cần phải ngược đãi tôi thế không hở."

Phùng Xuân tìm cái khay, bưng hai chén ra, trực tiếp đặt lên bàn cơm đã được Lưu Bắc bày sẵn, sau đó mới nói, "Còn nhiều lắm, cậu tìm cái hộp múc lấy đi, tới trưa nấu thêm chút mì là được, tôi không giữ cậu lại, lát nữa anh ta tới, chắc chắn là có chuyện nói."

Lưu Bắc lập tức bảo biết rồi, chạy ào vào bếp, lại vội vã vọt ra, cầm quần áo chạy biến. Cậu ta đóng cửa không bao lâu, chuông cửa lại vang lên.

Phùng Xuân nhìn di động một chút, tám giờ kém mười, ồ, đúng nửa tiếng này, không thừa không thiếu một phút.

Cậu hít sâu một cái đi mở cửa cho Dương Đông, tiểu khu cậu ở cũng không tệ lắm, ngoài hành lang tương đối ấm áp, nhưng Dương Đông vừa vào đã dẫn theo một thân khí lạnh. Anh giải thích, "Không có chỗ đậu xe, đi bộ tới."

Phùng Xuân dẫn anh vào, "Cởi áo khoác vào ăn đi, nấu xong rồi."

Dương Đông thoáng nhìn qua hai chén trên bàn, đẹp mắt vô cùng, còn bốc hơi nóng, trong phòng tràn ngập hương thơm mê người, cũng hệt như người này, vừa đẹp lại vừa thơm tho. Anh gật đầu, cởi áo khoác để một bên, mặc áo len ngồi xuống bàn cơm.

Đầu tiên húp một ngụm nước canh, vị cay nóng hổi lập tức ào vào khoang miệng, anh sặc đến ho khan, vẫn là hệt như người trước mắt, nhìn ngoan ngoãn, lại luôn luôn hành động kinh người.

Phùng Xuân rót cho anh ly nước, anh mới chậm rãi quen dần vị cay. Ai cũng bảo những ngày Tam Phục ăn kem là thoải mái nhất, còn anh vào ngày đông giá rét này uống một chén canh, cả người đều lên tinh thần, tựa như lỗ chân lông bị gió lạnh thổi khép lại cũng mở ra, Dương Đông ăn vài ngụm mới ngẩng đầu khen một câu, "Thoải mái."

Anh vốn không phải loại người đặc biệt tỉ mỉ, bằng không thì cũng chẳng phải chỉ cần một chén mì này thôi. Khen xong rồi, lại cúi đầu cắn mì tiếp. Mì sợi này Phùng Xuân từng đặc biệt đi học, mềm mềm lại dai, độ dày đều đều, trông bình thường, nhưng ăn vào miệng lại thật ngon, Dương Đông có lẽ là đi bộ tới mức bị đông cứng rồi, ăn hết nửa chén mới thả chậm tốc độ.

Phùng Xuân không giống anh, cậu ăn gì cũng đều nhai kĩ nuốt chậm, cứ như mỗi một món ăn trong miệng đều cực kì quý giá, không đành lòng qua loa.

Đến khi Dương Đông ăn xong, chén của Phùng Xuân mới chỉ vơi đi một phần ba, nhưng cậu vẫn biết, nên nói chuyện rồi. Quả nhiên, Dương Đông mở miệng, chỉ là trọng tâm câu chuyện không như cậu nghĩ, "Tôi ăn nhanh quá thì phải, có điều trước đây tôi cũng ăn như em bây giờ vậy, mẹ tôi rất không chịu thua kém, rõ ràng là nhà tôi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bà ấy vẫn khăng khăng đòi bồi dưỡng tôi thành một quý công tử, bà bảo như thế nhìn đẹp. Tôi khi đó không lo học tập, mỗi ngày rảnh rỗi, cũng chẳng nghĩ như thế có gì không tốt, liền thành thói quen."

Phùng Xuân không chen vào, nghiêng tai nghe, cậu biết, tiếp sau chắc chắn còn có chuyện.

"Mãi đến khi cha tôi ngã xuống tại công ty, năm ấy tôi mới mười tám." Dương Đông chậm rãi nói, "Tôi đột nhiên bị đẩy lên phía trước, tôi là con trai độc nhất, tôi phải đại diện cho Dương gia bước lên vị trí kia, ra quyết định, ra cơ hội, nắm bắt thời cơ để dẫn Đại Dương Quốc Tế tiến lên. Thấy tôi chỉ biết lý luận suông, các cổ đông đều bắt đầu rục rịch."

Thời gian đó, Phùng Xuân không biết, nhưng đó cũng là thời gian khắc cốt ghi xương.

Dương Đông mười tám tuổi, thì Phùng Xuân mười bốn.(Năm cha mẹ ẻm chết đó ~~)

"Tôi cần phải học nhiều lắm, ngay cả thời gian đi toalet còn không có, ăn uống cũng vội vàng, hận không thể cứ lấy đồ ăn nấu thành cháo rót vào dạ dày là được rồi. Mười năm, trong thương trường tôi coi nổi danh liều mạng công tác, thói quen này không đổi được nữa."

Dương Đông đột nhiên vươn tay nắm lấy bàn tay Phùng Xuân đang khuấy canh, sau đó nhìn thẳng vào mắt cậu mà nói, "Xuân Nhi, tôi nói ra những chuyện này, ý muốn nói mọi hành vi của con người đều có nguyên nhân, tôi xuất thân phú quý, nếu không có nguyên nhân, không thể nào hình thành bộ dạng ăn uống thế này. Mà em, làm bạn trai Chương Thiên Ái, em không nên căm hận cô ta như vậy."

Anh ra kết luận, "Em cố ý phải không? Ngày đó Chương Thiên Hạnh đính hôn, em liền chạy đến căn phòng ngủ của hắn là nơi em căn bản không nên xuất hiện, em đang làm cái gì? Em và Chương gia có động chạm gì nhau, khiến em lại chẳng tiếc hi sinh chính mình tiếp cận bọn họ, hãm hại bọn họ."

Vấn đề của anh ập tới dồn dập, Phùng Xuân nghĩ tới anh sẽ có nghi vấn, nhưng không ngờ, nghi vấn của anh nhiều như thế, cặn kẽ như thế, đầy đủ như thế.

Cậu nhìn Dương Đông, ánh mắt của Dương Đông chăm chú nhìn cậu, không chớp mắt, chờ cậu trả lời.

Sáng nay cậu nhìn thấy cuộc gọi nhỡ kia, tâm tình thật phơi phới, nhưng vào giờ khắc này, cậu lại không dám chắc chắn. Lòng người khó đoán, mẹ cậu gả cho Chương Kiến Quốc mười năm còn nhìn không rõ người đàn ông đó, mà cậu quan sát bốn năm cũng chưa từng hiểu được người trước mắt này.

Cậu nhìn chén mì còn lại một nửa, hiển nhiên không dám nói ra toàn bộ.

Cậu nghe thấy chính mình hỏi, "Bên ngoài đồn rằng cha anh bại liệt, Chương gia còn bỏ đá xuống giếng, anh vì sao vẫn quan hệ tốt với họ như thế? Có người nói, Chương Kiến Quốc còn muốn gả con gái ông ta cho anh?"

Dương Đông hiển nhiên không ngờ Phùng Xuân lại hỏi chuyện này, nhưng anh cảm thấy không cần giấu diếm Phùng Xuân, khách quan đáp, "Lợi ích, bọn họ không phải tồi tệ nhất, kẻ thù của kẻ thù là bạn. Tôi nói rồi, mọi hành vi làm ra đều có nguyên nhân."

Nhưng vào đến trong tai Phùng Xuân, trước đây có lợi ích, hiện tại chẳng lẽ không có sao? Bằng không, Dương Đông sao lại không phản kích?

Phùng Xuân giằng khỏi tay Dương Đông, cúi đầu ăn tiếp, lảng sang chuyện khác, "Dương tổng, anh ăn xong, nhưng tôi thì chưa, đây cũng là thói quen hình thành do làm kẻ bề trên quá lâu đó."

Dương Đông nhất thời ngạc nhiên, anh đúng là ít quan tâm mấy chi tiết nhỏ nhặt này.

Phùng Xuân không nhắc lại, cứ cúi đầu như thế, từ từ ăn hết một chén, sau đó mới trả lời, "Là Chương Thiên Hạnh làm, từ khi phát hiện có chỗ không ổn tôi đã biết, tôi đang ăn miếng trả miếng." Cậu chậm rãi rút tay ra, "Tôi cũng là người, tôi cũng sợ mất hết danh tiếng, mất hết tiền đồ, dính vào ma túy, sa sút mà chết. Có lẽ trả thù Chương Thiên Ái thì không xứng mặt đàn ông, nhưng ngoại trừ cái này, tôi có thể làm gì Chương gia đây?"

Sau đó cậu mới đứng lên, cầm chén của hai người đặt lại vào khay, "Còn chuyện lần đầu đó xuất hiện tại phòng Chương Thiên Hạnh, tôi hiểu kỳ mà thôi. Tôi muốn nhìn xem phòng cưới ở Chương gia là kiểu gì, tôi cần phải làm thành cái kiểu gì, mới không khiến Chương Thiên Ái bất mãn. Anh biết, tôi cũng không yêu cô ta."

Cậu nói xong, bưng chén quay vào bếp.

Đáp án này không chê vào đâu được, nhưng Dương Đông lại luôn cảm thấy không ổn, song cảm giác này chỉ lóe lên chớp nhoáng, thay vào đó là chiếc bàn ăn trống rỗng, còn có bóng lưng nhỏ gầy của Phùng Xuân.

Con người là động vật ích kỷ, mà vào giờ khắc này, hay có lẽ là vào đêm qua, khi anh lựa chọn gọi điện lại, anh cũng đã lựa chọn người mình thích.

Dương Đông chậm rãi đi tới, ôm lấy Phùng Xuân từ phía sau, “Sau này sẽ không đâu, anh sẽ bảo vệ em.”

Phùng Xuân thở phào nhẹ nhõm.

Và đây là cái món mì tam ti chua cay em nó nấu cho anh đây ạ

Và cuối cùng chúng ta có một tô mì nhìn rất đã mắt:))

Chọn edit 1 truyện mỹ thực thiệt sự không sai mà *chảy nước miếng*

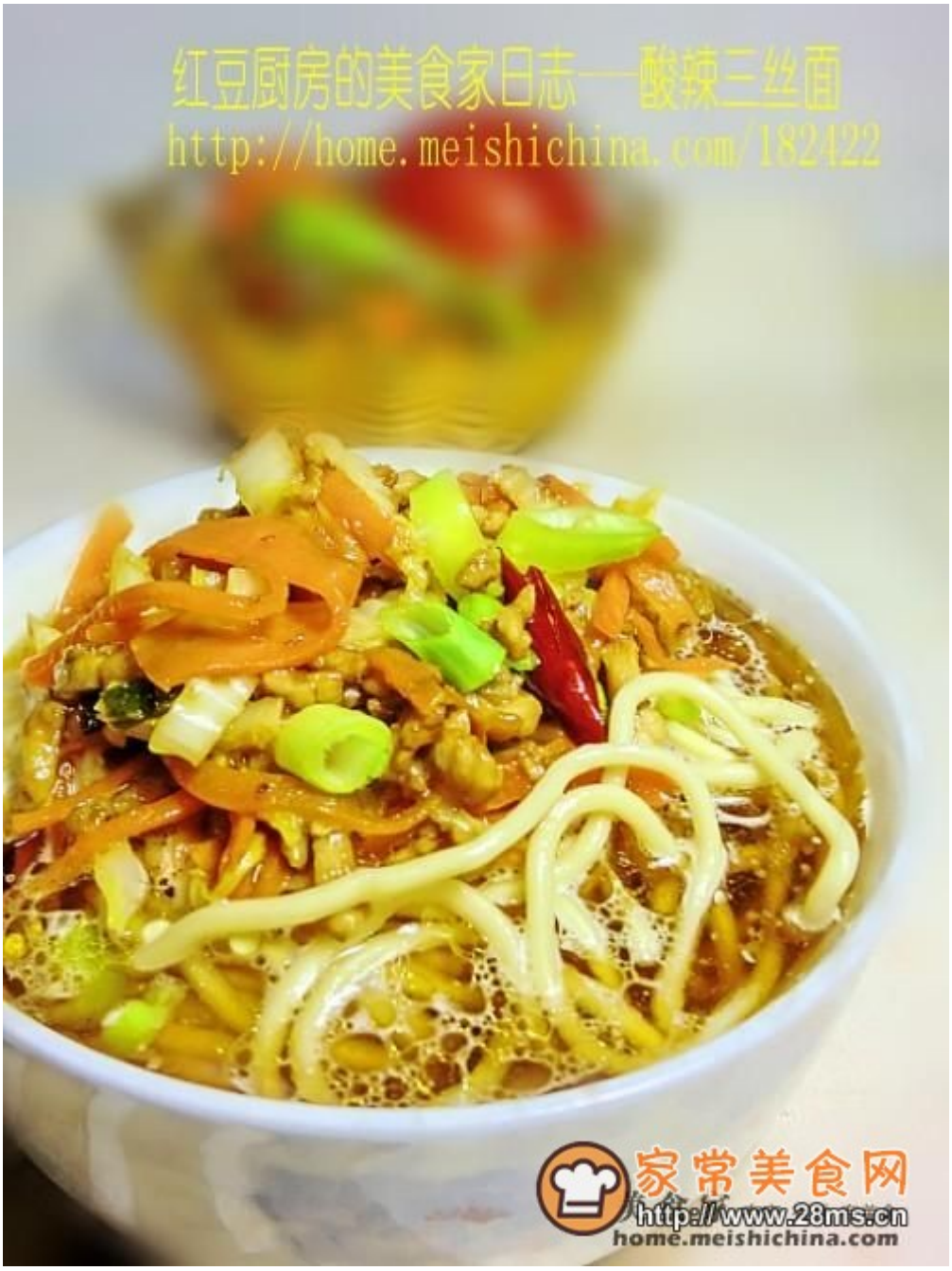

美食家
home.meishichina

22. Đại Giang Lưu - Chương 22: Chương Kiến Quốc

"Vậy nhìn được hơn, quả nhiên là một thằng điếm, vô tình vô nghĩa."

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Trong thư phòng, Chương Thiên Hạnh đứng trước mặt Chương Kiến Quốc, nơm nớp lo sợ.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Cha của hắn, cho dù hôm nay đã tu luyện được hình tượng ôn hòa, nhưng thực chất, ông ta từ trong xương vẫn là một con sói đầy hung mãnh. Chẳng qua mấy năm nay, theo hắn dần trưởng thành, đã ít khi biểu lộ ra.

Nhưng hắn vẫn sợ.

Chương Kiến Quốc trực tiếp hỏi, "Con làm thế nào rồi?"

Chương Thiên Hạnh liền thở phào nhẹ nhõm, tuy là hắn đã dặn dò Chu Du Minh kĩ càng rồi, nhưng hắn vẫn còn sợ cha hắn moi ra được dấu vết gì đó. Hắn vội vã trả lời, "Đa phần đều đã rút lui, chỉ là còn vài trường hợp cá biệt, bất quá cha yên tâm, sẽ nhanh chóng xóa sạch hết thôi."

Chương Kiến Quốc gật đầu, mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, bằng gương mặt này của Chương Kiến Quốc ông, thế mà cũng chẳng hỏi ra được tin tức gì của con gái mình, đây là chuyện mười mấy năm qua chưa từng xảy ra. Điều này nói lên cái gì, rằng là người hại Chương Thiên Ái còn có thế lực hơn ông ta, mà người này lại đang đối phó Chương gia.

Suy luận này khiến ông ta đột nhiên cảnh giác, là ai nhắm vào Chương gia? Ông ta nhất định phải tra cho ra người này. Tất nhiên cũng sẽ không rảnh rỗi phân thân làm nhiều việc. Nghĩ tới đây, Chương Kiến Quốc giương mắt nhìn Chương Thiên Hạnh, con trai độc nhất của ông ta.

Chương Thiên Hạnh tính ra thừa kết toàn bộ ưu điểm của ông cùng với Chu Hải Quyên, chưa nói đến năng lực, chỉ bằng vào gương mặt này phô ra ngoài đã có thể lừa gạt không ít người. Nếu như, năng lực của hắn có thể xứng với vẻ ngoài, ông ta có thể vô lo. Nhưng ông trời hết lần này đến lần khác không theo ý người, ông ta mấy năm nay hao tốn tinh lực nhiều, cũng chẳng thể nâng hắn lên nổi.

Nghĩ tới đây, ông ta không khỏi có chút hâm mộ người bạn già Dương Vĩ Bân, ông tuy rằng mất sớm, nhưng con trai Dương Đông lại là một tay lão luyện, một đứa trẻ mười tám tuổi, đã có thể từng chút một tiếp quản hết Đại Dương Quốc Tế, nhưng còn ông, ông có thể xác định Chương Thiên Hạnh cho dù là hai mươi bốn, còn bê không nổi cái sạp này đâu.

Nghĩ tới đây, ông lại đột nhiên nhớ về ngày hôm đó trước khi Dương Vĩ Bân qua đời, ông ta còn đang xem ông đây —— May là Dương Đông sợ bệnh tình của cha mình nặng thêm, vẫn chưa truy cứu việc ông ta làm. Khi đó Dương Vĩ Bân đã nằm trên giường hai năm, Dương Đông đã có thành tựu, sự chèn ép rút xén của ông ta đối với con sói con kia mới bớt đi từ từ, tuy rằng không tình nguyện, nhưng không thừa nhận cũng không được, Dương Vĩ Bân nuôi ra một đứa con trai ngoan. Khi đó Dương Vĩ Bân nói với ông, "Nếu Thần Thần còn tại, cũng sẽ giỏi thế này."

Thần Thần? Cái tên gọi thân mật cùng một gương mặt đầy máu đã biến mất từ lâu nay lại hiện ra trong óc ông ta.

Chương Kiến Quốc theo bản năng lắc lắc đầu, quên đi hình ảnh kia. Ông ta còn nhớ rõ, bản kết quả giám định kia đã chỉ rõ, ông ta cùng Chương Thần tuyệt không có quan hệ người thân.

Đàm Xảo Vân lừa mình.

Con đàn bà ghê tởm kia, còn có đứa con ghê tởm kia, là sự sỉ nhục cả đời này ông ta không muốn nhắc tới.

Ông ta gần như theo bản năng siết chặt nắm nay, cưỡng chế kéo mình ra khỏi ký ức, nhìn về phía Chương Thiên Hạnh. Sau đó nỗi thất vọng vừa nãy đối với Chương Thiên Hạnh đột nhiên biến mất, dù gì đây cũng là con ruột của mình, là chính mình sinh ra, là đứa con giống mình như đúc.

Ông dịu giọng, phân phó Chương Thiên Hạnh, "Chuyện này theo dõi chặt chẽ, chuyện em gái con con cũng phải để ý, gần đây con cũng cẩn thận một chút, người này nếu đã xuống tay từ Thiên Ái, tám phần mười cũng sẽ đối phó con, không được lêu lổng bên ngoài nữa."

Vừa rồi sắc mặt Chương Kiến Quốc tối tăm, dường như nhớ lại chuyện mất hứng, Chương Thiên Hạnh còn tưởng rằng sẽ có mưa rền gió dữ, không ngờ cư nhiên lại tan thành mây khói, nháy mắt hắn cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại phản ứng kịp, cha hắn hẳn là nghĩ có người muốn nhằm vào Chương thị, căn bản chẳng liên tưởng tới hắn, thân thể hắn đang căng cứng liền thả lỏng, lập tức đáp lời cha mình, "Dạ."

Chương Kiến Quốc mệt mỏi phất tay, bắt đầu suy đi tính lại xem nên tìm ai thăm dò người nọ một chút, "Con đi xử lý nhanh đi, cha nghĩ cách khác liên lạc em con."

Chương Thiên Hạnh lúc này mới ra khỏi thư phòng. Hiện tại hắn đã rõ, cha hắn đây là đi đồn cảnh sát một chuyến, không chỉ không nhìn thấy em gái hắn, sợ là tin tức cũng không lấy được, bằng không thì dù thê nào cũng không sẽ không thể không đề cập tới Phùng Xuân. Thế này hắn đột nhiên nhẹ nhõm không ít, dù sao, chuyện hại em gái mình, nếu để cha hắn biết, bất luận thế nào cũng tuyệt đối không tha hắn.

Nhưng mà cái suy nghĩ Dương Đông đang giúp Phùng Xuân trong đầu, bây giờ làm sao cũng không đè ép nổi nữa, ngoại trừ Dương Đông, Phùng Xuân còn quen biết người tai to mặt lớn nào? Ngoại trừ Dương Đông, ai còn có thể chèn ép Chương gia thành như vậy?

Hắn vừa ghen tỵ vừa phẫn hận, đứng trước cửa thư phòng cha hắn, sắc mặt đã tái mét. Chu Hải Quyên chịu không nổi đã lên lầu về phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy bộ dáng hắn lúc này, lại càng hoảng sợ, hỏi hắn Thiên Ái làm sao rồi? Chương Thiên Hạnh tất nhiên sẽ không nói xấu là Dương Đông làm, hắn khoát khoát tay ý bảo không có việc gì, lại lấy điện thoại ra đi lên lầu ba, gọi cho Lâm Dũng.

Lâm Dũng vậy là lại nhận máy rất nhanh, trong điện thoại có tiếng gió thổi ào ào, hẳn là cũng không ở trong nhà. Chương Thiên Hạnh hỏi thẳng, "Chuyện của Thiên Ái có phải do Dương Đông làm không?"

Lâm Dũng không báo tin cho hắn, tất nhiên lúc này cũng sẽ không thừa nhận mình biết chuyện, "Chuyện gì, tôi không biết."

Y thường ngày biểu hiện quá tốt, huống chi, trợ lý bên cạnh Dương Đông có tới năm người, Chương Thiên Hạnh không hề nghi ngờ, chỉ hỏi tiếp, "Tối hôm qua anh ấy không kêu anh làm gì sao?"

Lâm Dũng lúc này mới nói, "Kêu tôi đi tòa soạn của paparazzi, nhưng tôi không liên lạc được, liền không kêu tôi đi nữa."

Chương Thiên Hạnh chỉ còn cảm giác bê đá đập chân mình, vô luận là hít thuốc phiện hay là dùng chuyện đính hôn uy hiếp Dương Đông, hắn đều đã tự dồn mình vào ngõ cụt. Nhưng hắn không rõ, giao tình nhiều năm như vậy, Dương Đông cho dù không thích hắn, nhưng sao lại có thể vì một tên khốn nạn kia mà đối xử với nhà bọn họ như vậy? Hắn tức giận đến phập phồng lồng ngực, tiếng nói chuyện còn kèm theo thở dốc ồ ồ, "Anh ta ở đâu?"

Lâm Dũng lại không chút do dự, "Ở chỗ Phùng Xuân." Thanh âm của y xuyên thẳng qua gió rét lạnh lẽo đâm vào tai, khiến cả người Chương Thiên Hạnh như muốn nổ tung, "Tôi nghe nói, là bảo Phùng Xuân nấu cơm cho anh ta, đã đi vào hơn hai tiếng."

Mà ở chỗ Phùng Xuân, Dương Đông làm như không thấy, Phùng Xuân lại có ý định hòa hảo, hai người rửa sạch hai cái chén hai đôi đũa, bầu không khí trong phòng tốt hơn khi nãy nhiều.

Phùng Xuân vốn muốn pha trà xong mới nói chuyện với anh tiếp, tiếc là Dương Đông bên này công việc quá nhiều, đều là chuyện của Đại Dương Quốc Tế, tuy là không đến mức một khắc không rời anh, nhưng cần anh đứng ra ký tên xem xét không ít. Huống chi, còn có Chương gia.

Phùng Xuân tối hôm qua có mặt, đây đã không còn là bí mật, Chương gia ắt sẽ tìm ra, cho dù là Chương Thiên Hạnh hãm hại, Phùng Xuân chỉ là bỏ chạy, nhưng bọn họ sẽ không nghĩ như vậy, anh quá tường tận cái lão khốn Chương Kiến Quốc kia, đó là kẻ bạc tình lạnh lùng nhất trên đời, Chu Hải Quyên chẳng biết đã làm gì, mà lại khiến lão khốn kia ôm bà ta với hai đứa con như thịt trong lòng, bao che khuyết điểm cực kì.

Nếu biết còn có Phùng Xuân trong đó, anh tin chắc, lão khốn kia sẽ không cho rằng Phùng Xuân vô tội, ông ta sẽ lập tức ăn miếng trả miếng trăm ngàn lần giết chết Phùng Xuân.

Anh phải tạo thêm chút phiền phức cho lão khốn này mới được. Bất quá cũng may, chuyện này thoạt nhìn trắc trở, nhưng với anh mà nói, cũng không coi là nan giải. Ai bảo lão chuyện gì cũng nói cho Chương Thiên Hạnh biết làm chi.

Đương nhiên, mấy chuyện xấu xa này, Dương Đông cho rằng cũng không cần nói cho Phùng Xuân, anh đi ra cửa, quay đầu nói với Phùng Xuân đang tiễn mình, "Chuyện kia em không cần lo lắng, anh sẽ xử lý. Người làm việc này cũng rất chắc chắn, Chương Kiến Quốc hôm qua không nghe ngóng được gì, ông ta thậm chí còn không gặp được Chương Thiên Ái."

Phùng Xuân còn muốn nói tối hôm qua người nhìn thấy mình rất nhiều, Dương Đông lại đột nhiên nắm lấy tay Phùng Xuân, vuốt ve lòng bàn tay cậu, như đang vuốt một khối ngọc thượng đẳng.

Hành vi mờ ám thế này, người này lại làm đến tự nhiên, khiến trong lòng Phùng Xuân cũng xao động, "Anh Đông." Cậu gọi một tiếng, nhưng cũng luyến tiếc không rụt tay lại, chỉ lo âu bảo, "Rất nhiều người thấy em có đi, không gạt được."

Tay Dương Đông lần lần lên trước, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay, sau đó ôm toàn bộ bàn tay người này nằm gọn trong tay mình, lật ngửa ra. Trong lòng bàn tay Phùng Xuân còn có vết sẹo lần trước té ngã, trông thật tương phản với bàn tay xinh đẹp này.

Dương Đông không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng mỗi lần nhìn, đều sẽ cảm thấy đau lòng, người này không nên hứng chịu bất kì thương tổn nào, anh đang suy nghĩ, sao mình không gặp gỡ cậu sớm hơn, trước cả Chương Thiên Ái, trước cả khi cậu vào giới giải trí, đặt cậu dưới tầm mắt mình, quý trọng cất kỹ.

Anh nắm lấy bàn tay kia, an ủi cậu, "Anh sẽ xử lý hết, em yên tâm là được. Mặt khác, anh để Lâm Dũng dẫn người theo em, phòng ngừa vạn nhất, trong mấy người bọn họ có người thân thủ rất giỏi, em đừng từ chối."

Bất quá mới một đêm, anh đã xong xuôi mấy việc này, có thể thấy được một đêm này e là chưa từng chợp mắt. Phùng Xuân nói không cảm động là giả, chỉ là câu cảm ơn kia nói không ra miệng, Dương Đông mở cửa ra, sau đó một thanh âm lành lạnh liền bay vào trong nhà, "Anh Đông quả nhiên ở chỗ này? Thật ra cũng giúp em dễ tìm."

Chương Thiên Hạnh không biết tới tự bao giờ, đứng ngay trước cửa. Ánh mắt của hắn từ trên mặt Dương Đông nhìn sang mặt Phùng Xuân, sau đó rơi xuống hai tay bọn họ còn đang nắm nhau, mỉa mai nói, "Vậy nhìn được hơn, quả nhiên là một thằng điếm, vô tình vô nghĩa."

Lời này quá khó nghe, đừng nói Phùng Xuân, ngay cả Dương Đông còn nháy mắt biến sắc, "Câm miệng."

Chương Thiên Hạnh lại cười lạnh nhìn anh, "Em còn chưa nói hết đâu, anh Đông, anh gấp cái gì, em bất quá mới chọt nó hai câu khó nghe, anh đã đau lòng đến thế. Hai nhà chúng ta có hai mươi năm giao tình, anh cũng cùng Thiên Ái lớn lên, anh sao có thể vì thứ đồ chơi này mà đẩy con bé vào đồn cảnh sát hả?"

"Anh Đông!" Hắn nghiến răng nghiến lợi, "Thằng điếm này trước đây thấy Chương gia chúng ta có quyền thế, ôm chân em gái em như con chó, hôm nay thấy anh lợi hại hơn, không chỉ ngay cả cái mông cũng bán, còn thẳng tay đẩy Thiên Ái vào vực sâu, anh sao có thể cùng một tên như vậy… Á!"

Lời hắn nói còn chưa dứt, một quả đấm của Dương Đông đã đập tới, hai người lập tức túm nhau ẩu đả thành một cục.

23. Đại Giang Lưu - Chương 23: Gây Xích Mích

"Tông chết bọn họ, tông chết bọn họ."

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Dương Đông cao đến một mét chín, mà Chương Thiên Hạnh lại cỡ như Phùng Xuân, đều giống Chương Kiến Quốc, chỉ tầm một mét bảy lăm, vóc người gầy gò. Một đấm này ập tới, thật sự là thực lực quá chênh lệch, Chương Thiên Hạnh không kịp có nửa phần chống trả, bị nện thẳng vào bụng, suýt chút nữa đã nôn ra hết cả rượu uống đêm qua.

May mắn Phùng Xuân không phải người ngu, cậu cũng không nguyện để bọn họ choảng nhau ngay ở cửa chính, trực tiếp kéo Dương Đông lại, hai người một đòn nện tới, lại lập tức tách ra. Cứ như vậy, gương mặt đó của Chương Thiên Hạnh cũng nhìn như không khác gì cha mẹ hắn vừa chết.

Thân thể hắn run rẩy —— Phùng Xuân đoán do một nửa là tức giận, nửa kia hẳn là bị đánh đau, cũng không nhìn qua Dương Đông vừa đánh hắn, mà hệt như ngày ấy, dùng ánh mắt rắn độc nhìn chòng chọc cậu, như lập tức sẽ thè lưỡi ra, "Tốt tốt tốt." Hắn nói liên tục ba tiếng, lại không tiếp tục nữa, xoay người lảo đảo nghiêng ngã đi xuống lầu.

Chờ hắn khuất dạng, Dương Đông mới quay đầu lại, nhìn Phùng Xuân mặc áo ngủ mỏng manh đi chân trần, giục cậu trở vào nhà, "Anh đi, em quay vào đi. Lâm Dũng bọn họ ở trong xe ngay dưới lầu, em có đi đâu nhớ phải gọi bọn họ." Anh nghĩ một chút liền đề nghị, "Em ngày mai đi quay phim, nhất định phải dẫn theo."

Anh đây là ngay cả chuyện Phùng Xuân xin nghỉ hai ngày cũng biết, Phùng Xuân biết người này bá đạo, cũng không tranh luận với anh nữa, gật đầu. Nhìn theo Dương Đông đã xuống lầu, cậu mới quay về phòng.

Có Dương Đông chống đỡ trước mặt, không cần quan tâm Chương Thiên Hạnh và Chu Du Minh làm gì tiếp, nói chung lửa lần này cũng chẳng đốt được tới mặt Phùng Xuân. Chỉ còn một điểm, đó là tin tức Tần San San hít thuốc phiện bị tạm giam, theo như thói đời hiện nay, phim có cô ta diễn sẽ chẳng thể lên sóng được, Hiệp giả nhân tâm khởi công được một tháng, lại phải thay đổi một diễn viên quan trọng nữa.

Chuyện này khiến đạo diễn Hồng Lỗi cũng rầu gần chết. Phùng Xuân hôm sau trở lại phim trường, nhìn thấy ngay cái mặt u ám của hắn. Tất nhiên sau đó đoàn phim cũng không bắt đầu được, lúc này mọi người đều chui trong khách sạn, Lưu Bắc ra ngoài dạo một vòng, mang về một tin tức, "Hồng đạo nói lúc khởi công không có cúng kiếng, sai người đi mời một vị đại sư, cúng lễ khởi công lại lần nữa."

Phùng Xuân nhất thời không biết nên khóc hay cười.

Đại sư bảo là phải hôm sau mới đến, Phùng Xuân đã tới, tất nhiên không có ý quay về, không đáng phải giày vò mình một trận như vậy, liền rúc trong phòng xem kịch bản.

Chờ đến cơm tối, Lưu Bắc về, không chỉ mang theo cơm nước mua bên ngoài, còn có Hồng Lỗi cầm một bình Nhị oa đầu, giơ giơ chai rượu trong tay, không chút khách khí, "Tới tới tới, Phùng Xuân, uống với ông mấy chén."

Hắn đã hơn bốn mươi, sắp tới ngưỡng tuổi năm mươi rồi, xưng ông với Phùng Xuân thật ra cũng hợp. Phùng Xuân liền cùng Lưu Bắc dọn dẹp đồ đạc linh tinh trên bàn, ngồi trên ghế sofa uống rượu ăn cơm với Hồng Lỗi.

Hồng Lỗi e là bị bộ phim này làm cho phát sầu, vừa vào cũng không ăn gì, rót cho Phùng Xuân một chén, rồi tự mình nốc một chén nữa. Phùng Xuân mới uống một chén, hắn đã nốc tới ba chén vào bụng, đừng nói khuôn mặt, tới cả cái cổ cũng đỏ.

Phùng Xuân lúc này mới nhớ tới, trong tiệc khởi công phim, Hồng Lỗi cũng đã nói, hắn người này tửu lượng không cao, lúc đó chỉ uống một chén cho vui, rồi không đụng tới nữa. Người không thích uống rượu cũng đã bưng chén rượu lên, có thể thấy được mức độ nghẹn tức tới cỡ nào.

Phùng Xuân liền gắp đồ ăn cho hắn, khuyên bảo, "Ăn lót dạ cái đã."

Hồng Lỗi không nghe, lại uống thêm hai chén, cuối cùng bị sặc, ho khan cả buổi mới ngừng lại, chờ thở được bình thường, hắn rốt cuộc an tĩnh lại, ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt đo đỏ, xem bộ dạng là rất lâu rồi chưa nghỉ ngơi, nói với Phùng Xuân, "Chúng ta bị đổi người đầu tư."

Tin tức này Phùng Xuân không biết, nhưng nghe xong cũng chẳng ngạc nhiên gì, dù sao bộ phim này xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói không chừng phía đầu tư đã cảm thấy không có hi vọng, không muốn tiếp tục vung tiền vào nước nữa. Người sản xuất tìm người khác đầu tư, cũng bình thường thôi, "Đây không phải chuyện tốt sao? Nói chung có thể quay là được."

Nhưng Hồng Lỗi lại lắc đầu, cái đầu tóc đã hoa râm lắc như trống bỏi, mệt mỏi lại mò lấy bình rượu, Phùng Xuân cũng không can hắn, nhìn hắn uống, hai chén xuống bụng, hắn mới nói một câu, "Xuân Nhi, là Ninh Viễn Tranh ôm tiền về lại. Kịch bản phải đổi về như cũ."

Phùng Xuân khi này mới biết được cái gì gọi là đường núi mười tám khúc, e là cũng chưa từng có bộ phim truyền hình nào bị lăn đi lăn lại như vậy, thật coi đây là rượu chung nhà nhà đều uống được đấy. Cũng biết Hồng Lỗi vì sao khó chịu như vậy, vì sao hắn phải uống rượu rồi. Lợi ích của bọn họ có liên quan nhau đó, Hồng Lỗi khai trừ Ninh Viễn Tranh, Phùng Xuân lại nhận vai nam số một của hắn, mà hôm nay, toàn bộ lại sẽ quay về như cũ.

Này không phải tương đương với tát cho mình một bạt tai à?

Ai gặp chuyện này lại không khó chịu? Ai không muốn nốc rượu chứ?

Quả nhiên, Hồng Lỗi thấy Phùng Xuân cả buổi không nói tiếng nào, ngẩng khuôn mặt ngà ngà say lên xem cậu, nhìn một lúc, có lẽ thấy cậu không có vẻ gì tức giận với đau buồn, nhịn không được hỏi, "Cậu sao lại không tức giận?"

Người bình thường đương nhiên là sẽ tức giận, nhưng còn Phùng Xuân? Cậu chịu diễn bộ phim này cũng chỉ vì có Từ Manh Manh, cậu chẳng qua muốn giữ mối dây liên hệ với Chương gia mà thôi, thậm chí cậu đi làm diễn viên cũng chỉ là để tiếp xúc với người Chương gia mà không rước lấy nghi ngờ, cậu mặc dù có hơi tiếc nuối, nhưng là tiếc cái khác, tiếc cho công sức Dương Đông tìm người sửa kịch bản cho mình rốt cuộc bỏ xó.

Hồng Lỗi uống nhiều rồi, không đợi được câu đáp của cậu, nghiêng người qua ghế sofa, ngáy lên. Phùng Xuân không còn cách nào khác, đành phải gọi cho Lâm Dũng, lấy vệ sĩ của Dương Đông sử dụng lần đầu tiên —— khiêng Hồng Lỗi về phòng.

Lưu Bắc cũng đi theo qua phụ giúp, trong phòng chỉ còn lại hai người Lâm Dũng và Phùng Xuân, cả hai đều là người cực kì lãnh tĩnh kiềm chế, ngay cả khi có được cơ hội cùng một chỗ hiếm thấy, cũng không bi lụy thấm thiết gì, hai người nhanh chóng lôi ra mọi chuyện hiện nay phân tích một chút, ra chủ ý, sau đó khi Lưu Bắc quay về tới, trở lại thành quan hệ cố chủ với vệ sĩ.

Hừng đông ngày hôm sau, Ninh Viễn Tranh chống nạn mang theo một chuỗi trợ lý rầm rộ đến phim trường, đồng thời còn có vị đại sư kia, dùng cả buổi sáng cúng kiếng trong khách sạn, khi đó Ninh Viễn Tranh nhiều lần nỗ lực dùng ánh mắt giết chết Phùng Xuân, đáng tiếc Phùng Xuân căn bản chẳng thèm để ý tới hắn, khiến hắn bực bội không ít.

Phùng Xuân không để ý tới Ninh Viễn Tranh, mỗi ngày trôi qua thật thoải mái, trong thời gian này, chuyện cậu từng tới quán bar cư nhiên không lộ ra một chút nào, Đồ Mi thay thế Tần San San trở thành nữ số hai, Lâm Dũng chủ động gọi cho Chương Thiên Hạnh vài lần, Chương Thiên Hạnh bên kia hiển nhiên là bị Dương Đông tổn thương không nhẹ, tâm tình cũng không quá cao, bất quá hắn nghe nói Lâm Dũng hiện tại phụ trách bảo vệ Phùng Xuân, thì lại cảm thấy hứng thú, kêu y mỗi ngày báo cáo cho hắn tất cả hành tung hoạt động của Phùng Xuân.

Phùng Xuân biết, Chương Thiên Hạnh chắc chắn đang nghĩ cách tính sổ cậu, cậu bảo Lâm Dũng cung cấp thêm vài tin tức cho Chương Thiên Hạnh, có lẽ sẽ thăm dò được ý đồ của hắn. Về phần cậu, sau khi quay phim được hai ngày, liền bớt chút thời giờ dẫn theo Lâm Dũng, đến trại tạm giam.

Đây là nhờ Dương Đông an bài, theo cách nói của Phùng Xuân là, trừ bớt một ít oán hận của Chương Thiên Ái.

Dương Đông từ chối cho ý kiến chuyện này, anh hiển nhiên cho là Phùng Xuân với Chương Thiên Ái đã không thể nào cùng nhau được nữa. Nhưng anh vẫn chịu an bài, này cũng không khó khăn gì, huống chi, cũng là cơ hội để hai bên cắt đứt triệt để hơn.

Chương Thiên Ái bị giam ở một trại tạm giam vùng ngoại thành, mặc quần áo thống nhất màu cam, vẻ mặt đờ đẫn, vàng như nến được dẫn ra.

Bộ dạng cô ta hôm nay và trước kia quả thực nhìn như hai người khác biệt, cô ả này tựa như đã bị người ta nháy mắt rút hết tinh thần đi, thậm chí rút luôn mỡ trên người, ngay cả thịt trên mặt cũng hõm vào, trông qua gầy đến đáng sợ. Cô dùng đủ hai mươi giây, mới phản ứng được người trước mặt là ai, sau đó căm hận nhào lên, đấm vào vào lớp kính thủy tinh giữa hai người, hét vào mặt cậu, “Phùng Xuân, anh sao có thể làm vậy với tôi, anh sao lại phải đối xử với tôi như vậy!”

Hiển nhiên, nhiều ngày bị nhốt trong ngục, đã khiến cô ta suy nghĩ thấu đáo một chút chân tướng trong đó, ví dụ như ngay từ ban đầu, Phùng Xuân vì sao chưa từng hút thuốc.

Cô ta không khác gì một kẻ điên, gào lên, "Còn mệt tôi thích anh như vậy!"

Cô ta chật vật đến thế, suy sụp đến thế, Phùng Xuân còn biết, cả người cô ta đều bị hủy. Nhưng cậu không hề có một tia sợ hãi nào, cậu chỉ cảm thấy quả tim vẫn luôn đau buốt của mình, rốt cuộc đã hơi chút nhẹ nhõm. Cậu nhìn một Chương Thiên Ái đang vặn vẹo, đột nhiên nghĩ, mười năm trước, cái thời khắc Chương Thiên Ái ngồi tại vị trí bên cạnh ghế lái, quát lớn với anh trai mình, "Tông chết bọn họ, tông chết bọn họ.", e là chẳng bao giờ ngờ tới, sẽ phải gặp báo ứng nhỉ.

Thiếu niên chưa đầy mười bốn sao có thể bị tử hình, huống chi, bọn họ còn có một người cha quyền thế như vậy.

Hôm nay, báo ứng đến rồi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Phùng Xuân cầm điện thoại lên, cậu nói vào ống nghe, "Là Chương Thiên Hạnh, là hắn tìm người bày ra chuyện này, thuốc lá là của hắn, những kẻ kia, Lưu Gia, Tần San San đều là hắn tìm đến, cũng là hắn báo cảnh sát. Hắn muốn giết chết anh, Thiên Ái, là hắn làm."

Chương Thiên Ái đột nhiên yên tĩnh trở lại, cô ta dùng đôi mắt đỏ ửng không dám tin nhìn Phùng Xuân, sau đó mắng mỏ, "Mày nói láo, tao không bỏ qua cho mày đâu."

"Anh trai em thích Dương Đông, hắn cho rằng Dương Đông coi trọng anh, cho nên muốn trừ khử anh." Phùng Xuân nói, "Sau đó hắn cũng biết em có bên trong, bất quá không ngừng lại, em biết tại sao không?"

Tin tức này hiển nhiên khiến người ta quá kinh ngạc, Chương Thiên Ái e là chưa từng ngờ tới, anh trai cô ta cư nhiên thích Dương Đông, thích đàn ông, mà nửa tháng trước hắn còn đính hôn với thanh mai trúc mã Từ Manh Manh. Cô theo bản năng hỏi, "Tại sao?"

Phùng Xuân hơi nở nụ cười, nhìn thật xinh đẹp, "Cha mẹ em muốn gả em cho Dương Đông. Em biết, bọn họ căn bản sẽ không đồng ý chúng ta quen nhau, đây chẳng qua là tự một mình em tình nguyện mà thôi. Thông gia nhà giàu, tùy vào chính mình được sao? Nếu em không tin, có thể điều tra về minh tinh từng bị hủy dung nay đã biến mất Trác Dạ, tìm hiểu xem hắn vì sao mất dạng. Anh trai em vì Dương Đông thì ai hắn cũng có thể trừ khử."

Chương Thiên Ái cũng nói không ra lời nữa, hiển nhiên, cô biết đến chuyện của Trác Dạ này. Phùng Xuân tiếp tục nói cho cô ta biết một câu cuối cùng, "Em suy nghĩ đi, sau khi em được thả, chúng ta tâm sự tiếp, dù sao, anh cũng không muốn đi tìm chết."

Cậu nói xong, liền gác điện thoại đứng lên, không quay đầu lại rời đi ngay.

Chỉ còn lại có một mình Chương Thiên Ái ngơ ngẩn ngồi đó, đột nhiên, sắc mặt cô ta méo mó đi, chỉ nghe cô thấp giọng rủa một tiếng, "Chương Thiên Hạnh!"

24. Đại Giang Lưu - Chương 24: Tưới Dầu

"Thì cứ dính, cái mạng này đều chẳng là gì, huống chi là hít ma túy."

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Phùng Xuân không hề quay đầu lại, nhưng cậu biết rõ, đứa con gái do Chu Hải Quyên dạy dỗ ra sẽ biết trắng mắt đáp trả cỡ nào, hệt như trước đây Chu Hải Quyên không chỉ từ vợ bé trèo lên mà còn muốn đá Phùng Xuân ra khỏi hàng ngũ người thừa kế, hệt như năm đó Chương Thiên Hạnh cùng Chương Thiên Ái chưa đầy mười bốn tuổi đã có thể giết người, bọn họ trời sinh sẽ ra tay độc ác với kẻ gây uy hiếp cho mình, đây là bản năng.

Cậu biết, Chương Thiên Ái tuyệt đối sẽ không từ bỏ, nhất là khi cô ta phát hiện ra cha mẹ thất vọng về mình, chênh lệch sẽ đến bực nào.

Cậu đi ra đến cửa, chợt nghe thấy tiếng cãi vã.

Là nam, nhưng thanh âm có hơi gắt, lỗ tai Phùng Xuân luôn luôn dùng được, cậu gần như lập tức đoán ra ngay, là Chương Thiên Hạnh. Hắn đến thăm em gái, nhưng có Dương Đông áp chế, e là hắn sẽ không gặp được.

Cậu chậm rãi đi tới, nhìn thấy quả nhiên là Chương Thiên Hạnh đứng ở chỗ đăng ký, la hét ầm ĩ với nhân viên công tác, "Thăm hỏi là quyền lợi của tôi, anh dựa vào đâu lại không cho tôi vào? Anh tên gì, tôi sẽ khiếu nại anh."

Có lẽ hắn đã tranh chấp ở đây hồi lâu, Phùng Xuân thấy khuôn mặt trắng bóc của hắn cũng đã đỏ gay, gân xanh trên cổ trên trán đã nổi lên, hắn vung tay, nếu không phải đây là trại tạm giam mà là trên đường cái hay trong công ty hắn, mà hắn còn đang ở thế yếu, chắc có lẽ đã ẩu đả rồi.

Hắn đang kiềm chế.

Nhân viên công tác nọ cũng thật khó xử, hắn chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, hắn đứng đó khổ sở giải thích, "Cô ta là người bị tình nghi phạm tội, hiện nay có buôn lậu thuốc phiện hay không còn chưa có điều tra rõ ràng, trừ phi có sự đồng ý của bộ phận thụ lý án mới cho gặp mặt được, nếu không, ngài đợi đến khi cho phép thì quay lại?"

Chương Thiên Hạnh trực tiếp đập một đấm lên mặt bàn.

Sức lực hắn không nhỏ, bàn đập rầm một tiếng, ngay cả giấy bút trên bàn cũng nảy lên một chút rồi rơi xuống lại. Trước kia hắn cũng không phải chưa từng giúp qua bạn bè trong tình huống này, chưa từng
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

phiền phức như vậy? Đương nhiên, đây đúng là trình tự pháp luật quy định, chỉ là bây giờ tự nhiên lại quá gắt gao với hắn mà thôi, nhưng bối cảnh của Dương Đông không phải hùng hậu bình thường, cha hắn mà còn chẳng mò được kẽ hở nào, nếu hắn có thể, hắn đã sớm đi vào, còn ở chỗ này làm gì?

Nhưng hắn có thể xông vào ư? Tất nhiên không.

Đập bàn xong, hắn đành phải y hệt hôm qua, ngoan ngoãn rời đi.

Chương Thiên Hạnh đời này còn chưa từng nếm trải khuất nhục như vậy, tức giận đến mức thấy máu trong người như sôi trào, nhưng lại chỉ có thể gồng mình nhịn xuống, quay đầu rời đi —— ngày mai hắn sẽ còn trở lại.

Nhưng vừa mới đến cổng trại, hắn lại nhìn thấy Phùng Xuân.

Phùng Xuân đứng bên cạnh một chiếc Mercedes cách đó không xa, mặc một thân áo khoác, quàng một chiếc khăn cổ màu cà phê, vẻ mặt ôn hoà nhìn hắn, nhìn hắn rồi, thậm chí còn tươi cười, "Nha, lại gặp Chương thiếu."

Lửa giận Chương Thiên Hạnh khó khăn lắm mới dần xuống được, bây giờ gần như nháy mắt lại hừng hực toàn thân, cái thằng này còn dám xuất hiện trước mặt hắn? Cậu đoạt đi Dương Đông, hại em gái hắn, còn khiến hắn và Dương Đông trở mặt thành thù, tình cảm cùng nhau lớn lên hơn mười năm giữa bọn họ, Dương Đông lại vì tên này mà lần đầu tiên đánh hắn, cậu lại vẫn dám xuất hiện?

Gần như chớp mắt hắn đã vung nắm đấm lên, nhưng biện pháp Phùng Xuân chọc giận hắn không chỉ dừng lại ở đó, cậu dường như không hề nhìn thấy nắm đấm của Chương Thiên Hạnh, mà chỉ xem hắn như một người quen, cười nói, "Đây là không thấy được Thiên Ái đi, tôi vừa gặp em ấy xong, ổn vô cùng, ngoại trừ sắc mặt vàng vọt một chút, tiều tụy một chút, cái khác vẫn bình thường. Chỉ là hơi muốn về nhà."

Lời này của cậu không thể nghi ngờ chính là lửa cháy đổ thêm dầu, Chương Thiên Hạnh hận không thể trực tiếp nhào qua, "Mày còn dám nói tới em gái tao, mày hại nó!"

Chỉ là, nắm đấm của hắn vừa hạ tới, Lâm Dũng trong xe lập tức xông ra, chắn trước mặt Phùng Xuân. Y cao tới một mét tám lăm, đối diện Chương Thiên Hạnh thì cao hơn hắn nửa cái đầu, tay kia nắm cổ tay hắn thật chặt, Chương Thiên Hạnh ngay cả hạ tay xuống cũng không thể. Hắn cựa quậy vài lần, vẫn không được, mắt đã đỏ lên, nói với Lâm Dũng, "Ai cho mày chõ mũi vào, chuyện này không quan hệ tới mày, xéo ngay."

Lâm Dũng lúc này mới nghiêm trang nói cho hắn biết, "Dương tổng sai tôi đi theo Phùng tiên sinh, bảo vệ an nguy của cậu ấy, không thể để cho cậu ấy chịu bất cứ thương tổn gì."

Nhắc tới cái này, giống như nhắc tới sự bảo hộ của Dương Đông dành cho Phùng Xuân, còn có một nắm đấm hôm nọ, nắm tay của Chương Thiên Hạnh trực tiếp ập tới mặt Lâm Dũng, "Mày là cái thá gì, cũng dám lên mặt với tao?"

Lâm Dũng không hề tránh né, trúng ngay một đấm.

Phùng Xuân và Lâm Dũng là anh em, cho dù hai người giả vờ không quen biết, nhưng chung quy vẫn quan tâm nhau, cậu vô thức muốn xông tới ngăn, lại bị cánh tay Lâm Dũng đặt phía sau bắt lại thật chặt.

Mà đồng thời, trợ lý của Chương Thiên Hạnh cũng chạy qua, Lâm Dũng là trợ lý riêng của Dương Đông, bây giờ cứ lớn lối thì sau đó ông chủ mình nhất định phải hối hận, hắn chỉ có thể ôm chặt lấy Chương Thiên Hạnh, khuyên nhủ, "Sếp, không cần chấp nhặt, bọn họ chính là cố ý, anh đánh y, Dương tổng nhất định sẽ tức giận, chúng ta mau về thôi, phu nhân vẫn còn chờ tin của tiểu thư Thiên Ái mà."

Chương Thiên Hạnh sao lại không biết. Nhưng hắn từ nhỏ đã được nuông chiều quen, giết người là chuyện lớn như vậy mà cha mẹ còn có thể dọn dẹp cho hắn, trước giờ hắn đã từng sợ một ai chứ? Nếu không phải như vậy, hắn làm sao dám đắc tội Từ gia, lừa Từ Manh Manh kết hôn đây? Làm sao dám cưỡng ép Dương Đông ngay trong lễ đính hôn đây? Hắn căn bản cũng không nghĩ đây là chuyện lớn gì.

Nhưng hôm nay, nghĩ đến ánh mắt Dương Đông xa cách lạnh lùng, tim của hắn liền đau buốt theo. Ai mà ngờ được yêu thầm khổ sở như vậy, hơn nữa đã yêu mười lăm năm. Lần đầu hắn bước vào cửa nhà Chương gia là một ngày Chủ nhật, hắn khi đó chín tuổi, Đàm Xảo Vân đang ly hôn với ba hắn, trong phòng toàn là tiếng người lớn cãi cọ, hắn không muốn nghe, liền ra ngoài, đến sân sau, dưới tàng cây táo, nhìn thấy Chương Thần và Dương Đông.

Chương Thần ngồi trên cành táo, cành lá dày đặc và quả non xanh mướt che lấp thân thể cậu, chỉ lộ ra một đôi chân mang giày sandal trắng như tuyết, đang không ngừng vung vẩy. Mà Dương Đông thì đang đứng dưới tàng cây, ánh mắt nhìn lên đặc biệt dịu dàng.

Thời điểm đó Dương Đông đã mười ba, cao hơn rất nhiều so với bạn cùng lứa, thoạt nhìn tựa như một tiểu đại nhân. Ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt anh, mà ánh mắt toàn bộ đều chăm chú nhìn lên người trên cây, hắn nghe thấy anh nói, "Xuống đây đi, ngồi hơn một tiếng rồi, mông bị tê chưa đó? Đừng có trốn một mình hờn dỗi nữa, anh dẫn em tới nhà anh. Không thì anh lên đó ha?"

Sau đó hắn nghe thấy người trên cây thê thảm nói, "Đừng đừng đừng, tự em xuống, ai da, chân tê quá, không đứng dậy nổi."

Dương Đông liền nở nụ cười, sau đó dang rộng cánh tay, nói với trên kia, "Đừng đứng dậy, em nhảy xuống đây, anh đỡ em."

Người trên kia không tin, "Anh đừng có quăng em luôn à nha."

Dương Đông cam đoan, "Không đâu, anh làm đệm thịt cho em, đảm bảo không sao hết. Xuống đây đi."

Hắn nhìn thấy Chương Thần lải nhải một hồi, rốt cục nhịn không được kêu a a nhảy xuống, Dương Đông trực tiếp bước tới một tay ôm người vào lòng, bế một hồi mới nói với cậu, "Anh đã nói không sao mà." Chương Thần liền gật đầu, Dương Đông ngắt ngắt mũi cậu, sau đó còn hỏi cậu, "Đi được không, không

được thì anh cõng em." Chương Thần thử một chút, có lẽ vẫn còn tê, trực tiếp leo lên lưng Dương Đông.

Hắn nhìn bọn họ đi xa.

Khi đó, hắn đi học trường quý tộc, nhưng vẫn luôn là đứa con riêng, người người đều chê cười hắn, khinh bỉ hắn, đã bao giờ được người khác đối xử dịu dàng như thế? Hắn liếc mắt lần đầu đã nhìn trúng người này, huống chi, đây là người Chương Thần thích.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, đoạn đường này lại khó đi như vậy.

Hôm nay, ngay cả một tên diễn viên tép riu như Phùng Xuân, cũng dám dẫm lên đầu hắn. Hắn muốn nói gì đó, nhưng chờ hắn lấy lại tinh thần, lại đối mặt với một đôi mắt lạnh như băng của Phùng Xuân, Phùng Xuân không chút khách khí nói, "Không phải tôi hại em ấy, là anh. Trong lòng anh tự rõ." Cậu bước lên trước, đột nhiên cúi người, ghé vào tai hắn nhẹ giọng uy hiếp, "Tôi chừa cho anh một con đường, đừng chọc tới tôi nữa, bằng không, tôi nhất định sẽ nói hết chân tướng cho Chương Thiên Ái, cũng sẽ nói cho cha mẹ anh. Tôi nghĩ, bọn họ nhất định sẽ rất thất vọng về anh đó."

Cậu nói xong liền quay đầu lên xe, kỹ thuật lái xe của Lâm Dũng không tồi, quay đầu một cái, vọt ra đường.

Chương Thiên Hạnh mặt mày âm u đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, sau đó đột nhiên bỏ lơ trợ lý của hắn, trực tiếp lên xe đóng sập cửa, rượt theo sát, chỉ còn trợ lý đứng lại đó gọi theo, nhưng hắn không dừng lại.

Lâm Dũng nhìn lên kính chiếu hậu thấy Chương Thiên Hạnh đuổi sát không buông, có chút lo lắng, "Em kích thích hắn như thế làm gì, nơi này là ngoại thành, trên đường không có ai, hắn lái Land Rover, loại xe đó mà đụng thì chỉ có chúng ta ăn mệt."

Phùng Xuân ngồi ở chỗ phó lái, cầm túi nước đá chườm cho y, không thèm để ý, "Không kích thích hắn, anh còn thật cho là em có thể giết chết hắn sao? Em bất quá là một tên diễn viên quèn mà thôi, bây giờ có một Dương Đông thích em. Nhưng anh ta cho dù thích, có thể vì em mà giết người phóng hỏa ư?"

Lâm Dũng cảm thấy tức cười, bọn họ cũng đều biết tình thế của mình tệ bao nhiêu, còn Chương gia mạnh đến cỡ nào. Y trề môi lầm bầm, "Vậy cũng không thể ngày nào cũng lấy mạng ra cược chứ, lần trước hít thuốc phiện đã đủ nguy hiểm, nếu dính vào thật thì làm sao."

"Thì cứ dính, cái mạng này đều chẳng là gì, huống chi là hít ma túy." Y chưa nói xong, lại bị Phùng Xuân ngắt lời, ngữ khí cậu hờ hững cứ như không phải đang nói tới an nguy của mình, "Bất quá," Cậu cười cười, "Anh xem em không phải trốn ra được rồi sao? Không có chuyện gì cả."

Lâm Dũng muốn khuyên cậu một chút, nhưng có thể khuyên gì đây. Nghĩ cho người nhà? Nghĩ cho bạn bè thân thiết? Bọn họ còn chẳng có một ai. Dương Đông? Y hiểu Phùng Xuân, đối với Dương Đông, cậu tuyệt đối không hề mở lòng, người kia hiện tại không kiềm chế cậu được.

Phùng Xuân nhìn y như thế chỉ có thể khuyên, “Anh nghĩ, em có năng lực gì bày cuộc thay bọn họ đây? Chỉ có thể buộc bọn họ tính kế em, rồi đưa tảng đá cho bọn họ tự đập chân mình thôi. Anh xem, còn dùng tốt đó chứ, Chương Thiên Ái coi như xong, Chương Thiên Hạnh cũng mau điên rồi. Em…”

Cậu còn chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng động lớn, xe họ kịch liệt rung chuyển, Lâm Dũng nhìn thoáng về phía sau, mắng, “Má, Chương Thiên Hạnh điên rồi, hắn cư nhiên dám tông chúng ta.”

Nít ranh ==”, mới tý tuổi đầu đã iêu…

25. Đại Giang Lưu - Chương 25: Điên Cuồng

“Thế có phải cũng đồng thời muốn cho cha mẹ cậu biết, cậu thích đàn ông, thích tôi, cũng dám nói cho Từ gia, cậu cưới Từ Manh Manh chẳng qua để kích thích tôi, cậu căn bản không có hứng thú với đàn bà? Cậu dám không?”

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Phùng Xuân cầm tay nắm cửa gian nan quay về sau nhìn, quả nhiên, Chương Thiên Hạnh gần trong gang tấc, cậu thậm chí nhìn rõ được khuôn mặt điên cuồng của hắn, còn phủ đầy thù hận.

Lâm Dũng coi như bình tĩnh, bị tông một cái cũng không luống cuống tay chân, lập tức đạp ga, vọt lên trước. Hai chiếc xe tức khắc tách ra.

Y thở hắt một hơi, “Thằng điên này, hắn muốn tông chết chúng ta à? Hắn còn cho đây là mười năm trước ư?”

Phùng Xuân vẫn còn nhìn qua kính chắn gió, cậu nhìn Chương Thiên Hạnh đang đạp ga, đồng thời còn nhắm thẳng bọn họ, “Hẳn là vậy.” Cậu lập tức phân phó Lâm Dũng, “Nghĩ cách, quay đầu lại.”

“Em nghĩ cái gì đó?” Lâm Dũng kinh ngạc nói, “Chúng ta thoát được. Xe này chạy không chậm hơn xe hắn, hắn đuổi không kịp.”

“Dựa vào đâu?” Lúc này, trên mặt Phùng Xuân cũng xuất hiện biểu tình điên cuồng hiếm thấy, cậu nhìn chằm chằm Chương Thiên Hạnh rượt sát đằng sau, cười lạnh, “Dựa vào đâu, hắn muốn tông thì tông, chúng ta chỉ có một con đường chết. Em muốn coi tới cùng, hắn không sợ chết ư?”

Phùng Xuân nói xong nghiến răng nghiến lợi, Lâm Dũng ngược lại cũng bị cậu khích cho nhớ lại chuyện
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

xưa, vừa rồi y cũng từ kính chiếu hậu nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Chương Thiên Hạnh, y nghĩ, năm đó Chương Thiên Hạnh cũng mang bộ dạng này, tông chết cha và mẹ kế của y.

Những ngày năm đó, chẳng thể gây nổi sóng gió gì cho Chương gia. Nếu không phải y và Phùng Xuân kiên quyết thăm dò không buông tha, rồi Phùng Xuân còn lén đi tìm người hầu quen mặt ở Chương gia hỏi thăm, thì ngay cả cha mẹ chết như thế nào bọn họ cũng không thể rõ ràng.

Nghĩ tới đây, Lâm Dũng cũng tăng dũng khí lên, tay phải bẻ ngoặt sang trái, liền quay đầu xe lại ngay trên con đường không hề rộng này —— cho dù có chết, ít ra cũng đã lôi được thủ phạm theo, không tính là thua.

Con đường này không rộng, khi Lâm Dũng ngoặt xe, xe liền chặn ngang trên đường, cần phải đánh lái một chút nữa mới quay đầu lại được. Mà lúc này, Chương Thiên Hạnh đã chạy tới. Hắn nếu quả thật muốn giết người, liền có thể lấy đầu xe mình tông ngang thân xe họ, va chạm kiểu đó nhất định xe của Phùng Xuân sẽ tổn hại nghiêm trọng hơn.

Nhưng hắn không làm.

Tên điên này cư nhiên ngừng lại, cách đó không xa nhìn họ, khi bọn Phùng Xuân quay đầu, còn có thể nhìn thấy miệng hắn treo một nụ cười châm chọc, khinh thường, còn có miệt thị, hắn cứ nhìn Phùng Xuân như vậy, dường như chắc chắn Phùng Xuân không dám tông hắn.

Dù sao đi nữa, hắn là con trai một của Chương gia, Phùng Xuân bất quá là một tên minh tinh quèn mà thôi.

Đây có lẽ là cảm ứng tâm linh nhờ vào một chút huyết thống ít ỏi giữa bọn họ, cho dù cách hai lớp cửa sổ xe, cách cự ly mười mấy mét, cậu cũng có thể cảm nhận rõ ràng thấy suy nghĩ của Chương Thiên Hạnh.

Ngạo mạn kiểu này, mới là nguyên nhân tìm đường chết đây.

Phùng Xuân không chút do dự bảo Lâm Dũng, “Tăng tốc, đâm hắn.”

Năm giây tăng đến cả trăm cây số giờ, gần như khiến chiếc xe chớp mắt đã lao đi, Phùng Xuân chăm chú nhìn Chương Thiên Hạnh đối diện, vẻ mặt của hắn từ khinh thường biến thành hoảng hốt, sau đó luống cuống tay chân dời xe, gần như lập tức bất lực, sau cùng trưng ra bộ dáng hoàn toàn tuyệt vọng, Phùng Xuân nghe hắn lớn tiếng hét, “Không!”

Thanh âm kia bén nhọn đâm vào tai, Phùng Xuân nghe tới lại cảm thấy tuyệt vời vô cùng.

Đến giây cuối cùng, Chương Thiên Hạnh đã che mắt lại, Lâm Dũng như theo dự tính đạp phanh lại, xe đang giảm tốc liền tông vào, một tiếng rầm thật to.

Túi hơi nháy mắt bung ra, che mất người trong xe, Phùng Xuân lại cảm thấy mình không sao cả, cậu gọi một tiếng, "Anh?"

Hồi lâu mới nghe Lâm Dũng xuýt xoa một tiếng, sau đó mắng, "Má, bể đầu, không sao không sao."

Xuống xe mới phát hiện, Lâm Dũng đã đánh bên xe y đập thẳng vào chỗ ngồi của Chương Thiên Hạnh, chẳng trách cậu không bị gì cả. Phùng Xuân muốn cảm ơn, Lâm Dũng lại che đầu khoát khoát tay, "Anh nghĩ thế này, chỉ lôi theo được một tên vẫn là chưa đủ, không bằng anh nắm đầu một thằng theo trước, em có đầu óc hơn, xử nốt đám còn lại sau vậy."

Y đến bên chỗ Chương Thiên Hạnh nhìn một chút còn nói, "Nhưng rồi anh lại nghĩ, anh đi một mình thì quá cô đơn đi, cha mẹ cũng sẽ không đồng ý, chi bằng ở lại với em, cũng có người trợ giúp."

Y nói xong không đợi Phùng Xuân đáp lại, nhìn sang Chương Thiên Hạnh, "Bị thương như cũng chẳng phải chuyện lớn gì, xử lý thế nào đây?"

Phùng Xuân bị Lâm Dũng nói đến trong lòng nóng hừng hực, lại không nói ra bản thân mình vốn cũng định kêu giảm tốc xe rồi, cậu chỉ là muốn bức bách Chương Thiên Hạnh mà thôi, đồng thời tặng cho Chương Thiên Ái một chút cổ vũ.

Nhanh chóng gọi 120, thuận tiện báo cho Dương Đông, Dương Đông trái lại còn tới rất nhanh, bọn Phùng Xuân đến bệnh viện, anh đã chờ sẵn ở đó. Chương Thiên Hạnh được mang đi trước —— đầu không bị thương, nhưng xương sườn của hắn dường như bị gãy, người cũng tỉnh táo lại, đau đến rên hừ hừ. Sau đó mới tới Lâm Dũng, y chỉ bị thương ở đầu, chờ Phùng Xuân xuống tới, Dương Đông đã đợi tới sốt ruột, vừa thấy cậu đã kéo người qua, hỏi han, "Bị thương không? Chuyện gì xảy ra?"

Nhìn Lâm Dũng nhanh chóng được băng bó, Phùng Xuân yên tâm, mới nói hết mọi chuyện. Về phần vì sao quay đầu lại tông xe, Phùng Xuân giải thích rất đơn giản, "Giận quá."

Cậu chơi xấu, Dương Đông sao mà không biết được? Anh nhìn chằm chằm Phùng Xuân, thấy Phùng Xuân đã hơi chột dạ, cúi đầu, lúc này mới thở dài, "Xuân Nhi, em và Chương gia có thù oán, em chưa nói thật đi."

Phùng Xuân trái lại rất thản nhiên, Dương Đông là người thông minh, ngay từ đầu cậu đã biết mình lừa không nổi anh, nhưng phải giải thích thế nào, cậu kỳ thật vẫn chưa nghĩ ra. Nói hay không nói ra thân phận thật của mình, chuyện này cậu vẫn luôn đắn đo mãi, nhưng mỗi lần muốn mở miệng, chung quy luôn có vài điểm khiến cậu không yên lòng, lại vẫn tiếp tục giấu diếm.

Cũng may Dương Đông không ép cậu, người đàn ông này dùng bàn tay to rộng ôm lấy bờ vai cậu, cực kì khoan dung, "Chuyện về Chương gia anh sẽ xử lý, em suy nghĩ xong xuôi rồi nói cho anh biết, anh chờ."

Dương Đông nói xong lại dặn, "Anh đi xử lý, gần đến lập đông rồi, anh muốn ăn sủi cảo, em làm cho anh ăn đi." Anh nói rồi vỗ vỗ mặt Phùng Xuân, rời đi. Phùng Xuân một mình đứng trong hành lang, suy nghĩ

một lát, lại cười, hôm nay không biết thế nào ấy, Lâm Dũng và Dương Đông hai người này so với cục cưng còn ấm áp hơn, tim cậu chưa từng bị ủ nóng đến thế bao giờ.

Lâm Dũng bị thương không nặng, Phùng Xuân đeo khẩu trang đi qua gặp y, không quá nửa tiếng đồng hồ đã xử lý xong, dùng cách nói của Dương Đông là, bọn họ không nên ở đây lâu, chuyện này anh cũng không cho tiết lộ ra tên của Phùng Xuân, thật ra chuyện Chương Thiên Ái hít ma túy và Chương Thiên Hạnh bị thương đều có liên quan tới cậu, anh sợ vợ chồng Chương Kiến Quốc hận Phùng Xuân, quay sang đối phó cậu.

Đến lúc đó thì không đơn giản chỉ cần đề phòng Chương Thiên Hạnh thôi đâu.

Lâm Dũng băng bó xong, dẫn theo Phùng Xuân xuống bãi xe, thấy Dương Đông đưa xe mới tới, chuẩn bị đưa cậu về phim trường —— cậu chỉ xin nghỉ có nửa ngày.

Chỉ là không ngờ còn đụng phải người quen, Từ Manh Manh dẫn theo trợ lý vội vội vàng vàng xuống xe, vừa lúc tình cờ gặp bọn họ. Vừa gặp hai bên cũng khá kinh ngạc, Từ Manh Manh hỏi, "Phùng Xuân? Cậu sao lại ở đây? Không phải có chuyện xin nghỉ sao?"

Phùng Xuân không biết Dương Đông nói thế nào, chỉ có thể giải thích qua loa, "Em đi thăm Thiên Ái, Lâm Dũng lấy xe Dương Đông đón em, Chương Thiên Hạnh thấy được, đụng phải em. Bọn em va quẹt một chút, hắn bị thương."

Cậu hời hợt kể, nhưng đầu đuôi lại khiến Từ Manh Manh nhất thời biến sắc, cô gật đầu nói, "Các cậu không có việc gì là tốt rồi, chị lên trước."

Bước chân của cô dùng sức rất mạnh, giày cao gót đạp trên đất vang lên cộp cộp, hiển nhiên là giận dữ. Nhưng Phùng Xuân còn gọi cô lại, Từ Manh Manh quay phắt lại, mắt hơi đỏ nhìn Phùng Xuân, hỏi cậu, "Còn có chuyện gì sao?"

"Chị Manh Manh." Phùng Xuân ngượng ngùng nói, "Có thể đừng đề cập tới em không, Dương Đông đang giải quyết chuyện này, em sợ..."

Cậu không nói hết, Từ Manh Manh sao có thể không hiểu, gật đầu ngay, "Chị biết rồi, cậu yên tâm đi."

Phùng Xuân trực tiếp trở về phim trường, vì Từ Manh Manh xin nghỉ, phần diễn của cậu tăng không ít, công việc lu bù lên. Trái lại thì bên bệnh viện kia, Dương Đông bước vào phòng bệnh của Chương Thiên Hạnh. Nếu là trước kia, Chương Thiên Hạnh hận không thể nhào tới, nói cho người này biết mình oan ức bao nhiêu, nhưng bây giờ, hắn một mặt còn đang sợ hãi chưa hết, hơn nữa thân thể còn đau đớn, hơi uể oải không phấn chấn, mặt khác, hắn nghĩ tới Dương Đông vì ai mà đến, trong lòng tất nhiên không thoải mái.

Dương Đông cũng đi thẳng tới, trực tiếp nói với hắn, "Cha mẹ cậu sắp tới, nói thế nào tôi mặc kệ, không được nhắc đến Phùng Xuân."

Lời này khiến Chương Thiên Hạnh nhớ lại quá khứ, lần đầu Dương Đông biết thân phận của hắn, nói rằng, "Tôi mặc kệ cậu nói thế nào, nhà các cậu ức hiếp Thần Thần, tôi không thích cậu."

Khi anh che chở người ta, thực sự dốc hết lòng.

Nhưng cớ sao mỗi một lần kẻ bị gạt đi đều là hắn?

Xương sườn Chương Thiên Hạnh bị gãy, không thể ngồi dậy, hắn vươn cổ, rống lên với Dương Đông, "Anh sợ cha tôi giết nó chứ gì, tôi cho anh biết, tôi ước còn không được đây. Tại sao tôi không nói? Tôi phải nói cho cha tôi biết, là nó gài Thiên Ái đi hít ma túy, là nó tông tôi bị thương, nó là tai họa của Chương gia, nó còn sống thì anh em tôi mãi xui xẻo, anh biết tính tình cha tôi thế nào, ông ấy sẽ giết nó. Nhất định sẽ giết nó."

Hắn hung hăng uy hiếp Dương Đông, muốn Dương Đông thỏa hiệp.

Nhưng phản ứng Dương Đông luôn chỉ có một, anh cười lạnh hỏi cậu, "Thế có phải cũng đồng thời muốn cho cha mẹ cậu biết, cậu thích đàn ông, thích tôi, cũng dám nói cho Từ gia, cậu cưới Từ Manh Manh chẳng qua để kích thích tôi, cậu căn bản không có hứng thú với đàn bà? Cậu dám không?"

Ngoài cửa, chiếc túi trong tay Từ Manh Manh hạ xuống, nhưng cô lập tức vội vàng nắm chặt túi lại, có điều thân thể lại loạng choạng một chút, trợ lý phía sau đến đỡ cô, cô khoát khoát tay, "Không sao, gót giày cao quá, đứng có chút không vững."

Chỉ có cô biết, một khắc kia là ủy khuất lẫn tức giận đến mức độ nào, lời của Phùng Xuân khiến cô cảnh giác, nhưng cô vẫn luôn còn hi vọng, mà hôm nay, tất cả đều tan vỡ.

26. Đại Giang Lưu - Chương 26: Nhà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phùng Xuân mặc một chiếc tạp dề in hình gấu con không biết lấy đâu ra, đang khuấy khuấy cái nồi, nghe tiếng động, cậu quay đầu lại, dưới ánh đèn sáng ngời, nở một nụ cười thật xán lạn với anh, "Anh về rồi?"

~~Dương Đông đã nói là giữ lời, ít nhất Phùng Xuân bên này không cảm thấy một chút áp lực nào từ Chương gia, ngay cả Lâm Dũng vừa bị đập đầu, cũng hiếm thấy lại nghĩ, Dương Đông quả thật là lựa chọn tốt.

Nhất là khi y ngồi trong phim trường, nhìn em trai mình đóng vai công tử, vai đại hiệp, phong thái tuấn tú, cách đó không xa còn có fan hâm mộ không biết làm sao mò tới được đang ríu rít hưng phấn, mà em trai y chỉ có ngoài mặt là thoải mái nổi bật, bên trong lại ôm thù hận hừng hực như lửa.

Cuộc sống như thế thực sự không hay ho, y có thể cảm nhận được, ngủ không ngon, mỗi một lần nhắm mắt đều nghe tiếng kêu la của Tráng Tráng, thấy được bóng dáng mẹ kế và cha mình, mà mở mắt ra, đối mặt với những người xung quanh, đều là tính toán tới lui, không được một giây an ổn mà sống trong thế giới

này. Nếu thật sự có người bầu bạn cùng y (*), vậy ngày đó y mà thật sự lôi Chương Thiên Hạnh theo chết chung, cũng không cảm thấy tiếc nuối.

(* Chỗ này trong bản raw chỉ gọi là 'hắn', ta không rõ ý tác giả là chỉ Phùng Xuân hay Lâm Dũng. Nếu chỉ Phùng Xuân, thì cả câu có thể hiểu là 'Nếu Phùng Xuân có người bầu bạn, Lâm Dũng tình nguyện lôi Chương Thiên Hạnh chết chung'. Nếu chỉ Lâm Dũng, cả câu có thể hiểu 'Nếu lúc đó Lâm Dũng có người khác bầu bạn ngoài Phùng Xuân, thì anh ta tình nguyện kéo Chương Thiên Hạnh chết chung'. Nói chung theo ta cách hiểu nào cũng hợp lý, ở đây ta dùng cách thứ 2 nha)

Phần diễn này của Phùng Xuân mau chóng xong xuôi. Lúc vừa bắt đầu, Ninh Viễn Tranh vốn muốn làm khó cậu, cái này không được, cái kia liên tục xảy ra vấn đề, khiến Phùng Xuân NG. Phùng Xuân cũng không thèm để ý, cứ mặc hắn, nhưng kéo dài mãi, chuyện này xảy ra hậu quả hắn tự chịu. Hắn muốn lấy Phùng Xuân ra trút giận, nhưng cái danh chúa NG của hắn lại càng thêm vang xa.

Hắn đã quên, hắn chính là kẻ đã từng đắc tội với đạo diễn.

Hơn nữa, trời càng ngày càng lạnh, Phùng Xuân chịu được, hắn cũng chịu không nổi, sau đó đành thu tay.

Phần diễn này của Phùng Xuân kết thúc, cả ngày không có chuyện gì làm, Từ Manh Manh đêm qua đã trở về, Phùng Xuân để biểu đạt sự quan tâm với tư cách bạn trai của Chương Thiên Ái, qua hỏi thăm, nghe nói Chương Thiên Hạnh đã được đưa về nhà, ngoại trừ gãy xương thì không có việc gì, vốn là sớm có thể xuất viện, nhưng vợ chồng Chương gia không yên lòng, lúc này mới ở lại thêm vài ngày. Chỉ là tính khí Chương Thiên Hạnh không tốt lắm, bất luận vợ chồng Chương gia hỏi thế nào, tại sao phải tông vào xe Dương Đông, hắn cũng không chịu nói.

Khi Từ Manh Manh nói chuyện này, giọng điệu có chút lạnh nhạt, không còn một chút ngọt ngào như khi vừa mới đính hôn.

Phùng Xuân trái lại cũng chẳng thấy đây là bạc đãi cô, cậu thấy, cứ cách cái tên súc sinh Chương Thiên Hạnh đó càng xa càng tốt, Từ Manh Manh làm người không tệ, xứng đáng tìm được người tốt hơn.

Lên tiếng chào Từ Manh Manh và Đồ Mi, cậu liền dẫn bọn Lâm Dũng và Lưu Bắc về lại khách sạn. Hôm nay là lập đông, mấy hôm trước trong bệnh viện Dương Đông bảo muốn ăn sủi cảo, Phùng Xuân chỉ có thể chiều theo, chẳng qua có một điểm, lần này không phải qua nhà cậu, mà qua nhà Dương Đông.

Từ Manh Manh cũng không tệ, mặc dù tinh thần có hơi thấp, nghe bắt chuyện cũng đáp lại một tiếng, nhưng còn Đồ Mi, từ ngay ngày đầu tiên vào đoàn đã tránh né Phùng Xuân, ngay cả khi diễn cảnh đối thủ với cậu cũng trưng ra bộ dạng sợ sệt. Phùng Xuân lúc đầu không hiểu, sau lại nghĩ đến chuyện Chương Thiên Ái hít ma túy, liền bình thản như thường. Lần này cũng vậy, Phùng Xuân lên tiếng chào cô, Đồ Mi suýt nữa phun luôn đồ uống trong miệng ra ngoài, sau đó còn chưa lau miệng đã vội vàng khoát tay với Phùng Xuân.

Phùng Xuân cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể vẫy vẫy tay đi, cậu sợ cậu mà không đi, thể nào cũng dọa cô gái này xảy ra chuyện.

Lâm Dũng chở Phùng Xuân đi, Phùng Xuân cũng không quen thuộc nhà cũ của Dương gia. Vì bọn Lưu Bắc đều ngồi trên xe của Phùng Xuân chạy theo phía sau, bây giờ trên xe chỉ có hai người bọn họ, nên giải thích cũng cặn kẽ, "Nhà cũ của Dương gia chỉ có Dương phu nhân ở đó, Dương Đông gần như rất ít trở lại. Tình cảm giữa hai mẹ con họ rất kém."

Lúc Lâm Dũng vừa điều tra được tin tức này, đã từng tụng mãi bên tai Phùng Xuân. Dương phu nhân ngay lúc cha của Dương Đông bị bại liệt, đã ngoại tình. Chuyện này khiến cho Dương Đông lúc đó đang một lòng muốn chống đỡ cái nhà này, nhất thời thất vọng đến cùng cực với mẹ mình, hai mẹ con sừng sộ với nhau, khoảng thời gian gay gắt nhất, Dương Đông ngay cả một tiếng 'mẹ' cũng không gọi.

Nhưng trong trí nhớ của Phùng Xuân, Phí Tuyết mẹ của Dương Đông là một người phụ nữ cực kì yêu chồng mình. Bà cũng là một người đảm đang, gần như lúc nào cũng vây quanh ông chồng, một lòng đều dâng hết cho chồng mình, buổi trưa còn đi đưa cơm, Chương Kiến Quốc còn nhận xét về chuyện này, "Một chút cũng không bớt lo, bên ngoài bao nhiêu chuyện, mỗi ngày cứ dính sát với cô ấy, ăn không khí chắc? Cũng chỉ có Vĩ Bân mới chịu đựng được."

Cậu khi đó thân thiết với Dương Đông đến mức hận không thể mỗi ngày đều đu trên lưng hắn kết thành một khối, khi vừa gặp anh đã méc chuyện này, dùng lời mẹ cậu nói, chính là mách lẻo. Nhưng Dương Đông chẳng hề tức giận một chút nào, khóe miệng anh cong lên, hừ hừ, "Ba em đó là ghen tỵ."

Nhưng lúc Dương Vĩ Bân phát bệnh cũng chỉ năm năm sau khi cậu rời đi, thời gian ngắn như vậy mà người đã thay đổi?

Phùng Xuân không biết nên nói là có nguyên nhân khác, hay là nên cho rằng, tính tình con người chính là như thế.

Dương Đông không ở nhà cũ, tất nhiên xe sẽ không lái về chỗ đó, mà dừng tại một siêu thị để mua nguyên liệu nấu ăn, lại chạy tới một khu nhà chung cư rất nổi danh ở trung tâm thành phố, Dương Đông có một căn hộ ở đây, nơi này rất gần Đại Dương Quốc Tế, anh thường ở chỗ này.

Dương Đông không có nhà, bảo là chiều nay có cuộc họp, phải xử lý cho xong mới về được, Lâm Dũng liền trực tiếp mở cửa cho cậu. Không có chủ nhân ở, Phùng Xuân rất thoải mái quan sát căn hộ này.

Lạnh.

Trắng đen xám phối với nhau, cho dù căn phòng này có hệ thống sưởi tốt, nhưng đi vào, Phùng Xuân vẫn cảm thấy lạnh.

Chỗ nào cũng cứng nhắc, chỗ nào cũng lạnh như băng, không có hoa, không có gối ôm, ngay cả sofa cũng là dạng hình chữ nhật truyền thống, không phải loại đệm lông mềm có thể vùi người vào trong.

Vào nhà bếp cũng y hệt, tường ốp đá cẩm thạch đen, dụng cụ nấu ăn lóe ánh kim loại, bồn khử trùng và bồn rửa chén, còn có một cái tủ lạnh màu trắng hai cửa thật lớn, trên mặt bàn sạch sẽ không đặt bất cứ thứ gì, ngay cả dụng cụ cắt gọt cũng không có, lạnh như hầm băng. (Có cảm giác đang chui vào phòng pháp y của Công Tôn bên SCI ==")

Phùng Xuân quay đầu hỏi, "Anh ấy có dao không?"

Lâm Dũng gật đầu, "Có, anh ta nói mới mua nguyên bộ."

Vừa nói, y vừa cúi đầu mở tủ chén, Phùng Xuân cúi đầu nhìn theo, bên trong sắp xếp rất nhiều, quả thực đầy đủ, có cái dính nhãn hiệu còn chưa bóc ra nữa. Cậu thuận tay mở tủ lạnh, ngoại trừ bia chính là sữa tươi, Phùng Xuân không biết thế nào, tự nhiên tức giận, người này thường ngày tự chăm sóc bản thân kiểu này hả? (Vâng, bản tính nhân thê của ẻm đã trỗi dậy =]]])

Ôm một bụng bực bội, Phùng Xuân sai bảo Lâm Dũng sắp xếp mấy món đồ làm bếp, cậu rửa sạch thịt, cắt thịt với hành và gừng thành miếng, đưa cho Lâm Dũng băm làm nhân bánh.

Bản thân cậu thì trước tiên tìm một cái chậu lớn, cho bột mì vào. Vỏ sủi cảo chú trọng phải dai bền, phương pháp làm chỉ có hai cái, một là hòa bột xong phải ủ một hồi, một cách khác lại đơn giản hơn, là phương pháp đặc biệt của Phùng Xuân —— lúc trộn bột thì đập thêm một quả trứng gà vào, cho thêm một muỗng cà phê muối, vỏ bánh làm ra không những mềm còn có độ đàn hồi, hoàn toàn không dễ bị rách.

Bột mì bỏ nửa chậu, tay trái cầm chén nước, tay phải cầm chiếc đũa, nước được rót từ từ xuống, đũa khuấy đều theo chiều kim đồng hồ, đợi khi bột trong chậu đã tơi hết, Phùng Xuân lúc này mới dừng tay, rửa đũa sạch sẽ để sang bên, bắt tay vào làm.

Phùng Xuân thích dùng tay phải trộn bột, tay trái ôm chậu, bàn tay trắng bóc nhào đi nhào lại trong chậu, đống bột tơi tơi rời rạc không biết thế nào lại chậm rãi thành một khối trơn bóng. Mỗi lần thế này, Lâm Dũng đều không nhịn được mà nhìn đến ngẩn ngơ, y nhớ tới cha mẹ cũng không nhìn thấy được những ngày đó, Tráng Tráng quấy muốn ăn sủi cảo, Phùng Xuân chính là cứ từ từ mày mò học như thế, từ một đống bột sền sệt trở thành một khối trơn bóng, y thấy hệt như phép thuật.

Bột nhào tốt rồi, nhân thịt Lâm Dũng làm cũng đã xong. Nhân thịt là quan trọng nhất, gia vị của Phùng Xuân cũng đơn giản, nước tương với dầu đậu nành là nguyên liệu cơ bản nhất, còn lại là bột ngũ vị hương chính cậu pha chế cho vào hai muỗng, cuối cùng để thịt mềm ra, lại đập thêm một quả trứng gà vào, để Lâm Dũng khuấy theo chiều kim đồng hồ, thế là xong.

Về phần gói sủi cảo, hai người bọn họ lại phối hợp ăn ý —— cho dù đã nhiều năm không cùng làm. Lâm Dũng cán vỏ, Phùng Xuân gói, một miếng vỏ nhỏ hơn lòng bàn tay một chút, đặt nhân thịt đã ướp thơm ngào ngạt lên, hai tay dùng sức bóp bóp, thế là được một miếng nguyên bảo (**), với trình độ đạt tới thượng thừa như Phùng Xuân, xếp thành một hàng, mập mũm mĩm, muốn bao nhiêu đáng yêu là có bấy nhiêu.

(**Nguyên bảo: thoi vàng – ý chỉ miếng sủi cảo được gói theo hình thoi vàng)

Đến khi Dương Đông xong một ngày họp, mệt mỏi mở cửa vào nhà, liền thấy đèn khắp nhà đều bật, sáng nhất là ở nhà bếp, Phùng Xuân mặc một chiếc tạp dề in hình gấu con không biết lấy đâu ra, đang khuấy khuấy cái nồi, nghe tiếng động, cậu quay đầu lại, dưới ánh đèn sáng ngời, nở một nụ cười thật xán lạn với anh, "Anh về rồi?"

Sủi cảo trong nồi bốc hơi nước, khiến nơi này ấm áp như một gia đình.

Ngày Đông chí, cũng là ngày Chương Thiên Ái ra trại, vợ chồng Chương Kiến Quốc đi đón con gái.

Ba ngày sau khi chuyện xảy ra, ngay cả phóng viên cũng ùa tới phỏng vấn Tần San San, nhà bọn họ vẫn không gặp được Chương Thiên Ái. Chương Kiến Quốc không phải không cố gắng, ở phòng làm việc của cục trưởng ông ta đã trực tiếp đập bàn quăng vỡ tách, cục trưởng lúc này mới nói thật, không phải hắn không muốn, là phía trên không cho.

Động tác hắn lúc đó là chỉ chỉ lên trời, cái trời này cao cỡ nào, hắn chưa nói, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Lúc đó Chương Kiến Quốc còn muốn hỏi lại, là ai? Đáng tiếc cái tên cục trưởng trước đây còn xưng anh xưng em với ông ta, bây giờ lại không chịu nói nhiều thêm một câu.

Cho đến tận lúc này, chuyện xảy ra đã bảy ngày, bọn họ cũng không chưa từng gặp được Chương Thiên Ái.

Chín giờ, cánh cổng sắt của trại tạm giam mở ra, Chương Thiên Ái rốt cuộc ra ngoài. Cô vẫn mặc bộ quần áo lần trước đi vào, một chiếc quần dài chấm đất, khi đó cô ta trang điểm đậm, bộ dạng yểu điệu, còn bây giờ, vẻ mặt cô tiều tụy, trống rỗng, chỉ như một người tròng tạm quần áo vào.

Cô dừng chân tại cổng, đầu tiên chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó mới quay đầu nhìn cha mẹ đang chờ một bên, cô ta dùng đủ hai mươi giây, mới phản ứng được người trước mặt là ai, lúc này, chiếc mặt nạ trống rỗng của cô mới nứt vỡ, lộ ra bộ dạng thật. Cô ta gào khóc nhào tới, kêu, "Mẹ, mẹ!"

Chương Thiên Ái thường ngang ngược, kiểu cách, là một cô công chúa bị nhà bọn họ nuôi ra, cô ta có bao giờ từng chật vật đến thế này? Mẹ cô ta Chu Hải Quyên khi đó rơi nước mắt, không để ý hình tượng ôm cô khóc rống, ngay cả một người như cha cô ta, mắt cũng ươn ướt.

Dọc đường, Chương Thiên Ái khóc xong liền chui vào trong lòng mẹ mình, không nói tiếng nào, chỉ hỏi một câu, "Anh con đâu?" Biết hắn bị thương, cô liền ngậm miệng.

Đến khi về nhà, vú Liễu đã nấu xong một bàn thức ăn, Chương Thiên Ái lại không có hứng ăn, cũng không đi thăm anh trai mình, mà chỉ ầm ĩ muốn tắm, Chu Hải Quyên nghĩ thế sẽ rửa xui xẻo đi, cũng đồng ý. Chỉ là đợi trái đợi phải, cô ta lại chui trong phòng tắm tới hai tiếng, cơm nước nguội lạnh, Chu Hải Quyên chỉ còn cách lên lầu gọi cô.

Chương Thiên Ái lúc này còn trong phòng tắm, nước vẫn đang chảy ào ào, Chu Hải Quyên thử gõ cửa một cái, "Thiên Ái, Thiên Ái, con tắm xong chưa?" Trả lời bà ta là một tiếng 'rầm', dường như có thứ gì rớt xuống đất, khiến Chu Hải Quyên càng hoảng sợ, không dám chần chờ nữa, trực tiếp vặn mở cửa vọt vào.

Vừa vào bà ta liền sững sờ tại chỗ, con gái bảo bối Chương Thiên Ái của bà ta đang ngồi trên nền gạch lạnh lẽo, vẻ mặt khó chịu. Bà ta lập tức nhào tới, ôm Chương Thiên Ái vào lòng, hỏi cô, "Thiên Ái, con khó chịu ở đâu," Sau đó kêu to, "Kiến quốc, tới đây mau, Thiên Ái đây là thế nào?"

Bà chộp chiếc khăn tắm bên cạnh trùm lên cho Chương Thiên Ái, đang định đỡ cô ra ngoài, Chương Thiên Ái lúc này lại ghì người lại, kéo lấy cánh tay bà ta, Chu Hải Quyên nói, "Mẹ đi gọi bác sĩ, Thiên Ái, không có chuyện gì, mẹ ở đây, không ai dám khi dễ con." Nhưng kèm theo đau đớn trên cánh tay, chính là lời cầu xin của Chương Thiên Ái, "Mẹ, con đau quá, cả người con đều đau, con nhịn không được, mẹ, cho con hít một chút, cho con hít một chút."

Chu Hải Quyên gần như theo bản năng hất Chương Thiên Ái ra, bà ta gần như không tin vào tai mình được nữa, con gái của bà lại đòi ma túy. Mà Chương Thiên Ái mười ngày nay vì lên cơn nghiện chưa từng ăn ngon uống tốt được, cô ta trực tiếp bị hất xuống bồn tắm, ngã rầm một cái.

Chu Hải Quyên bị dọa giật mình, vội vã đau lòng đến xem cô, lại thấy cô ta đứng lên, lảo đảo chệnh choạng, đưa tay đỡ lưng, cầu xin bà ta, "Mẹ, con khó chịu quá, cho con một chút thôi. Một chút là được."

Chu Hải Quyên chỉ cảm thấy tâm thần đều bị thiêu rụi, trực tiếp chạy đến ôm lấy Chương Thiên Ái đấm ngực giậm chân khóc, "Tôi đã tạo nghiệt gì thế này." Còn Chương Kiến Quốc vội vã chạy tới, lại xông lên trước, vung tay tát một bạt tai vào mặt Chương Thiên Ái.

Một cái tát chát chúa, vang dội lại thanh thúy.

Chương Thiên Ái lảo đảo ngẩng đầu lên, vừa mới đối diện Chương Kiến Quốc, từ đôi mắt đầy phẫn nộ kia, cô ta đột nhiên nghĩ đến lời Phùng Xuân nói, "Cho dù chuyện em hít ma túy là do Chương Thiên Hạnh làm, em đoán bọn họ sẽ trừng phạt hắn sao?"

Editor nhảm vài cáiThật ra tên chương này chỉ đơn giản có một chữ thôi nhưng cá nhân ta thấy rất hay. Một từ "nhà" nó khắc họa được rõ nét sự tương phản giữa hai bên gia đình. "Nhà" của Dương Đông là cảm giác về lại với sự ấm cúng của gia đình mà anh đã đánh mất từ lâu, nó cho anh cả tình yêu lẫn ấm áp, nhất là sau một ngày làm việc mệt mỏi trở về trong căn nhà đã có người thương đợi sẵn. "Nhà" của Chương gia thì lại như một khái niệm đầy trào phúng. Cái gia đình bọn họ đã xuất hiện mầm mống tai hại, khi đứa con trong nhà đã bắt đầu nghiện ngập. Đó là một gia đình con cái hại nhau, cha mẹ tàn nhẫn, thiên vị… Nói tóm lại là một cái "nhà" đã dần dần mục nát từ bên trong. Cho nên ta thật sự rất là tâm dắc cái từ "nhà" này.Cả Phùng Xuân lẫn Tóm được kim chủ đều sắp tới đoạn cao trào rồi. Ban đầu ta định là tập trung cho Tóm được khi chủ trước, nhưng mà thấy Phùng Xuân cũng gần kề đoạn hay rồi nên giờ chẳng biết nên làm thế nào đây =)))Tặng mọi người vài món minh họaSủi cảo đủ loại này

Còn đây là loại sủi cảo gói theo hình nguyên bảo của em Xuân làm

27. Đại Giang Lưu - Chương 27: Quá Khứ

Một con đàn bà vì tiền cái gì cũng dám làm như thế, nói khó nghe, thậm chí đánh Chu Hải Quyên vỡ đầu, cũng là bình thường, có lẽ là tiền xài hết rồi, chạy đến lừa gạt tống tiền lại bị vạch trần, thẹn quá hoá giận.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương Thiên Ái ầm ĩ om sòm, e là mấy ngày nay ở trại tạm giam cô ta chưa từng có một lúc thoải mái, hai vợ chồng Chu Hải Quyên đặt cô lên giường, nhìn thấy ngay trên người cô ta mấy dấu bầm tím. Chu Hải Quyên vừa mặc quần áo cho cô vừa khóc, này hẳn là lúc lên cơn nghiện, va vào đâu đó.

Bọn họ đương nhiên không thể cho Chương Thiên Ái thứ đó, tuy là có thể giúp cô ta bớt đau đớn nhiều, Chương gia cũng đủ sức cung cấp, nhưng hậu quả thì sao?

Trong suy nghĩ của Chu Hải Quyên và Chương Kiến Quốc, trên đời này không có ai ưu tú hơn con gái mình, bọn họ sao có thể mặc cho thứ này hủy hoại Chương Thiên Ái được?

Mặc quần áo tử tế cho Chương Thiên Ái rồi, Chương Kiến Quốc liền gọi ngay bác sĩ đã chờ sẵn tới, ông ta
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

nghĩ một chút lại lo lắng, sợ Chương Thiên Ái ầm ĩ quá, cứ đi tới đi lui trong hành lang mãi, nhìn tới một căn phòng nằm cuối cùng phía nam, nơi đó hình như vẫn không dùng tới, cứ gọi trợ lý đi tìm thợ khóa, gia cố cửa lại một chút, chuẩn bị cho Chương Thiên Ái dời qua đó.

Vú Liễu bưng sữa nóng lên lầu, lại nghe thấy lời sai bảo của Chương Kiến Quốc, mặc dù biết là không nên, nhưng nghĩ một hồi vẫn nhịn không được mở miệng nói, "Lão gia, đó là phòng của Thần Thần, trong đó đều là đồ của cậu ấy."

Thần Thần, cái tên Chương Thần này, đã bao nhiêu năm không còn xuất hiện trong Chương gia. Lại còn căn phòng này, vú Liễu vừa nói, ký ức của Chương Kiến Quốc đột nhiên ùa về, đúng là phòng của Chương Thần, khi cậu còn bé trong nhà chỉ có ba người, đều ở tầng hai, căn phòng này là căn phòng hướng nam có cửa sổ lớn nhất, có cửa sổ sát đất hình bán nguyệt, cậu thích vô cùng, chỉ muốn mỗi cái phòng này. Những chuyện ấy đã quá xưa, ông ta gần như đã quên mất.

Vú Liễu nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên mặt ông ta, dường như đang nhớ lại, coi như yên tâm. Từ khi Chương Thần sinh ra thì bà tới nơi này, khi đó bà vừa sinh con, nhưng chồng bà ngoại tình ôm tiền chạy mất, bà không có công việc cũng không còn tiền bạc, là Đàm Xảo Vân cho bà chén cơm, thậm chí sau này quen rồi, Đàm Xảo Vân còn cho phép con gái bà dời vào ở chung.

Trong mắt bà Đàm Xảo Vân hiền lành là ân nhân của bà, chẳng cần biết người khác nói thế nào, bà vẫn tin tưởng câu nói của Đàm Xảo Vân khi xưa, "Thần Thần sao có thể không phải là con trai của Chương Kiến Quốc? Chỉ là anh ta không muốn tin mà thôi." Đáng tiếc, người tốt nhưng sao lại không được tốt số? Vú Liễu nghĩ tới Đàm Xảo Vân đã chết, trong lòng khó chịu không nhịn nổi, bà nhìn Chương Kiến Quốc cũng cảm thấy căm hận, lão đàn ông này quá hồ đồ, hệt như cái gia đình ma đeo quỷ ám của ông ta hiện tại, không phân rõ tốt xấu.

Nhưng trong đầu Chương Kiến Quốc, mình mới là kẻ phân rõ.

Ông ta vừa mới hồi tưởng trong nháy mắt, đã bị tiếng kêu khóc của Chương Thiên Ái kéo về, sau đó mặt không thay đổi phân phó, "Thu dọn hết đi, thứ gì vô dụng thì vứt, tiểu thư cần phòng, nhanh dọn ra hết."

Nói xong, ông ta đi thẳng về thư phòng, không phát hiện dáng vẻ mất mác của vú Liễu.

Đột nhiên nhớ tới người xưa, khiến Chương Kiến Quốc ngồi lặng trong thư phòng một lúc, mới nhận điện thoại của thư ký Trương Khuê gọi tới, "Tra được chưa?"

Thanh âm của Trương Khuê còn bình tĩnh, nhưng khó nén được phấn khởi, hiển nhiên là có tiến triển, hắn đè hơi thở của mình lại, chậm rãi nói, "Tra được, ông chủ, là Dương Đông."

Dương Đông? Cái tên này khiến Chương Kiến Quốc nảy sinh cảm giác 'Cư nhiên là nó, nhưng ngẫm lại, phải nên là nó thôi'. Mấy năm nay trên thương trường ông ta cũng số một số hai, cũng tạo được rất nhiều quan hệ tốt, một năm ông ta làm từ thiện lên tới hơn nghìn vạn, vô luận chính phủ hay một cá nhân, ai sẽ gây khó dễ cho ông ta chứ.

Cũng chỉ có một tên Dương Đông mà thôi.

Thù oán giữa bọn họ nói ra rất dài dòng. Năm đó Đàm Xảo Vân đã biến mất năm năm tới tìm ông ta, ông ta không muốn gặp, liền không về nhà, mặc cho Chu Hải Quyên xử lý, hai người cãi nhau kịch liệt trong sân nhà, lý do cụ thể sau này ông ta có hỏi Chu Hải Quyên, có lẽ là do quá không dễ nghe, bà ta không chịu nói.

Bất quá ông ta sống với Đàm Xảo Vân mười năm, người đàn bà kia ông ta hiểu rõ, cực kì rành giả vờ —— hôn nhân mười năm, ông ta vẫn cho rằng Đàm Xảo Vân là một người thành thật, nhưng chính cái người thành thật này, dĩ nhiên vẫn còn vương vấn với bạn trai cũ vốn là thanh mai trúc mã, còn có con với nhau, đội cái nón xanh to đùng cho ông ta. Ông ta thế mới biết, con đàn bà ấy dễ dàng chịu gả cho mình, không phải là yêu ông ta, mà là vì ông ta có tiền, có thể chữa bệnh cho cha mẹ bà ta.

Một con đàn bà vì tiền cái gì cũng dám làm như thế, nói khó nghe, thậm chí đánh Chu Hải Quyên vỡ đầu, cũng là bình thường, có lẽ là tiền xài hết rồi, chạy đến lừa gạt tống tiền lại bị vạch trần, thẹn quá hoá giận.

Người làm nhanh chóng tách hai người ra, Chu Hải Quyên gọi người đuổi bà ra ngoài, sau đó lại đi bệnh viện, cũng không nghĩ đây là chuyện lớn gì. Không nên là, chuyện này lại bị anh em Thiên Hạnh Thiên Ái nhìn thấy. Hai người bọn họ đều giống ông ta, tính tình ghét ác như thù, sao chịu trơ mắt nhìn mẹ mình bị người ta đánh đập vũ nhục? Cả hai cũng còn nhỏ tuổi, không rõ được cái gì có thể cái gì không thể làm, Thiên Hạnh dĩ nhiên lái xe đuổi theo, kết quả là xảy ra chuyện.

Người chết là vợ trước cùng người chồng hiện tại của bà, người lái xe là con trai ông ta Chương Thiên Hạnh, ngồi ở ghế phó lái là con gái ông ta Chương Thiên Ái. Hiện trường đẫm một vùng máu đỏ, vô cùng thê thảm, cho dù là ông ta, khi chạy đến nhìn thấy, chân cũng mềm nhũn.

Nhưng nhất định phải ém nhẹm hết xuống. Con trai cùng con gái ông ta, dựa vào đâu lại phải trả giá đắt vì Đàm Xảo Vân? Chúng nó còn nhỏ như thế, chúng nó chỉ là trẻ con.

Tai nạn nghiêm trọng như thế, muốn ém xuống tức là phải âm thầm giao dịch. Ông ta bỏ ra số tiền không thể tưởng tượng nổi, lại còn liên tục bị uy hiếp. Thậm chí trong đoạn thời gian đó, ông ta thu vào còn không bằng chi ra, ngay cả công ty cũng không thể tiếp tục được nữa, gần như đã cùng đường. Đúng lúc này, Dương Vĩ Bân bại liệt, Đại Dương Quốc Tế to lớn, như một khối bánh vừa ra lò vô cùng mê người, lại chỉ có một mình Dương Đông trông nom.

Nó mới mười tám tuổi, hơn nữa nó cũng không biết đề phòng.

Thương trường còn không nể cha con, huống chi bọn họ chẳng qua là cha con nuôi. Chương thị đang sớm chiều nguy nan, ông ta duỗi tay về Đại Dương Quốc Tế.

Ông ta thật sự đang bị lửa sém lông mày, ông ta cũng cho rằng, Dương Đông mười tám tuổi vĩnh viễn không đủ khả năng chạy thoát khỏi lòng bàn tay mình, nhưng hôm nay mười năm đã qua, hết thảy đều đảo lộn. Một Dương Đông trước đây yếu ớt như gà con cư nhiên chật vật vẫn chống giữ được, khi ông ta còn chưa biết gì đã triệt để lấy lại Đại Dương Quốc Tế, hơn thế nó còn biết nhẫn nại, nó hiển nhiên sớm đã đủ

thực lực như vậy, lại chờ cho đến bây giờ mới lần đầu giơ vuốt sắc về phía ông ta.

Nó muốn trả thù? Trả về trên thân con gái ông ta ư? Là nó tìm người gây chuyện?

Thế này khiến Chương Kiến Quốc đứng ngồi không yên. Gần đây chuyện xui xẻo thực sự nhiều lắm, ông ta nghĩ một chút, phân phó cho thư ký, "Liên hệ Dương Đông cho tôi, tôi muốn gặp nó."

~~~~~~~~~~~~~~

Cách ăn uống của Phùng Xuân rất đơn giản, ăn sủi cảo chính là ăn sủi cảo, ngoại trừ tương dấm tỏi ớt tiêu dầu, những thứ khác không hề chuẩn bị, trên bàn bày ba đĩa to đầy sủi cảo bốc khói nghi ngút, Dương Đông đời này e là rất hiếm khi ăn cơm canh đơn giản đến thế này.

Phùng Xuân còn nhớ rõ khi cả hai còn bé, Phí Tuyết cũng chính là mẹ của Dương Đông, cùng mẹ mình Đàm Xảo Vân đều rất đảm đang, bàn cơm ở nhà Dương Đông luôn rất đa dạng, nếu không làm sao anh có thể sở hữu vóc người cao hơn hầu hết người khác được?

Bất quá, Dương Đông lại ăn đến vui vẻ, trên bàn ba đĩa sủi cảo chất thành núi, Phùng Xuân chỉ ăn một đĩa, còn lại hai đĩa đều vào bụng anh hết. Đến khi Phùng Xuân ăn no còn dư, anh cũng không ngại, thẳng tay nhét hết phần thừa vào bụng.

Nhìn thế này khiến Phùng Xuân nhớ lại lời mẹ mình dạy khi xưa, "Con trai con đứa mà kén ăn cái gì, con nhìn tay chân gầy teo của con kìa, gầy như que củi ấy, cánh tay Dương Đông còn to hơn con. Con trai phải ăn nhiều, con nhìn ông ngoại con đi, ăn nhiều, lớn lên mới cao như vậy được."

Khi đó Chương Kiến Quốc còn chê cười bà, "Thời đại gì rồi, nhà mình cũng đâu phải thiếu thốn gì, làm khổ mình chi chứ. Kén chọn mới tốt, kén chọn chứng tỏ chúng ta sống tốt, cứ để người ta đỏ mắt đi."

Mẹ cậu lúc ấy rất tức giận, bất quá cha cậu không nhìn ra, còn tiếp tục uống rượu dạy dỗ cậu, phải thế nào mới ra vẻ con trai nhà có tiền, chứ không phải đời thứ ba nhà công nhân.

Nếu là hiện tại, cậu có lẽ sẽ biết được đây là cái nhìn của cha mẹ mình bất hòa, thử nghĩ sẽ thấy cũng đúng, Chương Kiến Quốc từ nhỏ đã được gia đình cưng chiều như của quý, chưa từng ăn khổ chưa từng chịu tội, cả đời thuận buồm xuôi gió, ông ta là kẻ ăn cũng phải chọn hết đồ ngon, mà mẹ cậu Đàm Xảo Vân mặc dù là người thủ đô, nhưng ngày xưa túng thiếu, trong nhà chưa từng dư dả, tất nhiên rất khắc khe. Hai người bọn họ ngoại trừ xứng về tướng mạo, còn xứng chỗ nào nữa đâu?

Mà khi đó, cậu còn nhỏ, cậu chỉ biết cha mẹ mình luôn không vui vẻ nhiều. Ví dụ như cha cậu nghĩ mẹ cậu không biết sửa soạn, không để mặt mũi cho ông ta, tiền cũng không chịu xài, dẫn theo ra ngoài không nở mày nở mặt nổi. Mà mẹ cậu luôn cảm thấy cha cậu quá hoang phí quá ăn chơi, quá… khiến người ta không yên tâm.
~~~~~~~~~~~~~~

Cái kiểu ấy, cha cậu bị Chu Hải Quyên mê hoặc cũng là chuyện bình thường, đây chính là sinh viên mỹ thuật, tuổi còn trẻ vừa đẹp vừa biết ăn diện lại hiểu tình thú, lén lút vụng trộm khiến ông ta sung sướng, dẫn theo ra ngoài lại khiến ông ta ngẩng mặt được, cậu hiểu được tư tưởng bất đồng sẽ dẫn đến thất bại trong hôn nhân, nhưng không thể chấp nhận đây là nguyên nhân ông ta ngoại tình, là nguyên nhân ông ta để người bên ngoài gọi Chu Hải Quyên là chị dâu nhỏ, có đứa con riêng cùng tuổi cùng tháng với mình, càng không chấp nhận được loại hành động đã ly hôn còn muốn đuổi tận giết tuyệt.

Nghĩ tới đây, Phùng Xuân không nén nổi tức giận, cậu thậm chí nghĩ, vì mình là con trai của Chương Kiến Quốc, máu chảy trong người mình đều dơ bẩn, có cảm giác bực bội bi quan chán đời.

Mà đúng lúc này, Dương Đông rốt cuộc nuốt hết miếng sủi cảo cuối cùng, sờ sờ bụng mình, uống một hơi canh sủi cảo, hà một tiếng thoải mái, sau đó nói một câu khiến Phùng Xuân đổ mồ hôi lạnh, "Hương vị thật quen, giống hệt dì Đàm làm, sủi cảo của dì ấy ăn ngon nhất. Nhiều năm rồi anh chưa được ăn lại."

"A!" Phùng Xuân vừa mới thoát ra khỏi tâm trạng tự chán ghét chính mình, lại nghe được những lời này. Cậu gần như toát hết mồ hôi lạnh đáp một tiếng, cậu nghĩ bộ dáng này của mình nhất định là ngu cực kỳ, bằng không Dương Đông cũng sẽ không đột nhiên cười lên, còn vươn người qua thò tay qua gõ gõ mũi cậu một chút, cậu nghe người đàn ông này nói, "Em thế này đặc biệt đáng yêu."

Mặt của Phùng Xuân đùng một cái đỏ lừ, cậu dường như từ sau khi gặp lại Dương Đông, liền luôn thường có những lúc ngượng ngùng. Cậu định lùi lại tránh khỏi khoảnh khắc khiến mình đỏ mặt tim đập nhanh này, nhưng người đàn ông này dĩ nhiên lại cúi đầu, thịch một tiếng, thanh âm kia vô cùng khẽ, gần như không nghe được, nhưng cậu lại vẫn cứ nghe lọt vào tai, nổ cái ầm trong tai cậu, châm bùng trong đầu cậu một trận pháo hoa.

Cậu còn nghe người đàn ông ấy nói, "Anh thích."

Lúc edit cái đoạn hồi tưởng của ông Chương Kiến Quốc thì vì đó là những dòng suy nghĩ chủ quan của ổng cho nên cái nhìn về Đàm Xảo Vân hay Dương Đông sẽ không thể khách quan được, cho nên editor sử dụng những từ ngữ không mấy đẹp đẽ để nói về những nhân vật này mới thể hiện được thái độ của Chương Kiến Quốc nha. Tương tự, những câu tỏ thái độ ưu ái với Chương Thiên Ái, Chương Thiên Hạnh cũng vậy.

28. Đại Giang Lưu - Chương 28: Đóng Dấu

"Nói như thế ông không nuốt hết tâm huyết của bạn tốt, tôi còn phải cảm ơn ông?"

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Bị hôn rồi.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Đến khi Phùng Xuân phản ứng kịp lại hai tiếng 'thích em' mê chết người kia, Dương Đông đã tách ra.

Anh đang nhìn chằm chằm cậu, câu môi, mắt tỏa sáng, đầy thích thú nhìn cậu.

Thật giống như nhìn thấy một thứ bảo bối quý giá lắm.

Phùng Xuân biết Dương Đông thích mình, nhưng cậu cũng rõ người này lý trí cỡ nào, cậu cho rằng, loại thích này, hẳn là phải thăm dò một khoảng thời gian, sau đó mới kết luận được. Tựa như cậu vậy, từ trước đến nay chưa từng ngưng thăm dò.

Bọn họ dù sao đều là người ôm chuyện cũ trong lòng. Mà hễ đã là chuyện cũ, thì đã định trước sẽ bị thương tổn, cũng định trước sẽ thật lãnh đạm với thế giới này.

Nhưng hôm nay, anh cư nhiên hôn mình.

Cậu gần như có chút ngồi không yên, mặt nóng lên, mắt cũng không dám nhìn anh, trái tim lúc này mới bắt đầu đập thình thịch, cả chân tay cũng hơi luống cuống.

Quan trọng nhất là, trong lòng cũng nóng lên.

Cậu muốn trở lại như khi còn bé, gọi một tiếng, "Anh Dương Đông." Tựa như khi đó có thể toàn tâm toàn ý dựa vào anh, ghé sấp lên lưng anh.

Lúc này, điện thoại vang lên.

Bầu không khí nháy mắt bị phá tan.

Dương Đông lấy di động ra cau mày nhìn, cuối cùng nói với cậu, "Anh nhận điện thoại đã." Sau đó ấn nút trả lời. Không bị anh nhìn nữa, Phùng Xuân nhanh chóng thoát khỏi trạng thái nóng muốn bốc hơi này, chỉ còn cả thân mình vì kích động mà mướt mồ hôi. Cậu đứng lên, chậm rãi dọn dẹp tô chén trên bàn.

Cuộc nói chuyện của Dương Đông bên kia dường như cũng chẳng phải việc vui vẻ gì, lông mày anh vẫn nhíu mãi, nghe một hồi, Dương Đông mới lạnh nhạt nói, "Ông ta nói muốn gặp tôi?"

Bên kia hẳn là trả lời vâng, Dương Đông không chút do dự nói, "Tôi không rảnh. Mặt khác, nếu ông ta coi tôi là đối thủ cạnh tranh hoặc bạn hợp tác trong thương nghiệp, vậy hai bên ngang hàng, ông ta không nên bảo cậu gọi cho tôi. Nếu ông ta muốn lấy tư cách bạn bè thân quen để gặp, thế thì, bạn bè thân quen càng không nên nhờ người khác truyền lời. Mong ông ta học cách tôn trọng tôi."

Nói xong, Dương Đông ngắt máy. Anh vậy mà không hề giấu diếm một chút nào, quay đầu nhìn Phùng

Xuân, “Là Chương Kiến Quốc.”

Cái tên này khiến bầu không khí ban nãy còn sót lại chút ít lại tiêu tán mất sạch.

Phùng Xuân hỏi anh, “Ông ta đây là muốn gặp anh?”

“Phải.” Dương Đông giúp cậu cầm mấy chai tương dấm đem vào nhà bếp, “Có lẽ là phát hiện anh ra tay, muốn chất vấn anh.” Anh khinh thường cười khẩy, “Cũng chỉ có ông ta mới dám lẽ thẳng khí hùng xem hai bên còn là thế giao.”

“Ông ta sẽ không…” Phùng Xuân thật sự nghĩ Chương Kiến Quốc có thể làm nên trò trống gì đó, ông ta đủ ngoan độc.

“Không có việc gì.” Dương Đông hiểu ý trả lời, “Ông ta bây giờ chẳng qua là cái thùng rỗng, chỉ trưng được cái vẻ ngoài. Ông ta nếu thật làm được, thì tại sao con gái được thả ra rồi, mới có thể tra được tới chỗ anh đây. Nguy cơ của chính mình ông ta còn không phát hiện mà thôi.”

Bất quá, nếu nói đến việc này, Dương Đông lại không thể không nghi hoặc quan hệ giữa Phùng Xuân và Chương gia, anh nhịn không được lên tiếng, “Em và bọn họ?” Nhưng lại nghĩ không khí này không thích hợp nói loại chuyện đó, liền ngừng miệng, ngược lại quan tâm nói, “Ông ta tra ra anh, sẽ nhanh chóng tra được em. Lâm Dũng và hai vệ sĩ em vẫn phải dẫn theo. Mặt khác,” Anh suy nghĩ một chút, “Gần đây cứ ở trong đoàn phim đi, em muốn đi đâu nhớ nói cho y biết một tiếng, anh sẽ sắp xếp thêm người cho em.” Về thái độ làm người của Chương Kiến Quốc, anh nói có hơi không rõ ràng, “Thủ đoạn của ông ta thật sự là rất nham hiểm.”

Lời này nói xong, di động của Dương Đông lại vang lên giục giã, lúc này Phùng Xuân đứng khá gần Dương Đông, cậu cũng nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình —— Chương Kiến Quốc. Có lẽ là thư kí nói lại cho Chương Kiến Quốc, ông ta gọi lại.

Dương Đông thở dài, nói tiếng xin lỗi, cuối cùng vẫn ấn nghe, gọi một tiếng, “Chương đổng?”

“Thói tự đại của cậu hôm nay đúng là càng lúc càng lớn…” Thanh âm của Chương Kiến Quốc không nhỏ, Phùng Xuân nghe thấy được câu này. Cậu cũng không nghe nữa, mà lại mở vòi nước, đeo bao tay bắt đầu rửa chén, vừa máy móc làm việc, cậu vừa từ từ nghĩ, hai người này gặp mặt, rốt cuộc sẽ đẩy chuyện này lên tới mức độ nào? Chương Thiên Ái sẽ kéo Chương Thiên Hạnh lên tới mức độ nào? Còn có Từ Manh Manh, cũng sẽ nhanh đến giới hạn nhẫn nại thôi, không biết sẽ làm ra chuyện gì?

Chương Kiến Quốc hiển nhiên hết sức tức giận Dương Đông vô lễ —— cho dù ông ta vốn biết, Dương Đông đã giơ vuốt sắc về phía mình, căn bản không còn là một đứa trẻ không có chủ kiến trước mặt mình ngày xưa. Ông ta rống giận với Dương Đông, “Lông cánh cứng cáp rồi thì đến ta cậu cũng đám xoi mói?”

—— Phùng Xuân lại nghe thấy một câu như thế.

Bất quá câu này cũng đủ nói rõ sự tức giận của công ta. Dương Đông không cho ông ta mặt mũi vẫn là không cho, nhưng hai người phải gặp mặt là chuyện nhất định, nếu anh mà không chịu, mẹ anh Phí Tuyết hôm nay có thể tìm tới cửa.

Cho nên, bữa tối này cũng bất quá chỉ đơn giản là ăn bữa cơm mà thôi. Dọn dẹp xong, hai người liền mặc áo khoác đi xuống lầu, một trước một sau ra bãi xe. Đến khi Phùng Xuân đã ngồi vào xe, Lâm Dũng cũng đã khởi động máy, người này lại đột nhiên cúi người gõ vào cửa sổ. Phùng Xuân có hơi ngạc nhiên, ấn cửa sổ hạ xuống, lại thấy Dương Đông nghiêm túc hỏi, "Người hôn là anh, đúng không?"

Khóe miệng Phùng Xuân không nhịn được liền cong lên, người này bộ dạng nghiêm túc thế mà sao có thể nói chuyện ấu trĩ vậy, lại còn đáng yêu nữa, cậu liền xoay đầu qua chỗ khác cười cười, nhưng lại vẫn không kiềm được quay đầu lại, gật đầu nhìn anh, "Ừm, anh đóng dấu rồi đó."

Nơi Chương Kiến Quốc và Dương Đông hẹn gặp không ở đâu khác, chính là Chương gia.

Lúc Dương Đông đến, người làm đang quét dọn nhà cửa, một đống quần áo đồ chơi của trẻ con còn có vài vật nhỏ linh tinh nữa, đều bị bỏ vào rương ném tới một góc dưới cầu thang, chờ xe rác tới chở đi, vú Liễu thương tiếc nhìn mãi, luôn miệng lẩm bẩm tạo nghiệt tạo nghiệt, nhưng vẫn không dám tới cầm đi.

Chương Kiến Quốc đã dặn Dương Đông tới thì lên thư phòng gặp ông ta. Ban đầu Dương Đông cũng không để ý, mãi khi nhìn thấy bên trên có một cái áo khoác hải quân màu xanh da trời, cái áo này anh nhớ rõ, là của anh. Có một lần mẹ anh thu dọn đồ đạc, Chương Thần thấy được, cậu thích lắm, cũng chẳng chê cũ, cứ thế mặc về nhà. Đến tận khi hai người họ nghịch lửa cháy tay áo mới không mặc nữa.

Anh đi tới cầm chiếc áo lên, quả nhiên, trên tay áo bên trái có cái lỗ lớn. Chính là cái áo đó.

Xác định rõ, anh lại xốc xốc những thứ khác, đều là đồ của Chương Thần, liền hỏi một câu, "Đây đều muốn vứt?"

Vú Liễu liên tục gật đầu, nhìn anh đầy mong đợi, "Đều vứt, dọn phòng cho tiểu thư dùng."

Dương Đông hờ hững nhìn thoáng qua gian phòng quen thuộc kia, nói, "Cho tôi hết đi, tôi bảo người tới lấy."

Anh nói chuyện xong mới rẽ vào thư phòng của Chương Kiến Quốc, người nọ đã chờ anh, anh gọi một tiếng Chương đổng, tự mình tìm chỗ ngồi.

Chương Kiến Quốc nhìn anh như thế, trong bụng chẳng thoải mái gì mấy, ho khan một tiếng nói, "Gần đây Chương gia có chút không thuận lợi, Thiên Ái bị hại, hút phải heroin, ta tìm người đủ đường, lại bị hạn chế đủ chỗ, ta cứ tưởng đối thủ nào đó làm, ai biết tra một cái lại ra người quen, Dương Đông," Ông ta đột nhiên làm khó dễ, "Ta biết năm đó ta có chỗ không đúng, nhưng Thiên Ái vô tội, cậu xuống tay với nó, có phải quá bỉ ổi rồi không?"

Ông ta còn chưa nói hết, có lẽ là giận quá, đứng phắt đậy khỏi ghế, chắp tay sau lưng đi quanh phòng, "Năm đó cha cậu bại liệt, ta xuống tay với Đại Dương Quốc Tế, ta biết ta có lỗi, nhưng lúc đó ta cũng không còn cách nào, chỉ là vì sống sót, ta cũng không làm tổn hại căn cơ của Đại Dương Quốc Tế, ít ra ta đối với mẹ con cậu vẫn rất tốt. Ta không hề đuổi tận giết tuyệt, cậu hà tất phải tuyệt tình như thế? Chỉ vì một tên Phùng Xuân?"

Lúc nói những lời này, ông ta trực tiếp ấn hai tay lên tay vịn ghế của Dương Đông, tựa như một con sói đang tích tụ sức lực chực chờ, nhìn chằm chằm Dương Đông gắt gao, tựa như muốn nuốt chửng anh vào bụng.

Nếu là một Dương Đông của mười năm trước, nhất định sẽ nơm nớp lo sợ, nhưng hôm nay, trước mặt đây chỉ là một con sói già cỗi, da lông chẳng còn bóng mượt, chỉ dựa được vào khung xương cứng rắn chống đỡ, anh có gì phải e sợ?

Mấy câu mấy chữ này, chẳng qua có thêm hai tiếng Phùng Xuân mới khiến anh thoáng cau mày một cái mà thôi. Chương Kiến Quốc biết được còn sớm một chút so với anh nghĩ.

Anh không nhúc nhích, mà cũng nhìn lại ông ta, giễu cợt đáp, "Nói như thế ông không nuốt hết tâm huyết của bạn tốt, tôi còn phải cảm ơn ông?"

Chương Kiến Quốc sao có thể bị anh dắt mũi, "Cậu cần phải hiểu, giới hạn nằm chỗ nào. Thương trường là thương trường, người là người. Tại thương trường thì nói chuyện thương trường, cậu không trách được người khác, cậu thật sự nên biết ơn ta thủ hạ lưu tình, nếu là người khác, cậu còn dư được cái gì?"

Dương Đông nghe xong không khỏi cười khẩy, anh gần như nháy mắt đứng lên. Chương Kiến Quốc theo bản năng tránh về phía sau, đến khi đứng vững ông ta đã đối diện với Dương Đông. Ông ta cao hơn mét bảy, nếu bình thường đứng một mình, coi như phong lưu phóng khoáng, mà hôm nay, đứng trước mặt Dương Đông cao to mạnh mẽ, lại hệt như một kẻ thất bại khom lưng.

Chênh lệch đến mức như sông so với biển, khiến sắc mặt Chương Kiến Quốc khó coi hẳn. Nhưng đây còn không phải tất cả, Dương Đông lúc này, như một con báo bị chọc giận, cả người đều tỏa ra hơi thở nguy hiểm. Anh khinh thường nhìn Chương Kiến Quốc, như đang nhìn một đống rác rưởi, nói một câu cảm ơn ông ta, "Tôi đây thật nên cảm ơn ông. Tôi do dự thật lâu cũng không từng ra tay, thì ra trên thương trường có thể nói chuyện thương trường."

Chương Kiến Quốc lập tức muốn rống lên, "Cậu dám?"

Nhưng ngay sau đó, lại bị tin tức Dương Đông nói ra dọa sợ, Dương Đông dùng lời nói nhẹ hững nói cho ông ta, "Về phần chuyện của Thiên Ái, cũng chẳng phải tôi làm, tôi đúng là coi trọng Phùng Xuân, tôi gây khó dễ cho ông chẳng qua là vì cùng lúc đó cậu ấy cũng ở hiện trường, không muốn để ông giận chó đánh mèo mà thôi. Về phần người sau màn là ai? Đó cũng là một người quen ông đoán không ra."

Chương Kiến Quốc có trực giác, đây là một cái tên ông ta tuyệt không muốn nghe. Nhưng nói cho cùng, bị hại là con gái ông ta, ông ta làm sao có thể có thể cự tuyệt nghe cho được? Ông ta không nói chuyện, cũng

không ngắt lời.

Dương Đông thấy ông đã chuẩn bị tinh thần, cũng không khách khí, nói thẳng ra, "Con của ông, Chương Thiên Hạnh!"

Cùng lúc đó, cửa thư phòng đột nhiên bị mở ra, Chương Thiên Hạnh còn băng bó xông vào, hô một câu với cha hắn, "Cha, cha gọi anh Đông tới làm gì?"

Dương Đông không để ý hắn, trực tiếp tránh khỏi hắn đi ra ngoài, sau đó anh nghe thấy Chương Thiên Hạnh thất thanh kêu to, "Cha, cha làm sao vậy? Người đâu mau tới! Cha, cha!"

29. Đại Giang Lưu - Chương 29: Chương Gia

Lấy hiểu biết của hắn đối với cha mình, ông ta căn bản tuyệt đối không cho con trai duy nhất của mình thích đàn ông, nếu biết được, e là tình cảnh của hắn so với Thiên Ái bây giờ cũng chẳng khá hơn chút nào!

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Dương Đông rời đi thật dứt khoát, chỉ trừ mấy món đồ nho nhỏ này khiến anh dừng chân một lát, tự mình nói một tiếng với vú Liễu để lại cho mình, rồi lại tiếp tục bước ra khỏi nhà cũ Chương gia. Đến khi ra ngoài sân, anh nhịn không được quay lại nhìn, căn biệt thự đã có hơn hai mươi tuổi nằm gọn trong tầm mắt anh.

Nơi này giữ quá nhiều hồi ức, anh từng cùng Chương Thần chạy đùa khắp mọi ngóc ngách, còn có khi cha mình bại liệt, anh không còn cách nào phải tới đây cầu Chương Kiến Quốc, chẳng ngờ mình lại dẫn một con sói về. Mà hôm nay, anh rốt cuộc, đã có thể cắt dứt mọi dính líu với nơi này.

Anh có thể châm chọc Chương Kiến Quốc, đẩy Chương Thiên Hạnh sang một bên, tỏ vẻ lạnh lùng với những kẻ trong căn nhà này. Đương nhiên, những gì anh phải làm không chỉ có như thế, một vương quốc thương nghiệp cha anh sáng lập, anh nhất định phải đoạt về.

Trong phòng Chương Kiến Quốc siết chặt tay Chương Thiên Hạnh, nhìn chòng chọc chất vấn hắn, "Thiên Ái đến quán bar hít ma túy, là con tìm người làm?"

Một quả tim Chương Thiên Hạnh lập tức nảy lên, cũng bất chấp vết thương trên người, lắc đầu điên cuồng, "Sao có thể, cha, con tự dưng hãm hại Thiên Ái làm gì? Bọn con luôn rất thân thiết!"

Hắn không nói, thì Chương Kiến Quốc cũng chẳng thể nào thở phào nhẹ nhõm được, bởi vì Dương Đông căn bản sẽ không khiến ông ta tự dưng sợ bóng sợ gió làm gì, anh đã đợi bao nhiêu năm mới tìm được cơ hội đâm kim vào ngực ông ta, làm sao có thể hời hợt thế cho được, ông ta hiểu rõ loại người như anh. Ông nhìn chằm chằm Chương Thiên Hạnh, hỏi tiếp, "Thật không phải con? Hiện tại thừa nhận còn kịp, nếu
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

cha mà tra ra đúng, Thiên Hạnh, cái nhà này sẽ không có phần của con."

Đây là ý muốn tướt mất quyền kế thừa của hắn? Chương Thiên Hạnh gần như không chút do dự hỏi, "Dựa vào đâu chứ?"

"Dựa vào việc con thương tổn một người kế thừa khác." Chương Kiến Quốc nói thẳng ra.

Cách nói này gần như nháy mắt khiến Chương Thiên Hạnh nhảy dựng lên, đứa em gái tự cho mình là đúng của hắn thì luôn không sai ư, từ nhỏ đến lớn, Chương Thiên Ái luôn không nên thân, ngang ngược lại không đáng yêu, thành tích kém còn gây rắc rối, hơn nữa lại thường xuyên, không phải đều là hắn lo lót tàn cục sao? Lần này gặp chuyện không may hắn cũng đâu có muốn, ai biết Thiên Ái cư nhiên đi theo, còn hút thuốc.

Hắn và Chu Du Minh vẫn có liên hệ, Tần San San sau khi có thể gặp người, tình huống lúc đó liền lộ ra. Thằng nhãi Phùng Xuân kia ranh như quỷ, Lưu Gia mời nó hút thuốc nó cứ nhận lấy, rồi lại mời hết mọi người ở đó hút một lần. Nhất là Lưu Gia và Tần San San, đều bị nó ép hút, nhưng trừ hai người họ, còn hai người khác, là đám người Đồ Mi, thì lại chưa từng hút.

Xảy ra chuyện, vào đồn cảnh sát, dù không biết gì, kiểm tra đo lường xong xuôi nếu không có gì là được thả ra.

Không ngờ nhiều người như vậy, chỉ có một mình em gái hắn Chương Thiên Ái là ngu nhất, heroin-độ-tinh-khiết-cao, một điếu đã có thể gây nghiện, nó lại nghĩ hút tốt, rút tới ba điếu, bị bắt rồi còn hoảng hốt, đến trại tạm giam rồi còn chưa tỉnh ra, hắn có thể làm gì? Lúc đó Phùng Xuân và Tần San San đều đã đối chọi gay gắt hận không thể lật bài ngửa, nó thì một chút cảnh giác cũng không ra, bảo hắn phải làm sao bây giờ?

Cái này chẳng lẽ đổ oán về hắn hết sao? Thậm chí vì thế mà muốn đuổi hắn đi?

Lẽ ra hắn là con trai độc nhất, hắn còn có gì để lo nữa? Nhưng nhớ cảnh tượng cha hắn trước đây đập vỡ mặt Chương Thần, vẫn còn mồn một tại trước mắt, đứa con nuôi mười năm, chẳng cần biết có phải ruột thịt không, ông ta vẫn có thể xuống tay được, nếu nói cha hắn sẽ ngoan độc dạy dỗ hắn, hắn thật sự tin tưởng. Cho dù vẫn còn dùng hắn, chỉ sợ cũng phải qua thêm nhiều lần rèn luyện.

Tại sao hắn lại phải gánh cái tội này, coi Chương đại thiếu hắn bất tài sao.

Chương Kiến Quốc nói ra một câu tàn nhẫn, lại nhìn ánh mắt của Chương Thiên Hạnh đảo tròn, liền biết chuyện này hẳn không phải giả, lửa giận ban nãy bị Dương Đông châm ngòi mà chưa bùng được, ngay một tích tắc này, lại tìm được chỗ bùng phát, ông ta đập bàn một cái, quát, "Có phải mày hay không?"

Vừa nãy Dương Đông đi ra, căn bản không đóng cửa thư phòng, vẫn là vú Liễu nhìn thấy, đi đến đóng lại. Lúc này hai cha con cãi nhau, tuy rằng nghe không rõ bên trong nói gì, nhưng nghe giọng điệu cũng đủ hiểu rồi.

Ban đầu Chu Hải Quyên còn đang trong phòng Chương Thiên Ái, con bé kia khó chịu đến mức hận không thể kéo hết da thịt cô ta xuống, đây chính là ruột thịt từ trong bụng mình sinh ra, Chu Hải Quyên cũng đau lòng khó nhịn, cả ngày nay gần như túc trực bên cô ta, chờ Chương Thiên Ái làm ầm ĩ đến mệt mỏi, ngủ rồi, bà ta mới đấm thắt lưng đi ra, liền nghe thấy tiếng động trong thư phòng.

Bà ta tiện đường đi đến hành lang lầu hai, sau đó tìm một khay trà bưng tới, đi qua, đứng tại cửa lắng nghe.

Chương Thiên Hạnh bên trong đã suy tính sắp xếp xong, một tiếng Chương Kiến Quốc chất vấn tới, hắn cũng quyết tâm nói tuột ra, "Là con."

Tích tắc đó, Chương Kiến Quốc nhìn hắn chòng chọc đã giơ tay lên, mà bên ngoài, Chu Hải Quyên lại giật mình đến suýt nữa kêu ra tiếng, khay trà trong tay cũng suýt nữa rơi xuống đất.

Một cái tát từ tay Chương Kiến Quốc liền bắt đầu, "Mày thằng súc sinh này, sao có thể hại em gái mày như thế?"

Chuyện đã đến nước này, Chương Thiên Hạnh chỉ có thể cắn răng chịu đựng, hắn cũng ủy khuất nói, "Ai mà ngờ em ấy lại đi đâu? Con cũng không phải nhằm vào nó! Mọi người ở đó đều phát hiện không ổn, chỉ có một mình nó ngốc nghếch thấy hút được. Cha, con thật sự không cố ý, nó là em gái con, từ nhỏ con đã che chở nó, con hại nó làm gì? Hơn nữa, làm cách này còn không phải gây tai tiếng cho nhà chúng ta sao? Con sao có thể làm thế được!"

"Đó là để đối phó Phùng Xuân? Bạn trai của em gái mày, mày xuống tay cái gì?" Chương Kiến Quốc hỏi lại.

Chương Thiên Hạnh đâu ngờ tới, cha hắn ngay cả Phùng Xuân cũng biết. Trong bụng nhất thời kinh hãi, bắt đầu hốt hoảng, sau lưng Phùng Xuân dính tới Dương Đông, mà lấy hiểu biết của hắn đối với cha mình, ông ta căn bản tuyệt đối không cho con trai duy nhất của mình thích đàn ông, nếu biết được, e là tình cảnh của hắn so với Thiên Ái bây giờ cũng chẳng khá hơn chút nào!

Cũng may, cha hắn nhìn không giống như nghĩ tới phương diện này.

Chương Thiên Hạnh khàn giọng đáp, "Con chướng mắt nó. Chương gia chúng ta là hạng người nào, nó là một thằng diễn viên cũng muốn vào Chương gia, đơn giản là vọng tưởng! Vừa lúc nó đắc tội một tình nhân của Chu Du Minh, con liền nhân cơ hội đâm một nhát. Cha, Thiên Ái khi đó đã bị giam ở nhà, con chắc chắn em ấy sẽ không đi ra. Đều tại thằng Phùng Xuân kia, là nó gọi cho Thiên Ái, ngay lúc đó nó phát hiện không ổn, cũng không ngăn cản Thiên Ái mà lại tự chạy trốn, cha, đều tại nó."

Hắn nhào tới ôm chân Chương Kiến Quốc cầu xin tha thứ. Chương Kiến Quốc dứt khoát giơ chân đạp hắn ra. Vết thương bị đụng trúng, Chương Thiên Hạnh hít sâu một hơi, sau đó liền nhìn thấy cha hắn gỡ thanh kiếm treo trên tường xuống, xông thẳng về phía hắn.

Chương Thiên Hạnh lúc này muốn nhúc nhích cũng không nổi, chỉ có thể lớn tiếng cầu xin, "Cha, cha, xin cha, con thật sự không phải cố ý, con còn đang bị thương, cha, cha!" Mấy tiếng sau cùng kia cũng biến điệu.

Chu Hải Quyên bên ngoài vừa nghe thấy, sao có thể đứng đó nữa, đẩy cửa vọt vào, liền thấy thanh kiếm trong tay Chương Kiến Quốc đã giơ lên, vội vã nhào tới, chắn trước người Chương Thiên Hạnh, mắng, "Nó có sai đi nữa, nhưng anh dạy dỗ con cái cũng phải xem tình hình, trên người nó còn gãy xương sườn kìa, một kiếm anh đánh xuống, lại bị thương nặng thêm thì sao? Anh muốn khiến nó tàn phế luôn à?"

Cơn giận trong Chương Kiến Quốc không có cách nào xả ra, ông ta cả đời này tính kế người khác chưa bao giờ thua, dù cho là Dương Đông, cũng bất quá là vì lúc đó ông ta nương tay đôi phần, nhưng đứa con trai này, sao mà nửa điểm cũng chẳng giống mình, còn hại trúng người trong nhà, còn phải khiến mình gỡ tội cho nó, Dương Đông đã là con hổ chuẩn bị xuống núi, con trai như thế sau này làm sao chịu nổi?

Vừa nghĩ ông ta lại tức, quẳng thanh kiếm đi, lại thuận tay vớ lấy ống đựng bút, đã định đập tới.

Chu Hải Quyên còn lợi hại hơn, trực tiếp chỉ vào tay ông ta mà nói, "Ông ném cái gì mà ném, nó là con trai ông, nó không phải Chương Thần."

Một câu nói ra dường như khiến Chương Kiến Quốc bình tĩnh lại ngay, trong lòng ngột ngạt lại không thể phát tác, hừ lạnh một tiếng, đi khỏi phòng.

Chu Hải Quyên xuất hiện, lúc này mới để Chương Thiên Hạnh hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, hấn trốn sau lưng mẹ mình, nhịn không được kêu một tiếng mẹ.

Chu Hải Quyên quay đầu lại bốp bốp hai cái tát, tát đến Chương Thiên Hạnh tỉnh mộng, bà ta chỉ vào mặt Chương Thiên Hạnh mà mắng, "Em gái anh không đủ đầu óc, hừ, còn mệt anh nói ra được. Chương Thiên Hạnh, tôi nói cho anh biết, anh em các người đều trong bụng tôi mà ra, trước đây cùng nhau, sau này cũng phải cùng nhau, nhà chúng ta chỉ có hai người, anh bớt khiến tôi phải đi đổ vỏ cho anh. Anh làm anh trai, anh không để ý, thì chính là lỗi ở anh. Tôi đánh anh anh cũng đừng thấy mình oan ức, một lần này tôi ngăn cha anh lại tôi sẽ tính kĩ. Chính anh tự nghĩ đi."

Phùng Xuân trở lại phim trường, lúc cậu đến trời cũng đã tối, đoàn phim vừa kết thúc một ngày quay, người cần ngủ cũng đã ngủ.

Chỉ có trợ lý của Từ Manh Manh đang nôn nóng tới mức đi qua đi lại ở cửa, đụng phải Phùng Xuân, Phùng Xuân bảo Lưu Bắc đi hỏi thử, chỉ một lúc, trợ lý kia liền theo Lưu Bắc tới, mặt ủ mày chau, "Anh Phùng, chị Manh Manh từ bệnh viện trở về liền không vui, tôi đoán có phải là vì lo lắng Chương thiếu không, chị ấy lại không chịu nói, đã mấy hôm rồi chưa ăn cơm, hôm nay trở về liền nhốt mình trong phòng, anh Phùng, anh đi khuyên giùm được không?"

Phùng Xuân chỉ có thể đi theo đến gõ cửa phòng Từ Manh Manh, đương nhiên, trong lòng cậu rất rõ, Từ Manh Manh không có khả năng chịu gặp cậu. Quả nhiên, Phùng Xuân đứng ngoài cửa phòng nói vài câu, Từ Manh Manh bên trong đáp lại, cô buồn ngủ mơ màng nói, "Đừng nghe con nít nói mò, chị mệt nên nghỉ

sớm thôi, cậu cũng mau đi nghỉ đi, mai lại nói."

Sau đó không còn âm thanh nữa. Đã nói đến như vậy, trợ lý chỉ có thể lo lắng tiễn Phùng Xuân đi. Vào phòng rồi, Lưu Bắc đi thu dọn đồ đạc, Lâm Dũng nãy giờ vẫn im lặng không nói bây giờ mới nhỏ giọng, "Bên Chu Hải Quyên còn chưa biết tin, cô ta hẳn là đến bệnh viện nghe được gì đó."

Phùng Xuân cũng nghĩ thế, chỉ là đêm nay cậu còn chờ một cú điện thoại, từ Dương Đông. Anh gặp Chương Kiến Quốc xong, hẳn là sẽ có vài lời cần nói với mình, cho dù có thể chỉ là căn dặn cậu đề phòng Chương gia. Huống chi, hôm nay hai người cũng coi như đã xác định quan hệ.

Nhưng cú điện thoại này, cậu đợi đến khuya vẫn không nhận được.

Tảng sáng cậu đứng dậy uống nước, mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua điện thoại di động, vẫn không có.

30. Đại Giang Lưu - Chương 30: Thương Lượng

"Anh thích cậu ta nhỉ."

"Rất thích, khi còn bé thì thích kiểu còn bé, nếu cùng nhau lớn lên, sẽ là kiểu thích người lớn."

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Rạng sáng hôm sau, Phùng Xuân đi theo Lưu Bắc Lâm Dũng ăn điểm tâm.

Khách sạn bọn họ ở mỗi sáng có phục vụ buffet, Phùng Xuân người này tuy rằng khéo tay nấu ăn ngon, nhưng về ăn uống lại không có yêu cầu cao, bất luận là ăn ngon hay khó ăn, chưa bao giờ nói một câu phàn nàn.

Nhưng cậu hôm nay thật sự rất không muốn ăn, khối khoai lang hấp kia đã sắp bị cậu nghiền thành bùn, lúc này vẫn chưa ăn miếng nào đây. Lưu Bắc đi chọn đồ ăn liền múc một chén mì xào lớn, đứng xa xa, có chút ưu sầu nhìn Phùng Xuân.

Cậu ta đụng đụng Lâm Dũng, không vui nói, "Boss có phải gặp chuyện gì rồi không, ảnh trước giờ chưa từng thế này đâu, sáng nay còn không muốn dậy nữa! Tôi gọi tới tận ba lần."

Lâm Dũng không thấy nghiêm trọng gì, đứa em này của y, nếu nói về tố chất tâm lý, sợ là mười Lưu Bắc so ra cũng kém.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Năm đó xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ còn lại hai người bọn họ, y mười tám, Phùng Xuân còn chưa qua sinh nhật thành niên —— khi đó còn tên Đàm Thần Thần, mười bốn, còn có em trai Đàm Tráng Tráng năm tuổi, khó khăn biết bao.

Y nhớ rõ mình vừa nghe tin dữ, lúc đó vô cùng mờ mịt, chỉ có Phùng Xuân, cùng với y khóc hết một giờ, liền đứng lên vào bếp làm cơm đem đưa cho Tráng Tráng —— y đã hoảng tới mức quên luôn việc này.

Chờ Phùng Xuân trở về, y vẫn chưa vượt qua được, đứa nhỏ này lại kéo ghế, ngồi xuống trước mặt y, bàn bạn biện pháp với y, "Bọn họ nói là tai nạn xe cộ, hơn nữa trách nhiệm chủ yếu còn về phần cha mẹ. Cái này em không tin. Mẹ em trước giờ băng qua đường luôn rất chú ý, căn bản không phải loại người chạy loạn ra đường. Hơn nữa, mọi thứ đều xử lý tốt mới báo cho chúng ta, đây là làm xong xuôi rồi mới cho chúng ta nhìn, em thật sự thất không đúng, em nhất định phải điều tra một chút, không thể để cha mẹ chết vô ích được."

Y khi đó vẫn còn như tờ giấy trắng, mới chỉ là đứa trẻ một lòng chờ lên đại học, sao có thể suy xét sâu xa như vậy, y trực tiếp tới ngay một câu, "Không thể nào đâu."

Đứa nhỏ kia lại nói, "Kẻ đó thông báo em ngày mai đi xử lý, bọn họ không phải nói bồi thường chúng ta mười vạn sao, em thấy không đúng. Em vừa tới thư viện xem báo đây, trong đó cũng có trường hợp như vậy, liền cho tiền chữa trị cộng thêm bồi thường mười tháng tiền lương, cái giá này của hắn hơi cao quá rồi, không hợp lý. Đến lúc đó anh cứ hỏi, sau đó xem thái độ bọn họ, người bình thường vừa mới thoát khỏi tai nạn mà còn không phải lỗi của mình, lại không cần chịu trách nhiệm hình sự, cho dù bồi thường tiền bạc nhất định cũng sẽ không tình nguyện, nếu như bọn họ trả tiền đặc biệt rộng rãi, vậy chắc chắn là có vấn đề."

Đầu óc y khi đó bắt đầu hoạt động, lúc này mới nói, "Có vấn đề vậy anh cũng không cần tiền." Kết quả bị Phùng Xuân dùng sức mà trừng mắt một cái, y khi đó là lần đầu nhìn thấy đứa em trai đẹp đẽ này trừng mắt, thực sự rất dọa người.

Phùng Xuân nói, "Cần, vì sao không cần chứ, không có số tiền kia Tráng Tráng làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao tiếp tục điều tra? Anh đi nhận tiền đi, một phân cũng không được thiếu, anh," cậu bảo, "Chúng ta nhận tiền dùng trước, từ từ rồi tính sổ với bọn họ."

Cậu nói chắc như đinh đóng cột, thời điểm đó Lâm Dũng cũng cho rằng, đây bất quá là Phùng Xuân suy nghĩ nhiều, hai mạng người đó, Chương gia có tiền có thế lực cỡ nào, để đối phó hai người không có sức uy hiếp, mà lại tới mức giết họ sao?

Nhưng hiện thực chính là vô tình như thế. Chủ xe đền tiền thoải mái cực kì, trực tiếp xuất tiền mặt, ngay cả cảnh sát phá án cũng nói, "Đây chính là gặp người phúc hậu, chưa từng thấy ai chủ động rộng rãi như vậy." Y khi đó không cảm thấy vui mừng, mà là hiểu rõ tình cảnh đã thay đổi, ngũ giác của y lúc này mới minh mẫn lên, phát hiện, người cha sống nương tựa cùng y không còn, mẹ kế đối xử với y rất tốt cũng mất, dưới vòm trời này, người thân còn lại, chỉ có Phùng Xuân cùng đứa nhỏ kia.

Hận thù đến độ này khiến y gần như phát cuồng, nhưng lại chỉ có thể cắn răng chịu đựng, bởi vì em trai y nói, "Anh đừng biểu hiện ra ngoài, chúng ta đấu không lại bọn họ, đừng biểu hiện ra."

Ngày đó sau khi trở về, y rốt cuộc cũng khóc không được, nước mắt tuôn như suối khi ấy dường như chớp mắt đã cạn, y chỉ cảm thấy trong lòng bị đè nén một tảng đá hận thù uất ức khó chịu, mà ngay cả cái quyền được khóc cũng mất. Sau đó, y chăm sóc Tráng Tráng, Phùng Xuân đi Bắc Kinh, mang về một chân tướng y khó mà tiếp nhận nổi —— Chương Thiên Hạnh và Chương Thiên Ái làm.

Khi đó, Chương Thiên Hạnh còn chưa đủ mười bốn, ở cái tuổi mà Lâm Dũng cho rằng ngay cả thất tình cũng là chuyện trời sập, anh em Chương Thiên Hạnh giết cha mẹ y. Mà bọn họ, trong tình cảnh hai bàn tay trắng, quyết tâm báo thù. Ngay cả phải dấn thân ngàn nguy vạn hiểm, cũng muốn báo thù.

Y trầm tư tất nhiên cản bước người phía sau, một chốc đã bị Lưu Bắc khều, "Ây, hồn về đi." Tám phần mười là vì y cứ nhìn Phùng Xuân, Lưu Bắc rất ý thức bảo vệ chủ mà nói, "Đừng xem, tròng mắt sắp rớt luôn rồi, boss nhà tôi chướng mắt anh nha. Bất quá, mặt mũi anh ta biến sắc cũng quá nhanh đi."

Lâm Dũng lại chăm chú nhìn qua, quả nhiên, y mới chỉ thất thần mấy phút, Phùng Xuân bên kia không biết nhận điện thoại của ai, trên mặt cười sắp tươi thành hoa, xung quanh không ít người đều len lén nhìn cậu, bất quá đa số đều là người của đoàn phim, không ai đi tới quấy rối mà thôi.

Phùng Xuân đương nhiên là nhận được điện thoại của Dương Đông.

Cậu người này hiếm khi tùy hứng một lần, kết quả đợi cả đêm cũng không đợi được điện thoại, trong lòng có hơi khó chịu, sáng sớm bọc chăn nằm trên giường giả chết, thuận tiện phân tích tâm tính của mình một tí, cảm giác mình quá coi trọng Dương Đông, hơn một nửa là nhờ thời gian tốt đẹp khi còn bé, khiến cậu không tự chủ liền chui đầu vào, loại tình huống này rất nguy hiểm, bất lợi cho kế hoạch báo thù của cậu. Đến khi Lưu Bắc gõ cửa lần thứ hai, cậu đã nghĩ xong, phải kiềm chế một chút.

Kết quả, điện thoại của Dương Đông vừa tới, cậu đã muốn nhận ngay, sau đó mới gắng gượng khống chế, dời đi mục tiêu ăn một miếng khoai lang, cái cảm giác vừa lạnh vừa nhão khiến cậu suýt nữa đã nhổ ra, vội vã rót ly nước uống, lúc này mới nhận điện.

Dương Đông hỏi cậu, "Ăn à." Cậu liền ừ một tiếng.

Thái độ bình thường thôi.

Dương Đông là ai chứ, chỉ một tiếng ừ này, lập tức nhận ra hiện tại Phùng Xuân đang mất hứng. Anh trước đây chưa từng yêu đương cơ mà kinh nghiệm đàm phán thì phong phú nha, hơn nữa càng nghiên cứu thấu triệt lòng người. Lại suy nghĩ sâu xa thêm chút, liền có thể đoán được tám chín phần mười nguyên nhân.

Anh người này có chỗ tốt, không nói dối, anh không viện vài cái lý do như tối qua bận rộn hay uống say gì đó, mà chỉ nói thật với cậu, "Tâm tình anh tối qua không tốt."

Cái này liền khiến Phùng Xuân hứng thú, rốt cục hỏi một câu, "Chương Kiến Quốc làm khó anh?"

"Không phải, là anh làm khó ông ta, anh nói ông ta biết chuyện của Chương Thiên Ái là Chương Thiên Hạnh làm." Cái đề tài này còn mở rộng được nhiều nữa, nhưng anh không nói tiếp, mà lại nói đến chuyện của mình, "Từ Chương gia ra anh lấy lại vài vật cũ, có hơi thấy vật nhớ người."

"Của ai vậy?" Phùng Xuân chính là cho dù không muốn nói chuyện, lúc này cũng không nhịn được hỏi một câu.

"Chu Hải Quyên không phải vợ đầu của Chương Kiến Quốc." Dương Đông hiếm khi lại nhắc đến chuyện xưa, "Trước bà ta, ông ta còn một người vợ, là Đàm Xảo Vân, con trai của Đàm Xảo Vân, là Chương Thần, bọn anh từ nhỏ đã chơi với nhau. Giữa chừng xảy ra rất nhiều chuyện, sau đó dì Đàm dẫn theo Chương Thần rời đi, vài thứ kia là của cậu ấy."

Anh giễu cợt bảo, "Đồ đạc không biết làm sao giữ lại, kết quả để đưa Chương Thiên Ái dùng căn phòng đó, lại dọn dẹp ra vứt hết, anh thấy được, liền mang trở về. Anh và cậu ấy mười lăm năm không gặp, dì Đàm thật có cốt khí, dĩ nhiên đi rồi thật sự không về, chẳng hề liên lạc ai, anh tìm mãi cũng chẳng ra. Chương Thần lúc đi khuôn mặt bị thương, lần cuối cũng không chịu nhìn anh, cũng không biết hôm nay thế nào. Nhìn vài thứ kia, trong lòng khổ sở."

Đây là lần đầu tiên trong miệng người khác, Phùng Xuân nghe được vài tin về mình. Cậu có hơi giật mình, quả nhiên, Chương gia phong tỏa tin tức kín không kẽ hở, thật là khiến người ta căm hận. Nhưng Dương Đông nhung nhớ, lại khiến tâm tình cậu khá hơn, thì ra trân trọng những năm tháng thanh mai trúc mã ấy, không phải chỉ riêng mình.

Cậu nghĩ, trên mặt liền xuất hiện nụ cười, bất quá trong miệng còn nhẫn nại hỏi anh, "Anh thích cậu ta nhỉ."

Dương Đông bên kia khựng lại có ba năm giây, không biết có phải chập mạch hay không, lại thật sự thừa nhận, "Rất thích, khi còn bé thì thích kiểu còn bé, nếu cùng nhau lớn lên, sẽ là kiểu thích người lớn. Bất quá..." Anh dường như muốn giải thích đây chẳng qua là một giả thiết mà thôi. Nhưng Phùng Xuân nghe đến đó đã đủ rồi, cậu sung sướng nói, "Em biết rồi, em hiểu. Em cũng có một người như thế, em phải đi đóng phim, rảnh rỗi nói tiếp."

Đến khi Phùng Xuân cúp điện thoại, Lưu Bắc và Lâm Dũng bưng đồ ăn về đều nhìn đến sửng sốt, Phùng Xuân đứng ngay dậy trực chỉ khu đồ ăn ngọt, lúc đi còn tới một câu với Lưu Bắc, "Hôm nay tôi ăn đồ ngọt, tối nay tôi sẽ tập thể dục."

Nhưng còn Dương Đông bị cúp điện thoại có chút buồn bực, cái gì gọi là Phùng Xuân cũng có một người như vậy? Cũng có một thanh mai trúc mã sao? Anh có hơi buồn bực.

Chương gia.

Răn dạy xong Chương Thiên Hạnh, Chu Hải Quyên gọi người đỡ hắn về phòng, đồng thời kêu bác sĩ tới xem hắn, tất cả cũng không có vấn đề gì, Chu Hải Quyên mới ra khỏi phòng hắn, sau đó lại đụng phải Chương Kiến Quốc vừa về tới, một thân ám hơi khói.

Bà ta nói với Chương Kiến Quốc, “Chúng ta nói chuyện.”

Chương Kiến Quốc gật đầu, hai người lại trở về thư phòng.

Đầu tiên là trầm mặc, vô luận là Chương Thiên Hạnh bưng tảng đá đập chân mình rồi sau đó thoái thác, hay là Chương Thiên Ái khờ khạo, nói cho cùng đều là con cái chịu giáo dục không tới, là trách nhiệm của bọn họ.

Chỉ có một cha một mẹ, đùn đẩy cũng đẩy không thoát được, chỉ có cách bàn bạc giải quyết thế nào.

Chương Kiến Quốc ngồi trên chiếc ghế to, vừa mở miệng lại thôi, sau đó phiền muộn sờ sờ túi, móc ra nửa hộp thuốc lá, rút một điếu châm lên. Ánh đèn phả vào trên mặt ông ta, ban ngày nhìn mặt mũi cũng bất quá bốn mươi, hiện tại đã hiện ra nguyên hình, vết chân chim lan tràn, lấm tấm nếp nhăn, tất cả đều hiện rõ, thật sự là một ông già.

Ông ta không nói, vẫn là Chu Hải Quyên mở miệng —— bà ta gần đây cũng rất có lực quyết định, tuy rằng nhìn nhu nhược như thế.

“Chuyện này không thể nói cho Thiên Ái,” Bà ta nói về quyết định trước, sau đó giải thích, “Bọn họ là anh em, chuyện này mặc dù là Thiên Hạnh làm sai, nhưng nó cũng không phải cố ý, Thiên Ái chịu khổ, nếu nói ra, danh tiếng của Thiên Hạnh sẽ bị hủy, hai đứa nó sau này chắc chắn cũng sẽ có hiềm khích, đây không phải em muốn thấy. Em vẫn là mong hai chúng nó có thể tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau, chờ chúng ta trăm tuổi rồi, cũng chỉ còn chúng nó là máu mủ.”

Nói cho cùng, bà ta tuy rằng đánh Chương Thiên Hạnh, nhưng vẫn là thiên vị hắn, con cả chính là có công giúp bà ta trở thành nữ chủ nhân Chương gia, huống chi, hắn phải thừa kế Chương thị, không giúp sao được.

Kỳ thực Chương Kiến Quốc trong lòng cũng nghĩ thế.

Bình tĩnh mà xem xét, bình thường, ông ta đúng là càng thương Chương Thiên Ái hơn một chút. Con trai quan trọng, thế nhưng vẫn là phải rèn luyện, huống chi, ông ta đã nuôi qua hai đứa con trai. Con gái, cũng cần thương yêu. Đây là cách làm từ trước đến giờ của ông ta. Nhưng dính đến kế hoạch kế thừa Chương gia, Chương Thiên Ái phải bị đặt lại phía sau. Chu Hải Quyên nói đúng, giữ gìn quan hệ anh em hài hòa, mới là trọng yếu nhất, làm cha mẹ, không muốn thấy anh em thành thù.

Ông ta suy nghĩ một chút, “Cũng không thể thua thiệt Thiên Ái, từ sản nghiệp Thiên Hạnh quản lý, phân ra vài phần cho con bé đi.” Ông ta xoa đầu, “Cổ phần công ty thì không đụng được, đưa tiền mặt vậy. Con gái mà, nhiều tiền một chút, sản nghiệp nhiều một chút, sẽ sống rất khá, em xem rồi lo liệu đi.”

Đây chính là đáp ứng rồi, trên mặt Chu Hải Quyên lộ ra mừng rỡ, sự tình rốt cuộc đã đè xuống, “Được.”

Ngoài cửa thư phòng, Chương Thiên Ái đi toalet ngang qua đứng ngay đó, cả người đều lung lay sắp đổ, vú Liễu đứng nhìn phía sau, muốn mở miệng khuyên lại không dám, chỉ nhìn thấy sắc mặt cô ta càng lúc càng kém, cuối cùng cả người đều phát run.

Vú Liễu cảm thấy cô ta có phải lại lên cơn nghiện không, đã định lên tiếng gọi, nhưng không ngờ Chương Thiên Ái lúc này quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với bà, căn dặn một câu, "Không được nói ra là tôi nghe thấy." Sau đó liền chạy về phòng mình, rầm một tiếng đóng sập cửa.

31. Đại Giang Lưu - Chương 31-1: Em Có Lo Lắng Anh Mới Mừng (1)

Không thể phủ nhận, tây trang màu đen cộng vóc dáng xấp xỉ mét chín công một gương mặt quá đẹp trai, ba thứ này công lại đủ để Dương Đông là cái bình hormone di động, thật sự quá câu người.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Thanh âm của Chương Thiên Ái cũng không lớn, hai người trong thư phòng không có phản ứng gì, vú Liễu đứng ở hành lang một hồi, nhìn cả căn nhà to như vậy lại lạnh lẽo thê lương, cuối cùng lắc đầu chậm rãi đi xuống. Bà thật không hiểu, cho dù có tiền, con cái không phải con cái sao? Cha mẹ không phải cha mẹ sao? Vậy tại sao nơi này con cái không giống con cái, cha mẹ không giống cha mẹ vậy?

Chương Kiến Quốc giao cho Chu Hải Quyên xử lý chuyện này xong, liền đứng lên, dập tắt thuốc, thuận tiện gọi cho tài xế, chuẩn bị xe cho ông ta.

Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, hai đứa con không đứa nào an ổn, lúc này Chương Kiến Quốc còn muốn ra ngoài? Điều này khiến Chu Hải Quyên có chút không rõ, liền vội vàng hỏi, "Anh đây là đi làm gì? Đã đêm rồi."

Chương Kiến Quốc liếc mắt nhìn bà ta, ngày thường, Chu Hải Quyên cũng sẽ không để ý tới hành tung của ông, ông ta luôn luôn rất tự do. Loại cảm giác bị quản thúc này khiến ông ta có chút khó chịu, bất quá nghĩ đến hiện tại ở nhà phát sinh chuyện này, cũng khó trách Chu Hải Quyên hoang mang như thế, dù sao cũng là một người đàn bà yếu đuối mà!

Ông ta vừa đi vào phòng thay đồ vừa nói, "Đi công ty một chuyến, sắp xếp một chút, cứ cảm giác chuyện này không đúng lắm."

Đương nhiên không đúng, chỉ vì em gái coi trọng một tên diễn viên mà bày ra cái bẫy ấy, Chương Kiến Quốc không tin. Phùng Xuân và Thiên Ái giao du cũng không phải ngày một ngày hai, lúc mới bắt đầu trong nhà cũng không coi ra gì, nay quan hệ giữa hai người có vẻ đã phai nhạt, dĩ nhiên lại ra tay, đây quả thực là làm điều thừa.

Vậy thì chính là Phùng Xuân có gì đó không ổn, để Thiên Hạnh phát hiện, hắn muốn giáo huấn nó.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Nhưng thế nào lại dính vào bên Dương Đông?

Rốt cuộc là Dương Đông mượn cơ hội sinh sự, hay là Phùng Xuân và Dương Đông là một phe? Phùng Xuân rốt cuộc động chạm đến Thiên Hạnh cái gì? Đây đều là vấn đề.

Ông ta thay xong quần áo liền đi xuống lầu, không khỏi cũng có chút thất vọng, nếu thật có thể gạt luôn được ông ta, thì tốt xấu gì cũng coi như có bản lĩnh, Thiên Hạnh còn cần học hỏi nhiều lắm, chỉ ra tay ngoan độc mà không biết động não thì sống sót được bao lâu trên thế giới này? Điều này khiến ông ta nghĩ tới Dương Đông, có thể nhún nhường có thể vươn lên, nhìn thấy cơ hội liền hạ tay ngay, đây mới là người tài.

Mặc dù hôm nay đã trở mặt, ông ta vẫn muốn nói một tiếng với Dương Vĩ Bân đã qua đời, phương diện nuôi con, ông ta đích xác không so được.

Bất quá, tốt xấu gì ông ta vẫn còn sống.

Miễn sống là có được khả năng vô tận. Chương Thiên Hạnh không được, vậy từ từ mà dạy. Ông ta mới ngoài năm mươi, hai mươi năm nữa còn dạy không ra nổi một người thừa kế đủ tư cách sao? Nếu thật sự không nổi, Chương Thiên Hạnh cũng sắp kết hôn rồi, ông ta luôn có thể dạy dỗ đứa cháu tương lai.

Cao ốc Chương thị đêm đó sáng đèn, năm người trợ lý hai người thư ký của Chương Kiến Quốc, còn có mấy người tâm phúc toàn bộ đều có mặt, cần phải sắp xếp lại tất cả các hạng mục Đại Dương Quốc Tế cùng Chương thị hợp tác, thậm chí các công ty con dưới quyền cũng xem xét lại hết. Đến khi mọi người đã vội vàng bận rộn, ông ta đứng dậy kêu một tiếng, "Triệu Châu?"

Một người đàn ông dáng dấp mười phần bình thường nhanh chóng đi tới, trong tràng cảnh bận rộn mà yên tĩnh, Chương Kiến Quốc phân phó hắn, "Lần trước bảo cậu điều tra lai lịch Phùng Xuân, cậu nói không có khả nghi?" Đây là chuyện từ khi Phùng Xuân vừa mới giao du với Chương Thiên Ái.

Triệu Châu gật đầu nói, "Không có, xuất thân trong sạch, tuyệt không có gì khả nghi."

Chương Kiến Quốc lại phân phó, "Lại tra lần nữa, điều tra tất cả các mối quan hệ của nó, nhất là Dương Đông. Xem giữa bọn nó là có chuyện gì?"

Triệu Châu lập tức đáp, "Vâng."

Phùng Xuân thả cho Dương Đông một đám khói mù, tâm tình liền sảng khoái hẳn, không nghe lời khuyên của hai người kia mà ăn bánh ngọt nhân đậu còn chưa nói, ra khỏi khách sạn, còn bảo Lâm Dũng đi đến quán nhỏ gần đó mua cho cậu trà sữa nhiều đường, còn mua tới 750ml, cậu ôm một góc uống đến vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt Lưu Bắc như muốn giết người.

Lưu Bắc không thể phê bình Phùng Xuân làm quái gì hỉ nộ vô thường như vậy. Không thể làm gì khác hơn

là vứt oán khí lên người Lâm Dũng, ngồi phía trước quở trách y, "Anh không thể mua loại 300ml thôi sao, cần gì phải mua ly lớn như vậy?"

Lâm Dũng ăn chung một nồi với Phùng Xuân, sao lại không biết cái tật cậu ưa đồ ngọt chứ? Y nhớ rõ lúc mẹ kế vừa mang đứa trẻ này tới nhà y, đứa nhỏ này cùng Tráng Tráng song song ngồi chung một chỗ, tuy là trên mặt còn có chút không ổn, nhưng cũng đủ đẹp mắt. Y nhìn rất thích, liền bưng ra nửa cân Đại bạch thố.

Sau đó y thấy Tráng Tráng vươn tay lấy một khối, y tưởng đứa nhỏ này thích ăn —— con nít không phải đều thích mấy thứ này sao? Kết quả Tráng Tráng khi đó mới ba tuổi lột vỏ kẹo ra, trôi chảy đưa cho Phùng Xuân, Phùng Xuân chẳng hề có một chút chướng ngại tâm lý nào, nhét vào miệng.

Vì vậy, y ngày đó liền thấy bàn tay béo múp của Tráng Tráng một chốc lại sờ, một chốc lại sờ, quai hàm Phùng Xuân thì luôn luôn phồng to, bất quá đứa nhỏ này ăn nhiều kẹo, rốt cuộc chịu nở nụ cười, thật đẹp. Đương nhiên, từ đó về sao, kẹo trong nhà tất cả đều thuộc về Phùng Xuân, dù sao Tráng Tráng cũng không thích ăn, y thì lớn rồi, cũng không tranh với cậu.

Cho nên, y có thể hiểu để giữ dáng Phùng Xuân không thể ăn đồ ngọt thì khó chịu cỡ nào. Nhưng tên nhóc này nghị lực cũng thật lớn, thường ngày cũng không vi phạm lệnh cấm, hôm nay cậu muốn ăn, y làm anh trai đương nhiên phải chiều theo rồi.

Y trưng vẻ mặt thật thà nhìn Lưu Bắc, "Dương tổng phân phó tất cả đều theo ý của boss nhà cậu."

Một câu nói chẹn họng Lưu Bắc thiếu chút nữa thở không nổi. Cậu ta bị tức đến ngơ người, đếm ngón tay quở trách, "Một ly trà sữa 400 calo, hai cái bánh nhân đậu 350 calo, tối nay không được ăn cơm, phải chạy bộ nửa giờ, nói thế nào cũng không được thiếu." Cậu ta quay đầu nhìn Phùng Xuân, lúc này cũng có một chút trách nhiệm trợ lý, "Nếu không tôi báo chị Trúc Mai."

Báo cho người đại diện đơn giản là đòn sát thủ, Phùng Xuân cũng không phản bác, cậu ực một cái hết hợp cuối cùng, vỗ vỗ cái bụng tròn vo, còn gật đầu, "Được."

Đoàn phim 'Hiệp giả nhân tâm' liên tiếp ăn phải sóng gió đổi người, bây giờ mặc dù có cúng bái, nhưng toàn bộ mọi người trong đoàn phim đều có chung nhận thức, phong thuỷ của cái đoàn phim này thật sự không được tốt lắm! Không ai muốn mỗi ngày đều bị mây đen che đỉnh, huống chi Hồng Lỗi cũng sợ còn có chuyện khác phát sinh, vì thế đoàn phim đẩy tiến độ không ngừng tiến nhanh.

Đều muốn kết thúc sớm sớm.

Hôm nay Phùng Xuân có màn diễn đối đầu với Đồ Mi, bổ sung phần diễn lúc trước. Vừa vặn chính là cảnh ngày ấy cậu rơi xuống nóc phòng, cậu nói ra thân phận thật của nam số một, nhắc nhở tiểu sư muội không nên lầm tin kẻ xấu, kết quả tiểu sư muội cực kỳ tức giận, trực tiếp giằng khỏi tay hắn, lao ra tường viện, theo như kịch bản, từ đó về sau, địa vị của cậu trong lòng tiểu sư muội cũng xuống dốc không phanh, không còn vươn lên nổi.

Một màn này Phùng Xuân đã diễn qua một lần, tất nhiên quen thuộc nhuần nhuyễn. Nhưng Đồ Mi trái lại, những cảnh khác cô diễn rất không tồi, chỉ là đến cảnh với Phùng Xuân, chẳng biết tại sao, tuy rằng lời thoại không sai, nhưng thần thái không bao nhiêu, cuối cùng ngay đến Hồng đạo cũng nóng nảy, nhảy dựng lên hỏi cô, "Cô là tiểu sư muội ngang ngược gian xảo, cô đối thoại với cậu ta mắc gì phải run run rẩy rẩy, cô sợ cái gì, cá tính của cô đâu! Nghỉ năm phút, diễn lại."

Hắn nói xong, tức giận đến độ ném kịch bản đi mất, phim trường im phăng phắc.

Đồ Mi đang mặc đồ cổ trang liếc nhìn Phùng Xuân, vành mắt có hơi đỏ, nhưng vẫn nhịn không được nói, "Xin lỗi, liên lụy anh." Phùng Xuân không để bụng, Đồ Mi so với Ninh Viễn Tranh thì còn diễn tốt hơn nhiều, cậu lắc đầu, "Không có việc gì, cô ngẫm nghĩ lại một chút."

Cậu nói xong đi về ghế ngồi của mình, uống hớp nước, chẳng ngờ Đồ Mi dĩ nhiên theo sau. Trợ lý của cô kiêng cái ghế đặt kế bên Phùng Xuân, khiến Phùng Xuân thấy có chút… Không đúng. Quả nhiên, ngồi xuống rồi, Đồ Mi đầu tiên là lấy ra đồ ăn vặt trợ lý chuẩn bị cho mình, lại hỏi cậu có muốn uống canh bổ giọng không, ân cần vô cùng.

Phùng Xuân cũng không muốn, trực tiếp nhìn chằm chằm cô hỏi, "Có việc cô cứ nói."

Lưu Bắc thấy thế, dắt ngay trợ lý của Đồ Mi lui lại mấy bước, lúc này, xung quanh bọn họ không còn ai.

Đồ Mi mới yên lòng, có chút khó nói, "Chính là, hôm đó, tôi thật sự không biết, tôi trước kia có từng hợp tác với Tần San San, cảm thấy không tệ lắm, cô ta bảo muốn nhờ tôi giúp một chuyện, tôi liền đi, tôi thật không biết có loại chuyện đó, không phải cùng phe với bọn họ, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm."

Phùng Xuân có hơi không biết nói gì cho phải, cậu cũng không nghĩ Đồ Mi và chàng trai kia có vấn đề, Chương Thiên Hạnh không phải thằng ngu, chút chuyện thế này mà lại để nhiều người như vậy biết, hắn đó là e ngại danh tiếng hắn quá tốt sao?

Phùng Xuân không để bụng, "Tôi biết. Cô liền vì cái này mà sợ tôi?"

Đồ Mi đưa mắt nhìn phim trường một chút, sau đó mới nhỏ giọng nói, "Cũng không phải, sau lưng Tần San San là Chu Du Minh, cậu còn lợi hại hơn cả Chu Du Minh, tôiv không muốn trở thành pháo hôi."

Chu Du Minh? Cái tên này Phùng Xuân chẳng hề xa lạ chút nào, được xưng là đại lão trong giới giải trí, nam nữ không tha, hắc bạch hai giới đều ăn hết, người này chính là tay trùm của giới. Phùng Xuân vẫn cho rằng chuyện này là Chương Thiên Hạnh làm, nhưng hôm nay, Chu Du Minh thế nào cũng nhúng tay vào?

Đầu óc cậu hoạt động, nhíu mày hỏi, "Chu Du Minh?"

Đồ Mi không ngờ Phùng Xuân không biết người này, cũng có chút ngoài ý muốn. Nhưng nói cũng đã nói tới đây, cô muốn câm miệng cũng vô ích, chỉ có thể gật đầu, "Đúng là y đó, y là kim chủ của Tần San San,

bất quá, đã quẳng đi lâu rồi, Chu Du Minh luôn luôn thay người rất nhanh, lần này là Chu Du Minh chủ động tìm tới, phần thường là vai nữ chính của một bộ phim khác, Tần San San liền động tâm. Đây là lúc cô ta ở trại tạm giam lúc thần trí không rõ đã nói với tôi."

Nói xong, cô cũng không dám nhiều lời nữa, ngược lại thập phần biết điều nói với Phùng Xuân, "Tôi chỉ là một diễn viên thích đóng phim, anh Phùng, tôi thật không có dính vào mấy chuyện kia, về Tần San San bọn họ, tôi cũng chỉ biết có bấy nhiêu."

Phùng Xuân không có ý định tính toán với cô, nếu nói ngày ấy cậu là đối tượng bị mưu hại, hai người Đồ Mi gần như chẳng khác nào pháo hôi, Tần San San thấy thân thử thuốc còn có thể vớ được vai nữ chính, bọn họ thì được cái gì? Phùng Xuân gật đầu, "Tôi biết rồi."

Đồ Mi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cầm kịch bản rời đi.

Phùng Xuân lại chưa thể nhẹ nhõm nhanh thế được, cậu có chút phiền não, kế hoạch của cậu hình như xảy ra chút sai lầm, cậu vẫn cho đây là Chương Thiên Hạnh làm, bởi vì trừ hắn ra, cậu dường như cũng không đắc tội kẻ thù nào, cần phải đối phó cậu như vậy.

Nhưng cậu gần như lập tức phủ định điều này, Ninh Viễn Tranh, cậu không có lỗi với tên này, nhưng hiển nhiên tên này lại ghi hận cậu. Chu Du Minh nam nữ ăn tất, Ninh Viễn Tranh có một chân với y cũng không phải không khả năng.

Chỉ là nếu như vậy, Dương Đông bên kia liền cần phải xử lý, cậu lúc đó nói như đinh đóng cột, thủ đoạn của Dương Đông cũng không yếu, cậu cũng chẳng sợ gì khác, cậu sợ Dương Đông cảm thấy mình ra tay quá ác, muốn bồi thường Chương gia, bọn họ dù sao vẫn là anh em kết nghĩa đó! Còn nữa, chuyện Chương Thiên Ái và Chương Thiên Hạnh xích mích, phải giảm đi một chút, cậu còn phải ngẫm lại biện pháp, dù sao sự và lời bịa đặt, luôn luôn không bao giờ giống nhau.

Phùng Xuân suy nghĩ hết một lần, chỉ cảm thấy đau đầu, bứt dây động rừng rồi. Nhưng cậu vừa khép mắt, sau đó lại nghĩ tới một chuyện, nháy mắt phủ định ngay nhận định vừa rồi, vì một diễn viên mà xuất vốn nhiều như vậy, làm ra động tác lớn như vậy, Chu Du Minh không thể buôn bán hụt vốn được, y nếu như là một kẻ có thể nổi giận vì hồng nhan, tất không thể phát triển lớn cỡ đó trong cái giới này, thật không quá hợp lý!

Cậu và Chu Du Minh không thù không oán, có thể khiến người này ra tay bày cuộc, sức nặng của Ninh Viễn Tranh e là không đủ, còn phải có một bàn tay đẩy thêm.

Điều này khiến thân thể Phùng Xuân đang căng cứng đột nhiên thả lỏng, cậu nghĩ tới một khả năng, Chương Thiên Hạnh và Chu Du Minh, có quen biết nhau không đây? Mặc dù suy nghĩ này có chút kì lạ, nhưng như thế mới hợp lý. Cậu chỉ chỉ thái dương, nhờ Lưu Bắc xoa giùm, thuận tiện hỏi cậu ta, "Kim chủ của Ninh Viễn Tranh là ai, trong giới có tin tức không?"

Lưu Bắc liền bảo, "Anh không phải là không quan tâm cái này sao? Sao mà không có tin tức được, trong giới này chỗ nào che được bí mật chứ! Hơn nữa hắn thật ra cũng chẳng muốn giấu, hắn cầm trong tay là

thượng phương bảo kiếm đây. Kim chủ tiếng tăm lừng lẫy của hắn không phải Chu Du Minh sao? Hắn dựa hơi Chu Du Minh nâng lên mới nổi tiếng, bất quá sau đó không còn tin tức, hình như tách ra rồi, hai năm qua Ninh Viễn Tranh vẫn không nổi không chìm, gần đây chắc là lại tốt lên, lần này hắn có thể trở về giựt lại vai chính, cũng là dính bóng Chu Du Minh. Bằng không, ai mà có bản lĩnh lớn đến thế."

Phùng Xuân lúc này mới đột nhiên nghĩ đến, hình như khi Ninh Viễn Tranh trở lại, Lưu Bắc còn lầm bầm với cậu chuyện này, cậu không coi ra gì, không để trong lòng. Bất quá thế này thì thật khớp với suy đoán Ninh Viễn Tranh không quan trọng, một tia khẩn trương trong lòng Phùng Xuân biến mất gần hết, tuy rằng còn vài chuyện không rõ ràng lắm, bất quá còn nhiều con đường hỏi thăm lắm, hiện tại an tâm nhắm mắt hưởng thụ xoa bóp đã.

Đương nhiên, Ninh Viễn Tranh và Chu Du Minh, là triệt để lên sổ đen.

Một lát sau, Hồng đạo liền trở về, lại bắt đầu lần nữa. Có lẽ là vì đã nói ra, áp lực của Đồ Mi bớt không ít, lúc này không còn khí chất nhát gan nữa, đóng một lần đã qua. Cô tuy rằng không phải xuất thân chính quy, nhưng lại rất thông minh, lần này Hồng đạo hiếm thấy lại mở miệng cười, nói với cô, "Cứ thế, giữ vững như thế đã rất tốt."

Đồ Mi lập tức cười đến mắt cũng cong, được cổ vũ rồi, tất nhiên hết thảy đều dễ làm, vài cảnh diễn bổ sung cực kì thuận lợi qua hết, trời vừa tốt, công tác trong ngày cũng kết thúc, phần diễn ban đêm không có cảnh của Phùng Xuân, cậu trực tiếp cởi hóa trang lên xe chuẩn bị trở về khách sạn —— còn phải chạy bộ đây.

Chỉ là không ngờ vừa mới lên xe, liền nhìn thấy Dương Đông ngồi tại ghế sau, đang cầm hợp đồng của cậu mà xem. Nghe tiếng cửa mở, người đàn ông này ngẩng đầu, cười cười với cậu.

Không thể phủ nhận, tây trang màu đen cộng vóc dáng xấp xỉ mét chín công một gương mặt quá đẹp trai, ba thứ này công lại đủ để Dương Đông là cái bình hormone di động, thật sự quá câu người.

Ngay cả Lưu Bắc cũng hơi đỏ mặt, chuyển bước chạy đến chỗ phó lái.

Phùng Xuân thì còn đỡ. Cũng không phải sức chống cự của cậu mạnh, cũng không phải không động tâm, mà là biết vì sao Dương Đông lại vội vàng chạy tới đây —— cậu sáng nay không phải đã nói mình cũng có một thanh mai trúc mã sao?

Dương Đông từ nhỏ đã như vậy, anh giống cha anh, đối với người mình thích, lúc nào cũng đặt trong mắt, luôn phải tìm tòi đến tột cùng, còn đối với với kẻ mình không thích thì lạnh lùng vô cùng, mặc dù đối với Chương gia anh không nóng không lạnh, nhưng đối với Chương Thiên Hạnh thật ra lại y như quy tắc —— trước sau như một chưa từng thích qua.

Chỉ cần nghĩ đến đây, có mê người tới đâu cậu cũng muốn cười. Chỉ là nhịn được, cậu sợ bật cười liền khiến Dương Đông giận.

Phim trường người đến người đi, lại có paparazzi, mai phục xung quanh, Phùng Xuân không hé răng, trực

tiếp lên xe, đóng cửa xe mới hỏi, “Không phải đang rất bận sao? Tại sao còn tới?”

Dương Đông đối diện với người khác thật ra rất xem trọng mặt mũi, tiện tay để giấy tờ xuống nói rằng, “Thời tiết tốt, qua ăn với em bữa cơm.”

Phùng Xuân nhướng nhướng mi, không ngờ còn lãng mạn như thế —— cậu nhớ tới mình từng ôm kịch bản một bộ phim thần tượng mà than thở với Lưu Bắc, tổng tài nhà ai không có chuyện gì liền lái xe mấy tiếng chỉ để ăn bữa cơm, rỗi rãnh chân ngứa sao?! Không nghĩ tới hôm nay chính mình lại gặp phải, lại càng khiến cậu muốn cười, trên mặt thật vui vẻ, khiến Lâm Dũng và Lưu Bắc từ kính chiếu hậu thấy được, đều rủa sả: Có cần phải cao hứng tới mức đó sao?

Bất quá Phùng Xuân lại không biết, cậu còn cho rằng mình nhịn đến rất tốt đây! Cầm ly nước vừa uống vừa nói, “Khó mà làm được. Sáng nay em ăn nhiều, buổi tối phải nhịn đói còn phải chạy bộ nửa giờ, cơm nhất định ăn không hết.” Trong câu nói còn có ngữ điệu như rất quen.

Dương Đông nghe xong liền nhíu mày, anh quay đầu quan sát Phùng Xuân từ trên xuống dưới, mất hứng nói, “Em là 130 cân à? Đã gầy như vậy, giảm cái gì béo?! Đây không phải là lấy thân thể làm ẩu làm tả sao?”

Anh nói cũng không nhìn Lưu Bắc, lại khiến Lưu Bắc sợ đến không nhẹ, Phùng Xuân cho cậu ta một ánh mắt trấn an, để cậu ta quay đầu ngồi yên, còn mình nói với Dương Đông, “Cân nặng tiêu chuẩn của em là 123 cân, đây là cân nặng em lên hình đẹp nhất. Vừa tới 130 cân là trong ống kính mặt em nhìn như bị ngâm nước ấy, làm nghề nào thì yêu nghề đó chứ!” Phùng Xuân cũng không cho anh cơ hội khuyên bảo, dụ dỗ anh, “Nếu không em chạy bộ, anh ăn?”

Dương Đông chẳng còn cách nào khác, “Cùng nhau chạy.”

32. Đại Giang Lưu - Chương 31-2: Em Có Lo Lắng Anh Mới Mừng (2)

Đó là heroin độ tinh khiết cao, là cai không nổi, là cái thứ sẽ đeo bám dằn vặt cô cả đời, chỉ vì một câu, không muốn khiến anh em các con bất hòa, thì liền không nói cô ta biết sao?

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Lúc này đã là mùa đông, đến khi xe về đến khách sạn trời đã đen kịt, trợ lý nãy giờ đi theo phía sau Dương Đông không biết từ đâu lấy ra một bộ quần áo và giày thể thao, Dương Đông thay rồi cùng cậu ra ngoài.

Gió không nhỏ, mang theo hơi lạnh buốt như dao cắt, hít vào khoang mũi cứ như đang hít băng. Nhưng thế này vẫn là sảng khoái nhất, toàn thân từ trong phòng ấm áp chạy ra, lỗ chân lông nhờ vận động mà mở hết cỡ, cả người lập tức lên tinh thần.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Phùng Xuân còn rất rành rẽ chỗ này, dẫn theo Dương Đông chạy tới một con đường nhỏ ít người đi, cậu quanh năm vận động, thể lực tương đối khá, bức tốc còn có thể tới mức 10, người bình thường chạy không lại cậu, vừa bắt đầu liền trực tiếp tăng tốc. Phùng Xuân vốn tưởng Dương Đông nhất định chạy không kịp mình, chẳng ngờ vừa nghiêng đầu, người nọ đã theo sát bên cạnh, một bộ dạng trời rất đẹp anh rất nhẹ nhàng.

Thấy Phùng Xuân nhìn mình, Dương Đông hiếm khi lại nổi lên tâm tư trêu cợt, đùa cậu, "Này thì có gì đâu? Em còn không suy nghĩ anh cao hơn em nhiều như vậy, chân dài cỡ nào. Anh một bước em mới có nửa bước, em bỏ rơi anh được sao?"

Phùng Xuân liếc anh, "Ấu trĩ!"

Vừa nói hai tiếng, bên người lại không ai, trong lòng Dương Đông buồn bực một chuyện cả ngày, rốt cuộc có thể bị đào ra thổi gió, anh lập tức tăng tốc, chạy vài bước, đến bên cạnh Phùng Xuân, tóm lấy bờ vai cậu, ôm cả người ta vào trong ngực, chất vấn, "Ấu trĩ? Hai chúng ta ai ấu trĩ nào? Anh đang có chút xíu phiền muộn đây, em cũng có thanh mai trúc mã? Em cố ý đi."

Thể lực Phùng Xuân chắc chắn không bằng anh, cứ tùy anh ôm, sau đó đặc biệt thẳng thắn nói, "Anh đoán xem."

Cậu mặc quần áo dày, trên đầu còn đeo đồ bịt tai cộng thêm mũ, bọc kín mình đầy lông xù xù, hợp với biểu tình này cứ như tiểu hồ ly, rõ ràng là đang trêu anh, nhưng Dương Đông đột nhiên phát hiện mình lại có ác thú, nếu người khác dám chơi trò này, anh sẽ phản cảm vô cùng, mà hôm nay, anh vậy mà lại thật thích cảm giác so chiêu với người này.

Anh cũng không khách khí, trực tiếp cúi đầu cắn lên môi Phùng Xuân, lần trước thì hôn quá ngây thơ rồi! Trong gió rét cắt da, hai bờ môi lạnh lẽo chạm vào nhau, lập tức bừng cháy. Đến khi chật vật dời môi, Phùng Xuân đã thở hổn hển hết hơi, cái tên này mới đáp, "Không cần đoán, hắn có tồn tại hay không thì cũng chỉ có thể xếp xó." *(tự dìm hàng mình:v)*

Phùng Xuân nhất thời vui vô cùng, không nhịn được nữa, bật cười ha hả, ôm hông anh mà nói, "Đúng, xếp xó chứ, hắn thì tính là gì! Anh mạnh hơn hắn một vạn lần!"

Phùng Xuân nói như đinh đóng cột, dương dương đắc ý, hi hi ha ha, quả thực hận không thể cao hứng đến khiến mình hôn mê luôn. Dương Đông cũng không biết sao cậu lại vui đến như vậy, chỉ có thể cười đùa cùng cậu. Đến khi quậy đủ rồi, chạy cũng đã xong, cửa khách sạn xuất hiện đằng xa, Dương Đông thậm chí hoài nghi, hai chấm đen nhỏ nhìn không rõ phía trước là Lưu Bắc và Lâm Dũng.

Lưu Bắc thật sự là để bụng Phùng Xuân cực kỳ, cậu ta quả thật rất hài lòng.

Phùng Xuân từ mười bốn tuổi đến giờ hiếm khi vui vẻ được như thế, cười đến bụng cũng đau, đến khi về đây, mới giật lại một chút lý trí, nhớ hỏi anh, "Anh thuê phòng chưa? Đêm nay nghỉ lại đi, muộn lắm rồi."

Hơn nữa, không biết từ khi nào, tuyết đã lất phất rơi. Mới vừa rồi còn lác đác, lúc này lại có dấu hiệu lớn dần, tuyết rơi trắng xóa như lông ngỗng.

"Không được," Dương Đông lúc này mới nói, "Trở mặt với Chương Kiến Quốc, Chương thị và Đại Dương Quốc Tế mấy năm nay dây dưa không rõ, anh bên này tuy rằng sắp xếp coi như ổn, vẫn còn phải đề phòng ông ta động tay động chân. Anh phải trở về theo dõi. Gần đây anh không rảnh tới tìm em, sẽ gọi điện thoại qua cho em. Em về Bắc Kinh thì nhớ báo cho anh."

Tài xế của Dương Đông ở dưới lầu chờ, khi Dương Đông trở lại sẽ lập tức đi ngay. Tuyết càng rơi càng lớn, đường cao tốc bị che sẽ đi không được. Đến khi xe đã khuất bóng, Phùng Xuân đứng tại chỗ còn không nhúc nhích.

Lâm Dũng hỏi cậu, "Em thật sự động tình?"

Phùng Xuân không tự chủ nói, "Không biết, chính là khi anh ấy tới thì thật cao hứng, đã lớn rồi, vậy và cứ một đứa nhóc lần đầu mới biết yêu. Có khi có vài ý định dò xét, lại chưa từng nỡ mở miệng hỏi. Anh ấy đi, trong lòng cũng như bị màn tuyết này hạ xuống, vắng vẻ. Như vậy thật ra không tốt lắm, em sẽ xử trí theo cảm tính."

"Không!" Lâm Dũng vỗ vỗ vai cậu, "Em có lo lắng anh mới mừng."

Chu Hải Quyên đưa Chương Kiến Quốc rời đi, mệt mỏi ngồi trên sô pha dưới phòng khách một hồi, vú Liễu nhẹ nhàng đến hỏi, "Phu nhân, đêm nay cơm nước bày ở đâu?" Chu Hải Quyên lúc này mới nhớ tới, đón Thiên Ái trở về dằn vặt cả ngày, nguyên nhà bọn họ đúng là còn chưa ăn bữa nào!

Bà ta không nhịn được liếc mắt nhìn phòng ăn cách đó không xa, một cái bàn gỗ to lớn trống trơn, không còn náo nhiệt ngày xưa, Chương Kiến Quốc đi công ty, hai đứa con của bà ta, đoạn thời gian rất lâu sắp tới, e là cũng sẽ không ngồi tới đây.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra, từ khi gả cho Chương Kiến Quốc mười mấy năm, cũng đủ khiến bà ta là vốn tự nhận là một phụ nữ độc lập, lần đầu tiên cảm thấy cô độc.

Đàn bà đều là họa, bà ta biết. Nhưng bà ta vẫn cho rằng mình không giống người khác. Ngay cả khi bà ta thiên vị con cả, thì từ nhỏ đến lớn trong giáo dục, bà ta chưa đừng đối xử với hai đứa con bên trọng bên khinh! Cách giáo dục của bà ta trước giờ đều là, hai con là một thể, là cùng một cha một mẹ sinh ra, trên đời này ngoại trừ cha mẹ, chỉ còn các con là thân nhau nhất, các con đối với Chương gia luôn là độc nhất vô nhị luôn là quan trọng nhất, các con nhất định phải đồng lòng hợp lực.

Bà ta vẫn cho là mình thành công, con cả cho dù chơi bời hư hỏng, đối xử với con gái vẫn toàn tâm toàn ý, mà con gái càng nể trọng con cả, anh Thiên Thiên anh Thiên Thiên gọi liên tục. Bọn họ đều là những đứa nhỏ ưu tú. *(ưu tú đâu? Đâu? Có thấy đâu?:v)*

Nhưng hôm nay, bà ta lần đầu mệt mỏi rúc vào sô pha, mất hình tượng nằm vùi ở đấy, con gái bà ta thì

hít ma túy, con trai lại là hung thủ.

Tức giận sao? Tất nhiên là tức giận, giận con trai làm việc chẳng biết đúng mực, giận con gái hành động lơ là, nhưng đây đều là tức lên mà nói vậy thôi. Chúng nó vẫn là con mình, luôn luôn cần phải giải quyết tốt, để chúng nó trở lại như lúc ban đầu.

Nhưng càng khiến bà ta khổ sở chính là, bà ta lần đầu tiên sâu sắc nhận thức được Chương Thiên Hạnh không nên thân, thế này thật kém quá xa suy nghĩ bà ta. Đứa nhỏ này đã không kế thừa được tài hoa của cha nó, lại càng không kế thừa được sự kín đáo kĩ càng của bà, trái lại thừa kế sự ngoan độc và tự đại của cha. Bà ta xoa đầu, đây thì phải làm sao để uốn nắn được?

Muốn uốn nắn một người hai mươi tư tuổi, đây quả thực là tự làm đau đầu.

Chu Hải Quyên suy nghĩ hồi lâu, cũng mới có chút manh mối, mà nghĩ tới tình trạng hiện tại, lại than thở trời xui đất khiến. Tại sao lại rơi vào trên người hai đứa con bà ta vậy. Thiên Ái mới hai mươi mốt, con đường ngày sau dài như vậy phải đi thế nào? Thiên Hạnh bên kia, cho dù chuyện này đè xuống được, nhưng vết rạn còn đó, hắn làm sao dám đối mặt em gái của mình?

Bà ta lại xoa đầu, cảm nhận được ác ý ông trời vứt xuống.

Sau đó bà ta liền nghĩ đến Đàm Xảo Vân, nghĩ tới hai năm điên cuồng ấy, trong đầu liền xuất hiện hai từ: báo ứng. Hai từ này khiến bà ta đột nhiên toát hết mồ hôi lạnh, bật người dậy, cũng không dám suy nghĩ lung tung nữa. Bà ta nhìn phòng khách trống rỗng, mười bốn năm trước bà ta thật yêu thích không khí rộng rãi của nơi này, mà hôm nay, chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Dường như trốn tránh cũng chẳng được gì, Chu Hải Quyên đứng lên, lớn tiếng gọi, "Vú Liễu, vú Liễu?"

Vú Liễu mới từ phòng bếp đi ra, khiến Chu Hải Quyên thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng đỡ hơn, phân phó bà, "Cơm của thiếu gia đưa cho tôi, tôi mang lên cho nó." Vú Liễu cũng không nhiều lời, ừ một tiếng lại quay đầu đi làm việc.

Chu Hải Quyên cũng không muốn ngồi ngây một mình, trực tiếp vào nhà bếp, đứng chờ ở cửa, nhìn vú Liễu bận rộn tới tới lui lui. Chuẩn bị xong, mới chính tay mình bưng khay cơm, đi lên lầu.

Chương Thiên Hạnh còn chưa nghỉ ngơi, Chu Hải Quyên đẩy cửa đi vào, hắn đang nằm trên giường, thấy bà ta còn kêu một tiếng mẹ. Dấu bàn tay trên mặt còn chưa nhạt đi, làm bộ đáng thương, tựa như khi còn bé học trường quý tộc bị bắt nạt trở về hỏi vì sao cha không ở cùng nhà với mình, Chu Hải Quyên thở dài, còn tức giận cũng không thể bộc phát ra được.

Bà ta đặt cơm nước lên bàn, nói với hắn, "Ăn cơm đi, ăn cơm rồi đi xem em gái con, nó hôm nay trở về, con còn chưa gặp nó đấy."

Nhắc tới Chương Thiên Ái, Chương Thiên Hạnh cũng có chút không được tự nhiên, hắn suy nghĩ một chút hỏi, "Chuyện kia…"

"Đó là con sai, là con có lỗi với nó!" Chu Hải Quyên trước tiên nói thẳng ra, nhìn Chương Thiên Hạnh không phản kháng, mới chậm rãi nói, "Nhưng con không cố ý, anh em các con không thể vì chuyện này mà sinh hiềm khích, mẹ và cha con thương lượng, sẽ không nói cho Thiên Ái."

Kết luận này vừa ra, Chương Thiên Hạnh đột nhiên ngẩng đầu lên, hôm nay Chương Kiến Quốc muốn cầm kiếm giết hắn, Chu Hải Quyên cho hắn hai cái tát, hắn vẫn cho là, không còn cứu được nữa. Chẳng ngờ, cư nhiên lại chuyển thành thế này, hắn nhịn không được lại kêu một tiếng mẹ.

Chu Hải Quyên lại nói, "Cũng không thể để Thiên Ái chịu thiệt như thế. Mẹ và cha con tính rồi, từ danh nghĩa của con phân ra một phần ba tài sản cho nó, ngày sau chúng ta mất, con chiếu cố nó nhiều một chút."

Chương Thiên Hạnh làm sao không nguyện ý, bất quá là chút tiền tài mà thôi, tài sản đáng tiền nhất của Chương gia vĩnh viễn là Chương thị, trong lòng hắn lập tức rõ ràng, đây là thiên vị hắn. Chương Thiên Hạnh dường như sống lại, đột nhiên thả lỏng, liên tục gật đầu, "Đương nhiên cho, là con sai, nhất định phải cho."

Chu Hải Quyên coi như vừa lòng thái độ Chương Thiên Hạnh, ít ra không phải là ôm tiền không buông, vì thế lại khuyên, "Ăn khổ một lần phải khôn ra một chút, Thiên Hạnh, con là người thừa kế Chương gia, con sau này làm chuyện gì đều phải thận trọng. Còn em gái con nữa, đối xử với nó tốt một chút, nó cuối cùng vẫn phải gả ra ngoài, thông gia nhà giàu, Dương Đông không được thì còn có người khác, là trợ lực rất lớn, con cũng hiểu được cái này."

Chương Thiên Hạnh còn có gì không nghe? Huống chi, mẹ hắn còn một lòng suy nghĩ cho hắn, liên tục đáp ứng. Ăn cơm, lại nhịn đau, theo mẹ xuống lầu, đến thăm Chương Thiên Ái.

Lúc bọn họ đi vào, Chương Thiên Ái đã qua chút khó chịu bức bối sáng nay, đang nằm trên giường chơi di động. Thấy hai người vào, cũng không nhúc nhích, thật lạnh nhạt liếc mắt, không hé răng.

Thái độ như thế thật ra không khiến Chu Hải Quyên bọn họ thấy không ổn, Chương Thiên Ái trước giờ được nuông chiều, huống chi còn chịu khổ lớn như vậy.

Chu Hải Quyên trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Chương Thiên Ái, vươn tay vén vài lọn tóc rũ xuống trên đầu cô ta, Chương Thiên Ái nghiêng đầu tránh, Chu Hải Quyên thở dài, "Thiên Ái, sao vậy? Mẹ đã làm sai điều gì sao?" Sau đó bà ta liền nhìn thấy ánh mắt Chương Thiên Ái đột nhiên hung hãn lên, liếc mắt nhìn bà ta chằm chằm, rồi phút chốc lại trở về lãnh đạm.

Một khắc kia, lại khiến bà ta nhớ đến Chương Kiến Quốc, hai cha con cũng thật giống nhau, cứ như hai con sói, khiến người khiếp sợ.

Đây là có oán hận gì sao?

Nhưng sau đó Chương Thiên Ái nói ra lại khiến bà ta yên tâm, "Tại sao lại nhốt con? Con không thích căn phòng này, nơi này chẳng có gì cả. Các người coi con là cái gì? Vội vàng giam con đến thế sao?"

"Sao lại vậy?" Chu Hải Quyên nhẹ nhàng chậm rãi vỗ cánh tay cô ta, "Chỉ là sợ con tự làm bị thương chính mình mà thôi. Hơn nữa trong phòng con không phải toàn thứ con thích sao? Lỡ như làm hư cái gì thì làm sao? Cứ ở vài ngày, chờ con qua khỏi thì tốt rồi. Cha mẹ đều là vì muốn tốt cho con, Thiên Ái, con phải biết, trên đời này không còn ai có thể thương yêu con cái hơn cả cha mẹ."

Chương Thiên Ái ồ một tiếng, không hề nhiệt tình. Chu Hải Quyên nghĩ cô ta có lẽ còn chưa vượt qua khỏi đả kích, vì thế vội vàng chỉ chỉ Chương Thiên Hạnh bên cạnh, "Đứa nhỏ này, không phát hiện anh con à? Nó cũng bị thương, các con thật là khiến người ta lo lắng, chờ các con khỏe rồi, bảo nó dẫn con đi chơi. Đảm bảo đền bù đủ cho con."

Chương Thiên Hạnh bên kia nhanh chóng nói, "Đúng đó, Thiên Ái em không phải muốn đi Nam Cực xem chim cánh cụt sao? Đến lúc đó anh đi cùng em."

Chương Thiên Ái liền giương mắt nhìn thoáng qua Chương Thiên Hạnh, lúc này lại không còn tránh né mà thoải mái nhìn hắn, khó khăn ra vẻ hòa nhã một chút, "Này còn tạm được. Con biết rồi, con mệt, hai người ra ngoài đi."

Chu Hải Quyên nghe cũng không miễn cưỡng, bà ta đứng lên còn dặn dò mấy câu, lúc này mới cùng Chương Thiên Hạnh ra cửa, khoảnh khắc cửa phòng khép lại, Chương Thiên Ái vừa nằm đó lập tức ngồi dậy, cầm di động hỏi một câu, "Anh nghe chưa? Bọn họ không một ai thật tình đối đãi tôi. Phùng Xuân, anh nói đúng, bọn họ chỉ thương Chương Thiên Hạnh."

Trước đó, Chương Thiên Ái vừa từ cửa thư phòng chạy về.

Thân thể cô ta vì bị giày vò cả tuần lễ, thật ra đã vô cùng yếu ớt, chạy nhanh khiến tim của cô ta đập bình bịch đến đau, hận không thể vọt ra khỏi cổ họng, cả người chịu cảm giác chật vật hít thở không thông, khiến cô ta nhịn không nổi đứng tựa lên cửa phòng, rồi trượt ngồi trên đất. Nhưng dù vậy, vẫn không có lực công kích bằng những gì cô ta vừa nghe được.

Nhớ đến lời cha mẹ nói, Chương Thiên Ái vừa hết thở dốc, nước mắt lại không kiềm được mà rơi xuống.

Cái gì gọi là sợ anh em bất hoà, cho nên liền gạt cô? Bồi thường tiền bạc cho cô?!

Hít ma túy giống như khi còn bé tranh một món đồ chơi sao? Là mua thiếu một chiếc xe hơi sao? Hay là sinh bệnh một lần đây? Cô ta nhìn chằm chằm cánh tay mình không quá mấy ngày đã gầy một vòng, gân máu lộ rõ, đã thua vẻ ngoài xinh đẹp nuột nà thường ngày rất nhiều. Đó là heroin độ tinh khiết cao, là cai không nổi, là cái thứ sẽ đeo bám dằn vặt cô cả đời, chỉ vì một câu, không muốn khiến anh em các con bất hòa, thì liền không nói cô ta biết sao?

Chẳng lẽ bảo cô ta không biết gì hết, cứ đối mặt hung thủ thật sự, còn vẫn như trước kia kêu loạn anh trai

anh trai sao? Một lòng với hắn, chuyện gì cũng nghe theo hắn, lấy hắn làm chuẩn sao? Thậm chí để bọn họ không ghét bỏ vì mình hít ma túy, vì bọn họ cho cô ta nhiều tài sản, liền phải biết ơn bọn họ sao?

Chương Thiên Ái không nhịn được ha ha cười mấy tiếng.

Thật buồn cười.

Cuộc đời cô ta thì sao?

Cô ta nhìn gian phòng trước mắt, nơi này vừa mới sửa sang xong, xung quanh còn không có đồ đạc gì, chỉ có một cái giường sắt, đầu giường cuối giường buộc đầy dây, chính là để khi cô ta không nhịn được cơn nghiện, có thể buộc chặt cô ta.

Cuộc đời cô ta, sẽ phải giãy dụa mãi trong những ngày cai nghiện này sao? Mà bọn họ, ngay cả một câu xin lỗi cũng không cho cô.

Hận sao? Sao lại không hận?!

Nhưng trụ cột cuộc sống của cô ta, toàn bộ đều đứng về phía Chương Thiên Hạnh, cha mẹ cùng anh trai cô ta, là tất cả chỗ dựa trước đây của cô ta. Cho dù cô ta ngàn vạn lần oán hận Chương Thiên Hạnh, còn có thể làm thế nào?

Bộ não luôn luôn trống rỗng của cô ta nghĩ không ra chủ ý gì, thậm chí ngay cả một người tính kế hộ cô ta cũng không có, trong điện thoại di động toàn bộ đều là bạn bè ăn chơi, người bạn tốt suy nhất có thể tâm sự, chính là Từ Manh Manh, chị dâu tương lai của cô ta, cô ta làm sao có thể gọi cho cô ấy? Còn lại, cũng chỉ có Phùng Xuân.

Bạn trai của cô ta – Phùng Xuân – đã sớm biết chân tướng, hơn nữa còn nói cô ta có việc thì cứ tìm cậu.

Chương Thiên Ái cầm điện thoại hỏi Phùng Xuân, “Tôi nên làm gì bây giờ?”

33. Đại Giang Lưu - Chương 32: Anh Thật Là Một Người Tốt

Để đối phó một người, nhất định phải là hắn sợ cái gì mình làm cái đó! Điều hắn sợ người biết, điều hắn sợ người khác thương tổn. (Phùng Xuân)

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Khi điện thoại của Chương Thiên Ái gọi tới, Phùng Xuân vừa tiễn Dương Đông lên lầu xong.

Tâm tình của cậu còn đang đắm chìm trong trạng thái khi ở cùng Dương Đông, cả người tỏa ra hơi thở nhu hòa, hoàn toàn không giống bình thường cậu một mình. Trong con mắt của người khác thì, chính là cái loại tâm tình tốt đến nỗi có thể phơi phới thoát ra khỏi thân thể luôn.

Lúc này, điện thoại của Chương Thiên Ái đến.

Phùng Xuân nháy mắt nghiêm túc lên, cậu không ngờ sẽ lại sớm như vậy. Cậu thấy, Chương Thiên Ái cảm giác được tại Chương gia nhân tình ấm lạnh, nhưng thể nào cũng phải chờ cô ta về được chừng ba năm ngày đã. Mà đây bất quá mới ngày đầu tiên.

Phản ứng đầu tiên của Phùng Xuân chính là trái bom mình chôn đã nổ rồi, Chương Thiên Ái phẫn hận cực kỳ, trực tiếp quậy ầm ĩ. Chỉ là, kết quả thế nào? Bởi vì Chu Du Minh người này đột nhiên xuất hiện, cậu cũng không khẳng định.

Cuộc điện thoại này, nói không chừng là dựa theo hứa hẹn lúc trước bây giờ gọi tới kể khổ —— ai bảo ngay cả một người bạn chân thành Chương Thiên Ái cũng không có chứ? Lại nói không chừng là muốn hỏi tội —— dù sao đầu đuôi cậu nói cũng không khớp sự thật lắm.

Lúc này Lưu Bắc đã về nhà, phòng khách chỉ còn một mình Lâm Dũng, Phùng Xuân trầm giọng, đã nghĩ xong lời giải thích, nhận điện thoại, bên trong nháy mắt truyền tới thanh âm của Chương Thiên Ái, "Phùng Xuân!"

Nghẹn ngào, khàn khàn, bất lực! Dường như đong đầy ủy khuất, chỉ còn một người có thể tâm sự hết.

Phùng Xuân rất bình tĩnh, "Cô làm sao đấy? Nghe giọng như khóc vậy."

Tâm tình Chương Thiên Ái bên kia đã trên bờ vực tan vỡ, nói năng lộn xộn, "Bọn họ thương lượng trong thư phòng, tôi nghe được, là Chương Thiên Hạnh làm, chính là hắn làm!"

Một câu nói này khiến Phùng Xuân lập tức thả lỏng, đây là cục diện Chu Du Minh và Chương Thiên Hạnh bày ra. Hơn nữa Ninh Viễn Tranh gần đây dựa vào Chu Du Minh một lần nữa nổi tiếng, Phùng Xuân có thể xác định, đây là một dạng hợp tác qua lại.

Cậu đã rõ ngọn nguồn, nói chuyện càng thong dong, "Cha mẹ cô đều biết."

"Ha hả, bọn họ đương nhiên đã biết." Chương Thiên Ái bên kia dùng chất giọng khàn khàn giễu cợt, "Nếu bọn họ không biết rồi, làm sao còn muốn bao che hắn, còn phải gạt tôi, nói cái gì mà để tình cảm anh em giữ vững. Hừ! Bất quá là che chở Chương Thiên Hạnh mà thôi, cho tôi tài sản, tôi cần ư? Tiền của tôi đã đủ nhiều, cho nữa thì bất quá cũng chỉ là một con số, tôi ôm thứ đó làm gì!"

Tâm tình cô ta vì phẫn hận mà dâng cao, lời nói ra càng thêm cực đoan, "Tôi chỉ biết, mẹ tôi từ nhỏ đến lớn còn nói cái gì mà các con trong mắt mẹ đều như nhau, anh em chỉ có đồng lòng mới làm nên chuyện, đều là giả hết. Bà ta chính là thiên vị con trai, Chương Thiên Hạnh phạm lỗi lớn như vậy, hại tôi thành ra cái dạng này, bọn họ cũng chỉ phạt ít tiền rồi xong, còn muốn bảo tôi sau này phải tương thân tương ái với hắn, dựa vào cái gì? Lẽ nào tôi không phải con của họ sao?"

Cô ta gọi, "Phùng Xuân, anh tránh thoát được, làm sao rõ khi lên cơn nghiện nó thống khổ cỡ nào. Trong đầu đều là âm thanh vù vù ong ong, có cái gì muốn phá mạch máu trong người tôi mà xông ra, trước mắt chẳng nhìn thấy gì hết, cứ như bị bình phong che mắt, còn nữa, đầu khớp xương rất ngứa, hận không thể xé mở da thịt ra mà cào mà gãi! Rõ ràng cả người lạnh run, lại vì khó chịu giày vò mà toát mồ hôi, mỗi một lần đều giống như chết đi một lần. Địa ngục, anh có biết hay không, đó là địa ngục!"

Đây là lần đầu tiên Phùng Xuân nghe được miêu tả chi tiết cảm giác hít ma túy đến vậy.

Điều này khiến cậu đột nhiên nhớ lại Tráng Tráng, Tráng Tráng cả người sưng phù, Tráng Tráng đầu ngón chân cũng sưng lên, đáng thương ôm cậu kêu, "Anh ơi, em khó chịu quá. Đầu đau, muốn nôn, anh ơi, em chịu không nổi nữa. Mẹ sao không ở đây, em nhớ mẹ."

Nó mới có năm tuổi, nó không có vốn từ ngữ nhiều như Chương Thiên Ái vậy, nó nói không ra loại đau đớn ấy, nó thậm chí còn nói không rõ là khó chịu ở đâu, nó chỉ có thể bật ra từng từ một, đơn giản, đơn điệu, nhưng cậu biết, Tráng Tráng em trai cậu, chịu đựng còn hơn Chương Thiên Ái nhiều lắm.

Cho nên, cậu tuyệt đối không thấy hổ thẹn, cậu thật muốn nói, như chết một lần thì sao, cũng chẳng phải chết thật. So với trước đây, cô ta dẫm lên máu thịt của mẹ con cậu, hiện tại còn sống 'tiền bất quá là một con số', cô ta đã quá hời rồi.

Lúc này, trong điện thoại truyền đến tiếng mở cửa, Chương Thiên Ái cấp tốc nhỏ giọng, "Có người tới, lát nữa lại nói cho anh."

Nói xong, liền tới một tràng ồn ào, sau đó, lại lục tục vang lên thanh âm của Chu Hải Quyên và Chương Thiên Hạnh, theo như Phùng Xuân nói, tình mẹ thật đúng là quá sâu, đáng tiếc Chương Thiên Ái không cảm kích, chờ bọn họ đi rồi, đứa con gái này nói câu đầu tiên là, "Tôi nên làm cái gì bây giờ?" Câu nói thứ hai là, "Tôi hận bọn họ."

Cô ta nghiến răng nghiến lợi, dường như còn hơn nỗi hận mà cậu hận kẻ thù giết cha giết mẹ giết em mình.

Nhưng Phùng Xuân tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

Phùng Xuân đã từng nghiên cứu qua tính cách từng người trong Chương gia, bọn họ đều là dạng cố chấp, cực độ nhạy cảm, luôn canh cánh trong lòng khi bị sỉ nhục và thương tổn, lòng dạ nhỏ mọn, lòng trả thù lại rất mạnh.

Mặc dù nói là nhân cách không thể xác định là có quan hệ tới di truyền, nhưng có một câu ngạn ngữ Trung

Hoa nói rất đúng, "Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con loài chuột thì mãi đào hang." đặt trong trường hợp tính cách cũng không sai lắm. Ít nhất, loại tính tình này của Chương Kiến Quốc, hoàn toàn di truyền cho Chương Thiên Hạnh và Chương Thiên Ái, còn có cậu nữa.

Chương Thiên Ái kiểu đó, cậu đã sớm đoán trước là chịu không nổi!

"Cô hận thì thế nào?" Phùng Xuân ngồi xuống sô pha trong phòng, chậm rãi trả lời, "Bọn họ là cha mẹ và anh trai cô. Cha mẹ cô kết luận cũng không sai, gia trưởng ấy, con cái đều là thịt, bọn họ chung quy là muốn thấy các người hòa thuận. Nếu chuyện này thật vỡ lở ra, cô và anh cô chắc chắn xích mích, đây là vì muốn tốt cho các người."

Hiển nhiên Chương Thiên Ái không nghĩ tới Phùng Xuân sẽ nói đỡ cho cha mẹ mình, cô ta tức giận, "Đó cũng là con trai bọn họ, nếu đổi lại là tôi làm, tôi không tin. Bình thường đối xử với tôi thật tốt, đều là giả vờ, gặp chuyện thật chẳng hề dùng được. Cái gì gọi là nói ra sẽ xích mích, nếu hắn nói ra rõ ràng với tôi, tôi sẽ trách hắn sao?" Cô ta chỉ trích Phùng Xuân, "Anh mắc gì nói đỡ cho bọn họ? Anh bị ngu à? Chương Thiên Hạnh đã nhằm vào anh, hắn muốn hại anh, anh lại còn không giận hắn, không muốn trả thù, còn khuyên tôi?! Anh có đáng mặt đàn ông hay không!"

Cô ta rõ ràng đã bị chọc tức, căn bản không thể khống chế chính mình. Nói một hồi, có vẻ là nhảy xuống giường, để chân trần đi tới đi lui, vì dồn sức, phát ra tiếng ầm ầm truyền qua điện thoại.

Phùng Xuân lại không gấp gáp, cậu thản nhiên nhìn ra màn trời đêm bên ngoài —— tuy rằng không sao cũng không trăng, lại vẫn cứ chăm chú mà nhìn, mãi khi Chương Thiên Ái nóng nảy, rống lên với cậu, "Anh rốt cuộc có đang nghe không?"

"Tôi đương nhiên hận. Thiên Ái, tôi sống đến bước này đã không dễ, không muốn chấp nhận quy tắc ngầm, dựa vào từng bộ phim mà đi lên, mà anh trai cô, bởi vì Dương Đông thân cận tôi, có thể tùy ý tìm người hủy diệt tôi! Thiên Ái cô có nghĩ tới hay không, một điếu thuốc thì bình thường cỡ nào? Trong cuộc sống đưa điếu thuốc quả thực quá bình thường, ai mà phòng bị cho nổi đây?!"

Chương Thiên Ái hiển nhiên tán thành cái này, bên kia ừ một tiếng.

Phùng Xuân nói tiếp, "Này thật quá đáng sợ, hắn có thể dựa vào sinh hoạt thường ngày mà từng chút từng chút hủy diệt cô, mà tôi, một diễn viên không tiền cũng không thế, lần này tránh thoát, lần sau thì sao? Tôi không hút thuốc lá, lẽ nào không ăn cơm, không uống nước sao? Cũng bởi vì tôi tham gia tiệc đính hôn của hắn, quen biết con nuôi nhà các người, cho nên tôi liền từng phút từng giây đều phải bị người đùa đến đùa thành phế vật sao?"

Những lời này Phùng Xuân nói vừa tức vừa nóng, phẫn hận trong đó bất kể ai nghe, cũng sẽ không cảm thấy ít hơn Chương Thiên Ái, ngay cả Chương Thiên Ái còn lầm bầm, "Hắn rất quá đáng. Bất quá hắn từ khi nào coi trọng anh Đông, tôi còn không phát hiện đây."

Nhưng thanh âm Phùng Xuân lập tức chậm lại, rồi đổi giọng, "Nhưng tôi hận, là chuyện của tôi, hai ta đừng bảo chỉ là bạn bè, cho dù sau này kết hôn, cũng là chuyện của tôi thôi. Hắn là anh trai cô, là người

nhà cô, là núi dựa của cô, hắn đối với cô, không thể giống như đối với tôi được. Cô không nên hận hắn, huống chi, còn cha mẹ cô nữa, cô sau này hẳn phải lập gia đình, bất luận là gả cho ai, nhà mẹ đẻ vẫn rất quan trọng."

Chương Thiên Ái e là chưa từng nghĩ tới, Phùng Xuân sẽ vì cô ta suy nghĩ tới mức này, nhất thời kêu một tiếng, "Phùng Xuân!" Cư nhiên lại nghẹn ngào. Phùng Xuân không xen lời, cậu chờ, chờ Chương Thiên Ái nói tiếp. Nhưng tiếng khóc của Chương Thiên Ái lại càng lúc càng lớn, đến khi cô ta vất vả dừng được, câu nói đầu tiên là, "Nhiều ngày như vậy, bọn họ chưa từng có một người nghĩ cho tôi được đến thế!"

Thanh âm cô ta vì nức nở mà không rõ ràng, lại không chịu dừng lại, "Bọn họ đón tôi về, chưa từng nghĩ tôi sẽ thành cái dạng gì, còn chuẩn bị cơm nước, nhưng một chút chuẩn bị cho tôi cai nghiện cũng không có, ngay cả gian phòng cũng là mới làm tức thì, tôi dính phải nghiện thuốc, tôi không đủ nghị lực, thật sự chịu không thấu, tôi từ nhỏ còn chưa từng chịu khổ lớn như vậy, cho dù là trước kia không cùng cha…" Cô ta không nói hết, "Tôi chưa chịu qua, nhưng cha tôi còn không thương thì thôi, lại còn đánh tôi."

"Tôi biết, đó là thất vọng. Chỉ có cha mẹ thất vọng rồi mới có thể đánh người. Cũng chỉ có cha mẹ thất vọng rồi mới buông tha quyền lợi của tôi, bảo vệ Chương Thiên Hạnh. Tôi làm sao mà không đố kị đây? Còn Chương Thiên Hạnh nữa, hắn phạm sai lầm, có lỗi với tôi, tôi trở về đã mấy tiếng đồng hồ, hắn mới ló mặt ra, hắn chẳng hề hối hận chút nào, hắn căn bản không coi tôi ra gì. Hắn còn cười với tôi, bảo mang tôi đi ngắm chim cánh cụt, hắn khoác cho mình tấm da anh trai tốt, thật giống như tôi thành ra thế này, chẳng có liên quan gì tới hắn. Trước kia đều là giả. Chỉ còn có anh là người tốt."

Người tốt cơ đấy! Cái từ này đúng là buồn cười.

Nhưng Phùng Xuân không thể không thừa nhận, cậu thích cái từ này, cho thấy Chương Thiên Ái đã tin tưởng hoàn toàn, cũng cho thấy Chương Thiên Ái đối với cái nhà ấy đã phán định —— tất cả đều là người xấu.

Cậu an ủi cô ta, "Cô đừng suy nghĩ nhiều."

Chương Thiên Ái lại hỏi, "Tôi không phục, dựa vào đâu tôi lại thành ra thế này, hắn thì cái gì cũng tốt! Tôi làm sao mà giải tỏa cơn tức này, Phùng Xuân, tôi muốn giải tỏa cơn tức này, bằng không tôi sợ tôi sẽ nhịn chết chính mình! Tôi nên làm cái gì bây giờ? Anh giúp tôi nghĩ với, lúc này cũng chỉ có anh mới chịu suy nghĩ cho tôi. Tôi nếu mà nói với người khác, nói với bọn chị Manh Manh, bọn họ sợ là chỉ biết nói tôi không có thân tình! Nhưng anh trai tôi, Chương Thiên Hạnh hắn có sao?"

"Để đối phó một người, nhất định phải là hắn sợ cái gì mình làm cái đó! Điều hắn sợ người biết, điều hắn sợ người khác thương tổn." Giọng của Phùng Xuân có hơi khó xử, "Nhưng các người đều là người một nhà, cô hà tất phải thế?"

"Không phải người một nhà! Là hắn có lỗi với tôi trước! Hắn…" Chương Thiên Ái trước tiên phủ nhận, nhưng sau đó lại dường như đã ngộ ra điều gì, "Tôi biết rồi, tôi biết rồi."

"Cô biết cái gì? Này này này…" Phùng Xuân gọi vài tiếng, bên tai đã là tiếng tút tút.

Lúc này Lâm Dũng mới đẩy cửa đi vào, Phùng Xuân hơi ngượng bảo, “Nghe thấy hết rồi!”

Lâm Dũng gật đầu, “Tiếng nói chuyện sao mà không nghe thấy được? Sau này em phải cẩn thận một chút, nhất là lúc ở cùng Lưu Bắc.” Y nói rồi lại đau lòng, “Cứ phải lòng vòng giữa đám người này, mệt chết rồi đi.”

“Không tồi, ít ra đã được một kẻ mình không cần phải đóng kịch.” Phùng Xuân đứng lên, vỗ vỗ tay y, “Dù sao em còn không để ý đây, mệt gì đâu. Anh, nhanh lắm, em cảm thấy rất nhanh, anh nghe tin tốt của em đây.”

“Chỉ hận là anh không giúp được em.” Lâm Dũng xấu hổ nói, thù bọn họ đều muốn báo, nhưng lại là Phùng Xuân ra sức, y nói cho cùng, đều chỉ làm công việc của một người bình thường thôi. Đời của y cũng không bị phá hủy.

“Sao lại thế?” Phùng Xuân khuyên y, “Đây không phải chuẩn bị có việc cho anh làm sao, Chu Du Minh và Chương Thiên Hạnh, quan hệ giữa hai người này, anh điều tra giúp em một chút, vụ hít ma túy, không phải một mình Chương Thiên Hạnh, mà là hai người họ hợp tác. Em cần biết, đó là tình huống gì?”

34. Đại Giang Lưu - Chương 33

Phùng Xuân thông minh cỡ nào đi nữa, làm sao có thể biết là hắn làm chứ? Hơn nữa chuyện này vẫn còn cách một người. Hoài nghi Chu Du Minh mới là chính xác.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Mấy ngày gần đây Chương Thiên Hạnh trải qua cũng chẳng tính là vui vẻ gì.

Hắn bị thương, cần nằm trên giường thời gian dài, hành động thì có hạn chế. Với lại, em gái hắn, Chương Thiên Ái đã từ trại tạm giam trở về.

Nếu là trước kia, hắn và em gái từ nhỏ quan hệ rất tốt, Chương Thiên Ái ở đây, còn có thể tới trò chuyện với hắn, nhưng hôm nay, trời xui đất khiến Chương Thiên Ái bị hắn hại dính phải ma túy, mẹ và cha hắn tuy là giấu kín chuyện này, nhưng trong lòng chung quy vẫn thấy thẹn, bảo hắn phải thường xuyên thăm em gái, có đôi khi cũng để Chương Thiên Ái qua tìm hắn, dù sao hắn cũng bị thương, vừa lúc hai anh em có nhiều chuyện để nói, tránh cho hai người bọn họ xảy ra ngăn cách.

Lúc đầu hắn thấy cũng tốt, nhưng vấn đề ở chỗ, sau khi Chương Thiên Ái hít thuốc phiện, dường như thay đổi thành một người khác.

Tính tình trước kia sáng sủa như ánh dương, bây giờ trở nên tối tăm u ám, mỗi ngày không thay đồ không
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

trang điểm, khi cô ta còn mang cái đầu tóc rối bù nằm trong phòng chẳng làm gì, hắn đi thăm, liền dùng ánh mắt ẩn dưới mớ tóc đó mà nhìn hắn, cảm giác này thật sự không phải là xem, mà là dò xét. Này cũng thôi đi, rồi hai người bọn họ nói cái gì đây? Trước đây cả hai có rất nhiều chuyện để nói, còn bây giờ, Chương Thiên Ái há mồm chỉ có một câu, "Anh, em khó chịu. Em thật muốn xé nát da thịt mình, xương em ngứa quá."

Chuyện này xảy ra không quá nửa tháng, cô ta đã gầy chỉ còn da bọc xương —— không phải không cho cô ta ăn, mà vì cô ta căn bản nuốt không trôi, cô ta bảo mình buồn nôn.

Cho dù là thế, thời gian cô ta ầm ĩ cũng không ít, tiếng thét chói tai, tiếng cầu xin buông tha, rõ ràng Chương Thiên Ái ở lầu hai, nhưng hắn ở lầu ba có khi vẫn nghe được.

Huống chi, trên người cô ta không ít vết xanh tím lộ ra ngoài, đều là khi giãy dụa va chạm đâu đó.

Vậy nên, lần đầu nghe được, hắn cảm thấy áy náy lại thêm đau lòng, thậm chí có chút hận chính mình, lúc đầu tại sao làm không đủ chu toàn, đương nhiên, cũng càng hận Phùng Xuân dẫn theo Chương Thiên Ái —— nếu không phải tại nó, hắn sao có thể phạm sai lớn như vậy, sao có thể để em gái mình chịu khổ?

Nhưng mà cứ mỗi mười phút lại nói một lần đây, mỗi ngày đều nghe tiếng gào thét như vậy đây! Nhất là có một hôm, thanh âm Chương Thiên Ái ầm ĩ thật sự quá lớn, hắn thậm chí nghe thấy tiếng mẹ mình khóc, liền bảo người đỡ mình xuống lầu.

Lúc hắn đi vào, bác sĩ và một phụ tá đã ghìm chặt Chương Thiên Ái, người phụ tá đang cầm băng vải buột chặt tay chân cô ta đang quơ quào không ngừng, qua khoảng hở giữa những người đó, hắn vô tình thấy được mặt của Chương Thiên Ái, lúc này mới phát hiện, Chương Thiên Ái cũng đang nhìn chính mình.

Khi tiếng rống của cô ta không ngừng, ánh mắt cô ta vẫn tỉnh táo, gắt gao nhìn mình chằm chằm, tựa như đang nhìn một con mồi, hận không thể xé xác hắn! Mồ hôi lạnh lập tức toát ra ướt cả người hắn, phản ứng đầu tiên của hắn là, Chương Thiên Ái biết chuyện này? Nhưng nháy mắt, ánh mắt của Chương Thiên Ái liền tan rã, đường nhìn biến mất, Chương Thiên Hạnh lại không dám xác định.

Chu Hải Quyên khóc ướt cả mặt, nhìn thấy hắn tới, cuối cùng cũng có được một người dựa vào, nắm tay hắn thật chặt, kêu lên, "Đây là tạo nghiệt gì chứ!" Chương Thiên Hạnh thấy thế, chỉ có thể dỗ dành trước tiên đưa mẹ hắn rời đi, khi ấy, người phụ tá kia đã trói chặt Chương Thiên Ái, cô ta nằm trên giường không khác gì cái xác, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà, Chương Thiên Hạnh không dám xác thực, không khỏi kêu một tiếng, "Thiên Ái?"

Cô ta không hé răng, cũng không nhúc nhích.

Bác sĩ bên cạnh bảo, "Thần trí cô ấy lúc này không coi là tỉnh táo."

Chương Thiên Hạnh giờ mới yên lòng, mang mẹ mình đi ra. Chu Hải Quyên đời này e là chưa từng phiền lòng đến thế, đến khi trờ về phòng mình, lại nhịn không được mà nói, "Con nói xem đây là chuyện gì chứ!

Đang yên đang lành, dính vào cái này." Nói đến đây, cho dù đau lòng Chương Thiên Hạnh, Chu Hải Quyên cũng nhịn không được muốn trách hắn.

Chỉ là bà ta luôn luôn rất sắc sảo, cho dù đối với con gái mình, tâm tư cũng sẽ không bày ra hết thảy —— ví như bà ta xem trọng Chương Thiên Hạnh, nhưng hồi đầu biết chuyện, vẫn vung tay đánh hắn. Bà ta luôn cho rằng mình rất thông minh.

Cho nên, bây giờ đã đáp ứng gạt Chương Thiên Ái, chuyện này nhắc lại cũng không có ý nghĩa, bà ta cũng chỉ còn câu này, như một bà mẹ đau lòng vì con, xoa trán không nói, chỉ muốn một mình một lúc.

Lúc này trong lòng Chương Thiên Hạnh cũng có nghi vấn, mẹ hắn bảo hắn đi, liền rời đi rất nhanh, đến khi hắn về phòng, liền bảo hộ lý đi ra ngoài, trước tiên, gọi ngay cho Lâm Dũng.

Đối thoại giữa hắn và Lâm Dũng kỳ thực cũng không nhiều, đa số thời gian, Lâm Dũng gửi tin qua hòm thư bí mật của hắn, nói cho hắn biết hành tung của Dương Đông. Trực tiếp liên hệ thế này, vẫn là gần đây mới nhiều lên —— cũng là bởi vì gần đây hắn nhận thấy uy hiếp, đến từ Phùng Xuân.

Điện thoại reo đến có hai mươi giây, Lâm Dũng mới nhận, thản nhiên hỏi, "Chuyện gì?"

Bên kia yên tĩnh, không có một chút thanh âm nào, Chương Thiên Hạnh liền hỏi y, "Có tiện nói chuyện không?"

"Có thể." Lâm Dũng đáp.

Chương Thiên Hạnh lúc này mới thở hắt ra, hỏi y, "Anh còn đang ở chỗ Phùng Xuân? Nó và Dương Đông đến mức nào rồi? Có phải đã…" Hắn muốn hỏi một chút riêng tư, thế nhưng lại không đủ can đảm hỏi.

Lâm Dũng bên kia dường như biết được ý tứ của hắn, đáp, "Vẫn luôn ở đây, e là vẫn phải chờ một thời gian nữa. Bọn họ gặp mặt không nhiều lắm, thỉnh thoảng gọi điện, còn chưa phát triển tới trên giường."

Đáp án này quá thẳng thắn, nhưng Chương Thiên Hạnh cũng vô cùng vui mừng, khiến tâm tình của hắn khá hơn nhiều, "Dương Đông gần đây có tin tức gì không?"

"Không, nghe nói vẫn luôn tăng ca ở công ty, gần đây bề bộn nhiều việc." Lâm Dũng hệt như những lần khác, cũng không muốn nhiều lời với hắn, "Nếu không còn chuyện gì, tôi ngắt máy."

"Không!" Chương Thiên Hạnh vội vã ngăn y lại, lúc này mới vấn đề mấu chốt, "Lần kia Phùng Xuân đến trại tạm giam, nó nói gì với Thiên Ái? Ví dụ như, ai hại Thiên Ái?" Hắn chột dạ giải thích, "Tôi rất lo cho Thiên Ái."

Nhưng Lâm Dũng nghe những lời này cũng không có phản ứng quá lớn, y nhớ lại như đang giải quyết công

việc, “Ngày đó tôi không theo vào, không biết cậu ta nói cái gì. Bất quá mấy ngày hôm trước diễn viên Đồ Mi thế chỗ Tần San San, tán gẫu với cậu ta vài câu, cậu ta dường như hoài nghi Chu Du Minh vì Ninh Viễn Tranh mà làm. Bất quá cậu ta vẫn còn chưa quá tin tưởng, bảo là nếu chỉ vì điểm này, thì quá làm to chuyện.”

Lời này hiển nhiên khiến Chương Thiên Hạnh yên tâm, ánh mắt của Chương Thiên Ái tám phần mười là hắn ảo giác thôi, Phùng Xuân thông minh cỡ nào đi nữa, làm sao có thể biết là hắn làm chứ? Hơn nữa chuyện này vẫn còn cách một người. Hoài nghi Chu Du Minh mới là chính xác. Hắn gật đầu nói, “Vậy là tốt rồi, có tin tức nhớ nói tôi ngay.”

” Chờ một chút.” Chương Thiên Hạnh đã định cúp điện thoại, Lâm Dũng lại đột nhiên tới câu này, hắn nhíu mày hỏi, “Còn có chuyện gì sao?” Lâm Dũng bên kia do dự một chút, lúc này mới nói, “Phùng Xuân gần đây thường nói chuyện cùng Từ Manh Manh, tôi không biết có hữu dụng không.”

Chương Thiên Hạnh vừa nghe cũng không coi trọng chuyện này, gật đầu nói, “Biết rồi.” Liền cúp điện thoại. Hai người bọn họ quen biết lại còn cùng đóng chung phim, không nói lời nào mới là không bình thường chứ?! Chỉ là không ngờ, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, vừa đặt di động xuống, chuông báo lại vang lên, chính là Từ Manh Manh, hỏi han thân thể hắn đỡ chưa? Có thể ra gặp mặt được không, cô có chuyện tìm hắn.

Chương Thiên Hạnh liền hỏi, “Sao lại không ở trường quay? Tới nhà anh không được sao, anh ra ngoài cũng không tiện.”

Thường ngày Từ Manh Manh vô cùng dịu dàng hiền thục, lần này lại khăng khăng, “Vẫn là ra đây đi, cũng đã lâu không gặp rồi.”

Giọng điệu cô bình thường, không những không dịu dàng, còn có một chút lạnh nhạt, Chương Thiên Hạnh đã cảm thấy có chuyện, hắn suy nghĩ một chút, liền đồng ý, hẹn tối gặp mặt.

Đến khi hắn vừa ra cửa, cha hắn đã về nhà, Chương Thiên Ái cũng tỉnh táo lại, mặc một thân đồ ngủ ăn cơm với người nhà. Chương Thiên Hạnh mới nói với cô ta mấy câu, phát hiện Chương Thiên Ái trả lời như thường, cũng không đặc biệt chĩa mũi dùi vào hắn, lúc này mới đứng dậy ra cửa.

Hắn và Từ Manh Manh hẹn tại một quán cafe cách đó không xa, lúc hắn đến, Từ Manh Manh đã đến rồi, gọi một gian phòng riêng, đang rảnh rỗi cầm muỗng khuấy cà phê. Thấy hắn tới, mắt liền lướt qua chỗ ngực hắn, sau đó mới nói, “Đến rồi.”

Hai người bọn họ kỳ thực vô cùng quen thuộc, năm đó hắn trở về Chương gia rồi liền chuyển tới một ngôi trường tốt hơn, Từ Manh Manh chính là người đầu tiên ngồi cùng bàn với hắn, hai người coi như là thanh mai trúc mã lớn lên, cho nên Chương Thiên Hạnh căn bản không nghĩ nhiều, đi vào đã nói, “Thế nào mà đến cửa rồi còn không vào nhà, mất hứng như vậy, ở phim trường chịu oan ức sao.”

Từ Manh Manh gọi phục vụ đem cà phê cho hắn, lúc này mới nói, “Phải, đột nhiên cảm thấy hơi chán, muốn lui một thời gian, Thiên Hạnh, không bằng chúng ta kết hôn đi.”

Chương Thiên Hạnh e là trăm triệu lần không nghĩ tới, lần này lại là tiết mục bức hôn. Hắn trực tiếp "A!" một tiếng, hiển nhiên còn kinh ngạc vô cùng vì chưa bao giờ cân nhắc tới. Từ Manh Manh thu hết vẻ mặt của hắn vào đáy mắt, trong lòng càng xác định người nọ là dùng cô để kích thích Dương Đông mà chưa từng có một chút yêu mình —— mấy ngày nay cô dựa vào cái này để chống đỡ, đáng tiếc, là giả, cô hiện tại chỉ muốn biết, cha mẹ của Chương Thiên Hạnh có biết hay không, là Chương Thiên Hạnh đang lợi dụng mình, hay là Chương gia đang lừa gạt Từ gia?

Từ Manh Manh mất hứng hỏi hắn, "Thế nào, không muốn sao."

"Không phải, có chút đột ngột, chuyện cầu hôn thể nào cũng phải là anh làm chứ." Chương Thiên Hạnh cười gượng.

Từ Manh Manh dường như bất chợt mười phần muốn gả, căn bản không để ý cái này, "Anh nói xem chúng ta có hai đứa con là được, hay là nhiều nữa thì tốt." Vẻ mặt cô thật ước ao, "Bất quá em thấy vẫn là nhiều hơn thì tốt, trong nhà cũng náo nhiệt, nhà chúng ta quá vắng lạnh đi."

Chương Thiên Hạnh đâu nghĩ đến cô thay đổi nhanh như vậy, nhất thời không nghe vào được gì, chỉ có thể ngồi đó khuấy cà phê, cũng không tiếp lời đồng ý gì cả, chỉ ừ ừ vài tiếng. Hắn định qua quýt một chút cho xong. Từ Manh Manh nói hết, lại đột nhiên hỏi hắn, "Anh không thích?"

Chương Thiên Hạnh liền vội vàng lắc đầu, "Sao mà, không thích chứ. Cơ mà, Manh Manh, em không thấy còn sớm quá sao? Sự nghiệp của em vừa mới bắt đầu, chúng ta mới 24, tội gì mà kết hôn sớm như vậy. Dù sao cũng đã đính hôn rồi, không bằng hai ta cứ phấn đấu thêm hai năm nữa, thế nào."

Từ Manh Manh lúc này mới như cười như không mà nhìn hắn, "Em cần phấn đấu kiểu gì đây, em cũng không phải dựa vào một mình mình để hấp dẫn người xem, cho dù Từ Manh Manh em kết hôn rồi, vẫn sẽ có người mời em đóng phim thôi. Được rồi, ý tứ cha mẹ em cũng là muốn sớm kết hôn, bọn họ sẽ thương lượng với cha mẹ anh."

Cô nói xong cũng đứng lên, nhìn bộ dạng là chuẩn bị đi. Chương Thiên Hạnh căn bản không thích được phụ nữ, làm sao có thể thật sự kết hôn chứ? Lập tức cũng đứng lên, kéo lấy cô, "Chuyện này bàn bạc thế này cũng quá không chính thức, không bằng suy nghĩ lại một chút?"

Từ Manh Manh nghiêm mặt hỏi hắn, "Anh không muốn kết hôn với em?"

Chương Thiên Hạnh phủ nhận, "Làm sao không muốn?"

"Vậy thì được rồi." Từ Manh Manh gật đầu, "Sớm hay muộn có gì khác nhau đâu?"

Cô nói xong, đạp giày cao gót cộp cộp đi ra, cứ thế không thèm lưu lại, dường như chỉ đến để thông báo hắn chuyện này thôi. Chương Thiên Hạnh nhất thời thấy phiền vô cùng, cho dù hiện tại quan hệ với Dương Đông không tốt, nhưng hắn cũng không thể kết hôn được đâu, hắn căn bản không hề có cảm giác với phái nữ, hiện tại còn là người yêu thì còn có thể bưng bít cho xong, nếu kết hôn rồi, không phải bại lộ hết sao,

Từ gia há có thể trêu vào?

Hắn ôm một bụng phiền toái trở về, lại phát hiện trong phòng khách không có ai, hắn gọi hai tiếng, "Mẹ, con về rồi." Vú Liễu vội vã chạy từ trong bếp ra, nói với hắn, "Nhỏ giọng một chút, thiếu gia, xảy ra chuyện rồi, bà chủ và ông chủ cùng với tiểu thư đều ở trong thư phòng cậu đấy, bảo là cậu về phải lên ngay, mau đi xem một chút đi, lão gia đập không ít thứ rồi."

Trong lòng Chương Thiên Hạnh chợt kinh hãi, bí mật duy nhất trong thư phòng hắn chính là —— Dương Đông, trong đó cất giấu nhật ký hắn viết hơn mười năm, tất cả đều là về Dương Đông.

Spoil: Sắp có trò hay, và vì trò hay mà mấy chương sau nó dàiiiiiii…. *ko biết nên khóc hay cười*

Hôm qua rảnh rỗi ngồi lục lại mấy bản thảo truyện viết tay gần 1 năm trước, đọc xong tự dưng thấy hình như IQ của mình gần đây bị thụt lùi, tại vì tui còn ngỡ ngàng tại sao hồi đó tui viết được như vậy (") À, mọi ng có thích truyện thể loại hành động hơm? Kiểu như lính đánh thuê súng đạn ì xèo gì đó?

35. Đại Giang Lưu - Chương 34-1: Bùn Nhão?! Bà Chủ?!~

Tao mà biết mày thích đàn ông, tao đã sớm dìm mày chết chìm, còn không bằng tao đi nuôi Chương Thần, từ đầu về làm con tao, tao muốn mày làm cái gì? Để gả ra ngoài sao?! Đồ cái thứ đáng xấu hổ.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương Thiên Hạnh gần như xách tim tới cổ họng mà lên tầng ba.

Trong phòng yên tĩnh, mọi người trong nhà cứ như thoáng cái đều biến mất, chỉ còn lại mình hắn.

Dép lê đạp trên sàn gỗ thật, dù đã cẩn thận hơn, nhưng vì xung quanh quá yên lặng, phát ra âm thanh đùng đùng, hệt như nhịp tim của hắn.

Khẩn trương, sợ hãi, còn thêm loại áp lực như khắp nơi dồn ép lại.

Từ nhỏ sống với thân phận con riêng mà lớn, mẹ hắn trước giờ luôn nói cho hắn biết, không có bất cứ thứ gì tự nhiên mà có được. Bao gồm cả tình cảm. Khi hắn trước chín tuổi, sống ở bên ngoài, ngay cả khi cha hắn mỗi ngày đều có thể đến gặp, đáng tiếc lại luôn không chịu ở lại qua đêm, cha hắn không hề dỗ hắn ngủ, không từng gọi hắn rời giường, thậm chí chưa từng tham gia ngày họp phụ huynh trước năm thứ ba hắn học tiểu học.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Khi đó, mẹ hắn liền nói cho hắn biết, không có tình cảm gì tự nhiên mà có được, mặc dù trong người con chảy dòng máu của ông ta. Con nếu muốn khiến ông ta thích con, nhớ con, sẽ phải đòi ông ta thích, khiến ông ta vui vẻ, khiến ông ta nghĩ không thể thiếu được con.

Hắn nhìn tính khí mẹ hắn hung hãn như vậy, rồi làm sao mà tạm nhân nhượng vì lợi ích trước mặt cha hắn nhiều năm như vậy, tự nhiên, hắn học được cách nghe lời, nói rằng con thích cha nhất, cha xem con viết văn là tả về cha, cha ơi con rất nhớ cha, sinh nhật con không muốn gì hết, chỉ cần cha tới với con.

Biểu hiện của bọn họ càng ngày càng tốt, cha hắn cũng đối xử với bọn họ càng ngày càng tốt.

Loại thói quen này, nuôi đến ngày hôm nay, cho dù bọn họ đã dọn tới cái nhà này mười lăm năm, cũng chưa từng thay đổi.

Người khác đều cho rằng, cha hắn thương nhất là hắn, nhưng chẳng ai biết, hắn xem cha hắn như ông chủ mà cư xử. Nơm nớp lo sợ, phỏng đoán tâm ý, che giấu sai phạm, lừa gạt dối trá. Đây là sở trường cũng là bí quyết của hắn.

Đi đâm Đàm Xảo Vân, đích thật là bởi vì trẻ tuổi vô tri, song cũng là bởi vì hắn biết rất rõ, cha hắn chán ghét người đàn bà kia đến cỡ nào, chỉ ngắn ngủi mấy tháng trước khi hắn dọn về Chương gia, người đàn ông này không chỉ một lần nói qua, Đàm Xảo Vân chết tiệt! Chỉ là hắn vẫn kiềm chế. Mặc dù đã đến bây giờ hắn cũng sẽ bảo, hắn quá đáng, lại quá đến mức rất hợp ý cha hắn.

Cha hắn cho dù vì chuyện ấy mà trả giá nặng nề, nhưng lại cho rằng hắn là một đứa nhỏ như lang như sói, có thể trở thành người thừa kế.

Mà tình cảm thích Dương Đông, hắn vẫn luôn chôn trong lòng, thậm chí, để che giấu tính hướng của mình, hắn còn lựa chọn đính hôn cùng Từ Manh Manh — đây là để kích thích Dương Đông, cũng là cho cha hắn một liều an thần, hắn tuyệt đối sẽ không như mấy tên ngốc x nào đó, ngang nhiên công khai, bởi vì hắn biết, nói ra, cân nặng của hắn trong lòng cha sẽ giảm nhiều.

Mà hậu quả khi giảm đi sức nặng chính là, hắn có dự cảm, cha hắn cho dù tạo không ra đứa con, cũng sẽ làm cho ra một thằng cháu, vứt hắn đi. Hắn sẽ không để loại kết quả này xuất hiện.

Hắn nghĩ, sợ rằng chỉ có tới ngày nào đó cha hắn nhắm mắt lại, hắn mới có thể sống thật sự tự tại, khi đó, mới đến lượt chính hắn phán xét người khác.

Chính là bởi vì như vậy, cho nên ngày ấy cha hắn biết hắn lỡ khiến Chương Thiên Ái hít thuốc phiện, hắn thập phần sợ hãi, cũng may, mẹ hắn kịp lúc giải quyết rồi, nhưng hôm nay thì sao? Hắn ngẩng đầu nhìn về phía thang lầu không cao, trong lòng loạn thành một đống.

Cha hắn có thể nào sẽ mắng hắn như ngày đó mắng chửi Chương Thần, “Mày tính là cái thá gì, bộ dạng như thế cũng dám xưng làm con tao?”

Khi đó nghe đến thống khoái, nhưng hôm nay hắn sợ hãi.

Cứ như vậy mà rơi xuống cả đời sao? Không có được thỏa hiệp cuối cùng, buông tha tình yêu, buông tha… Dương Đông, Chương Thiên Hạnh dừng bước.

Nhưng chốc lát này có dài nữa cũng phải đến cuối đường, huống chi, đây chỉ có ba tầng lầu. Hắn thoáng chốc đã lên tới tầng ba, đèn hành lang sáng trưng, cửa thư phòng hắn cũng mở ra.

Chương Thiên Hạnh từ từ đi qua, khi đến trước cửa phòng, hắn thậm chí không lập tức vào, mà lại hơi thò đầu vào dò xét, sau đó lập tức rụt về. Hắn thấy sách trong thư phòng đều bị vứt bừa bãi, không thấy cha hắn, còn mẹ hắn ngồi trên sô pha, vẻ mặt nghiêm túc.

Chỉ mới thò đầu vào, mẹ hắn Chu Hải Quyên đã nhìn thấy. Nháy mắt đã bảo, "Về rồi thì vào đi."

Thanh âm kia lạnh như băng, hệt như những lúc bà ta nổi giận với người hầu.

Chương Thiên Hạnh biết chạy không khỏi, chỉ có thể hít sâu một hơi sải bước đi vào, hắn khẽ cúi đầu, vào cửa liền đi thẳng vào trong, sau đó đứng cách cửa khoảng một thước, kêu một tiếng 'cha mẹ', sau đó ngẩng đầu.

Ngay nháy mắt đó, chợt nghe vèo một tiếng, Chương Thiên Hạnh nghe tiếng động, cũng cảm nhận được tiếng gió lướt vù vù, hắn không dám nhúc nhích, thậm chí còn y theo kế hoạch lúc đầu, ngẩng đầu cao lên. Bìa sách cứng rất nặng, đầu tiên là rầm một tiếng đập vào đầu hắn, sau đó lại rầm một tiếng rơi trên mặt sàn.

Lập tức tới tiếng rống giận từ Chương Kiến Quốc, "Mày còn biết về? Mày làm cái chuyện tốt gì rồi, mày nói, mày nói!"

Chu Hải Quyên không kêu tiếng nào, trong phòng yên tĩnh đến dọa người, theo tiếng ông ta rống giận là tiếng máu trên đầu Chương Thiên Hạnh rơi xuống, tách, tách, tách! Từng giọt rơi xuống quyển sách trên sàn.

Chương Thiên Hạnh một tiếng cũng không ra được cổ họng, cúi đầu nhìn, mới phát hiện, cái đó nào phải là sách, mà là quyển nhật kí có bìa bằng da cứng của hắn, hiện giờ vì rơi xuống đất, đang mở banh ra, những trang giấy kia, những trang nhật kí dùng bút bi để viết, toàn trang chi chít chằng chịt, nhìn không rõ viết gì, chỉ có hai từ Dương Đông, hắn viết tại cuối trang, dùng bút tô đậm không biết bao nhiêu lần, to lớn lại bắt mắt.

Máu hắn rỏ xuống, đang tí tách đáp lên hai từ này, sau đó phủ đầy.

Cha hắn đã hoàn toàn nổi điên rồi, vỗ bàn trừng mắt mắng hắn, "Tao cực khổ nuôi mày lớn, phí sức dồn hết tâm huyết bồi dưỡng mày làm người thừa kế, tay cầm tay gọi mày, chẳng lẽ là để mày tìm đàn ông sao?

Tao mà biết mày thích đàn ông, tao đã sớm dìm mày chết chìm, còn không bằng tao đi nuôi Chương Thần, từ đầu về làm con tao, tao muốn mày làm cái gì? Để gả ra ngoài sao?! Đồ cái thứ đáng xấu hổ."

Cho dù là ai cũng sẽ không ngờ, trong miệng Chương Kiến Quốc dĩ nhiên xuất hiện hai từ Chương Thần.

Từ mười lăm năm trước cho tới bây giờ, chỉ khi biết Đàm Xảo Vân chết rồi, Chương Kiến Quốc hỏi qua một câu, "Ả không mang con theo sao?" Người khác trả lời không, ông ta nói một tiếng "À", sau đó liền cho người xử lý bình thường, ông ta không từng hỏi về đứa nhỏ kia nữa, Chu Hải Quyên liền chặn lại tất cả mọi tin tức.

Nhưng hôm nay, ông ta nhắc tới Chương Thần.

Làm sao không khiến người ta giật mình?! Là tức giận, hay là miệng ra lời thật, ông ta đây là giận quá mà khôn, hối hận, nhớ đứa con kia? Đừng nói Chương Thiên Hạnh, ngay cả ánh mắt của Chu Hải Quyên cũng động.

Mà tại phòng chứa quần áo xéo đối diện, Chương Thiên Ái đang ngồi trên thảm ngay cửa, qua một khe nhỏ, nghe tình huống bên kia. Trong tay cô ta còn cầm di động, đang quay ống nói ra ngoài, và trên màn hình hiển thị, chính là tên Phùng Xuân.

Chương Thiên Ái nghe thấy hai từ Chương Thần, nhịn không được cười lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói vào điện thoại, "Nghe thấy không? Cha tôi nổi điên rồi, thậm chí ngay cả cái tên Chương Thần cũng lôi ra nói, mẹ của tên đó chính là vợ trước của cha tôi, nhìn là người thật đứng đắn, kết hôn lại đeo cho cha tôi một cái nón xanh thật to, Chương Thần là con của bà ta với người khác đó."

"Cha tôi lần đó tức chết luôn, lúc ổng còn trẻ tính tình nóng hơn bây giờ nhiều, khi ấy vừa nghe đã thẳng tay đánh đến hủy hoại khuôn mặt Chương Thần, cũng không kịp thời cứu chữa, mẹ tôi bảo khuôn mặt kia nhìn còn không ra hình dạng, Đàm Xảo Vân còn sống ra khỏi cửa là bà ta tốt số có Dương Vĩ Bân che chắn. Bất quá cũng là bọn họ đáng đời thôi, không phải người Chương gia, dựa vào đâu mà chiếm chỗ Chương gia, nếu không có hai kẻ đó, bọn tôi đã chẳng chịu khổ nhiều như thế."

"Bất quá, hôm nay cha tôi ngay cả Chương Thần cũng lôi ra, ổng thật là tức điên rồi. Há… ha ha." Chương Thiên Ái dường như hết sức cao hứng, lại cười ra, đứt quãng, đè nén, tựa như một kẻ điên.

Phùng Xuân ngày ấy trò chuyện với cô ta một lần, lại không để ý đến nữa. Cậu có thể thêm dầu vào lửa, nhưng cũng phải có chừng mực, dù sao Chương Thiên Ái là con ngốc, thì những người khác của Chương gia lại vẫn có đầu óc. Nhưng cậu hoàn toàn không nghĩ tới, mới qua mấy ngày, Chương Thiên Ái đã gọi cho cậu, câu nói đầu tiên là, "Tôi đem chuyện Chương Thiên Hạnh thích đàn ông làm lộ ra, cha tôi sắp đập nát thư phòng hắn rồi, nổi điên rồi, đang chờ hắn về đây, ha ha, tôi còn phải cảm ơn anh, nếu không tôi làm sao nghĩ ra biện pháp tốt như vậy. Quá thống khoái."

Cô ta nói có chút lộn xộn, hơn nữa còn hơi điên khùng, Phùng Xuân liền hỏi, "Cô hít ma túy?"

"Không có? Sao có thể?" Cô ta cười khanh khách, "Tôi chính là vui quá, tôi bị giày vò đến sắp điên rồi, hắn cũng phải chịu chung chứ. Đương nhiên, anh là người tốt, anh bị hắn ức hiếp, tôi đây còn không phải cho anh cũng cao hứng một chút sao?"

Chương Thiên Ái nhất thời vẫn còn rất cao hứng, Phùng Xuân nghe xong chưa vội ngắt máy, cậu kỳ thực cũng muốn biết, khi Chương Kiến Quốc nổi điên xử lý Chương Thiên Hạnh là dạng gì?! Có phải cái tên này là con trai yêu quý của ông ta, thì sẽ nhẹ một chút chăng. Chỉ là cậu không ngờ, lại là một chiêu này —— tựa như năm đó nói thẳng mặt hắn, "Thiên Hạnh mạnh hơn mày cả vạn lần." Ngày hôm nay, Chương Thần cư nhiên có thể trở thành đối tượng để so sánh, Phùng Xuân thật không biết có nên cười không, chính mình lại còn có tác dụng như thế. Nhưng vui sướng, lại chưa bao giờ có.

Lời nói của Chương Kiến Quốc bên kia, hiển nhiên khiến người khác không thể tiếp thu, nhất là Chu Hải Quyên luôn tự cho là đã đánh bại Đàm Xảo Vân, ngồi vững vàng trên thân phận bà chủ. Bà ta dặn hắn một tiếng, mất hứng nói, "Giáo huấn con cái, ông lại nói tới thằng nghiệt tử kia làm gì? Đó là sự sỉ nhục của Chương gia, Thiên Hạnh cho dù làm sai chuyện, cũng mạnh hơn nó vạn lần."

Lời này của bà ta hiển nhiên là nhắc nhở Chương Kiến Quốc, đây là con trai ông, không phải con người khác. Chương Kiến Quốc nói ra rồi, tất nhiên cũng ý thức được, lời này sai, về phần ông ta càng không nên nhắc tới đứa nhỏ đó, nhưng ông ta không biết sao lại không suy nghĩ đã thoắt cái nói ra. Vậy nên, Chương Kiến Quốc hừ một tiếng, vỗ bàn một cái, không nói nữa.

Chương Thiên Hạnh nhìn mẹ mình trước, sắc mặt mẹ hắn lại nghiêm túc, miệng lại hơi mấp máy, chỉ có sáu chữ, "Quỳ xuống liều chết cầu xin."

Sáu chữ quen thuộc đến cỡ nào, trước chín tuổi, mẹ hắn mỗi lần khóc lóc kể lể với cha hắn, hắn liền phải quỳ xuống liều chết cầu xin —— cha ơi, con muốn ở với cha. Năm chín tuổi, mẹ hắn chính thức thượng vị, hắn thành đại thiếu gia Chương gia, rốt cuộc thoát khỏi sáu chữ này, nhưng hôm nay, mười lăm năm sau, chúng lại xuất hiện trong sinh mạng hắn lần nữa.

Phản ứng đầu tiên của hắn là mềm chân, nhưng không nhịn được, lại có một tia hy vọng, nếu đã nói ra, cớ gì không thử một lần?! Cũng phải dám kháng cự một lần chứ. Loại ý nghĩ này, như một hạt đầu nằm dưới tảng đá, vốn là chưa bao giờ dám ôm mong muốn lớn lên, nhưng rồi nước mưa lại rơi xuống khiến nó nảy mầm, bùng lên, từ tầng một đến tầng ba, chỉ ba tầng lầu, đã khiến hắn nảy lên khát vọng.

Huống chi, trong chuyện của Thiên Ái, hắn không phải đã thoát được một lần sao?

Có một chẳng lẽ không thể có hai sao?

Hắn vác cái đầu đang chảy máu, tới thương lượng với cha hắn, "Cha, con thật thích ảnh!"

"Súc sinh!" Chương Kiến Quốc thét mắng ngay tại trận.

"Thiên Hạnh!" Chu Hải Quyên thấy con trai không nghe lời, không khỏi kêu một tiếng, bà ta rốt cuộc đứng

lên, đỡ tay vịn sô pha, nhìn hắn chòng chọc. Đôi mắt kia thật sự quá to, nó có thể phong tình vạn chủng, cũng có thể khiến người ta sợ hãi! Mặc dù chỉ nhìn thôi, Chương Thiên Hạnh cũng có thể cảm giác được cơn giận dữ cùng hậu quả trong đó.

Hắn nuốt nước bọt.

Lần thứ hai cả gan lựa chọn nói, "Cha, mẹ, chuyện này con không cố ý, đây là trời sinh mà. Từ lần đầu nhìn thấy anh Đông con đã thích anh ấy, là tình yêu, không phải tình bạn. Cha mẹ, con không phải loại người thích làm bậy kia, con chỉ thích một mình anh ấy, ảnh ưu tú như vậy, vừa là người nắm giữ Đại Dương Quốc Tế, ảnh không thể mạnh hơn Từ gia, song Từ Manh Manh tốt cỡ nào cũng chỉ là con gái, Từ gia muốn vứt thì vứt, thế nhưng Dương Đông có quyền, chúng con nếu như cùng nhau, nhất định có thể phát triển tốt hơn."

Hắn dường như đã nghĩ ra lý do, lại càng nói càng thuận —— "Hiện tại đã cởi mở nhiều, trong giới nhiều người thích đàn ông, công khai cũng không ít, chẳng phải cũng không ai nói gì sao? Cha mẹ, đây đâu còn là chuyện lớn nữa?!"

Ầm! Chương Kiến Quốc thuận tay cầm ống đựng bút trên bàn ném qua, thanh âm của Chương Thiên Hạnh hơi ngừng, hắn vội vàng mà chật vật né tránh, ống đựng bút đập xuống đất vỡ toang, đồng thời phát ra âm thanh chói tai.

Hắn ngạc nhiên, "Cha!"

Chương Kiến Quốc trực tiếp nói cho hắn biết, "Tao không đồng ý, mày cũng không cần nghĩ cách khiến tao chấp nhận. Từ gia đã gọi qua, hỏi khi nào kết hôn. Hai hôm nữa chúng tao gặp mặt sẽ chọn ngày, mày chuẩn bị kết hôn đi!" Ông ta nhìn hắn chằm chằm, cảnh cáo, "Đừng có trốn tránh, Từ gia không phải loại mày chọc được, quên cái loại yêu thích khác người này của mày ngay, thành thật đàng hoàng, bằng không đừng trách tao ra tay không lưu tình."

Điều này lại khiến Chương Thiên Hạnh đột nhiên kinh ngạc! Hắn cho rằng đây chẳng qua là do Từ Manh Manh tự dưng nghĩ tới thôi, dù sao đàn bà con gái thường nghĩ nhiều. Lại không nghĩ rằng, thật sự làm luôn! Ngay cả cha mẹ Từ gia cũng động đến.

Thế này khiến hắn có cảm giác tự mình đào hố nhảy vào —— Từ Manh Manh vì sự nghiệp diễn xuất, tuyệt không nghĩ đến đính hôn sớm, là hắn vì kích thích Dương Đông, mới khuyên cô làm thế.

Chương Thiên Hạnh chỉ cảm thấy cuộc đời của hắn từ khi bắt đầu đính hôn, không còn thuận lợi nữa.

Hắn thật sự là nghĩ không ra ngày sau bên cạnh mình có một người đàn bà nằm đó là cảm giác gì. Hắn chán ghét, hắn muốn chạy trốn, không nhịn được lại cầu xin cha hắn, "Cha, con làm không được."

Chương Kiến Quốc ngay cả một lời cũng không muốn nói với hắn, quay đầu liền rút thanh kiếm đặt dưới chân ra —— khi ấy biết Chương Thiên Ái là do hắn hại, Chương Kiến Quốc đã từng giơ thanh kiếm này

muốn đánh chết hắn, bị Chu Hải Quyên cản lại, cũng không biết từ khi nào, ông ta dĩ nhiên đã cầm tới.

Chu Hải Quyên thấy thế cũng kinh ngạc, vội vã nhào tới bên người Chương Thiên Hạnh, vừa đánh vừa mắng hắn, "Con nổi điên làm gì! Nhà chúng ta là hạng người gì, làm sao có thể công khai chứ!? Con cứ muốn theo ý mình, mà sao lại không ngẫm lại cho cha mẹ con đây. Chương gia chẳng lẽ phải tuyệt tự ở đời con sao? Con đây là muốn cha mẹ đi tìm chết à? Huống chi, con và Dương Đông nếu hai phía yêu nhau còn đỡ, đằng này bây giờ người ta căn bản không chấp nhận, con làm ầm ĩ có hữu dụng không?! Nhanh nhanh nhận lỗi với cha con."

Chu Hải Quyên vốn tưởng đánh mắng như thế sẽ khiến Chương Kiến Quốc nguôi giận, nhưng những lời này còn khiến ông ta càng tức giận hơn, ông ta cầm thanh kiếm thoắt cái đã đi tới, trực tiếp kéo Chu Hải Quyên gạt sang một bên, quát bà ta, "Bà không được xen vào!" Chu Hải Quyên phải thành thật, không dám tiến đến nữa, chỉ kêu, "Thiên Hạnh, mau nhận sai đi, con mau nhận sai đi." Sau đó thân kiếm kia liền giáng xuống người Chương Thiên Hạnh.

---

1 chương của Ngôi sao Viễn Đông dài gần bằng toàn chương này =.= toàn chương nha, ko phải nửa chương đâu…

36. Đại Giang Lưu - Chương 34-2: Bùn Nhão?! Bà Chủ?! 2

Hai từ 'sinh nhật', đối với Phùng Xuân mà nói, tuyệt đối chẳng phải kí ức tốt đẹp gì! Cậu căn bản chẳng nhớ ra được. Nhưng Dương Đông cư nhiên nhớ kỹ.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Vật đó vậy chứ hoàn toàn là đồ thật, ban đầu làm ra được chú trọng tinh tế, vốn dùng trấn trạch, nhưng hôm nay, dùng để đánh người, cũng chẳng hề kém gậy sắt chút nào, cú thứ nhất giáng xuống sau lưng Chương Thiên Hạnh, hắn vốn đã đang bị thương, hứng một cú đã lảo đảo, quỵ luôn trên đất.

Mấy ngày nay lửa trong đầu Chương Kiến Quốc vẫn không ít, chuyện của Chương Thiên Ái còn không nói, Chương Thiên Hạnh không ra hồn không nói, quan trọng nhất, Đại Dương Quốc Tế đã ra tay. Dương Đông thằng nhãi kia cư nhiên sớm có chuẩn bị, những kẻ năm đó ông ta nhét vào bên kia, gần như nháy mắt đều bị đổi hết, hơn nữa, trong đó có mấy người khi xưa Đại Dương Quốc Tế và Chương thị đang cạnh tranh, tiết lộ ra tình hình bên trong của Đại Dương Quốc Tế, cũng hoàn toàn bị vạch trần rồi, hôm nay, Dương Đông tố cáo Chương thị ra tòa án!!!

Đời này, ông ta cư nhiên để một đứa hậu bối cáo ra tòa! Hơn nữa đây còn là vụ kiện ông ta tất bại.

Bây giờ trong giới đã có người biết, ông ta có thể tưởng tượng ra, chờ phiên tòa mở ra, sự tình bung bét,
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

thanh danh của ông ta sẽ từ chiếu cố con trai của anh em biến thành cướp đoạt tài sản của cô nhi quả phụ, ông ta làm sao không hận Dương Đông!

Mà hôm nay, con ông ta dĩ nhiên luôn miệng nói thích Dương Đông, muốn cùng với nó, còn nói muốn cùng kinh doanh công ty với Dương Đông!

Ông ta làm sao không tức giận!

Ông ta trước kia chỉ coi như Chương Thiên Hạnh không nên thân, bây giờ nhìn lại, ngay cả đầu óc cũng không có! Lúc này ông ta còn không đánh, chẳng lẽ phải chờ đến khi nó cầm Chương thị mà ông ta cố gắng gầy dựng đưa hết cho Dương Đông mới đánh sao? Lúc đó trễ rồi!

Thanh kiếm kia nện lên da thịt Chương Thiên Hạnh, phát ra âm thanh bình bịch, Chương Kiến Quốc cũng chẳng nhân nhượng, nói toạt tình hình thực tế, "Có chí khí, nhưng ánh mắt quá kém! Chỉ cần Dương Đông thích mày một chút, tao cũng coi mày có bản lĩnh! Một mình mày đơn phương yêu người ta còn ở đây tỏ ra anh hùng, mày cho là nó sẽ bị mày cảm động sao? Tao cho mày biết, Dương Đông tố cáo Chương thị rồi, nó căn bản hận thấu xương Chương gia, mày bị ngu sao? Còn có chuyện em gái mày lần trước, nó đã làm tới mức độ như vậy, mày còn ôm hi vọng hão huyền! Tao quả thực không thể tin được tao có thể sinh ra đứa con ngu ngốc như mày!"

Chương Thiên Hạnh làm sao ngờ được Dương Đông cư nhiên ra tay với nhà hắn! Phản ứng đầu tiên của hắn là, "Sao có thể?!"

Chỉ một câu này, khiến Chương Kiến Quốc càng chán ghét, khí lực trên tay lại nặng thêm hai phần. Ông ta nói thẳng, "Sao lại không thể, tao hôm nay phải cho mày nếm thử tư vị không thể là thế nào!"

Ông ta tức giận vô cùng, vừa hận Chương Thiên Hạnh thiếu chí hướng, tay nện xuống vừa nhanh vừa mạnh. Lại nói mấy câu, Chương Thiên Hạnh đã chịu không nổi, nhưng hắn chịu kích thích lớn quá, hắn không nghĩ tới Dương Đông sẽ ác đến vậy —— kỳ thực nên nói, hắn không muốn tin tưởng Dương Đông cứ như vậy mà xé rách mặt. Nhất thời trong lòng loạn lên, ngay cả bị đau cũng không đoái hoài tới.

Chương Thiên Ái bên kia đã mở cửa ra một khe lớn, ngồi đó nghe tiếng động, đếm từng tiếng cho Phùng Xuân, "Một, hai, ba… Hai mươi bảy, hai mươi tám, anh nói coi cha tôi bao lâu mới dừng?"

Có vẻ Phùng Xuân đang khuyên đại loại như đó là anh cô, Chương Thiên Ái khinh thường nói, "Anh tôi gì chứ, hắn đứng trước mặt tôi còn không có một chút hổ thẹn, còn bảo tôi cố gắng cai nghiện, sẽ không bỏ rơi tôi, bằng vào cái gì?"

Trong thư phòng, vẫn là Chu Hải Quyên thấy đánh đã nhiều quá, coi như bị giáo huấn cũng đủ rồi, lập tức đi tới, bắt lại tay Chương Kiến Quốc, khuyên can, "Nó có sai, tôi bảo nó nhận sai, ông nghỉ một chút, ông là trụ cột của cả nhà, nếu mệt đến hỏng, chẳng phải đúng ý Dương Đông rồi sao? Thiên Hạnh không phải đối thủ của Dương Đông!"

Lời này của bà ta cũng đâm trúng trọng điểm, đây cũng là tâm sự của Chương Kiến Quốc, con trai không nên thân, ông ta làm sao buông tay cho được?! Ông ta lại cúi đầu nhìn Chương Thiên Hạnh đã tái nhợt mặt, trên trán rịn đầy mồ hôi lạnh, cũng đánh không nổi nữa, quẳng luôn thanh kiếm trên sàn, nói với Chu Hải Quyên, "Bà khuyên nó đi, tôi không nói với nó nữa, nhìn đã phát phiền!"

Chu Hải Quyên vội vã đỡ ông ta ngồi, rồi mới lại đến bên cạnh Chương Thiên Hạnh, bà ta đau lòng đến nhíu chặt mày, nhưng nói ra vẫn là thiên về Chương Kiến Quốc, "Cha con chỉ muốn tốt cho con, con biết sai chưa?" Nói rồi, bà ta hung hăng trừng Chương Thiên Hạnh.

Chương Thiên Hạnh mấp máy môi, Chu Hải Quyên thấy không được, chỉ có thể làm bộ, "Đây là thế nào? Sao mà khí lực nói chuyện cũng không đủ. Hay là đánh đau quá rồi, tôi bảo người đỡ nó nên đi."

Chương Kiến Quốc bên kia chỉ cười nhạt, "Giả vờ đi!"

Những lời này khiến động tác của Chu Hải Quyên hơi khựng lại, bà ta quay đầu cả giận nói, "Ông đã đánh thành như vậy, nó có sai cũng chịu đủ rồi, giả cái gì mà giả!"

Nhưng mặc dù nói thế, bà ta nhìn Chương Kiến Quốc chẳng hề thay đổi chút nào, cũng biết ông ta còn tức lắm, lén nhéo Chương Thiên Hạnh một cái cảnh cáo hắn, nhỏ giọng, "Dương Đông với con là không thể, người khác cũng không đáp ứng." Lại lớn giọng hỏi, "Thằng nhỏ này, con xem con khiến cha con tức thành bộ dạng gì rồi? Còn không mau nhận sai, nói con không dám nữa! Ngoan ngoãn kết hôn, sinh con."

Cả người Chương Thiên Hạnh đã đau đến đầu óc tê dại, hắn ngã xuống thảm trải sàn, vừa vặn thấy miệng mẹ hắn, khép khép mở mở, miệng to như chậu máu, cứ như hắn mà không đồng ý, liền sẽ ăn hắn luôn.

Mẹ hắn hẳn có thể làm được. Hắn không còn hi vọng, bị đánh thành như vậy thì còn hi vọng gì nữa!

Nhưng hắn có thể làm sao nữa? Trừ cái đó ra, hắn còn có cách nào đây?!

Khuất nhục, hắn cảm thấy khuất nhục. Bạn bè hắn, những người hắn quen biết, cả nhà họ đều như thế, cha là trời, còn bọn họ chỉ là bụi bặm trên đất. Hắn chán ghét những ngày hư vô mờ mịt như thế, nhưng hắn hết lần này tới lần khác không có năng lực phản kháng.

Hắn sợ, dục vọng của hắn, trở thành trói buộc của hắn, khiến hắn cho dù chán ghét, cũng chỉ phải tuân theo.

Hắn nghe chính mình nói, "Cha!" Nhưng câu nói kế tiếp, lại cũng không nói ra được, nói hắn không yêu Dương Đông sao? Nói hắn không thích đàn ông sao? Dù là nói hắn cũng không nói được.

Chương Kiến Quốc nhìn thấy bộ dạng hắn thế này, cười nhạt hỏi hắn, "Thế nào?"

Hắn mở miệng, lại khép, lại mở, lại khép, nhiều lần như vậy, đến cả Chương Kiến Quốc đã đứng lên, nhìn hắn chằm chằm. Cuối cùng, hắn rốt cuộc nói ra, "Con sai rồi!"

Nói xong, chợt nghe bịch một tiếng, Chương Thiên Hạnh trực tiếp té xỉu trên thảm, quyển nhật kí kia nằm ngay trước mặt hắn, máu trên đầu hắn và trên trang nhật kí càng thêm chói mắt, câu chữ cuối cùng trên mặt trang giấy là, "Dương Đông là của tôi, tôi muốn bằng mọi giá phải được cùng anh ấy, coi như chỉ có một chút khả năng, tôi cũng sẽ không bỏ qua. Dương Đông, Dương Đông, Dương Đông!!!"

Chu Hải Quyên bị dọa lập tức vọt lên, vội vã chạy ra ngoài gọi bác sĩ —— vì tình trạng của Chương Thiên Ái, nhiều ngày nay trong nhà luôn có bác sĩ ở sẵn, không tới một lúc, toàn bộ tầng ba đã náo nhiệt lên. Mấy người hầu theo sự chỉ bảo của bác sĩ thận trọng nâng Chương Thiên Hạnh đến phòng hắn ở cách vách, người lục tục đi hết, trong phòng chỉ còn lại Chương Kiến Quốc.

Chu Hải Quyên hỏi ông ta, "Thế này sao được đây? Từ gia mời còn đi không?"

Chương Kiến Quốc gật đầu nói, "Đương nhiên đi, không phải biết sai rồi sao? Thì kết hôn đi, sớm sinh con cũng an tâm."

Chu Hải Quyên chỉ coi như Chương Kiến Quốc đã tha thứ Chương Thiên Hạnh, liên tục gật đầu, "Phải, nó bây giờ còn nhỏ chỉ biết chơi, còn chẳng biết tốt hay dở, chờ khi kết hôn rồi có con là hiểu được. Hơn nữa Manh Manh cũng hiểu chuyện, có thể khuyên nó. Tôi đi coi nó thế nào."

Chương Kiến Quốc chẳng ừ hử gì, Chu Hải Quyên coi như ông ta đồng ý rồi, còn khuyên mấy câu, "Ông rảnh rỗi cũng đi qua nhìn một chút, hai cha con, chung quy cũng không nên gây gổ. Thiên Hạnh chỉ là quá đơn thuần thôi."

Bà ta nói hết trong lòng ra, liền vội vã đi, căn bản nhìn không ra thất vọng trên mặt Chương Kiến Quốc. Ông ta đi tới nhặt thanh kiếm kia lên, nhìn nó mà cười nhạo, "Càng lớn càng không có can đảm, thật sự là bùn nhão không đắp nổi tường!"

Một cú điện thoại này Phùng Xuân nghe hơn một giờ, đến khi cậu cúp máy, Lâm Dũng mới lúng túng nhìn cậu, "Dương Đông vừa tìm em, kết quả vẫn không gọi được, Chương Thiên Ái nói gì, hai người trò chuyện gì mà lâu vậy?"

"Chương gia lật trời." Một câu của Phùng Xuân, khiến Lâm Dũng vui mừng quá đỗi, "Sao thế?"

"Chuyện Chương Thiên Hạnh thích đàn ông bị cha mẹ hắn phát hiện, hắn vốn đã bị thương, lúc này còn nặng hơn, Chương Thiên Ái nói không đủ ba tháng là không khỏe nổi."

Lâm Dũng nghe xong có chút thất vọng ồ một tiếng, hiển nhiên kết quả này không đủ thoả mãn, Phùng Xuân thấy buồn cười, nhìn anh mình mà nói, "Anh đừng coi như không có gì, hắn nhất định phải chịu giày vò rồi, mai hoặc mốt, anh chủ động gọi cho hắn đi, nói hắn biết là em và Chương Thiên Ái liên hệ không bình thường, gần đây luôn luôn gọi điện thoại, thời gian còn rất dài. Anh nghĩ hắn sẽ làm gì?!"

"Tra bản ghi chép cuộc gọi!" Lâm Dũng lúc này mới phản ứng kịp, "Nhưng bọn họ nội chiến em coi náo nhiệt cái gì! Dẫn tai họa tới trên người mình cái gì chứ! Hắn hôm nay chịu đòn, đang nóng nảy, chuyện gì mà không dám làm."

Phùng Xuân nào dám nói cho y biết, chính là muốn Chương Thiên Hạnh động đến cậu, cậu đang đùa chính là đùa cái mạng của mình. Chỉ cười hỏi y, "Dương Đông gọi tới có gì không?"

Biết rõ Phùng Xuân lảng sang chuyện khác, Lâm Dũng cũng chẳng còn cách nào, cau mày nói, "Em chỉ biết gạt anh, chuyện gì cũng không nói rõ ra, em có tin là anh không gọi điện thoại cho hắn không?!"

Phùng Xuân trực tiếp đoán luôn, "Anh không đâu. Anh nghĩ cho Tráng Tráng một chút."

"Hình như là làm sinh nhật cho em, tới tháng mười một còn gì. Cũng chẳng biết anh ta từ đâu mà biết." Lâm Dũng triệt để bó tay, chỉ có thể trả lời cậu cho xong.

Sinh nhật à! Phùng Xuân lúc này mới nhớ tới, lập đông, không phải đã tới tháng mười một sao? Cậu sinh vào ngày 22 tháng 11, cũng chẳng phải kí ức tốt đẹp gì. Thân thể mẹ cậu tốt, lúc sinh cậu rất thuận lợi, hừng đông bắt đầu, sáng sớm đã sinh, vừa thấy mặt trời lên, khi đặt tên, liền gọi một chữ Thần. *(Thần: bình minh)*

Nhưng hôm đó chẳng phải ngày lành gì, bởi vì sinh ra cùng một ngày, còn có Chương Thiên Hạnh, sớm hơn cậu hai tiếng đồng hồ. Tám chín giờ tối ngày 21 liền bắt đầu, khó sinh, khi đó Chương Kiến Quốc đang ở trong phòng bệnh cùng mẹ cậu, nhận được điện thoại liền nói công ty có việc gấp rồi đi mất, kết quả khi cậu sinh ra còn chưa trờ lại, bị giữ chân ở bên kia.

Vì sinh ra quá khó khăn, cho nên đặt tên là Thiên Hạnh. *(Hạnh: may mắn)*

Thật buồn cười!

Đương nhiên đây đều là sau này mới nghe nói, còn nghe nói Chương Kiến Quốc biết là con trai, hưng phấn đến mức đi lòng vòng ngoài phòng sinh ba vòng, tặng cho tất cả bác sĩ hộ sĩ ở đó đều là túi đỏ. Mà đến khi ông ta xong xuôi bên kia về tới bên này, mẹ cậu đã sớm được đưa về phòng bệnh nghỉ ngơi, cậu thành con trai thứ hai, kinh hỉ cũng có, lại ít một chút.

Sinh cùng một ngày, như vậy sinh nhật chắc chắn cùng một ngày, trước đó cậu và mẹ cũng không biết sự tồn tại của Chu Hải Quyên, chỉ nghĩ mỗi lần đều do Chương Kiến Quốc bề bộn nhiều việc, phải chờ tới khuya mới có thể thổi nến, nhưng sau này mới biết, người ta là đi làm sinh nhật cho Chương Thiên Hạnh đi.

Cho nên, hai từ 'sinh nhật', đối với Phùng Xuân mà nói, tuyệt đối chẳng phải kí ức tốt đẹp gì! Cậu căn bản chẳng nhớ ra được. Nhưng Dương Đông cư nhiên nhớ kỹ.

Điều này khiến cậu cảm giác có chút phức tạp, sinh nhật trong quá khứ của cậu, Dương Đông cũng là người đầu tiên chúc mừng.

Chờ Lâm Dũng trở về nhà, Phùng Xuân mới gọi điện thoại, chuông reo hai tiếng đã được nhận, bên kia ồn ào, dường như đang mở cuộc họp, Phùng Xuân ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối.

Cậu gọi một tiếng anh Đông, Dương Đông nhẹ giọng, "Ngoan, chờ một chút."

Một tiếng 'ngoan' kia, khiến tim Phùng Xuân nhịn không được mà run rẩy.

Trong điện thoại truyền đến tiếng Dương Đông đứng dậy, sau đó là tiếng giày da đạp trên đất xoạch xoạch, tiếng cửa mở, tiếng đóng cửa, sau đó bên tai thoáng cái đã yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tiếng hít thở nhàn nhạt của Dương Đông cũng nghe được, đến nơi rồi, thanh âm dễ nghe của người đàn ông mới hỏi cậu, "Sao lại gọi tới?"

Đây là chờ sốt ruột sao?! Phùng Xuân cố nén cười nói, "Đang thảo luận kịch bản với người ta, mới dừng lại. Nghe nói anh muốn làm sinh nhật cho em?"

Dương Đông không khỏi mắng một câu, "Cái tên Lâm Dũng, anh mới hỏi thăm một chút, vậy mà y cái gì cũng nói cho em." Nhưng anh lập tức nở nụ cười, "Bất quá nói cũng đúng, bà chủ thì luôn luôn quan trọng hơn ông chủ mà."

Bà chủ? Phùng Xuân thưởng thức hai từ này, không hé răng.

Dương Đông bên kia lại cười rộ lên, hiển nhiên biết rõ lực sát thương của hai từ ấy, hơi thở âm ấm từ anh dường như có thể xuyên qua cả điện thoại, dán tới bên tai Phùng Xuân hạ giọng nói, "Thế nào, không muốn sao?"

Phùng Xuân bị anh chọc đến thân thể hơi mềm ra, tựa vào tường phản kích anh, "Lưu Bắc cũng nên gọi như vậy."

Dương Đông lại ha một tiếng bật cười, thanh âm của người đàn ông tràn cả lồng ngực, khiến cả tai Phùng Xuân ong ong lên, cậu có chút thẹn quá hoá giận, hừ nói, "Anh muốn tổ chức cho em thế nào đây?"

Dương Đông còn đang cười, "Bà chủ, tắm rửa sạch sẽ tùy em sai phái, thế nào?"

Phùng Xuân nhe răng, đáp ứng một hơi, "Tốt!"

...

Trước khi cúp điện thoại, Dương Đông lại đột nhiên hỏi một câu, “Em biết một người tên là Chương Thần không?”

Phùng Xuân nín thở, làm như không có gì mà hỏi, “Người nào đó, người Chương gia sao? Chưa nghe nói qua!”

Chương này mới thấy CKQ tàn nhẫn vô cùng. Ổng tức giận ko phải vì CTH gay mà là vì CTH nông cạn và ko đủ can đảm đấu tranh, ổng bỏ mặc Chương Thần bao nhiêu năm để thiên vị CTH. Ngoại tình từ khi Đàm Xảo Vân còn chưa mang thai…

Loại đàn ông này… ờ… cực phẩm rồi. Cho nên cái kết của ổng cũng cực phẩm luôn:v

37. Đại Giang Lưu - Chương 35: Ninh Viễn Tranh? Chu Du Minh?

“Dựa vào kim chủ mà leo lên, từ đầu tới đuôi một thân bản lĩnh ăn bám, nữ thì đu Chương Thiên Ái, nam thì bám Dương Đông, cái loại nam nữ đều ăn, trước sau giáp công, tôi tất nhiên là so không bằng!” (Ninh Viễn Tranh)

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Thời điểm Chương Thiên Hạnh chịu đòn là khoảng giữa tháng 11, Lâm Dũng cũng coi như nhịn được, tính toán nếu hắn quả thật bị thương nặng như vậy, trước ba ngày nhất định là bị một đám người vây quanh, không thể nào nghe điện thoại của y, nên tới hôm thứ tư y mới gọi qua.

Chương Thiên Hạnh không chỉ không nhận, thậm chí còn ngắt máy. Lâm Dũng cảm thấy khá là có ý tứ, e là hắn vẫn không tiện nghe.

Y cũng không gọi lại, hai tay đút túi đứng ở phim trường nhìn Phùng Xuân đóng phim —— phần diễn của Phùng Xuân trong bộ phim này sắp kết thúc rồi, tính lại thời gian, cậu vào đoàn phim đã bốn tháng, cậu chỉ là nam số hai, phần diễn còn lâu mới bằng nam số một, nữ số một và nữ số hai, hôm nay đang bổ sung lại một số cảnh diễn linh tinh, đại khái mai mốt gì đó là có thể rời đi.

Hồng đạo đã báo rồi, buổi tối tụ tập ăn uống một chầu.

Vậy nên mọi người vẫn rất cố gắng. Liên tiếp mấy cảnh quay đều một lần là qua, được Hồng đạo khen nhiều lần.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Đến khi sắc trời sẩm tối, liền sớm dừng lại, vì còn để thời gian tiễn Phùng Xuân, Phùng Xuân hứa luôn mình mời khách, Lưu Bắc đã sớm đặt nhà hàng trong thị trấn. Kết thúc công việc, những người hơi có chút quen biết đã bắt đầu kêu xe chạy qua nhà hàng.

Khiến Lâm Dũng bất ngờ là, Ninh Viễn Tranh cư nhiên cũng đi theo.

Từ kính chiếu hậu y nhìn chiếc xe theo sát phía sau bọn họ, có hơi nghi ngờ, "Ninh Viễn Tranh đây là chơi trò gì đây? Thường ngày gặp mặt đều hất mặt cho người ta nhìn lỗ mũi, lúc này thế nào cũng theo tới? Hắn còn không biết xấu hổ đi ăn cơm chúng ta."

Lưu Bắc liếc mắt nhìn y, coi như hài lòng y dùng hai từ 'chúng ta' này —— người này mỗi ngày đều đi theo ăn uống của boss mình, cũng không thể còn thiên vị Dương Đông chứ.

Phùng Xuân vừa tẩy trang điểm, chưa gội đầu, cứ cảm thấy để nguyên đầu tóc cả ngày rất khó chịu, liên tục cầm lược chải đầu, chẳng có chút hình tượng nào, "Hắn nguyện ý tới thì tới đi, còn thiếu được một miếng cho hắn sao. Hơn nữa, quan hệ cho dù không tốt, đây cũng là tụ hội, trong giới luôn là vậy, tâm tư thì hận đến muốn cho anh chết luôn, trên mặt còn phải giả thành bạn bè tốt, chơi đều phải chơi ám chiêu, hắn đương nhiên không thể không để ý miệng lưỡi người khác, cẩn thận một chút."

Trên đường, di động của Lâm Dũng vang lên, di động của y chỉ có ba người gọi tới là có tiếng chuông riêng, một là Phùng Xuân, một là Dương Đông, còn một chính là Chương Thiên Hạnh. Phùng Xuân ở cạnh, Dương Đông hôm nay sẽ trực tiếp đi tìm Phùng Xuân, như vậy chỉ còn lại Chương Thiên Hạnh.

Lâm Dũng không để ý, tùy ý để chuông reo. Phùng Xuân hiển nhiên cũng đoán được, ngồi đó chải tóc không lên tiếng, chỉ có Lưu Bắc không biết, khi dừng đèn đỏ mới nói, "Ông anh nghe điện thoại đi. Kêu thật nhiều lần rồi, nhất định là việc gấp."

Hiển nhiên là gấp rồi, trưa nay gọi cho hắn, đến tối mới tìm được thời gian gọi lại, thậm chí thấy không ai nhận còn gọi hai lần, rõ ràng là tìm thời điểm gọi rất khó, hắn không nén được tức giận, hắn có chút khát vọng lấy được tin tức.

Lâm Dũng nói thẳng với Lưu Bắc, "Không có việc gì, hẳn là mấy tay tiếp thị thôi, không cần để ý."

Lưu Bắc lúc này mới ồ một tiếng, cúi đầu chơi game tiếp.

Người của một đoàn phim tuyệt đối không ít, mặc dù không phải tới đủ toàn bộ, cũng đã tới bốn năm mươi miệng ăn rồi. Phùng Xuân cũng hào phóng, trực tiếp tìm một phòng riêng lớn trong nhà hàng, bày sáu bàn, cùng nhau vui vẻ.

Phùng Xuân tất nhiên là ngồi cùng bọn Hồng Lỗi, Từ Manh Manh, Đồ Mi, Ninh Viễn Tranh không mời mà tới, nhưng dù sao cũng là nam số một, cũng phải để cho hắn một chỗ trong bàn này. Quan hệ giữa hắn và Hồng Lỗi không tốt, ngồi bên cạnh Từ Manh Manh.

Bữa tiệc vừa bắt đầu, cả phòng đã náo nhiệt lên, Từ Manh Manh làm đại sư tỷ mười phần đắc lực, cùng Phùng Xuân một trái một phải liên tiếp chuốc rượu Hồng Lỗi, bảo là vì hẹn ngày sau gặp lại! Hồng Lỗi cũng khá nể tình vỗ vai Phùng Xuân nói, "Cái đám bại hoại lóc nhóc này, biết rõ tôi không biết uống rượu, này là cố ý chuốc say tôi à."

Phùng Xuân cũng nghiêm túc, lộ tẩy luôn, "Tửu lượng không thấp đâu, còn uống hết một bình Nhị oa đầu mà."

Tin này vừa tuôn ra, cả bàn đều ồn ào, Hồng Lỗi nói với Phùng Xuân, "Nhóc con, khỏi khích tướng, với tôi cậu chẳng cần tới mánh này đâu, tôi thiếu cậu một vai nam chính, tôi còn nhớ kỹ. Lần sau, có cơ hội, tôi nhất định tìm một bộ phim hay nâng cậu lên."

Hắn thật sự là xem Phùng Xuân thuận mắt, vừa đóng phim được, ngoại hình lại đẹp, mấu chốt là không nông nổi, lúc Ninh Viễn Tranh quay trở lại hắn đã say một trận, Phùng Xuân lại cứ tỏ vẻ không sao cả, phần bình tĩnh này khiến hắn bội phục, cũng hiểu được Phùng Xuân có thể thành vật báu. So ra, hắn lại không coi trọng nổi Ninh Viễn Tranh, trong cái giới này những kẻ nổi danh hai ba năm rồi chìm xuồng mất dạng, nhiều lắm.

Mà trong giới này, từ trước đến nay đều dựa vào mạng lưới giao thiệp. Hôm nay tôi thấy cậu được liền nâng cậu một lần, chính là ngày mai cậu liền giúp tôi một cái, cớ sao không làm?! Nhưng mặc dù người người đều biết quy tắc bất thành văn ở phương diện này, lời Hồng Lỗi nói vẫn khiến không ít người đỏ mắt đố kị —— tỏ rõ hắn thừa nhận tiền đồ của Phùng Xuân, đồng thời, Hồng Lỗi không xem trọng bọn họ. Hồng Lỗi nghĩ, Phùng Xuân so với bọn họ thì mạnh hơn nhiều.

Nhận định này khiến tâm lý mọi người ở đây đều muốn chửi. Từ Manh Manh còn tốt, thời gian tới của cô không phải bậc như Hồng Lỗi có thể quyết định, Đồ Mi cũng thế, dù sao trong mắt cô Phùng Xuân còn gắn theo bảng hiệu 'nguy hiểm' đây, tức giận nhất không ai bằng Ninh Viễn Tranh.

Hắn cũng coi như một kẻ kì lạ, đã quậy một trận với Hồng Lỗi, không ít người khi nhất định sẽ nỗ lực sửa sang quan hệ một lần nữa, ít nhất mặt ngoài không để quá căng được, nhưng hắn tới tận bây giờ đều một bộ dạng đắc tội thì đắc tội đi —— hắn chướng mắt vẻ mặt Hồng Lỗi khen ngợi Phùng Xuân, thấy gai mắt.

Bình thường thì không sao, hôm nay trong bữa tiệc cư nhiên làm càn, hắn ha hả cười hai tiếng hỏi, "Ý Hồng đạo là, chúng ta đều không tốt mà cũng không bằng Phùng Xuân đúng không! Phùng Xuân chính cậu cảm thấy thế nào?"

Loại chuyện này, thật khó mà nói. Nói là thầy Hồng anh nói sai rồi, tôi cũng không có gì. Hay là nói ai dà, tôi đúng là giỏi hơn mấy người.

Người luôn là như thế, cậu có thể lặng lẽ giỏi giang, để người khác nói cậu giỏi, nhưng cậu quyết không thể thò mặt ra nói người khác biết, mấy người không bằng tôi.

Ninh Viễn Tranh nói xong cũng cười nhìn Phùng Xuân, vẻ mặt tao chờ mày trả lời. Phùng Xuân lúc này mới vỡ lẽ, tên này chính là rảnh rỗi không có gì làm, rõ ràng là tới gây chuyện.

Phùng Xuân lẽ nào thật sự không tức Ninh Viễn Tranh sao? Tên này vậy mà chính là đầu sỏ nhờ Chu Du Minh ra tay giúp Chương Thiên Hạnh, mà hết thảy nguyên nhân, vẫn lại là vì việc Ninh Viễn Tranh tự gây ra trước đây. Phùng Xuân trước kia nhịn hắn, chỉ là vì còn không biết vai trò của hắn trong chuyện này mà thôi, cậu cho rằng Ninh Viễn Tranh hại cậu té ngã bị thương tay, Dương Đông thả mồi khiến hắn gãy chân, đã coi như huề nhau. Mà nếu lại cộng thêm chuyện gây xích mích để Chu Du Minh ra tay hại cậu, Phùng Xuân tự nhiên sẽ không cảm thấy hay ho gì. Vả lại, làm kim chủ làm tức giận gì đó, cậu thấy thật là hợp ý cậu quá!

Cậu khẽ mỉm cười lộ hàm răng trắng trước Ninh Viễn Tranh, "Không phải mọi người, mà là anh."

Ninh Viễn Tranh e là hoàn toàn chẳng ngờ, ngay trong tình huống người người đều biết hắn có chỗ dựa to lớn, Phùng Xuân lại không chừa mặt mũi như vậy, phải biết rằng, hắn vừa trở về được mấy ngày, cho dù chơi đùa cậu thế nào, Phùng Xuân cũng vẫn như con chim cun cút chẳng phản ứng gì.

Thật khiến sắc mặt hắn vô cùng khó coi, lời khó nghe tất nhiên cũng bật ra, "À, à, tốt, cậu giỏi hơn tôi, cậu cũng chẳng thấy ngượng mặt. Dựa vào kim chủ mà leo lên, từ đầu tới đuôi một thân bản lĩnh ăn bám, nữ thì đu Chương Thiên Ái, nam thì bám Dương Đông, cái loại nam nữ đều ăn, trước sau giáp công, tôi tất nhiên là so không bằng! Không phải đúng là tiền đồ vô lượng sao? Chắn đường cậu liền bị cậu bắt lại!"

Giọng nói hắn đầy phẫn hận, còn nói ra Dương Đông, đơn giản là không đánh đã khai. Nhưng nói chuyện như vậy, thật sự quá khó nghe, nhiều người như vậy không phải ai cũng thân quen Phùng Xuân, không ít người cũng đang lắng tai nghe đây. Từ Manh Manh thấy không ổn liền ngắt lời hắn, "Uống say rồi này. Trương Lượng, mau dẫn cậu ta đi tỉnh rượu đi, tửu lượng cỡ này cũng uống làm chi!"

Trương Lượng một tay trợ lý nhỏ nhoi nào dám nhúc nhích gì, đứng đó đáp lời rồi im luôn. Ninh Viễn Tranh vẫn lại khiêu khích nhìn cậu.

Đây là chắc chắn cậu không thể làm gì?!

Phùng Xuân thấy thế, lại cứ vui vẻ. Đây chính là vừa ăn cướp vừa la làng. cậu cũng không giải thích, mà lại trực tiếp nâng tay lên —— dĩa ăn trước mặt không chút do dự bay đi, đập trúng vào người Ninh Viễn Tranh, may là không vỡ, nhưng lại khiến không ít người hoảng sợ. Từ Manh Manh đứng vọt dậy, đến ngăn cậu, "Xuân à, đừng chấp nhặt với hắn, chớ vì loại người như hắn là đắc tội người khác."

Theo ý cô nói, chính là Chu Du Minh, ông chủ lớn trong giới giải trí đây! Giết chết cậu một tay hạng hai, luôn rất đơn giản.

Nhưng Phùng Xuân lại đang có chủ ý này, huống chi Ninh Viễn Tranh đích thật là ăn nói đê tiện khiến người ghét, cậu đã sớm muốn dạy dỗ, Hồng đạo và Từ Manh Manh đều đề phòng cậu đi vòng qua, nhưng không nghĩ tới cậu lại đè cái bàn, trực tiếp gọn gàng nhảy thẳng lên bàn, sau đó đạp hai bước đã đến trước mặt Ninh Viễn Tranh còn đang bối rối, nhào thẳng lên người hắn.

Rầm một tiếng, Ninh Viễn Tranh liền đeo theo cái ghế té trên đất, Phùng Xuân lúc này cũng không kiềm chế, trực tiếp nhắm ngay chỗ dễ thấy dễ đau trên người hắn mà đánh, đến khi người khác tới ngăn lại, Lâm

Dũng lại hung hãn cản một hồi, tách được hai người ra, Ninh Viễn Tranh chỉ là hạng khoa chân múa tay, đã gãy xương, nhìn không nổi nữa. (Taekwondo mà bị em nó đập cho bầm dập:v)

Hắn được Trương Lượng đỡ dậy, đau đến đứng không vững, chít chít dọa Phùng Xuân, "Mày mày mày…" cái kiểu ý tứ tao giết mày. Phùng Xuân lúc này lại thần thanh khí sảng, quần áo còn chẳng ra một nếp nhăn, trước mặt mọi người cậu ra một câu khiến người ta hít khí, "Không đi tìm Chu Du Minh sao? Cho mày đi đó, coi thử hai ta ai lợi hại hơn, mày nếu không tới, mày là cháu tao!"

Ninh Viễn Tranh trực tiếp bị người đẩy đi.

Phùng Xuân thẳng tay đánh người, trong phòng vẫn không bị loạn, chỉ là bữa tiệc này ăn cũng không còn mùi vị, để nhân viên công tác ăn trước, Hồng đạo và Từ Manh Manh liền dẫn Phùng Xuân về khách sạn trước. Dọc đường vẻ mặt Hồng đạo luôn là thằng nhóc này cậu quá gấp rồi —— chuyện khi nãy vừa ra hắn đã ngắt lời, còn ngăn Phùng Xuân không cho cậu qua, lại cũng chẳng được tích sự gì, "Cậu tội gì mà trêu vào hắn, hắn mà nói cậu phản bác là được, động tay động chân lại sẽ thành lỗi ở cậu."

Phùng Xuân lại cứ cười hì hì, "Nhịn không được mà!"

Hồng Lỗi nghĩ cậu không còn cách nào, chỉ có thể mách cậu một đường, "Cậu ngày mai đi rồi, mấy ngày tới tránh tiếng gió đi, tìm xem có ai nói chuyện được với Chu Du Minh không, đừng vì chút chuyện này mà chọc y. Y coi vậy mà xuất thân hắc đạo đó." Ông bố này nói rồi còn đè thấp giọng, "Hai năm qua y làm không ít chuyện. Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, đêm nay đừng ra cửa, đau tim tôi à."

Lão gia tử ưu sầu đi mất, chỉ còn lại có Từ Manh Manh và Phùng Xuân, vẻ mặt Từ Manh Manh lại là cậu thật không chịu thua kém nha, cũng khuyên cậu, "Trước cứ tìm chị Trúc Mai đã, để chị ấy chặn tin tức lại trước, đừng để báo chí bung ra." Cô nói rồi cũng định về phòng, hiển nhiên chuyện đã làm rồi, khuyên cũng không có cách nào khuyên. Hơn nữa, gần đây lòng cô cũng phiền.

Phùng Xuân lại đột nhiên nói, "Chị Manh Manh, em có chút chuyện muốn nói, về Chương gia, chị có tiện không?"

Từ Manh Manh nhất thời sửng sốt, hiển nhiên là không ngờ Phùng Xuân lúc này cư nhiên đổi đề tài, muốn nói chuyện về Chương gia, nhưng cô bây giờ xác thực cảm thấy hứng thú với Chương gia, lập tức gật đầu, "Trong phòng chị có trà ngon, vào uống với chị đi."

Loại chuyện này, tất nhiên không tiện để mấy người trợ lý nghe được. Lưu Bắc liền đi mua đồ uống cho trợ lý của Từ Manh Manh, nhờ Lâm Dũng ở đó coi chừng, ai bảo y là vệ sĩ chứ, mỗi ngày đều phải theo, cậu ta khá là có ý bất mãn, thấy địa vị của mình bị đoạt mất.

Phùng Xuân lại không để y lưu lại, trực tiếp bảo y đi gọi điện thoại.

Uống trà bất quá là chỉ là ngụy trang, hai người bọn họ cho dù để tránh hiềm nghi cũng chẳng cần phải uống thật, vừa vào phòng đóng cửa, Từ Manh Manh liền hỏi, "Chuyện gì?" Phùng Xuân cũng không khách

khí, trực tiếp nhận sai, "Chị Manh Manh, có chuyện em biết đã lâu, nhưng vẫn không dám nói chị biết, chủ yếu là nghĩ một là em không có lập trường nói chuyện này, hai là sợ hai người mâu thuẫn sẽ oán em."

Trong lòng Từ Manh Manh đã có cân nhắc, chuyện này đè trong lòng cô nhiều ngày, bọn họ đã tìm Chương Thiên Hạnh nói rồi, chắc chắn cũng sớm chuẩn bị kỹ càng, bất quá, cô không ngờ, người thứ nhất tới nói cho cô, lại là Phùng Xuân.

Điều này không khỏi khiến cô càng có hảo cảm với Phùng Xuân nhiều hơn, "Cậu cứ nói là được, không sao cả." Cô thậm chí đi tới bàn trà, bắt đầu nấu nước chuẩn bị pha trà.

Trong lòng Phùng Xuân âm thầm khen người phụ nữ này thật vững vàng tỉnh táo, nếu Chương Thiên Hạnh không tự tìm chết mà cưới cô, e là người Chương gia phải còn phồn vinh mấy đời nữa. Cậu cũng không giấu diếm gì nữa, nói ngay, "Chương Thiên Hạnh thích đàn ông, hắn thích Dương Đông."

Tay của Từ Manh Manh vẫn không run rẩy, cô không hỏi có thật không? Mà lại hỏi, "Làm sao cậu biết?"

"Dương Đông coi trọng em, Chương Thiên Hạnh gọi điện đến cảnh cáo em, bảo em cách xa Dương Đông một chút."

38. Đại Giang Lưu - Chương 36: Xem Mi Lần Này Trốn Đi Đâu~

"Người mà, đều có mạng cả. Có người một khắc trước còn rất tốt, một khắc sau thì tiêu. Mất chuyện xui rủi ai khống chế được! Nếu không, bị xe tông, bị thứ gì đập trúng, mấy chuyện phát sinh ngoài ý muốn nhiều như vậy, không phải đều tránh được rồi sao?" (Chu Du Minh)

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

"Dương Đông coi trọng em, Chương Thiên Hạnh gọi điện đến cảnh cáo em, bảo em cách xa Dương Đông một chút." Lời này là thật, chỉ là phần phát triển sau đó Phùng Xuân không nói.

Từ Manh Manh kỳ thực đặc biệt hiếu kỳ về Dương Đông, cô cũng tò mò chuyện giữa Dương Đông và Chương Thiên Hạnh, lần này cô rốt cuộc không nhịn được, quay đầu lại đưa Phùng Xuân một ly trà, hỏi, "Dương Đông không xem trọng hắn sao?"

"Chưa từng thích. Nhưng Chương Thiên Hạnh cũng không định bỏ cuộc." Phùng Xuân chỉ ra một sự thật như đinh đóng cột, "Thiên Ái gọi điện cho em, cha mẹ hắn đều biết chuyện rồi, Chương… bác trai Chương còn lấy thanh kiếm trong nhà ra đánh hắn đủ ba bốn chục cái, có người nói cỡ ba tháng không xuống giường nổi, nhưng hắn vẫn chưa buông tha."

Qua di động lần đó, Phùng Xuân không chỉ nghe thấy lời lẽ điên cuồng của Chương Thiên Ái, còn có toàn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

bộ cuộc đối thoại giữa vợ chồng Chương gia và Chương Thiên Hạnh, mà cũng thật nghe đến rõ ràng. Bọn họ không phải nói người Từ gia muốn gặp mặt để thương lượng chuyện kết hôn sao? Cậu đoán là người bên Từ gia muốn thử vợ chồng Chương gia, cậu muốn chính là, cho người Từ gia đầy đủ động lực, nhìn người Chương gia đóng kịch.

Tin này hiển nhiên khiến Từ Manh Manh giật mình, cô cũng không biết chuyện này. Từ Manh Manh vô thức uống ực một ngụm trà, tức khắc nóng đến nhổ ra, có thể thấy cô kinh ngạc cỡ nào. Phùng Xuân vội vã tìm nước lọc rót cho cô, lúc này mới đỡ một chút, không sao nữa, cô liền hỏi, "Chuyện khi nào vậy?"

Phùng Xuân suy nghĩ một chút, "Hình như là bốn ngày trước, nhà hắn chiều hôm đó dọn dẹp, phát hiện nhật ký trong thư phòng Chương Thiên Hạnh, bắt đầu ầm ĩ lên."

Lâm Dũng tìm một nơi không người, gọi cho Chương Thiên Hạnh.

Lúc này đây, điện thoại thông rất nhanh, Chương Thiên Hạnh thập phần mất hứng, phát cáu với y, "Anh thế nào mà bây giờ mới gọi lại? Vừa rồi sao không nghe?"

Lâm Dũng liền ăn ngay nói thật, "Phùng Xuân đóng xong phim, đoàn phim cùng đi ăn cơm, cậu ta đánh nhau với Ninh Viễn Tranh, đây cũng không thể nào nhận điện được."

Chương Thiên Hạnh bên kia nghe xong trái lại thật cảm thấy hứng thú, bảo y nói cụ thể hơn, Lâm Dũng liền kể hết một lượt chuyện xảy ra trong bữa tiệc không sót chi tiết nào. Chương Thiên Hạnh nghe rồi liền tới một câu, "Tìm chết." Cũng không biết là nói ai, sau đó lại hỏi, "Anh gọi điện không phải chỉ vì chuyện này đi."

"Đúng là có chuyện, tôi phát hiện một bí mật lớn." Lâm Dũng lúc này mới thấp giọng, "Phùng Xuân gần đây thường xuyên liên lạc với em gái cậu, tôi ở cạnh cậu ta lâu như vậy, cư nhiên cũng không biết, vẫn tới bốn ngày trước tôi tình cờ nghe được mới biết. Hôm nay tôi thừa dịp cậu ta đóng phim liền tìm cơ hội coi điện thoại cậu ta, vài ngày gọi một lần, thời gian nói chuyện dài nhất có chừng hơn một giờ, là vào bốn ngày trước."

Lúc này, lại khiến Chương Thiên Hạnh đột nhiên cảnh giác.

Thân thể hắn hiện giờ chẳng nhúc nhích nổi, làm sao mà quên đi hơn nửa tiếng đồng hồ khi đó được. Hắn hỏi, "Bốn ngày trước vào khi nào?"

"Tối, tám giờ rưỡi tới mười giờ." Lâm Dũng nhớ lại bảo, "Cậu ta nói gì tôi không nghe nhiều lắm, đại thể ý là cô nghe tôi làm là được."

Mấy lời này rõ ràng chọc giận Chương Thiên Hạnh rồi, tiếng hít thở của hắn nháy mắt đã nặng lên, chỉ là

vẫn cố đè nén, còn kiềm giọng ôn hòa với Lâm Dũng, "Làm tốt lắm, tôi sẽ gửi tiền qua tài khoản anh, sau này có tin tức như thế phải nói tôi biết ngay, sẽ cho anh thù lao thỏa đáng."

Nhưng khi cúp điện thoại, sắc mặt của Chương Thiên Hạnh sớm đã vô cùng khó coi.

Lúc này hắn đang nằm sấp trên giường mình —— vì vết thương phía sau lưng, nằm ngủ cũng chẳng được, lại không ngồi dậy nổi, hắn như thế đã ba ngày ba đêm, cả người muốn phế luôn rồi, nhưng bác sĩ nói ít nhất còn phải nằm vậy thêm ba ngày, mới có thể đứng dậy nổi —— khi cha mẹ hắn hỏi có thể đứng lên nổi vào ngày 22 tháng 11, tức là sinh nhật hắn hay không, bác sĩ trả lời, "Tuy hoạt động còn hơi khó khăn, nhưng không quá đáng ngại."

Nghĩ tới đây, hắn lại giễu cợt cười cười, cha mẹ hắn là quyết định bắt hắn kết hôn rồi. Nhưng đây còn chưa phải đáng hận nhất, nói cho cùng, cha mẹ không muốn con cái come out, bức ép kết hôn, là chuyện quá phổ biến, hắn tuy rằng bị đánh cả người đau đớn, nhưng cũng biết, chuyện này cha hắn không nương tay, nhưng lập trường không sai.

Nhưng Chương Thiên Ái thì sao?! Hắn nhớ tới cái câu "Cô nghe tôi làm" cộng thêm thời điểm bốn ngày trước, không khỏi nghĩ tới chuyện nhật ký của hắn bị phát hiện. Quyển nhật ký hắn giấu hơn mười năm, ngay cả khi dời phòng từ tầng hai lên tầng ba còn chưa từng bị phát hiện, sao có thể tự dưng bị lấy ra? Huống chi, người nhà bọn họ, chưa bao giờ có thói quen vào thư phòng hắn!

Chỉ có Chương Thiên Ái! Cả nhà chỉ có Chương Thiên Ái biết hắn có thói quen viết nhật ký mỗi ngày.

Hắn lập tức nghĩ tới ánh mắt lạnh băng Chương Thiên Ái nhìn hắn từ đầu, còn có chuyện mấy hôm trước chạy tới thắm hắn, khi đó nó nhân cơ hội lên tầng ba tìm nhật ký nên mới ân cần như thế đi. Còn cái lúc hôm đó hắn bị đánh, chúng nó vừa trò chuyện vừa coi náo nhiệt, nửa giờ, thật đúng là coi hết từ đầu tới đuôi.

Mệt cho hắn còn tưởng Chương Thiên Ái đỡ rồi, còn vui vẻ cho cô ta, còn khuyến khích cô ta, à, hóa ra tất cả chỉ là bề ngoài, cô ta là nghe sai khiến của Phùng Xuân, đang tìm cơ hội trả thù hắn!

Điều này khiến hắn trở nên phẫn nộ, muốn ngồi dậy đích thân tới chất vấn Chương Thiên Ái ngay, vì sao phải làm như thế với hắn? Bắt tay với người ngoài đối phó anh trai mình, như vậy có chỗ tốt gì cho Chương Thiên Ái! Nhưng đau đớn trên thân khiến hắn đột nhiên mất cả sức lực, vừa hơi gượng dậy đã lại nằmụp xuống, hắn lúc này mới nghĩ đến, bây giờ hắn đừng bảo là giáo huấn người, đứng lên còn khó.

Loại cảm giác không có tự do này, khiến cả người Chương Thiên Hạnh nóng nảy. Hắn lại nhịn không được với tay lấy di động, laptop và máy tính bảng ném hết ra ngoài —— mấy thứ này đều là đem tới để hắn giết thời gian. Trong phòng lập tức vang lên tiếng đổ vỡ, y tá bị hắn đuổi ra gian ngoài vội vã đẩy cửa tiến vào, cậu trai nhỏ nơm nớp hỏi hắn, "Thiếu gia ngài không sao chứ?"

Chương Thiên Hạnh ngẩng đầu trừng cậu ta, "Cút!"

Vì đã ba ngày ngủ không ngon, mắt hắn giăng đầy tơ máu, hơn nữa vẻ mặt nhìn đáng sợ vô cùng, cậu trai càng bị dọa, vội vã lui về sau.

Nhưng vừa lùi nửa đường, Chương Thiên Hạnh đã gọi cậu ta lại, "Cậu qua đây, nhặt di động lên cho tôi!"

Cậu trai thật sự sộ bộ dạng này của hắn, nửa tiếng nói cũng không dám ra khỏi cổ họng, vội vã chạy tới, không chỉ nhặt di động lên cho cậu, còn nhặt luôn những thứ khác đặt lên bàn, chạy như một làn khói bay ra khỏi cửa.

Chương Thiên Hạnh căn bản chẳng quan tâm, hắn đang nghĩ nên xử lý thế nào? Một lần do dự thành hồi lâu, sau khi cân nhắc thiệt hơn, quyết định chủ ý đã là cả buổi sau.

Hắn quyết định gọi cho Chu Du Minh. Người này coi như trượng nghĩa, lần trước sau khi chuyện xảy ra, vẫn còn xin lỗi hắn, nói chuyện đó là do người của y không xử lý tốt, còn nói hắn cứ yên tâm, y nhất định sẽ xử đẹp thằng Phùng Xuân kia, cho hắn nhả cục tức này.

Chương Thiên Hạnh cho dù không tốt cỡ nào, cũng là anh ruột Chương Thiên Ái. Lúc đó rất giận y, phát giận xong, lại không thèm để ý y nữa. Mà hôm nay, ngoại trừ Chu Du Minh, hắn lại không còn ai khác để dùng.

Chu Du Minh nhận máy rất nhanh, bất quá tiếng thở dốc rất lớn, bên kia còn có giọng nam nũng nịu, "Đáng ghét, lúc này lại dừng." Rõ ràng là đang làm mấy chuyện không nên nói ra, Chương Thiên Hạnh phát hiện, hễ là mỗi lần tìm y, y gần như luôn đang làm chuyện này. Chu Du Minh hẳn là đứng lên rồi, giọng nam kia đã không thấy tăm hơi nữa, đến khi hoàn toàn yên tĩnh lại, Chu Du Minh mới kêu một tiếng, "Thiên Hạnh!?" Thanh âm y có chút vui mừng, "Cậu rốt cuộc chịu để ý tôi?!"

Chương Thiên Hạnh lại không khách khí với y, "Anh không phải bảo là sẽ xử Phùng Xuân sao? Tôi Ta chờ hơn nửa tháng, tại sao một chút động tĩnh cũng không có? Không phải là chẳng làm gì hết mà chỉ lừa tôi đó chứ!"

Chương Thiên Hạnh nói đúng là không kiêng dè, nhưng Chu Du Minh trước giờ vẫn chịu được bộ dạng này của hắn, rõ ràng là tay già đời ăn trắng ăn đen trong giới giải trí, lúc này vậy mà chẳng hề giận chút nào, ôn tồn giải thích với hắn, "Tôi thật ra rất muốn chứ, nhưng Dương Đông hiện tại đang bảo vệ nó đây! Mỗi ngày để trợ lý riêng của mình dẫn theo hai tên vệ sĩ đi cùng, tôi không làm được gì đâu."

Tay nắm di động của Chương Thiên Hạnh siết chặt, trong miệng cũng bật cười tức giận mắng, "A, tôi cũng không tin Chu Du Minh anh thật sự không có cách nào, vệ sĩ lợi hại hơn nữa thì cũng là người, vẫn có lúc sơ sót. Tôi xem anh là qua loa với tôi, không muốn làm đi."

"Cậu nha!" Chu Du Minh thực sự là chẳng hề tức giận, "Hắn thả người ở đó, cũng phải vì giám sát không góc chết đâu, là vì hắn muốn nói cho mọi người biết, thứ của hắn thì không được đụng tới. Cậu e là không biết, địa vị thằng nhóc này hơi lớn, người sau lưng nó rất lợi hại, tôi nào dám tùy ý chọc nó chứ, tôi sợ đâm phải trời đây!"

Chương Thiên Hạnh cũng nhớ tới chuyện hắn chết sống không gặp được Chương Thiên Ái, thủ đoạn của Dương Đông đúng là rất nhiều.

Hắn im lặng không nói, Chu Du Minh là người thế nào, tất nhiên rõ ràng tâm tư của hắn, "Bất quá nếu cậu không ngại thị phi, cũng không phải không còn cách."

Chương Thiên Hạnh liền hỏi ngay, "Cách gì?"

"Bất trắc." Chu Du Minh nói ra điều này cứ nhẹ hẫng như đang bàn chuyện đi đâu uống cà phê, "Tôi tất nhiên có thể động vào nó, nó là diễn viên, tôi tiện miệng nói mấy câu là nó không đóng phim được, tìm vài phóng viên là nó tự nhiên tai tiếng, nhưng việc này lại quá rõ ràng, tôi và Dương Đông không hợp nhau, Dương Đông hiếm khi lại coi trọng một người, đang nồng nhiệt, bị tôi xử lý, hắn vui vẻ sao? Tôi không sợ hắn, tôi sợ là bối cảnh phía sau hắn kìa. Còn xảy ra bất trắc thì chẳng ai biết được!"

Rõ ràng, tại chuyện của Chương Thiên Ái mà Dương Đông để lộ bối cảnh đã khiến y sinh lòng cố kỵ.

Thanh âm của y nhẹ tênh, "Người mà, đều có mạng cả. Có người một khắc trước còn rất tốt, một khắc sau thì tiêu. Mất chuyện xui rủi ai khống chế được! Nếu không, bị xe tông, bị thứ gì đập trúng, mấy chuyện phát sinh ngoài ý muốn nhiều như vậy, không phải đều tránh được rồi sao?"

"Anh chuẩn bị làm thế nào?" Chương Thiên Hạnh hỏi y.

"Vậy phải xem cậu muốn nó thành cái dạng gì? Giết nó?" Chu Du Minh thử dò xét.

Chương Thiên Hạnh không trả lời, mà hỏi trước, "Cái giá là gì? Anh sẽ không giúp tôi không công đâu." Một đứa trẻ lớn lên trong gia đình thương nhân, từ nhỏ đã biết đàm phán, biết trao đổi ích lợi.

Chu Du Minh ha ha bật cười, cứ như lời Chương Thiên Hạnh nói là chuyện đặc biệt vui vẻ. Một lúc lâu sau mới nói, "Cậu đấy, vì sao cứ không tin tôi? Tôi còn có thể lấy gì uy hiếp cậu sao, lần trước tôi có làm vậy à?"

Lần trước đúng là không.

Trong giới Chu Du Minh luôn có tiếng là nghĩa khí, đúng là có mấy phần tin được. Vả lại Chu Du Minh còn nói, "Tôi bất quá là gây khó dễ Dương Đông, tìm cách phá hắn. Là tôi làm chứ đâu phải cậu, cậu tố cáo tôi thì còn có thể, tôi có nhược điểm gì của cậu chứ?"

Trước mặt lão bánh quẩy Chu Du Minh, Chương Thiên Hạnh vẫn còn non như trái dưa xanh thôi, lúc này cũng hiểu như thế. Không lên tiếng.

Chu Du Minh biết đây là đủ rồi. Lại hỏi, "Nghĩ xong chưa?"

Chương Thiên Hạnh đã định đáp ứng, nhưng sau đó lại gạt đi. Chưa đầy mười bốn tuổi, đâm chết hai người, trong mắt người khác, hay nên nói là trong mắt cha mẹ hắn, hắn còn chẳng bị thương tổn gì, dù sao cũng là người khác chết.

Nhưng trên thực tế, hắn làm sao không sợ chứ. Lúc đầu còn đỡ, hắn lo sợ chờ xem cha hắn giải quyết thế nào, mỗi ngày khẩn trương nhìn thế giới xung quanh, rất sợ có một ngày cha hắn bảo, mày làm sai, tao không quan tâm mày nữa. Sau đó cha hắn ôm đồm hết chuyện này, hắn yên lòng, thì cảnh tượng máu me tay chân vung vãi đầy đất, bắt đầu xuất hiện trong ác mộng của hắn.

Hắn không cách nào kết thúc được, thậm chí còn không thể đi gặp bác sĩ tâm lý —— nói cho người khác biết hắn giết người sao, cả khoảng thời gian dài, vì cơn ác mộng ấy, đời hắn luôn u ám, không thấy được ánh mặt trời. Mãi đến khi dần dần lớn lên, mới đỡ hơn.

Như vậy khiến hắn vô cùng đắn đo, với chuyện giết người, hắn không sợ, nhưng lại không muốn gánh chịu hậu quả đi kèm. Hắn do dự một chút, vẫn là không đồng ý.

Hắn nghĩ, cứ để nó sống mà chịu khổ vẫn hơn. Hắn phun ra ba từ, "Sống chịu khổ."

Chu Du Minh lại cười, "Thiên Hạnh của chúng ta quả nhiên là đứa nhỏ dễ mềm lòng."

Hai từ 'chúng ta' khiến Chương Thiên Hạnh không thoải mái, nhưng đó chỉ là việc nhỏ thôi, hắn cau mày, vừa lúc ngoài cửa có tiếng gõ, buộc hắn nghẹn lại lời phản bác sắp ra khỏi mệng, "Có người đến, tôi cúp."

Điện thoại ngắt máy rồi, hắn mới không vui mà hô, "Vào đi!"

—— Ban ngày cạnh hắn đều có người, thời gian để hắn tự do gọi điện thoại chỉ có buổi tối, cho nên hắn rất ghét bị quấy rầy.

Tiếng hắn vừa dứt, cửa liền mở, Chương Thiên Ái cười hì hì đứng ngay cửa, "Anh, em tới thăm anh." Nụ cười cô ta quá hớn hở, khiến cả người tràn ngập sức sống, dường như hít ma túy đã hoàn toàn không còn ảnh hưởng cô ta. Cái sức sống này cứ như gai đâm thẳng vào mắt Chương Thiên Hạnh.

Hắn nghiến răng nghiến lợi kêu, "Chương Thiên Ái!!"

Chu Du Minh cúp điện thoại liền vui sướng hài lòng quay vào phòng, tiểu yêu tinh vừa nãy còn nằm trên giường, không đắp chăn, tứ chi dang rộng lộ một thân thịt luộc xem điện thoại di động, mớ dây đỏ buộc trên thịt hiển nhiên đã gỡ ra, để lại không ít dấu đỏ, một chân còn đang bó bột, không phải Ninh Viễn Tranh thì còn ai?

Nghe tiếng động hắn liền ngồi dậy, vật nhỏ phía dưới còn run rẩy, nhão nhoẹt kêu Chu tổng.

Chu Du Minh trực tiếp lộn áo ngủ ném đi, nhào tới, vỗ lên thân hắn, “Ai cho em tự gỡ ra. Xem tôi phạt em thế nào!!”

Ninh Viễn Tranh bò lên, nhão giọng, “Phạt thế nào đây, em mong chờ lắm nha!!!”

Chu Du Minh trực tiếp nở nụ cười, bất chấp bảo, “Tôi làm đến khi em không được nữa luôn, ha ha, xem em lần này trốn đi đâu!”

39. Đại Giang Lưu - Chương 37-1: Một Nhà Các Người, Từ Cha Mẹ Tới Con Cái, Là Một Đám Lừa Đảo (1)

“Hiện tại hơi bận, chờ tới ngày sinh nhật, anh có thể rảnh cả một buổi tối với em rồi.”

“Được, em chờ anh.”

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương Thiên Ái bị Chương Thiên Hạnh dọa giật mình, đứng ngay tại chỗ, theo bản năng gọi một tiếng, “Anh.”

Mềm mềm, nhẹ giọng, run rẩy, hệt như khi còn bé.

Ánh mắt Chương Thiên Hạnh đong đầy phức tạp, không khỏi nhớ tới chuyện đã qua.

Bọn họ tựa hồ lâu lắm rồi chưa nhìn nhau như thế, vừa nghĩ lại tới một chuyện đau lòng. Khoảng thời gian trước khi dọn vào căn nhà này, hai anh em họ luôn tri kỉ như hình với bóng, Chương Kiến Quốc tới, bọn họ một đứa phụ trách khoe tài, một đứa phụ trách bán manh, đã từng biết bao lần khiến ông ta cười to.

Sau đó dọn vào mấy năm cũng rất tốt. Ít nhất, trước khi Đàm Xảo Vân quay lại, bọn họ tuy không còn thường xuyên dính chung, nhưng vẫn kề vai chiến đấu, thực tế, hắn có cảm giác, so với hắn, Chương Thiên Ái kiên cường hơn, gan lớn hơn nhiều. Khi hắn bị ác mộng quấy nhiễu, hắn đã từng hỏi qua Chương Thiên Ái ngày ấy ngồi bên cạnh kích động hắn lại còn chứng kiến toàn bộ hiện trường đẫm máu, “Em sợ không?” Chương Thiên Ái đáp lại hắn bằng một câu chẳng mấy quan tâm, “Có gì mà sợ, người cũng chết rồi, có bò dậy nổi đâu.”

Sau đó, hắn lên đại học, hắn bắt đầu vào công ty, bắt đầu lấy tất cả thời gian ngoại trừ công việc thì đều dồn hết lên người Dương Đông, liền xa cách dần Chương Thiên Ái —— có lẽ còn thêm nguyên nhân con gái con trai lớn lên tất có ngăn cách.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Trong khoảng cách dần xa này, Chương Thiên Ái học hành tệ hại, trường cấp ba tư nhân đổi bốn lần, cuối cùng còn chẳng đậu nổi đại học. Cha mẹ hắn vốn định đưa cô ta đi ra nước ngoài lấy tiếng một chút rồi lại về lập gia đình, nhưng Chương Thiên Ái không muốn, lý do của cô là, "Con một câu tiếng Anh còn chả hiểu, qua bên đó còn không phải như người mù sao."

Cô ta còn muốn bắt chước Từ Manh Manh đi đóng phim, lại bị mẹ hắn phủi tay bác bỏ, chuyện này không thành. Kết quả, cha hắn tài trợ một khu thư viện cho một đại học hạng ba, Chương Thiên Ái đưa tên vào đó, ba ngày đánh cá hết hai ngày phơi lưới (*), bưng bít tới tận bây giờ, đã sắp tốt nghiệp —— hắn dường như đã lâu lắm rồi không nghe Chương Thiên Ái đề cập tới chuyện đi học nữa.

(Ý chỉ đi học ba ngày thì nghỉ hết hai ngày)*

Sau đó, Chương Thiên Ái mới biết yêu coi trọng Phùng Xuân, hắn vì kích thích Dương Đông mà đính hôn, bốn người gặp mặt, lại thành bộ dạng ngày hôm nay. Hắn trọng thương, Chương Thiên Ái hít ma túy, trái lại càng khiến Phùng Xuân và Dương Đông tốt hơn. Nghĩ tới đây, anh em bọn họ dường như vẫn luôn may đồ cưới cho người ta.

Hắn nằm lỳ trên giường, khi tâm tình đang phẫn hận không thể giết người, nghĩ tới một điểm ấy, kỳ lạ mà bình tĩnh lại, ngay cả cơn tức giận không gì tả nổi đối với Chương Thiên Ái khi nãy, lúc này cũng chẳng bộc phát một chút nào —— hắn có hơi đồng cảm Chương Thiên Ái, cũng giống như đồng tình cho chính hắn vậy.

Huống chi, trong lúc đột nhiên im lặng này, đầu óc Chương Thiên Hạnh lại vòng thêm nửa vòng —— Chương Thiên Ái đáng giận đúng là thiếu đánh, nhưng anh em hai người hôm nay đã ăn đủ chật vật rồi, khiến cha hắn thất vọng đủ rồi, nếu lúc này trong nhà lại trở mặt nữa, không đảm bảo cha hắn sẽ tha cho bọn họ.

Chuyện này từ từ sẽ tới, Chương Thiên Ái cũng phải tìm cơ hội mà giáo huấn.

Chương Thiên Ái đứng ở cửa trưng một bộ dạng bị dọa sợ, hơn nữa cộng thêm bộ dạng gầy teo của cô ta, nhìn y như quỷ, "Anh, sao thế?"

Chương Thiên Hạnh ép mình nở nụ cười, "Không có gì. Vừa nãy đang chơi game, còn một tí nữa là qua màn, em đến làm anh nhấn sai mất tiêu, thua rồi."

Chương Thiên Ái lúc này mới vỗ ngực, "Là vậy hả, em còn tưởng anh muốn giết em, nhìn như có thù oán ấy."

Cô ta từ sau khi trở về từ trại tạm giam, từng lời đều chứa đầy đâm chọc. Chương Thiên Hạnh lúc này cứ như nghe không hiểu, cười nói, "Sao có thể, Thiên Ái, hai ta là anh em, cho dù có thương tổn nhau, anh đảm bảo cũng chỉ là vô ý, em quên mẹ từng dạy chúng ta thế nào rồi. Chúng ta là một thể, cùng tiến cùng lui."

Lời này khiến Chương Thiên Ái nghẹn họng nhìn trân trối, Chương Thiên Hạnh đây là biết cô ta làm gì? Hắn đây là muốn lấy lòng? Nhưng nếu là lấy lòng thì sao không sớm làm? Có phải đã bị đánh đau mới tới dỗ cô ta không.

Nhất thời cô ta chẳng hé răng. Chương Thiên Hạnh liền chủ động, "Em sao mà trễ thế này còn qua đây?"

Chương Thiên Ái nghĩ thấu kết luận của Chương Thiên Hạnh, vẫn giữ bộ dạng cũ, cười hì hì, "Mẹ nói sắp đến sinh nhật anh, lần này là sinh nhật năm tuổi (**), vốn là rất quan trọng, hơn nữa ý của Từ gia là lấy luôn ngày đó để tuyên bố ngày kết hôn, cho nên, qua hỏi anh một chút xem có muốn đặc biệt mời ai không, liệt kê cái danh sách ra."

*(** năm tuổi: ý là năm đó là ngay năm con giáp của mình, CTHạnh 24 tuổi, đúng ngay năm con giáp của nó)*

Chương Thiên Hạnh đâu nghĩ tới lại nhanh đến vậy, hắn cho rằng dù sao cũng phải nói chuyện lại, nhưng hôm nay đã đến mức độ này, hắn ngày đó cũng đã tỏ thái độ, không thể phản kháng nữa. Hắn khổ sở trong lòng, lại cũng chỉ có thể đáp ứng, "Biết rồi, ngày mai anh đưa em."

Chương Thiên Ái cười híp mắt, "Chị Manh Manh ngày đó nhất định đặc biệt cao hứng, đặc biệt hạnh phúc lắm." Nói xong, cô ta định đi ra, Chương Thiên Hạnh lại đột nhiên gọi lại, "Thiên Ái, anh có chút chuyện nói với em."

Chương Thiên Ái dừng lại, chờ hắn mở miệng.

Chương Thiên Hạnh lại tựa như thập phần do dự, nghĩ cả buổi mới nói, "Em và Phùng Xuân không xong đi!"

Chương Thiên Ái nhướn nhướn mày, không hiểu sao lại nhắc đến Phùng Xuân, Chương Thiên Hạnh nói tiếp, "Có chuyện anh nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy nói cho em biết thì tốt hơn. Phùng Xuân cùng một chỗ với Dương Đông."

Chương Thiên Hạnh nói, "Em biết anh vẫn luôn chú ý anh Đông, chẳng hề lơi lỏng chút nào, anh Đông còn đưa trợ lý của mình và vệ sĩ cho Phùng Xuân dùng. Không tin em cứ đi tra, người nọ hẳn là em đã gặp qua, là Lâm Dũng, anh Đông rất tín nhiệm y."

Tin này cũng không phải bất ngờ, Chương Thiên Ái nhớ lúc còn đang trong trại tạm giam, Phùng Xuân đã nói, là vì Chương Thiên Hạnh hiểu lầm cậu với với Dương Đông, mới ra tay với cậu. Nhưng gần đây cô ta trò chuyện với Phùng Xuân rất nhiều, Phùng Xuân đúng là chẳng hề tiết lộ nửa điểm về chuyện này, nếu nhớ không lầm, cô ta và Phùng Xuân còn chưa có chia tay đâu. Điều này khiến cô ta có cảm giác bị lừa gạt, nóng nảy tức thì xộc lên, sắc mặt tái mét.

Chương Thiên Hạnh thấy thế liền tiếp thêm lửa, hắn ý tứ sâu xa mà nói, "Phùng Xuân người nọ tâm tư khó lường, nó lợi dụng em quen biết Dương Đông, liền nhanh chóng đu bám anh ấy, Thiên Ái, nó làm gì

cũng đều có mục đích, anh có chút hoài nghi, ngày đó ở quán bar, nó vì sao đã biết lại không kéo em theo? Hơn nữa sau đó người cách ly em cũng là Dương Đông, có phải… Nó cố tình!"

Nếu là bình thường, Chương Thiên Ái dù không nói ra miệng, trong lòng cũng sẽ hỏi ngược một câu, "Còn không phải anh gây ra?" Cũng may cuối cùng cô ta cắn môi ngăn lời lại, bởi vì cô ta đột nhiên nghĩ đến một bức chân tướng khác bị che giấu đằng sau phẫn hận, Phùng Xuân đích xác có thể, cậu liều chết cũng không hút thuốc lá, hơn nữa còn tự mình thoát đi.

Điều này khiến trong lòng cô ta nổi lên sóng to gió lớn, chỉ một nghi vấn, vì sao?

Vì sao anh trai mình muốn hại mình? Vì sao bạn trai mình không đếm xỉa mình?

Cô ta giờ mới phát hiện, cô ta không thể tin ai.

Mỗi ngày nhanh chóng qua đi, Phùng Xuân tại bữa tiệc đánh Ninh Viễn Tranh một trận, sau đó liền dẫn theo Lưu Bắc và Lâm Dũng, còn có hai người vệ sĩ quanh năm ngồi xổm chực dưới lầu cậu, trở lại Bắc Kinh.

Dương Đông gần đây bận bịu đến chẳng thấy mặt trời, nghe đâu đã đến mức gặp đâu ngủ đó, trong phòng làm việc trực tiếp sửa lại xây thêm một phòng nghỉ trưa nho nhỏ, nhà cũng không về. Phùng Xuân ngay cả khi muốn gặp anh, cũng vẫn phải chờ, mỗi ngày đúng năm phút ân cần hỏi han qua điện thoại, lại là cách liên lạc duy nhất.

Bất quá cho dù bận thành cái dạng này, Dương Đông vẫn dỗ ngon dỗ ngọt, "Hiện tại hơi bận, chờ tới ngày sinh nhật, anh có thể rảnh cả một buổi tối với em rồi."

Lúc Phùng Xuân nghe điện thoại, cũng nói một tiếng, "Được, em chờ anh."

Nhưng đến khi cúp điện thoại, lại đụng phải Lưu Bắc, tên nhóc Lưu Bắc liền nhìn cậu nhiều hơn mấy cái, nói, "Boss này, anh trúng số độc đắc hả, sao lại cao hứng đến vậy." Phùng Xuân liền kỳ quái sờ sờ mặt, "Tôi nhìn cao hứng lắm hả?" Lưu Bắc gật đầu một cái thật lực, "Thêm tý nữa là miệng ngoác tới mang tai. Chuyện gì vui đây, không phải thắng xổ số, thì chính là Dương tổng gọi điện tới."

Phùng Xuân có chút ngượng, cảm thấy tâm tình mình lộ hết ra ngoài, mắng một câu, "Cút cút cút, cậu vậy mà bán tôi nhanh quá ha, hồi đó còn không muốn. Ba phải quá."

Lưu Bắc ha hả đi mất.

Một lúc sau, Lâm Dũng hút thuốc lá trên sân thượng đã về lại, lúc này Phùng Xuân đang nhào bột, chuẩn bị bắt mọi người trưa nay cùng nhau gói hoành thánh ăn —— đây là món Lâm Dũng thích ăn nhất.

Chỉ là không ngờ y vừa đi tới, cũng chẳng phải nói một câu như hồi đó, "Ô, ăn mì ha." Mà lại nghiêng đầu nhìn cậu một chút, "Gói hoành thánh thôi em làm gì cao hứng dữ vậy?" *(Mẹ… Lộ quá rồi =]]]])*

Phùng Xuân liền có chút sparta. Đến khi làm xong nhân hoành thánh, một mình cậu trốn trong góc bếp, còn nhịn không được sờ sờ mặt, tự nói với mình, "Rõ ràng vậy thật sao? Bất quá đúng là thật cao hứng."

Đợi một hồi, Lưu Bắc và Lâm Dũng liền thấy Phùng Xuân nghiêm trang bưng nhân ra, trên mặt căng tới một nếp nhăn cũng không có, Lưu Bắc miệng khiếm, khều khều Lâm Dũng nói, "Ê ê ê, thấy không, còn không chịu thừa nhận kìa, nhất định là ngượng ngùng, lúc ảnh xấu hổ là vậy đó, cứ như người ta thiếu tiền ảnh, thật ra trong lòng đang vui lắm đây."

Nhưng Lưu Bắc ngàn tính vạn tính cũng chẳng tính tới, Lâm Dũng là anh em với Phùng Xuân mà, y có thể hùa theo Lưu Bắc giễu em trai mình sao? Lâm Dũng dùng đôi mắt một mí của mình, lúc này vẫn lạnh lùng liếc cậu ta, hừ nói, "Có ai mà tốt toàn tập như cậu chứ."

Đi luôn vào rửa tay cán vỏ bánh. Để lại mình Lưu Bắc lay lắt trong gió —— cùng nhau nói móc sếp mình, đây không phải là thông lệ đồng nghiệp cùng hệ sao? Anh thế nào lại khó chơi vậy hả?

Gói hoành thánh được một nửa, di động của Phùng Xuân liền vang lên. Cậu đứng dậy vào bếp rửa tay, sẵn tiện lấy di động ra, là Chương Thiên Ái. Lúc này gọi tới? Phùng Xuân suy nghĩ về động thái gần đây một chút, dường như chẳng có gì cần liên lạc, cậu lướt qua một loạt sự tình một lần, lúc này mới ấn nút trả lời.

Bên trong truyền đến tiếng gió thổi ào ào.

Phùng Xuân hỏi, "Cô ra ngoài?"

Thanh âm Chương Thiên Ái lạnh lùng, "Không, mở cửa sổ thôi."

Phùng Xuân thở phào, "Không sao chứ, nghe có vẻ mất hứng."

Chương Thiên Ái bên kia im lặng một lúc, sau đó đột nhiên nói, "Anh có thấy chúng ta có phải không giống quan hệ yêu đương không? Thời điểm chúng ta thân mật nhất, cũng chỉ có nắm tay hôn mặt. Nào có người yêu nào lại như thế? Đừng nói với tôi mấy thứ như giữ gìn con gái trước khi cưới không phát sinh quan hệ, Phùng Xuân, anh đối với tôi căn bản là chẳng có một chút nhiệt tình nào đúng không? Anh căn bản coi tôi như kim chủ mà hầu hạ? Anh mặt ngoài nói thích nhưng bên trong lại chán ghét đi? Anh thật ra thích đàn ông phải không?"

Nếu là người bình thường, lúc này nhất định phải chột dạ giải thích, nhưng Phùng Xuân chớp mắt đã biết ngay, đây là nghe được cái gì rồi, cậu lại một câu, "Cô có ý gì?"

"Anh quen Dương Đông đúng không!" Chương Thiên Ái tựa hồ đã tức quá, gió lạnh ngoài cửa sổ gầm gào thổi, khiến thanh âm cô ta lơ lửng không chừng, "Anh chán ghét tôi cho nên khi đó rõ ràng là có cơ hội cứu

tôi, anh lại tự mình chạy đi đúng không. Anh còn bảo Dương Đông tìm người không cho người nhà tôi gặp tôi, anh hận tôi đến vậy sao? Tôi rõ ràng đối xử với anh rất tốt."

Phản ứng đầu tiên của Phùng Xuân chính là, có người chỉ điểm Chương Thiên Ái, nhưng hiển nhiên, con nhóc Chương Thiên Ái này cũng như lúc cô ta hận anh cô ta thôi, khi ấy có thể nói cho cậu biết một chút cũng không chừa, nhờ cậu nghĩ kế giúp, thì giờ đây chút chuyện này cô ta cũng không giấu được.

Phùng Xuân sớm đã mò thấu cô ta, bằng không cũng sẽ không chọn cô ta làm lỗ hổng đột phá Chương gia, cậu thẳng thắn chất vấn, "Hai người cùng đi trên đường, có xe lái tới tông thẳng hai người, một người phản ứng nhanh hơn chút liền né ngay, một người bị tông trúng, người trước đã sợ vỡ mật, sợ xe còn đuổi theo liền vội vã chạy trốn, nhưng đến khi lấy lại tinh thần, cảnh sát đã đến. Lẽ nào cô không trách tên lái xe, lại đi trách người chạy mất sao, đi trách cái kẻ không mạo hiểm tính mạng ở lại sao?"

"Chương Thiên Ái, đầu óc của cô không bệnh đi. Là tôi có ý tốt nói cho cô biết chân tướng, là cô gọi điện tìm tới tôi hỏi làm sao trả thù anh cô, hôm nay cô trái lại quay sang trách một người bị hại là tôi, cô tại sao không đi mà hỏi cái kẻ ra tay ấy, có còn là anh em với cô hay không, hơn hai mươi năm nay hai người sống chung có phải sống vô ích không? Cô đây là đang bắt nạt kẻ yếu. Tôi nói cho cô biết, từ hôm nay trở đi, chuyện của cô chính cô đi mà lo liệu, tôi không giúp cô nghĩ kế nữa."

Nói xong, Phùng Xuân trực tiếp ngắt điện thoại.

Sau đó cậu mới thở hắt một hơi, nhất định là Chương Thiên Hạnh, cậu có thể khẳng định trăm phần trăm. Người này ắt hẳn là phát hiện hành vi của em gái mình không ổn, liền khiêu khích cô ta để ngáng chân, bất quá cũng tốt, xem ai chơi được qua ai?

40. Đại Giang Lưu - Chương 37-2: Một Nhà Các Người, Từ Cha Mẹ Tới Con Cái, Là Một Đám Lừa Đảo (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Chúng ta đều là bạn già, Manh Manh cũng là đứa nhỏ mọi người nhìn lớn lên, từ nhỏ có tri thức hiểu lễ nghĩa, so với đứa con này của tôi thì hơn nhiều lắm. Có đứa con dâu như vậy giúp tôi quản giáo Thiên Hạnh, là phúc khí của tôi, cũng là phúc khí của Thiên Hạnh, càng là phúc khí của Chương gia, mong các vị ở đây có thể chúc phúc cho hai đứa nhỏ."

~~

Chẳng mấy chốc đã tới ngày 22 tháng 11, nhiều ngày qua gió êm sóng lặng, Từ Manh Manh dường như càng đối tốt hơn với Phùng Xuân, thường xuyên gọi điện cho cậu, nhưng lại không hề nhắc tới chuyện Chương Thiên Hạnh, đa phần đều nói về tiến triển trong đoàn phim. Đề tài nhiều nhất tất nhiên là về Ninh Viễn Tranh.

Theo lời Từ Manh Manh nói, "Hắn dường như bỗn dưng thông suốt rồi, cũng không cà chớn nữa, hôm đó đánh nhau xong mất biệt, hôm sau trở lại, liền thành thật quay phim tới bây giờ, so với trước đây cũng NG ít hơn nhiều, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, trung tuần tháng sau là đóng máy được rồi."

Cô tựa như không hề bị vị hôn phu thích đàn ông lừa hôn làm ảnh hưởng, thanh âm tràn đầy vui vẻ, hiển nhiên tâm tình không tệ. Phùng Xuân lơ đãng hỏi thử, Từ Manh Manh lúc này mới cười nói, "Sắp rồi, sẽ có kết thúc thôi." Lại không chịu nói thêm gì nữa, chỉ nói cho cậu biết, "Chờ xong tiệc đóng máy về Bắc Kinh rồi dẫn cậu chơi."

Những năm trước, ngoại trừ sinh nhật lễ trưởng thành năm 18 tuổi, còn có năm 22 tuổi chính thức vào Chương thị, những lần còn lại Chương Thiên Hạnh đều tụ hội cùng bạn bè. Khi còn bé đa phần là ở nhà Chương gia, sau lớn rồi, thấy quá gò bó, liền chạy đi tiệc tùng, Chương Kiến Quốc và Chu Hải Quyên cảm thấy không hề gì, còn vừa vặn đỡ tốn công.

Mà lần này bởi vì thân thể Chương Thiên Hạnh, còn có Từ gia yêu cầu tuyên bố chuyện kết hôn, tiệc sinh nhật liền đặt tại nhà chính Chương gia, chính là chỗ sảnh lúc trước Chương Thiên Hạnh đính hôn. Về phần mời khách khứa, tất nhiên là mời bạn bè họ hàng thân quen.

Sáu giờ bắt đầu, ở Chương gia vừa bắt đầu có người, một nhà Từ Manh Manh cũng canh giờ tới, khách khứa đã tới được bốn phần năm, bọn họ xuất hiện thật lộng lẫy sang trọng, vừa vào cửa đã hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Trong giới giải trí, cũng không phải không có con gái nhà giàu bước vào, nhưng nói thật, ngoại hình cho dù không tệ, nhưng nếu so với minh tinh chân chính, hiển nhiên không đủ. Nhưng Từ Manh Manh lại khác hẳn, ngay cả bây giờ cô đã nghiêng sang theo phái thực lực, nhưng thời điểm gương mặt đó mới xuất hiện, đã đưa tới chấn động không nhỏ, hiện tại các cuộc thi người đẹp coi cô là khách quen, có thể thấy cô cực kì xinh đẹp.

Nhất là đêm nay, cô dường như rất chú ý trang phục. Một thân váy dài Eliesaab vai trần, gần như phô bày toàn bộ dáng vẻ thon cao, cho dù đây là tiệc rượu nhà giàu, mỗi một thân phụ nữ đều rất xa xỉ, trang phục đẹp đẽ quý giá, nhưng nói thật ra, Từ Manh Manh vẫn là người nổi bật nhất —— phong phạm cả người cô, lại được tôi luyện ra từ cả hai phương diện đi thảm đỏ và tiệc tùng quý tộc.

Từ Manh Manh vừa xuất hiện, gần như tất cả mọi người nơi này đều nhìn qua người Từ gia. Mọi người đều trong cùng một giới, hơn nữa quan hệ bên ngoài của Từ gia luôn không tệ, không ít người đã biết được, mục đích chủ yếu hôm nay là tuyên bố ngày kết hôn, khó tránh khỏi bàn tán xôn xao.

"Không phải mới vừa đính hôn thôi sao? Hình như chỉ mới qua hai tháng, sao hiện tại đã tuyên bố kết hôn rồi?! Quá gấp gáp." Một vị thái thái vóc người đầy đặn nói, "Mấy đứa trẻ bây giờ, đứa nào lại chẳng thích vui chơi, mới 24 tuổi, gấp làm gì chứ, tôi thấy 30 cũng còn chưa trễ đâu."

"Bà thì sáng suốt rồi." Một người khác liếc mắt nhìn Từ Manh Manh thở dài nói, "Bà xem, nhìn một cái đã thấy đẹp, khiến tôi còn muốn lấy về nhà. Bà cũng đừng quên, con bé chính là trong giới giải trí, vẫn là nên đưa về nhà coi chừng thì hơn."

Vừa nghe lời này, vài người lại nở nụ cười. Bất luận cho dù minh tinh ngày nay đã là chạm tay có thể bỏng, nhưng cái nhìn của đám phu nhân này với bọn họ vẫn vậy thôi, nhất là nữ minh tinh, quả thực chính là đối tượng phải đề phòng cao độ. Cho dù bọn họ biết Từ Manh Manh tuyệt không có khả năng sẽ tiếp thu những thứ gọi là quy tắc ngầm, nhưng vẫn không an tâm về cái giới kia, nhìn chướng mắt.

Lại có một vị thái thái mặt dài bĩu môi, "Chỉ biết nhìn bề ngoài, các người sao không coi một chút Chương gia hiện tại thế nào? Lẽ nào chuyện về Thiên Ái nhà bọn họ, mấy người không nghe nói?" Người này thoạt nhìn bất quá chừng ba mươi, thân hình thon gầy, khóe miệng trễ xuống, nhìn như mỗi ngày đều không vui.

Trong giới bà ta cũng coi như nổi danh, chồng chính là đại lão trong giới giải trí Chu Du Minh, trong nhà có cả đống tiền, nhưng mọi người đều biết, Chu Du Minh thích chơi trai, trai đẹp bên người tới không ngừng, vị Chu thái thái này chỉ như bức bình phong, lấy về nhà sinh một đứa con trai rồi để trưng đó, cho nên có thể coi là hữu danh vô thực đúng nghĩa.

Bất quá bà ta vẫn được lợi, tốt xấu gì cũng là thái thái Chu gia, tin tức của bà ta nhanh hơn người khác nhiều. Có người hiếu kì, "Chu thái thái, bà biết tin gì sao."

"Một chút thôi." Vị Chu thái thái này mới nói, "Bảo là Chương Thiên Ái hít thuốc phiện."

Một câu này vừa ra, mấy vị thái thái xung quanh lập tức kinh hãi, có người trộm nhìn qua Chương Thiên Ái, quả nhiên, trước kia là một thiếu nữ xinh đẹp tươi tắn, hôm nay lại gầy tới mức quần áo cũng không che giấu nổi, không phải là hít thuốc phiện sao? Còn có người không thể tin được, lại hỏi lại, "Bà xác định chứ, chuyện này cũng không dễ nói bậy!?"

Chu thái thái nheo mắt nhìn người Chương gia, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Chương Thiên Hạnh, thịt đầu quả tim? Bà ta cười lạnh, đáp lời chắc chắn, "Thiên chân vạn xác."

Một đám thái thái lại than ngắn thở dài. Hít thuốc phiện lại không giống như minh tinh nữ lăn lộn bừa bãi, cái sau bất quá chỉ là chơi đùa, cái trước lại là chết người. Nhất thời, không ít ánh mắt nhìn chằm chằm Chương Thiên Ái thật bất thường. Bộ dạng như kiểu một đứa nhỏ như thế này lại mất thật đáng tiếc.

Chương gia gần đây mọi việc không xuôi, Chương Thiên Hạnh hôm nay còn chưa khỏe, vậy nên phần lớn thời gian đều ngồi. Mà Chương Thiên Ái thì hoạt động bình thường không có việc gì, nhưng Chu Hải Quyên rất sợ cô ta lên cơn nghiện, nếu xấu mặt trước mọi người ở đây, thật sự không thể cứu. Nhưng hôm nay trường hợp này cô ta không thể không xuất hiện hiện, đành bảo vú Liễu coi chừng cô.

Chương Thiên Ái mới đầu còn đi một chút, sau lại phát hiện vú Liễu thật sự quá gai mắt, vẫn cứ đi sau mông cô ta, cứ như cái đuôi nhỏ, xem qua là biết cô ta bị giám sát. Liền dứt khoát tìm một chỗ ngồi xuống. Vừa vặn, ngay phía đối diện Chương Thiên Hạnh —— đám người Từ Manh Manh tới rồi, hắn nhịn đau đứng dậy đi tới lên tiếng chào, ba mẹ vợ đều dễ nói chuyện, cười híp mắt bảo hắn ngồi xuống, Từ Manh Manh không muốn ở bên hắn, vẫn luôn đi lòng vòng xung quanh, bên cạnh hắn trống trơn, chẳng có người nào.

Cũng may xung quanh chẳng ai phán xét, không nhất thiết mỗi người đều phải tới bắt chuyện với chủ nhà, có người thấy kì quái, nhưng không nghĩ nhiều —— Chương Thiên Hạnh gặp tai nạn xe cộ bị gãy xương, chuyện này mọi người đều biết. Em gái hắn cùng hắn, vậy là được rồi.

Hai người kề gần một chút, Chương Thiên Hạnh nói trước, "Nghĩ thấu chưa?"

Chương Thiên Ái liền nhớ lại ngày đó bị Phùng Xuân ngắt điện thoại. Cô ta thật tức giận, Phùng Xuân thì ra vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng mình, xem ra đúng là cánh cứng rồi, nhưng đồng thời, Phùng Xuân bảo cô ta không nên suy nghĩ nhiều, bất luận người khác sau đó đã làm gì, tiền đề phải nói, Chương Thiên Hạnh là hung thủ. Cô ta chán ghét Phùng Xuân và Dương Đông, nhưng hận ý đối với Chương Thiên Hạnh, tuyệt nhiên không giảm bớt.

Bởi vì hắn gây xích mích, khiến Chương Thiên Ái cảm thấy hắn muốn chối bỏ trách nhiệm.

Hắn đến nay vẫn không hề xin lỗi, đến nay vẫn không hề có ý hối hận.

Bọn bọ là anh em ruột kia mà.

Chương Thiên Ái không dứt khoát chỉ ừ một tiếng. Một bộ dạng sai rồi lại không muốn nhận lỗi, Chương Thiên Hạnh thật sự đã quá quen thuộc, tâm hình hắn nhất thời tốt lên, tiếc là không chờ hắn nói thêm gì nữa, Chu Hải Quyên đã qua tới, đứng giữa hai anh em, thân mật vỗ vỗ vai bọn họ, "Bắt đầu rồi, đến đây nào."

Cuộc nói chuyện này liền không tiếp tục nữa.

Tiệc sinh nhật, người dẫn chương trình là mời bên ngoài, chẳng hề chừa cho Chương Thiên Hạnh một chút hành động nào. Mọi người tụ lại giữa sảnh, tên MC liền hi hi ha ha nói, "Xin mời vị cha của người có sinh nhật hôm nay lên trên đài phát biểu." Phía dưới lập tức cười ồ, hôm nay vừa có việc vui, Chương Kiến Quốc cũng lộ mặt vui vẻ lên đài.

Ông ta mặc một thân lễ phục, tóc còn nhuộm đen, cười híp mắt, hình tượng hiền lành ăn sâu cực kì. Ông ta đứng giữa đài, chờ tiếng vỗ tay dịu xuống, mới mở miệng nói.

"Hôm nay chỉ là tiệc sinh nhật của con nhỏ trong nhà, không phải tiệc đầy tháng, cũng không phải tiệc trưởng thành mười tám tuổi, chỉ là sinh nhật năm tuổi hai mươi bốn tuổi, lẽ ra, nó một tiểu bối như vậy, hôm nay vừa đến cuối năm, đang là thời điểm bận rộn, vốn không nên làm phiền mọi người tới tham gia."

Cách nói này của ông ta, bất quá là có ý khiêm nhường. Hễ là ai hôm nay đến đây, đều là nhân vật quan trọng trong giới, lúc mời người, vì để tránh đắc tội người ta, tránh cho họ cảm thấy một đứa tiểu bối cũng dám bảo họ chúc thọ, nên đã sớm thả tin kết hôn ra, mời mọi người tới làm chứng. Cho nên mọi người phía dưới đều nói, "Chớ khiêm nhường!"

Lại phi thường náo nhiệt.

Chương Kiến Quốc cũng không ém nữa, lại nhanh nhìn thoáng qua thân gia Từ gia bên cạnh —— Từ gia hôm nay đặc biệt phô trương, vừa gặp mặt ông ta xong, cha mẹ Từ Manh Manh đã đi vòng hết xung quanh. Nói thật, về phương diện nhân duyên quan hệ, Từ gia so với Chương gia còn mạnh hơn nhiều, ông ta là bằng sức một mình mà bò lên, một mình chiến đấu, mà Từ gia hôm nay đã kinh doanh đến đời thứ hai, không nói người cha Từ Thế Hữu, em trai ông ta Từ Thế Quốc cũng rất lợi hại, khách khứa hôm nay, không ít người đều là nể mặt Từ gia mới tới.

Điều này khiến Chương Kiến Quốc cảm thấy tâm tình của Từ Manh Manh càng thêm cấp bách, cũng càng cảm thấy mình không làm sai.

Có Từ gia hỗ trợ, cho dù Chương Thiên Hạnh không nên thân, ngày sau cũng sẽ không tới mức quá tệ, hơn nữa quan trọng nhất là, Từ gia là một thế lực yên phận, bất luận là Từ Thế Hữu hay Từ Thế Quốc, suy nghĩ đều vô cùng chính trực, sẽ không suy tính ngầm chiếm đoạt Chương gia. *(Ổng đi chiếm Dương gia riết rồi sợ có người cũng cắn ổng kiểu đó đây mà =.,=)*

Ông ta nhanh chóng phục hồi tinh thần, đầu tiên luôn miệng nói tạ ơn, "Cảm ơn cảm ơn." Còn nói thêm, "Kỳ thực ngày hôm nay làm phiền mọi người tới, là vì còn một việc rất quan trọng, muốn nhờ mọi người. Con trai năm nay đã 24 tuổi, từ năm 18 tiến vào Chương thị làm thực tập sinh, đến 22 tuổi chính thức tốt nghiệp bước lên đến trợ lý tổng tài, hôm nay coi như đã có thể tự mình gác vác một phương. Tôi đây người làm cha, tuổi cũng cao rồi, tuy rằng luôn luôn không giống già đi, mọi người xem, hôm nay còn nhuộm tóc đen, nhiều người đều nói tôi nhìn như ba mươi, còn rất trẻ."

Nói đến đây, phía dưới ồn ào xôn xao, không ít người nói đùa, "Đều thành lão hoàng qua cả rồi, đừng thổi nữa." *(**Lão hoàng qua**: dưa chuột già =)))))*

Hiển nhiên có thể thấy, Chương Kiến Quốc ở nhà nóng nảy dị thường, Chương Kiến Quốc trong công tác cẩn thận nghiêm túc, thì trong giới bạn bè, trái lại rất thoải mái, bằng không bạn bè ông ta cũng không thể nói bừa như thế.

Chương Kiến Quốc ha ha hai tiếng, ôm nắm tay xin tha, "Được được được, các bác giữ cho lại chút mặt mũi. Chúng ta trở lại chuyện chính, " Ông ta vỗ vỗ vai Chương Thiên Hạnh bên cạnh, "Tôi già rồi, sẽ nghĩ đến chuyện người nối nghiệp, người thường nói thành gia lập nghiệp, một người đàn ông, không kết hôn, không con gái, nó còn là bảo bối trong lòng cha mẹ, nó không biết trách nhiệm là cái gì, như vậy, nó làm sao có thể quản lý tốt một cái xí nghiệp? Con trai tôi Thiên Hạnh, nó đã lớn, tôi cũng già rồi, cũng nên phải gánh một chút trách nhiệm. Cho nên, chúng tôi đã thương lượng với Từ gia, ngay hôm nay, tuyên bố hai nhà thông gia."

Chuyện này hoàn toàn không hợp lẽ thường, bởi vì từ lúc ra chuyện đính hôn đến giờ, mọi người cũng chỉ biết như vậy thôi, cho nên dưới đài tuy rằng mọi người vẫn đang tươi cười, lại cũng vẫn đang lẳng lặng chờ nghe nguyên nhân, Chương gia nên cho một lời giải thích.

Đây kỳ thực cũng là phần Chương gia không muốn đề cập nhất. Rõ ràng là Từ gia đến hỏi nhà bọn họ ngày kết hôn, nhưng lại bởi vì chuyện tính hướng của Chương Thiên Hạnh, Chương Kiến Quốc và Chu Hải Quyên liền gấp gáp muốn Chương Thiên Hạnh mau mau kết hôn mà hấp tấp. Từ Thế Hữu chính là một người thành tinh, đã tới trình độ nghe tiếng đàn hiểu nhã ý, Chu Hải Quyên nói sai một câu, triệt để khiến ông phát hiện ý đồ, Từ gia liền đảo khách thành chủ.

Từ gia nghĩ, đính hôn mới hai tháng đã liền gấp kết hôn, nhìn như con gái nhà bọn họ gả không ra được vậy, như là Từ gia không với nổi. Nếu muốn cưới, liền đưa thành ý ra đây, làm một nghi thức thật lớn, nói cho chư vị thân bằng bạn tốt, không phải con gái chúng tôi không rụt rè, thật sự là vì Chương gia yêu thích, bất đắc dĩ mới gả đi.

Vì vậy, mới có chuyện hôm nay.

Chương Kiến Quốc không có cách nào, lúc nãy nói cái gì mình già rồi thật ra cũng là chuẩn bị cho mục đích này, hiện tại chỉ có thể lấy hết điểm tốt của Từ Manh Manh khen một lần, "Chúng ta đều là bạn già, Manh Manh cũng là đứa nhỏ mọi người nhìn lớn lên, từ nhỏ có tri thức hiểu lễ nghĩa, so với đứa con này của tôi thì hơn nhiều lắm. Có đứa con dâu như vậy giúp tôi quản giáo Thiên Hạnh, là phúc khí của tôi, cũng là phúc khí của Thiên Hạnh, càng là phúc khí của Chương gia, mong các vị ở đây có thể chúc phúc cho hai đứa nhỏ."

Thành ý của ông ta hiển nhiên cũng đủ, người bên dưới cho dù biết phương diện này khẳng định có vấn đề khác, nhưng từ mặt mũi Chương gia làm đích xác rất dễ nhìn, cái giới này vốn là người tâng bốc người, lúc này phía dưới liền vỗ tay.

Giữ bầu không khí như vậy, Chương Kiến Quốc chuyển hướng sang Từ Thế Hữu, nói với ông, "Đến đây, ông thân gia, ông cũng nói mấy câu nào."

Từ Thế Hữu không khách khí đi lên, cầm lấy micro. Khuôn mặt ông ta là mặt chữ quốc **(*)** tiêu chuẩn, thoạt nhìn tương đối nghiêm túc, không hiền lành bằng Chương Kiến Quốc, nụ cười trên mặt cũng không nhiều. Nói lời cảm ơn xong, liền tiếp, "Chuyện này kỳ thực là chuyện sớm muộn thôi, làm cha, vừa nghĩ tới con gái mình phải gả đi, trong lòng lại trống vắng, mặc dù hiểu rõ người bên kia, cũng khó tránh khỏi bất an. Sợ nhà chồng, con rể đối không tốt với nó."

(Chữ quốc: 国)*

Đây là lời nói thật, nhà giàu sang, con gái đều là nuôi lớn từ đầu quả tim, không thiếu tiền không thiếu nhà thiếu xe, chỉ sợ sống không tốt. Ngay cả Chương Kiến Quốc cũng đảm bảo một hơi, "Nhà chúng ta không nói cái khác, sẽ đối xử Manh Manh và Thiên Ái như nhau, nuôi như con ruột mình."

Từ Thế Hữu cũng không đáp lời này, ông ta lại nói, "Cho nên, trước khi tuyên bố kết hôn, ngay tại đây tôi vẫn là muốn hỏi mấy vấn đề, cũng thừa dịp mọi người ở đây, làm chứng giúp tôi, ông xem có thể chứ? Ông Chương?"

Lúc này không thể cũng phải có thể thôi. Huống chi, còn có thể hỏi cái gì, đều là chút lời xã giao, nói êm tai mà thôi. Chương Kiến Quốc rất rộng lượng, "Hỏi đi hỏi đi, tôi đảm bảo ăn ngay nói thật."

Mọi người đều tươi cười nhìn, chỉ coi như đây là khúc nhạc đệm giữa.

Từ Thế Hữu cũng không khách khí, trực tiếp hỏi luôn, ông ta hỏi Chương Thiên Hạnh, "Cậu yêu con cái tôi không?"

Những lời này vừa ra, tất cả mọi người nở nụ cười, cái này quả thực tầm thường, Chương Thiên Hạnh mặt không đổi sắc, "Yêu."

Từ Thế Hữu nói, "Là yêu con bé, hay là yêu Từ gia sau lưng nó, nếu có một ngày, Từ gia không còn, cậu có còn đối xử với nó trước sau như một?!"

Lời này nói rất không may, Chương Thiên Hạnh nhìn chung quanh một chút, trả lời chắc như đinh đóng cột, "Con yêu em ấy, bất luận gặp chuyện gì, đều sẽ yêu em ấy như hôm nay."

Từ Thế Hữu lại hỏi, "Cậu sẽ lừa nó không? Sẽ lợi dụng nó không?"

Đây quả thực là đề mục cho học sinh tiểu học, Chương Thiên Hạnh không chút do dự, "Không hề, không bao giờ."

Từ Thế Hữu quay đầu nhìn về phía vợ chồng Chương Kiến Quốc, "Hai người nói sao?!"

Chương Kiến Quốc liền vội vàng gật đầu, "Lời Thiên Hạnh chính là lời chúng tôi muốn nói."

Từ Thế Hữu nở nụ cười, Chương Kiến Quốc, Chu Hải Quyên, Chương Thiên Hạnh đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, cho rằng tất cả đã kết thúc, chẳng ngờ rằng Từ Thế Hữu lại đột nhiên đổi sắc mặt, mắng chửi cả ba người đứng đó, "Đáng tiếc đều chỉ là lừa gạt, một nhà các người, từ cha mẹ đến con cái, là một đám lừa đảo." Ông ta lớn tiếng trách mắng, "Chương Thiên Hạnh, mày là đứa đồng tính luyến ái, lại còn dám gạt cưới con gái tao. Chương Kiến Quốc, Chu Hải Quyên, các người biết rất rõ con mình thích đàn ông, còn dám dõng dạc muốn kết hôn với con gái tôi, các người thật cho rằng Từ gia chúng tôi dễ ức hiếp sao?!"

41. Đại Giang Lưu - Chương 38: Thứ Lạnh Lòng Nhất Và Thứ Lãng Mạn Nhất

Một ổ bánh ngọt nho nhỏ, mấy món ăn mẹ cậu tự tay làm, người một nhà quây quần thổi ngọn nến liền xong, nhưng lại là hồi ức đẹp nhất đời cậu.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Bất kì ai đều không thể ngờ được, Từ Thế Hữu lại đột nhiên làm khó dễ.

Bầu không khí lập tức thay đổi, vừa rồi vẫn còn treo đầy những khuôn mặt cười, nụ cười còn chưa kịp tắt, trong ánh mắt đã nổi lên nghi vấn, hiếu kỳ lẫn suy đoán. Giữa khoảng lặng ngắn ngủi, cho dù những người ở đây không thiếu học thức và giáo dưỡng, cũng khó tránh khỏi thấp giọng bàn tán.

Khắp nơi ong ong như tiếng ruồi bay, bên tai không dứt.

Chương Thiên Hạnh lại là một kẻ đồng tính luyến ái? Vợ chồng Chương Kiến Quốc cũng biết? Quan trọng nhất là, bọn họ dĩ nhiên trong tình huống như thế vẫn đạp đổ lương tâm mà gạt cưới viên ngọc quý của
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Từ gia!!!

Phải biết rằng, Từ Manh Manh bước vào giới diễn viên, nhưng không hề đồng nghĩa là địa vị lẫn mức độ được cưng chiều của cô ở Từ gia bị giảm đi, thực tế, thế hệ này của Từ gia có hai anh em Từ Thế Hữu, sinh được tổng cộng ba nam một nữ, cho nên, Từ Manh Manh có thể nói là đứa con gái duy nhất ở Từ gia. Cũng chính bởi vì quá cưng chiều, mới có thể cho phép cô làm việc mình thích, không cần nghe theo sắp xếp của cha chú.

Dưới tình huống như thế, Chương gia lại dám lừa hôn lừa tới trên đầu Từ gia, đơn giản mà nói là đụng vào vảy ngược.

Mà phản ứng của Từ gia cũng khiến mọi người chấn động. Trong cái giới này có lá mặt lá trái, có đâm dao sau lưng, có minh tu sạn đạo ám độ trần thương, cũng có mặt ngoài một dạng đằng sau một kiểu, nhưng tuyệt đối không hề trực tiếp, dứt khoát, không lưu tình mà bêu xấu như thế.

Đúng thật là trần, trụi, làm, xấu, mặt, ngay tại nhà chính Chương gia, ngay trước mặt bạn bè Chương gia mời tới, ngay sau khi Chương Kiến Quốc và Chương Thiên Hạnh vừa nói con sẽ chung thủy yêu em, tôi sẽ coi con bé như con ruột, lại lấy sức tán lên mặt bọn họ một bạt tai. Không, hẳn nên nói là nắm lấy mặt mũi mà bọn họ tích lũy trong cái giới này hơn hai mươi năm, giật xuống, vứt xuống đất, tàn nhẫn đạp một cước.

Điều này tỏ rõ, Từ gia đã đứng vững trong cái giới này hơn nửa thế kỉ, lại muốn triệt để cắt đứt với Chương gia, không còn một tia khả năng quay đầu.

Lúc này, sắc mặt của người bên Chương gia không thể dùng từ ‘ đặc sắc’ để hình dung, sau một thoáng hoảng hốt ngắn ngủi, trên mặt bọn họ dâng lên nét khẩn trương muốn che giấu, Chương Thiên Hạnh thật sự là quá trẻ tuổi, mặc dù hắn đã được nuôi dạy như người nối nghiệp một thời gian, nhưng tại trước mặt những lão già đã kinh qua phong ba đây, hắn thật sự quá non nớt.

Ngay khi hắn phản ứng kịp, lại không chút do dự phủ nhận như đinh đóng cột, hắn siết nắm tay, cả người hơi run, nhìn chằm chằm Từ Thế Hữu, trên mặt là nụ cười giả vờ, “Bác trai, bác nhất định đã hiểu lầm gì rồi? Con không phải! Nhất định là có người muốn hại con, con với Manh Manh là thanh mai trúc mã, cũng coi như lớn lên dưới mắt bác, con là dạng gì, bác còn không biết sao? Con sao có thể là…”

Nhưng hắn phủ nhận quá ư không chuyên nghiệp. Lúc này nói nhiều sai nhiều, đối với Từ Thế Hữu đã nắm giữ chứng cớ mà nói, những lời hắn thao thao bất tuyệt chối bỏ này, không khác gì lời của Chương gia trong chuyện kết hôn này, gần nửa tháng nay đều như nhau, đầy ngập lời ngon tiếng ngọt, đầy ngập cam đoan thề thốt, nhưng kỳ thực chẳng hề là lời thật, bóc ra mà nhìn, bên trong đầy đen tối.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Chương Thiên Hạnh lấy viên ngọc quý của ông đi kích thích bạn trai, làm công cụ sinh dục cho mình, vừa nghĩ tới vợ chồng Chương gia biết rõ chân tướng sự thật vẫn còn không ngừng giục nhà ông gả con qua, ông chưa bao giờ tức giận đến thế.

Đây không phải đã chạm tới giới hạn đạo đức sao? Nói đơn giản, nếu đem Chương Thiên Ái đặt ở vị trí

Từ Manh Manh, vợ chồng Chương gia dám bỏ được sao? Chẳng lẽ mình con gái mình mới là con, còn con gái nhà bạn, chứng kiến nó từ từ lớn lên, liền có thể chà đạp ư?

Từ Thế Hữu không chút khách khí bám vào lời của Chương Thiên Hạnh hỏi ngược một câu, "Vậy cũng phải hỏi mày với cha mẹ mày, mày và Manh Manh từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nó cũng tại trước mắt các người hơn mười năm, lương tâm các người bị chó ăn hết chưa? Lại muốn hại con gái tao?!"

Chương Thiên Hạnh muốn nói, chỉ còn có thể tranh luận, "Con không có."

Đồng thời, Chương Kiến Quốc và Chu Hải Quyên cũng rốt cuộc có phản ứng. Ông ta miễn cưỡng cười nói, "Ông Từ xem ra đã hiểu lầm gì rồi, kết hôn chính là kết duyên hai họ, có chuyện dĩ nhiên phải nói ra. Đứa con trai này của tôi, những thứ khác không dám cam đoan, nhưng phẩm hạnh tôi vẫn rất yên tâm, nó tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với Manh Manh."

Ông ta vỗ vai Chương Thiên Hạnh, xem bộ dáng là đang khích lệ hắn, trên thực tế là ổn định hắn lại, để hắn đừng tiếp tục làm bậy nữa. Chuyện này không trách ông ta dám cam đoan thẳng thừng như vậy, thật sự ông ta đã từng gặn hỏi qua, Chương Thiên Hạnh vì thích Dương Đông, chưa từng mập mờ với bất kì ai, ngay cả bao dưỡng minh tinh nam cũng không có, cho dù hắn thật là như thế, cũng tìm không ra chứng cứ.

Đây mới là nguyên nhân Chương gia không hề sợ hãi mà cưới Từ Manh Manh về.

Từ Thế Hữu đáp lời, "Ha hả! Thật sự là chuyện cười lớn nhất trần đời, ông lúc này lại còn chết cũng không thừa nhận! Nhìn ra được nhân phẩm đê tiện cỡ nào!"

Nếu một người không nắm lý lại vẫn không muốn thua, người đó sẽ làm thế nào? Bản năng con người gần như giống nhau, bất luận là bà cụ nông thôn, hay là nhân sĩ thành công phú giáp một phương, cho dù khoảng cách giữa bọn họ xa vô tận.

Bà cụ nông thôn sẽ khóc lớn tại trận, mắng chửi từ thân thích tổ tông kéo dài cả ba đời đối phương, vì để ra oai phủ đầu. Mà phương pháp Chương Kiến Quốc xử lý cũng hiệu quả không khác, ông ta vẫn một mặt hiền hòa, lập tức xoạt một cái đổi ngay, biến thành gương mặt nghiêm nghị mà anh em Chương Thiên Hạnh đã quá quen thuộc, ông ta đanh thép, hơi không vui nói với Từ Thế Hữu, "Ông Từ nếu không muốn gả con đi, cứ nói sớm ra, hà tất phải ngay trước mặt mọi người mà nói xấu con trai tôi."

Bộ dạng này của ông ta, Từ gia làm sao không đoán được, nhất là Từ Manh Manh, một thân lễ phục đặt chế mặc trên người, dáng vẻ đích xác ngàn vàng, hôm nay vốn phải là ngày cô đẹp nhất, nhưng lại cười không nổi nữa.

Trên thực tế, từ ngày biết đến chuyện đó, cô đã rơi vào đau khổ. Có tình cảm với Chương Thiên Hạnh không? Làm sao có thể không có? Cho dù là môn đăng hộ đối kết hôn, nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, xem như là hiểu rõ, vẻ ngoài của Chương Thiên Hạnh xuất sắc, tại Chương thị cũng coi như có khả năng, trong đám con cái nhà giàu, có thể nói là đối tượng kết hôn tốt nhất.

Ai ngờ đâu, cô là một người ai ai cũng ước ao, sự tình hôm nay vừa vỡ lỡ, e là sẽ trở thành kẻ người người cười chê.

Cô lần đầu tiên nghĩ đến một câu nói thật đúng, con người, chuyện gì cũng không thể cười quá sớm, nhất là chuyện đời, dài như vậy, ai biết đâu ngày nào đó đột nhiên bị sét giáng giữa trời quang đâu!

Tựa như cô, tia sét này còn vô sỉ đến thế. Chẳng trách cô khi đó uất ức muốn chia tay, cha cô lại nói, "Không thể để bọn họ chiếm tiện nghi, từ mọi phương diện mà nói, tuyệt không thể giải quyết riêng." Thì ra đã sớm biết bản tính của người Chương gia.

Ông ta muốn chứng cứ, Từ Thế Hữu tất nhiên có thể lấy ra được chứng cứ chính xác, bằng không chẳng phải là nói suông chửi xấu người ta sao? Từ Thế Hữu chắc chắn mười phần, "Ông muốn, tôi tất nhiên cho ông. Đem ảnh chụp tới đây."

Một câu ảnh chụp, khiến tất cả mọi người lên tinh thần, đây chính là chứng cứ thật sự, Từ gia lại có thật? Ngay cả Chương Kiến Quốc cũng có chút không chắc chắn, bàn tay đặt trên vai Chương Thiên Hạnh từ từ siết chặt, Chương Thiên Hạnh đau, nhưng vẫn không đám nhúc nhích, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Nhưng vẻ mặt hắn lúc này lại thản nhiên, bởi vì ngoại trừ Dương Đông hắn chưa từng chạm qua ai.

Mà nếu như Từ gia dám làm giả chứng cứ, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lật bàn.

Ánh mắt hắn nhịn không được nhìn Từ Manh Manh, chứa đựng đầy giận dữ lẫn thăm dò, đứa con gái này đã phát hiện từ bao giờ? Dĩ nhiên ẩn giấu sâu như thế, nín đến bây giờ mới thể hiện ra, hắn đúng là chưa từng nhận thấy được. Mà Từ Manh Manh đối lại ánh mắt hắn chỉ có lạnh lẽo, tựa như mặt trời ban trưa ngay mùa đông, dù sáng sủa vẫn không đến một tia ấm áp.

Từ Thế Hữu sớm có chuẩn bị, ông ra lệnh một tiếng, tự nhiên liền có người cầm ảnh chụp đưa lên, cho Chương Kiến Quốc, Chu Hải Quyên và Chương Thiên Hạnh mỗi người một phần, đồng thời cũng đưa đến tay những vị phía dưới. Cầm vào tay mọi người mới phát hiện, chỉ có hai tấm, nhưng đã đủ nói rõ sự tình.

Trong hình là phía cuối đường mòn trong rừng cây, Chương Thiên Hạnh còn mặc áo thun quần jean, vừa nhìn liền biết là thời trung học, người còn rất nhỏ. Hắn đứng dưới tán cây, hôn môi với một người đàn ông cao lớn. Ảnh chụp là từ phía bên hông, chụp đến mức hình dạng hai người đều rõ từng đường nét, gương mặt đó của Chương Thiên Hạnh thật sự là quá rõ ràng, đơn giản là không có khả năng nhìn lầm.

Huống chi, tấm ảnh thứ hai, chính là chụp cảnh bọn họ hôn môi rồi rời đi, lúc này toàn bộ khuôn mặt Chương Thiên Hạnh đã lộ ra, không hề có thứ gì che chắn, chính là hắn.

Đây đúng là người thật việc thật, chứng cứ không thể phai mờ, không cần phải nói bất cứ một lời nào nữa, trong lòng những người bên dưới đã có phán xét. Mà Chương Kiến Quốc và Chu Hải Quyên lại nghẹn họng nhìn trân trối, bọn họ ngàn lần không nghĩ tới, Chương Thiên Hạnh lại che giấu chuyện quan trọng như thế. Lúc này nhìn qua Chương Thiên Hạnh, hắn đã thành một bộ đơ người, trên mặt không thể tin nổi, hiển nhiên không biết Từ gia làm sao có thể lôi được ảnh chụp từ thời nảo thời nào ra.

Đây hình như là khi hắn vừa nhận ra tính hướng của mình, tìm bừa một vật thí nghiệm thuận mắt.

Chỉ có duy nhất một lần này, sau liền không còn.

Nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, không thể cãi lại.

Từ gia quả thật không thể coi thường, ảnh chụp thời đó, cư nhiên vẫn tìm ra được, khi đó máy ảnh kĩ thuật số vẫn còn rất ít.

Chương Kiến Quốc nhìn ảnh chụp, lấy hết khí lực mới đứng vững, đúng là thật có chứng cớ xác thực, nhưng cứ thế mà chịu thua sao? Chương Kiến Quốc tất nhiên không chấp nhận.

Ông ta lập nên Chương gia mất bao nhiêu tâm huyết, sao có thể bại trong gang tấc, đây cũng không phải một chuyện từ hôn đơn giản, mà sự tình vỡ lỡ hôm nay, liền chứng minh người Chương gia, bao gồm cả ông ta, chủ tịch Chương thị Chương Kiến Quốc, đều là những kẻ vì ích lợi mà có thể lừa gạt bạn bè. Uy tín công ty của ông ta sẽ cùng theo uy tín bản thân ông ta mà ngã hết.

Nói vậy, Chương thị sẽ không thể gượng dậy nổi.

Đây cũng là khốn cảnh hiện nay của Chương thị, đây cũng là khốn cảnh của đại đa số những nhà xí nghiệp đời thứ nhất, cốt lõi của xí nghiệp bọn họ chính là người chủ tịch.

Ông ta làm sao có thể mạo hiểm như vậy được? Huống chi, ông ta nhìn Từ Thế Hữu, oán hận trong lòng không hề giảm, ngay cả khi ông ta mới là người sai —— ông có thể bí mật nói với tôi, tại sao cứ phải bung bét trong trường hợp này? Ông đây là muốn phá hủy tôi đi.

Từ Thế Hữu không hề né tránh ánh mắt ông ta, mà từng bước ép sát, “Chương đổng, đây có phải chứng cứ không? Ông nên nói thế nào đây?!”

Đáp lời ông là một tiếng bạt tai vang dội.

Lời Từ Thế Hữu còn chưa dứt, bàn tay Chương Kiến Quốc đặt trên vai Chương Thiên Hạnh bỗng nhiên huơ lên, tát thẳng vào mặt hắn. Chương Thiên Hạnh bị gãy xương vả lại vết thương trên lưng còn chưa khỏi hẳn, thật ra yếu ớt đến mức chỉ còn như người giấy, ngay cả đứng thôi mà hắn cũng phải dùng hết sức lực, sao có thể chịu nổi một cú đánh đầy tức giận này?!

Chỉ nghe Chương Kiến Quốc mắng, “Nghiệt tử, cha mẹ ruột mày cũng dám gạt!”

Chương Thiên Hạnh theo đà ngã xuống sàn nhà.

Nhưng đây không phải chính yếu, quan trọng là, lời cha hắn nói, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Chương Kiến Quốc, còn cả mẹ ruột Chu Hải Quyên vẻ mặt đang biến sắc, hắn đây là, bị đùn đẩy trách nhiệm? Cha hắn đẩy hắn ra thành tấm lá chắn?

Người phía dưới im lặng đến mức gần như không tồn tại, nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy được ánh mắt bọn họ dồn cả về người mình, đương nhiên, còn có người của Từ gia, Từ Thế Hữu trên đài, Từ thái thái bên dưới, còn có Từ Manh Manh, cũng giống như những khán giả dưới đài, ánh mắt đầy oán hận lẫn chán ghét khinh bỉ.

Hắn bị vứt bỏ sao?

Mà Từ Thế Hữu đã nói cho hắn đáp án cuối cùng, "Ngày hôm nay tất cả mọi người có mặt, ai sai ai đúng đã tỏ tường, tôi Từ Thế Hữu tại đây tuyên bố, quan hệ thông gia hai nhà Từ Chương đến đây triệt để chấm dứt, anh em Từ thị chúng ta không còn liên quan tới Chương gia, tất cả các hạng mục kinh doanh không hề có bất kì sự hợp tác nào."

Chương Thiên Ái trốn trong một góc đại sảnh, lạnh lùng nhìn một màn này. Đây là điều cô ta trăm triệu lần không ngờ, cô ta oán hận Chương Thiên Hạnh hại mình, oán hận cha mẹ thiên vị hắn mà lừa gạt mình, nhưng chẳng bao giờ nghĩ tới, chỉ trong nháy mắt, cha cô ta đã đẩy anh trai ra ngoài hứng chịu trách nhiệm.

Đó là loại cảm giác gì? Cho dù cô ta biết đây một biện pháp bất đắc dĩ, biết đây là vì bảo vệ cái gọi là danh dự Chương gia, nhưng lạnh lòng vẫn là lạnh lòng. Đây chính là đứa con trai ruột đặt trên đầu quả tim nuôi hai mươi bốn năm trời, cô nhịn không nổi run một cái. Đứng đây mãi cũng chịu không nổi nữa, liền len lén quay về phòng.

Vú Liễu nhìn về phía cô ta hỏi, "Tiểu thư, còn chưa kết thúc, cô đi đâu vậy?"

Chương Thiên Ái lắc đầu nói, "Sớm kết thúc rồi, còn có gì để bu đầy ra đó nữa chứ?"

Đến khi cô ta về phòng, bèn khóa trái cửa, một người nằm lên giường lớn, ngây người nhìn trần nhà. Cô ta thấy trong lòng buồn bực, như bị chèn lên một tảng đá, ngay cả nói chuyện cũng uể oải.

Thỏ chết hồ bi, chính là thế này.

Điều này khiến cô ta nhớ lại những năm tháng khi còn bé, nào là lấy lòng, nào là thể hiện, nhà bọn họ từ trước đến giờ đều không bình thường, thể hiện bên ngoài nhìn hoà thuận vui vẻ, trên thực tế chỉ có một mình Chương Kiến Quốc nắm quyền chuyên chính, bọn họ đều là thần dân dưới tay ông ta, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, chứ chẳng phải vợ con đứng cùng ông ta trên địa vị cao thượng.

Suy nghĩ như thế, khiến cô ta căn bản không thể ngồi yên trong phòng nữa, cô ta ngồi phắt dậy, cởi bộ lễ phục cúp ngực trên người ra, mặc nội y đi tới trước tủ quần áo, bên trong chỉ có vẻn vẹn mấy bộ, nhìn chung đều toàn là quần áo thể thao, để cô ta thoải mái cai nghiện hơn.

Cô ta tùy ý chọn một bộ, khoác lên người, sau đó lặng lẽ ra cửa, thừa dịp vú Liễu không chú ý, lẫn vào dòng khách khứa đang rời đi.

Mà hôm nay, cũng chính là sinh nhật Phùng Xuân.

Trên thực tế, cậu đã có hơn mười năm không mừng sinh nhật. Chín tuổi năm ấy nghe nói Chương Thiên Hạnh dĩ nhiên sinh cùng ngày với mình, cậu thấy ghê tởm, cho dù mẹ cậu và Dương Đông khuyên thế nào, cậu cũng không chịu tổ chức.

Ba năm sau, bọn họ rời khỏi Chương gia, chữa trị mặt, mẹ cậu sinh Tráng Tráng, mỗi ngày bôn ba mưu sinh, nơi nào còn thanh thản nghĩ đến việc này? Sau đó lại gả cho cha Lâm Dũng, thật ra có tổ chức một lần, một ổ bánh ngọt nho nhỏ, mấy món ăn mẹ cậu tự tay làm, người một nhà quây quần thổi ngọn nến liền xong, nhưng lại là hồi ức đẹp nhất đời cậu.

Sau đó, sau đó lại không còn.

Mà hôm nay, Dương Đông nói muốn tổ chức sinh nhật cho cậu, cậu thật ra lại có chút mong đợi và háo hức.

Đương nhiên, làm sinh nhật cho cậu, thì không thể lại để Phùng Xuân vào bếp được, Dương Đông trực tiếp đặt chỗ rồi, sáu giờ chiều ăn mặc tươm tất tới đón Phùng Xuân —— tự mình mở cửa xe. Dọc đường đi Phùng Xuân hỏi anh đi đâu anh cũng không nói, trong lòng Phùng Xuân tự phán định, cậu thấy Dương Đông người đàn ông này rất mạnh mẽ, nhưng dường như chẳng thể nào lãng mạn được, quá lắm cũng chỉ tới một quán ăn, ra một bữa cơm dưới ánh nến, nếu mà xung quanh còn có người chơi đàn diễn tấu tại chỗ, nhất định là có người nhắc nhở trước rồi.

Chỉ là không nghĩ tới, xe lại một đường đi hướng đông bắc, chạy về phía ngoại ô thành phố. Lúc này đang giờ cao điểm kẹt xe, cho dù ra ngoại thành cũng vậy, xe đi một chút dừng một chút, Phùng Xuân thấy nóng lòng, nhịn không được hỏi anh, "Anh đây là muốn mang em đi đâu? Chúng ta đến nơi chắc tám giờ tối mất."

Dương Đông chỉ trả lại ba từ, "Bán em đi."

Phùng Xuân nhịn không được nở nụ cười, bảo anh, "Cứ ra vẻ thần bí."

Bất quá hiếu kỳ vẫn hơn, dọc đường bắt đầu bông đùa, "Chúng ta đi đâu chứ, anh muốn cùng em làm gì ha," Sốt ruột liền hỏi, "Muốn bán cho ai thế, nam nữ, già trẻ nào, tìm một anh đẹp trai cho em nha, nữ không được đâu, không cứng nổi."

Bộ dáng Phùng Xuân thoải mái như vậy, Dương Đông kỳ thực rất hiếm khi thấy. Đứa nhỏ này mỗi lần gặp anh đều ôn nhuận như ngọc, cho dù bộ dạng ấy khiến người ta rất dễ chịu, nhưng Dương Đông biết, ở đâu mà ra được một người không biết tức giận chứ, cũng như vợ chồng ở chung, người này thư thái, thì là người kia nhường nhịn thôi. Nói cách khác, trong suốt một đoạn thời gian rất dài, Dương Đông chủ động —— ăn cơm này, tham ban này, đều là bởi vì Phùng Xuân quá khách khí, cho nên mới tấn công.

Mà bộ dạng hôm nay, anh mới thật sự thích. Mới 24 tuổi, mỗi ngày cứ giả dạng như thế làm gì? Người không phải nên tùy tâm sở dục sao? Bất quá, ngoài miệng trêu chọc cũng không ít, anh đáp, "Em không cần cứng, anh cứng là được rồi."

Phùng Xuân cơ hồ trong nháy mắt, trên mặt đỏ lựng.

Cậu cho dù tinh thông bày kế, tình cảm kỳ thực vẫn trống rỗng. Đùa giỡn trần trụi như thế, quả thực chính là đánh vào điểm yếu của cậu, nếu cậu nhanh mồm nhanh miệng phản bác, có vẻ không hợp bầu không khí, nhưng nếu không lên tiếng, chẳng phải là thầm chấp nhận? Phùng Xuân nhìn con đường dần dần thông thuận bên ngoài, lần đầu tiên có cảm giác sói vào miệng cọp.

Lúc này, tất nhiên biện pháp của người xưa là hữu dụng nhất —— đánh trống lảng.

Cậu lẽ thẳng khí hùng giươn thẳng khuôn mặt đỏ lựng, chuyển đề tài, "Chương Thần là ai vậy, sao mà hôm trước nói tới sinh nhật, anh lại nhắc tới người đó?" Vẻ mặt Phùng Xuân mờ mịt, "Không phải là cái người thanh mai trúc mã kia của anh đi."

Nhắc tới Chương Thần, không khí vừa hơi kiều diễm đã không còn, Dương Đông ừ một tiếng, trầm ngâm một lúc mới nói, "Cậu ấy là con trai người vợ trước của Chương Kiến Quốc, sau đó Chu Hải Quyên tiểu tam thượng vị, mẹ con hai người họ bị đuổi đi. Chương Thần cùng ngày sinh nhật với em, kỳ thực không chỉ có cậu ấy, Chương Thiên Hạnh cũng có cùng sinh nhật với em, thật trùng hợp."

Trùng hợp đến mức khi anh vừa nhìn đến ngày sinh của Phùng Xuân, có một tích tắc, tưởng như Chương Thần đã trở về. Bằng không, Phùng Xuân tại sao lại có địch ý với Chương gia lớn đến thế? Nhưng lại quá không khớp, trên mặt của Phùng Xuân không hề có bất kì vết tích nào của Chương Thần năm đó. Hơn nữa, Phùng Xuân nói cậu hận Chương gia, là vì đó là thù của cha mẹ, vậy thì càng không thể, cha của Chương Thần là Chương Kiến Quốc, ông ta còn đang sống rất tốt đây mà?!

Phùng Xuân nghe xong liền ồ một tiếng, sau đó kì quái nói, "Ly hôn cũng không nên đuổi con đi chứ, xem ra là thật không thích." Dương Đông liền đáp lời cậu, "Ông ta sẽ hối hận."

Hai người nói tới đây, cũng không thể nói gì nữa, Dương Đông lại đổi trọng tâm câu chuyện, hỏi Phùng Xuân, "Nghe nói em quya xong phim rồi, sau đó có công việc gì không?"

Công tác lặt vặt của Phùng Xuân kỳ thực không ít, quay chương trình, tham gia gameshow, Phùng Trúc Mai là một người đại diện tốt, luôn luôn đảm bảo tỷ suất lên sóng cho cậu, về phần nghỉ ngơi lần này, Phùng Trúc Mai cũng đã cho người đưa vài kịch bản tới để cậu chọn, trong đó có hai cái còn là nam số một, chỉ là diễn viên phụ hơi kém chút, nhưng cái này cũng không còn cách nào khác, độ nổi tiếng của cậu còn chưa đủ, vai nam chính, phim siêu phẩm, chỉ có thể chọn một trong hai.

"Có kịch bản, đang xem, còn chưa quyết định chọn cái nào. Sẽ phải có quảng cáo, chị Trúc Mai nói có một bên liên hệ chị ấy, là vị trí người phát ngôn cho một dòng xe mới, nhưng chưa xác định, đối phương yêu cầu rất cao, người muốn vớ lấy khoản quảng cáo này cũng nhiều, đến lúc đó rồi tính." Phùng Xuân không thèm để ý nói.

"Cần anh hỗ trợ không?" Dương Đông suy nghĩ một chút, ngành sản xuất ô tô anh thật ra có không ít người quen, ra một chút lực cũng không vấn đề gì. Bất quá chuyện này còn phải xem ý của Phùng Xuân, lỡ như cậu không muốn đi cửa sau, anh cũng không bắt buộc. Nếu đã thuộc về anh, người này ngày sau cũng không cần bề bộn nhiều việc, chỉ cần làm chút chuyện mình thích là được.

Phùng Xuân lập tức lắc đầu, "Không cần, chị Trúc Mai không thích cái này, chị ấy nghĩ như thế là em coi khinh năng lực chị ấy, để chị ấy lo liệu là được rồi."

Trong đầu Dương Đông liền hiện lên một người phụ nữ mạnh mẽ mặc com lê đi giày cao gót, một người đại diện rất nghiêm túc cũng rất đáng tin cậy, gật đầu, rốt cuộc đồng ý.

Ba tiếng đồng hồ, hai người cười cười nói nói cũng qua rất nhanh, sau đó đã đến nơi —— Cổ Bắc Thủy Trấn. Phùng Xuân vẫn thật không ngờ, lại là nơi này, nghe qua nhưng chưa từng tới.

Dương Đông đỗ xe trước cửa quán, sau đó khi cậu còn chưa phản ứng kịp, xuống xe mở cửa cho cậu, làm một động tác mời, còn dặn cậu mặc trang phục anh để sẵn bên cạnh.

Phùng Xuân cũng có chút chột dạ nhìn xung quanh —— cũng may không phải cuối tuần hay ngày nghỉ gì, ở cửa quán ngoại trừ người gác bãi đỗ xe cũng không còn ai, lúc này mới đeo kính râm lên, đội cả mũ vào, đi theo ra ngoài.

Y phục này vẫn là Dương Đông chuẩn bị, hẳn là một chiếc áo khoác thường ngày của anh, Phùng Xuân mặc vào có hơi rộng, vừa vặn phủ kín người cậu, cả khoang mũi đầy mùi của Dương Đông.

Dương Đông đã sớm đặt chỗ sẵn, vừa tiến đến đã có người dẫn bọn họ đi vào, Phùng Xuân không khỏi nhìn chung quanh, không hề có ai. Đến khi vào nhà hàng, vẫn là cảm giác này, trống rỗng, sau đó… Ngay cả khi Phùng Xuân đã có dự đoán sẵn, song đến khi nhìn thấy bàn ăn bày hoa tươi và ánh nến, lại vẫn có chút không biết nên khóc hay nên cười.

Cậu không khỏi nhìn lướt qua chẳng biết từ lúc nào đã tới bên cạnh mình, nghĩ người đàn ông này thật đúng là hệt như cái tính tình cậu hiểu rõ, chưa từng thay đổi —— ngay cả vẻ mặt của anh cũng theo thói quen từ tươi cười thành ra nghiêm túc.

Bất quá cậu có chút đau lòng cho người đàn ông này, ra sức nhiều như thế, cư nhiên chuẩn bị áo choàng che kín cậu cậu, thật đúng là nảy sinh cảm giác người tài không chỗ dụng, cậu nghĩ giờ này khắc này, cậu phải khoác một bộ y phục dùng đi thảm đỏ mới xứng với anh.

Rất nhanh hai người đã được dẫn tới chỗ ngồi, Dương Đông lúc này mới nói với cậu, "Cởi áo khoác đi, ở đây ấm áp, không bị cảm lạnh đâu."

Phùng Xuân nhìn Dương Đông liền lập tức có cảm giác bội phục, cái này gọi thế nào nhỉ, hình thức làm theo dạng —— bữa tối dưới ánh nến, bên trong thì theo lợi ích thực tế —— sợ cậu cảm lạnh. Thật đúng là nội ngoại kiêm tu, cậu nghe lời cởi áo khóa ra, tháo kính râm, sau đó nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt cô

phục vụ.

Đại khái là nhận ra cậu đi.

Cô gái kia nhìn rất non nớt, thậm chí còn không tự chủ nghiêng cầu nhìn, xác nhận Dương Đông thật sự là đàn ông, sau đó giữ nguyên trạng thái mở to hai mắt nhìn, không hé răng.

Phùng Xuân cũng không để ý, theo sự phục vụ của Dương Đông mà ngồi xuống, Dương Đông lúc này mới ngồi vào đối diện cậu. Anh nói với cô phục vụ, "Có thể bắt đầu rồi." Cô gái kia tinh ý hơi khẩn trương lui ra ngoài.

Sau đó chợt nghe thấy âm nhạc vang lên bên tai, Dương Đông giải thích, "Ở đây năm nay mới mở, rất ít người, cho nên một vài thứ cũng không chu toàn, thực đơn là anh đã hỏi trước Lưu Bắc đặt theo sở thích của em, em nhìn thử xem."

Phùng Xuân liền cười anh, "Không lên bỏ qua phần nhạc chứ, lúc này phải có dàn nhạc ha."

Dương Đông là người thế nào, há có thể nhìn không ra ý của Phùng Xuân, anh cũng vui vẻ, trực tiếp nâng tay phải lên vẫy vẫy, nháy mắt đó, đèn sáng, sau đó tại phía đông đại sảnh, nơi cửa ra vào chỗ đó, có người ngồi biểu diễn. Thấy rõ bọn họ rồi, đèn phòng lập tức tối sầm, âm nhạc vang lên, cửa dần đóng lại, sau khi có tiếng nhạc, ngọn đèn phía ngoài bất thình lình vụt sáng.

Phút chốc trong tầm mắt Phùng Xuân, ngay trước mặt cậu, dưới bầu trời đêm được ánh đèn chiếu rọi ngũ sắc lộng lẫy nguy nga, là dãy trường thành Tư Mã Thai (*), kiến trúc cổ xưa dưới ngọn đèn chiếu rọi, tỏa ra vẻ đẹp rung động lòng người. Mà vang lên bên tai cậu, lại là bản nhạc Canon cung Rê trưởng của Pachelbel.

(Đây là một bộ phận của Vạn Lý Trường Thành, theo tài liệu tui mò, thì hình như nó ở địa phận Mông Cổ. Cơ mà thông tin về nó chỉ có bằng tiếng Anh thôi, lười dịch quá nên giải thích ngắn gọn thôi ha =))))*

Năm xưa khi còn nhỏ từng học qua đàn dương cầm, cậu biết ý nghĩa của Canon, đó là một thể loại nhạc lặp đi lặp lại, lấy gốc là "quy luật". Khi diễn tấu sẽ có một bộ âm từ đầu đến cuối đuổi theo một bộ âm khác, mãi đến đoạn kết. Một hợp âm sau cùng, chúng nó sẽ hòa lại với nhau, vĩnh viễn không chia cách. *(Ai rành nhạc lý coi giùm tui khúc này, trời đất ơi mù nhạc mà edit ko biết nó ra cái khỉ gì nữa)*

Loại nhạc như thế, thông thường đều xuất hiện trong những trường hợp cầu hôn, đại biểu cho đại biểu cho sự theo đuổi quyết chí thề bất di bất dịch, cùng nguyện vọng vĩnh kết đồng tâm. Lại thêm trường thành Tư Mã Thai sừng sững ngàn năm, Phùng Xuân đột nhiên cảm thấy chính mình thật buồn cười, cậu cư nhiên nghĩ Dương Đông không biết lãng mạn, e rằng không một ai có thể lãng mạn hơn anh.

Cậu có hơi kích động, cũng có chút không biết làm sao, ngay khi cậu cho rằng cả thế giới đã vứt bỏ cậu, cậu chỉ còn có thể cầm mạng mình ra mà thay người nhà báo thù, ngay khi cậu cảm thấy mình cả đời này không còn cơ hội có một cuộc sống bình thường, cậu không thể cưới vợ và cũng sẽ không còn một ai yêu

cậu, người này xuất hiện. Vẫn mạnh mẽ như khi còn bé, chắn trước mặt cậu. Không, so với khi bé còn mạnh hơn nhiều.

Dương Đông hiển nhiên phát hiện, anh vươn tay nắm lấy tay cậu, hỏi, "Em thích đúng không?"

Phùng Xuân gật đầu, "Thích, thích vô cùng."

42. Đại Giang Lưu - Chương 39-1: Người Thân Nhất (1)

Đây là lần đầu tiên, qua nhiều năm như vậy, Lâm Dũng mới có cơ hội nhìn thấy kẻ thù ở khoảng cách gần thế này. Tay y đã không thể khống chế được mà hơi run run, cầm lấy tóc Chương Thiên Ái cũng càng lúc càng chặt, y thật muốn tiện tay chộp lấy bất cứ vật nặng nào bên người đập thẳng lên đầu cô ta, giết chết tại chỗ.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Sao có thể không thích? Người như vậy, đối với Phùng Xuân mà nói, những gì quý giá nhất trên thế giới chỉ có một, đời này chỉ có một mình anh, sao có thể không yêu đây?

Đến khi nụ hôn của Dương Đông kết thúc, tay hai người đang nắm cũng không buông ra.

Là cảm giác gì?

Không hề giống lần trước.

Lần trước vội vội vàng vàng lại bất ngờ, cộng thêm hơi lạnh ẩm ướt, hai bờ môi lạnh lẽo dán lại, trong lòng thì rực lửa nóng. Mà lần này có chuẩn bị trước, thể xác và tinh thần đều giao ra, từ miệng tới lòng đều nóng lên, nóng lắm, đến mức hận không thể hòa tan cả người.

Thậm chí chính vì nụ hôn này, cho nên mấy món ăn Phùng Xuân dùng cũng không nếm ra được hương vị.

Còn gì càng tốt đẹp ngọt ngào hơn tình yêu, càng làm cho người ta lưu luyến đây? Cho dù cậu được coi như một nửa đầu bếp, cho dù những nguyên liệu nấu ăn ở đây đều trân quý đến mức khiến người ta trố mắt kinh ngạc, nhưng vẫn không hề đoái hoài tới.

Mãi đến khi về tới Bắc Kinh, dọc đường tâm tình của Phùng Xuân luôn thật vui vẻ, nhìn trường thành Tư Mã Thai dần lùi xa trong tầm mắt thấy vui vẻ, nhìn bầu trời càng đi càng ít sao cậu cũng vui vẻ, thỉnh thoảng nhìn sang gò má tuấn tú của Dương Đông cậu cũng vui vẻ.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Đã rất lâu cậu chưa từng cao hứng đến thế, cho dù biết như vậy quá ngốc rồi, cậu vẫn không nhịn được mà vui, chỉ có điều sợ người kia thấy được, nên liền xoay đầu ra ngoài cửa sổ, nhưng khi thỉnh thoảng chạy ngang qua ánh đèn đường, nụ cười kia đã sớm chiếu lên cửa sổ, chỉ là cậu không chú ý tới.

Hai người khác trên xe đều đang nhìn cậu.

Lúc đi là thế giới của hai người Dương Đông và Phùng Xuân, lúc trở lại, vì thật sự quá mệt, liền để Lâm Dũng vốn đi theo lái xe về, một chiếc xe của vệ sĩ thì đi theo phía sau.

Dương Đông cùng Phùng Xuân ngồi hàng sau bên trái, anh mệt vô cùng, người người đều nghĩ, một bữa tiệc sinh nhật quy mô lớn như thế, e là phải phát sinh chút gì đó, ngay cả mấy người bọn Lâm Dũng cũng thấy vậy, cho nên khi anh dẫn Phùng Xuân từ trong quán đi ra, bảo là chuẩn bị trở về, người này còn a một tiếng.

Nhưng chỉ có anh biết, anh không vì cái này.

Anh đã muốn yêu đương, thì không phải vì lên giường. Anh cũng không phải loại đàn ông dùng tiền mua vui, anh nhìn sang người bên cạnh kia đang cười đến phát ngốc, anh chính là thật sự động tâm, đối với người trong lòng, sao có thể khinh nhờn như thế.

Anh chỉ vì muốn nói cho Phùng Xuân, anh thích em, anh muốn cho em những gì tốt nhất.

Anh xoa xoa lông mày, thật sự là quá mệt mỏi, chạy về tới đã quá nửa đêm, sáng mai còn có một cuộc họp quan trọng, nhất định phải ngủ một giấc, nhưng hai mắt cứ dính mãi trên người Phùng Xuân lột không ra, từng ngọn từng ngọn đèn đường lướt qua, chiếu rõ nét mặt của Phùng Xuân, anh tham lam nhìn người này cười ngây ngô, chỉ cảm thấy mình cũng cao hứng theo, ngủ thì rất tiếc.

Còn có Lâm Dũng, y nhìn Phùng Xuân từ kính chiếu hậu.

Thực tế, khi sự sắp xếp hôm nay vừa được thông báo, y có hơi khó chịu. Phùng Xuân là em trai y, ngay cả khi đã sớm nói thích đàn ông, nhưng thật sự muốn thấy cậu cùng một người đàn ông khác lên chung thuyền, loại cảm giác này, khiến y chẳng thoải mái gì. Trường thành Tư Mã Thai đẹp như thế, y cũng chẳng liếc mắt một cái, chỉ đứng cách đó không xa mà nhìn, nhìn bọn họ đùa giỡn, hôn môi, ăn uống, sau đó y cho rằng sẽ có phát sinh chút sự tình, nắm tay y vẫn luôn siết chặt.

Nhưng tất cả cũng không phát sinh.

Ông chủ của y, người đàn ông kia, nói với y, “Trở về.”

Y đột nhiên hiểu ra một câu Phùng Xuân từng nói qua, “Anh Đông ấy, ảnh tốt lắm.” Hiện tại y cũng cảm thấy rất không tệ, y liếc mắt nhìn Phùng Xuân đang cao hứng, đúng là không tồi.

Đến khi về tới Bắc Kinh, Dương Đông liền cho người đưa Phùng Xuân tới dưới lầu, vì thật sự đã quá muộn, Phùng Xuân không cho anh đi theo —— nơi cậu ở kỳ thực không thừa chỗ cho người khác ngủ lại, nếu cứ lòng vòng mấy bận nữa, e là Dương Đông chẳng còn mấy phút để ngủ.

Dương Đông cũng không phải kiểu người ưa dây dưa, nghe lời ngay, để Lâm Dũng đưa Phùng Xuân lên lầu, còn mình gọi người đưa về nhà.

Lâm Dũng tất nhiên không nghỉ lại tại nhà Phùng Xuân, y đưa Phùng Xuân vào phòng rồi lại xuống lầu, dưới đó còn có hai vệ sĩ, Phùng Xuân có số điện thoại của bọn họ, có thể tùy thời bảo vệ.

Chỉ là không nghĩ tới, đến tầng của Phùng Xuân rồi, cửa thang máy vừa mở, dĩ nhiên có một người đứng lên từ trong góc, lúc này đã hơn ba giờ sáng, cho dù Bắc Kinh là là kiểu đô thị quốc tế, cũng đã đi vào thời khắc nghỉ ngơi, yên tĩnh đến mức nghe thấy được cả tiếng hít thở, một người lại đột nhiên xuất hiện như thế, đừng nói là Phùng Xuân, ngay cả Lâm Dũng cũng bị dọa giật mình.

Y lập tức nắm cánh tay Phùng Xuân, kéo cậu ra phía sau, còn mình chắn trước mặt cậu, hỏi về phía người nọ, “Ai?”

Người kia lảo đà lảo đảo, không thể đứng vững được, nghe tiếng nói, liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía này, có thể vì trọng tâm không ổn định, cả người còn nghiêng ngả một chút, phải đỡ tường mới đứng vững. Lúc này cô ta mới thì thầml, “Tôi.”

Người vừa lên tiếng, liền biết, uống quá nhiều rồi, chẳng còn tỉnh táo đâu.

Lâm Dũng cau mày mắng một câu, “Con ma men! Sao lại chạy tới đây?!”

Phùng Xuân lại nói, “Là Chương Thiên Ái?”

“Hả?” Lâm Dũng vừa nghe cũng, người trước mắt tóc tai rối thành ổ gà, trên người mặc bộ quần áo thể thao màu trắng không biết cọ vào đâu, bẩn vô cùng, ngay cả nếu nhìn không ra mặt, đây cũng không phải bộ dạng thường ngày của Chương Thiên Ái.

Phùng Xuân lúc này đã nghĩ tới trò hay ở Chương gia hôm nay —— cậu từng bước ép sát sắp xếp hết, tuy rằng không thể tận mắt chứng kiến, nhưng nhìn thấy bộ dạng Chương Thiên Ái thế này, có lẽ hiệu quả không tệ.

Tâm tình cậu hiếm khi lại tốt đến thế, muốn nghe mọi chuyện, liền vòng qua Lâm Dũng bước tới, đỡ Chương Thiên Ái, kêu một tiếng, “Thiên Ái, cô sao lại uống nhiều như vậy?”

Chương Thiên Ái có lẽ đã mụ mị đầu óc, lúc này nghe tiếng nói phải trù trừ một lúc mới ngẩng đầu, mất hứng nói, “Tôi uống rượu thì làm sao? Tôi uống mắc mớ gì tới anh?! Anh là ai đó, anh biết tôi là ai không? Tôi là Chương Thiên Ái, Chương —— Thiên —— Ái, anh biết chưa? Cha tôi là Chương Kiến Quốc, chủ

tịch Chương thị, tôi là tiểu thư Chương gia, ha ha, tôi là tiểu thư Chương gia, anh tôi là đại thiếu gia Chương gia, tiểu thư, đại thiếu gia, thật buồn cười. Thật buồn cười!"

Cô ta thật sự uống nhiều lắm, căn bản không thể khống chế chính mình. Một tràng thế này, rồi lại đột nhiên bật khóc, thanh âm còn rất lớn, "Phùng Xuân, Phùng Xuân, anh tại sao không xuất hiện chứ! Anh cái đồ nhu nhược, có phải là sợ cha tôi không, tôi cho anh biết, ông ta chẳng hề đáng sợ chút nào, ông ta là một kẻ bại hoại, ông ta không phải cha tôi! Hức hức…"

Nơi này không phải mỗi tầng một nhà, mà là hai hộ chung tầng, la hét ầm ĩ như thế, nhất định sẽ quấy rầy hàng xóm.

Phùng Xuân nói với Lâm Dũng, "Anh, giúp một tay, đưa cô ta vào phòng em."

Lâm Dũng cũng thấy thế này không tốt lắm, không nói nửa câu, đi tới mở cửa ngay. Nếu Dương Đông mà ở đây, e sẽ phải nghẹn họng nhìn trân trối, trong tay Lâm Dũng, lại có chìa khóa nhà Phùng Xuân, mà chính anh còn không có.

Chương Thiên Ái không hề yên ổn chút nào, cô ta vừa khóc vừa quấy, lại hát lại nhảy, mặc dù Phùng Xuân và Lâm Dũng hai người đàn ông, đưa được cô ta vào phòng cũng phải mệt tới mức đổ một thân mồ hôi. Lâm Dũng thực sự chán ghét cô ta, vừa vào nhà không thèm quan tâm nữa, trực tiếp vứt cô ta xuống sàn phòng khách, Chương Thiên Ái có vẻ bị ngã đau, kêu một tiếng, lại không lên tiếng nữa.

Đến khi Phùng Xuân vào bếp bưng ly nước nóng ra, người đã nằm luôn trên sàn không nhúc nhích, Phùng Xuân còn muốn cúi đầu nhìn một cái, Lâm Dũng thực sự không muốn em trai mình phải chiếu cố cái thứ này, một tay tiếp lấy ly nước, nói với cậu, "Ngủ rồi, em cũng đừng để ý nữa, đi tắm rồi ngủ đi, anh coi chừng cho."

Phùng Xuân gật đầu, không kiên trì nữa —— Chương Thiên Ái như vậy, e là căn bản không tỉnh táo, nói ra được gì chứ? Chờ cũng là chờ không. Cậu vào phòng lấy ra hai tấm chăn cho Lâm Dũng và Chương Thiên Ái, sau đó chỉ vào gian phòng nhỏ đóng kín, "Anh vào đó ngủ đi."

Lâm Dũng trực tiếp khoát tay ngăn lại, ý bảo Phùng Xuân đừng lo cho y, bảo Phùng Xuân đi ngủ. Chờ khi trong phòng khách chỉ còn lại mình, y mới chậm rãi ngồi xổm xuống, đối diện với Chương Thiên Ái. Y đưa ty nắm tóc cô ta, từng chút từng chút vén lên, lộ ra khuôn mặt bên dưới.

Đứa con gái này gầy như con khỉ, sắc mặt vàng vọt, ngủ thế này, y hệt như chó mèo nhà ai nuôi, chẳng hề mang một chút dáng vẻ gây hại. Nhưng ai có thể ngờ được, cô ta là đồng lõa sát hại cha y, mười bốn tuổi cô ta ngồi trên chiếc xe kia kêu gào đâm chết bọn họ, đơn giản chẳng khác gì đâm chết một con chó con mèo.

Đây là lần đầu tiên, qua nhiều năm như vậy, Lâm Dũng mới có cơ hội nhìn thấy kẻ thù ở khoảng cách gần thế này. Tay y đã không thể khống chế được mà hơi run run, cầm lấy tóc Chương Thiên Ái cũng càng lúc càng chặt, y thật muốn tiện tay chộp lấy bất cứ vật nặng nào bên người đập thẳng lên đầu cô ta, giết chết tại chỗ.

Nhưng y không thể làm thế, y còn phải chăm lo cho Phùng Xuân, nếu y chết rồi, Phùng Xuân một đứa nhỏ điên, chỉ sợ cũng sẽ không muốn sống, y có thể tưởng ra được đứa nhỏ kia sẽ phát cuồng.

Chương Thiên Ái có vẻ bị đau, không thoải mái nhíu mày, lầm bầm một tiếng, chát một cái, đập lên tay y.

Biến cố này khiến sợi dây cung trong lòng Lâm Dũng phải thu về, y cúi đầu nhìn Chương Thiên Ái thật sau, rốt cuộc buông lỏng tay, suy nghĩ một chút, lấy chăn trùm lên người cô ta, khóa chặt cửa nhà, lúc này mới tiếng vào phòng nhỏ đi ngủ.

Phùng Xuân đứng tại cửa phòng ngủ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ đóng cửa lại, đi ngủ.

Hôm sau vừa rạng sáng, khi Phùng Xuân thức dậy, Chương Thiên Ái còn đang ngủ say. Lâm Dũng ra ngoài mua sữa đậu nành, trong phòng khách đầy mùi rượu, xông đến nghe phát ói, Phùng Xuân đành phải mở hết cửa sổ ra để bay mùi bớt.

Ngày hôm nay gió thật to, hai bên cửa sổ vừa mở ra, gió lùa vào, độ ấm trong phòng chợt giảm xuống, thứ mùi trong phòng không còn. Có lẽ là quá lạnh, Chương Thiên Ái mất hứng nhíu mày, mơ màng hỏi, “Sao lại lạnh thế?”

Phùng Xuân nghe giọng cô ta đã tỉnh táo, liền trực tiếp đi tới lấy bàn tay vừa rửa nước vỗ vỗ mặt cô ta, bàn tay lạnh lẽo còn dính nước vỗ hai cái, Chương Thiên Ái bỗng nhiên tỉnh dậy, hai mắt trừng lớn, đồng thời đánh lên tay Phùng Xuân. Nhưng vẫn còn chưa tỉnh táo, cô ta dùng hết mười giây mới mờ mịt luống cuống hỏi một câu, “Anh tại sao ở nhà tôi?”

Sau đó cô ta mới cảm thấy không đúng, nhìn thoáng qua xung quanh, Chương Thiên Ái đã từng tới nơi này của Phùng Xuân, hơn nữa không ít lần, sao có thể không biết? Cô ta lúc này mới vỗ vỗ đầu, khẩu khí không tốt mà hỏi, “Anh hôm qua đi đâu, tôi chờ anh lâu như vậy?” Hiển nhiên là tỉnh hẳn rồi.

Phùng Xuân tránh nặng tìm nhẹ, “Sinh nhật tôi, đi tụ họp với bạn bè, cô tìm tôi có việc sao? Hôm qua khóc thật dữ, hỏi thế nào cũng hỏi không ra.”

Vừa nghe chuyện này, Chương Thiên Ái dường như rốt cuộc nhớ tới cái gì, sắc mặt lại khó coi, tâm tình cũng xấu đi. Cô ta khép mở miệng, có vẻ không biết có nên nói ra không, Phùng Xuân biết lúc này không nên hỏi nhiều, đi qua rót chén trà nóng cho cô ta, mình thì dọn dẹp nhà cửa.

Chương Thiên Ái ôm chén trà nóng, nhìn Phùng Xuân tới tới lui lui trong phòng, lau bàn, dọn dẹp mấy thứ vứt linh tinh, chuyện ngày hôm qua cũng từ từ nhớ lại.

Khổ sở là đương nhiên, cô ta thật ra không cho là không thể nói, dù sao chuyện này không giấu được, chỉ là nhất thời không biết mở miệng thế nào, hung hăng uống ực một hớp trà nóng, nóng đến khoang miệng cũng đau, cô ta mới mở miệng, “Nhà chúng tôi hôm qua xảy ra chuyện.”

"Hôm qua không phải sinh nhật anh cô sao?" Phùng Xuân nhìn như không để tâm, "Có thể xảy ra chuyện gì? Hư hại gì đó?"

"Còn nghiêm trọng hơn." Chương Thiên Ái nói ra chuyện nhà mình phát hiện anh trai mình là đồng tính, đồng thời quyết định bắt hắn cưới vợ, thương lượng với Từ gia, cuối cùng nể mặt Từ gia, quyết định ngay tại bữa tiệc sẽ tỏ rõ yêu thích với Từ Manh Manh rồi tuyên bố ngày kết hôn.

Những thứ này đều là chi tiết Phùng Xuân không biết, những gì cậu có thể làm chỉ là khống chế phương hướng sự việc, ví dụ như cậu đi kích thích Chương Thiên Hạnh, cậu chỉ điểm Chương Thiên Ái, còn có vạch trần cho Từ Manh Manh, nhưng đến tột cùng sẽ ra sao, cậu không phải thần, chỉ có thể trông chính bọn họ. Đương nhiên, những việc làm ấy không phải bắn tên không đích, trước đó, tính cách bọn họ, tính cách của người nhà bọn họ, cậu đã nghiên cứu tới bốn năm.

"Nhưng chẳng ngờ, Từ gia lại biết chuyện anh tôi là đồng tính." Chương Thiên Ái thật không nguyện ý nhớ lại sự việc ngày hôm qua, thế nhưng đó là thật, cô ta phải đối mặt, "Ông ta hỏi anh tôi rất nhiều vấn đề, anh tôi nói đến khá tốt, nhưng đảo mắt ông ta liền lôi hết sự tình ra, còn có ảnh chụp làm chứng cứ, ông ta chất vấn cha tôi có biết hay không, ha ha, cha tôi khẳng định không thừa nhận, ổng vứt anh tôi ra ngoài làm bia chắn, rõ ràng là ổng quyết định chuyện này, anh tôi căn bản không muốn kết hôn, nhưng chuyện vỡ lở ra, liền đổ hết lên đầu anh tôi. Thật đáng thương."

Chương Thiên Ái hiển nhiên là cực kỳ khó chịu, cho dù đã qua một ngày, cô ta cũng đã hết say, nhưng cô ta vẫn không thể buông ra cái từ kia, "Đáng thương." Phùng Xuân không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được, cô ta đây không phải khổ sở cho Chương Thiên Hạnh, mà đang bi ai cho chính mình —— phải biết, Từ Manh Manh đối xử với cô ta như em gái ruột, mà cô ta còn chưa từng do dự chuyện gạt cưới cô ấy, chưa từng nhắc nhở một tiếng, vậy có thể khổ sở cho người khác ư?!

Quả nhiên, Chương Thiên Ái sau đó liền nói, "Tôi hôm đó cũng không nghĩ tới sẽ trải qua như vậy. Cha tôi ông ta đơn giản là một con quỷ."

43. Đại Giang Lưu - Chương 39-2: Người Thân Nhất (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau nữa, mẹ cùng cha dượng gặp tai nạn xe cộ, thật sự quá thảm, Phùng Xuân liền có chút mâu thuẫn với xe hơi. Có khoảng thời gian, ngay cả taxi cậu cũng không muốn ngồi.

~~Đây là triệt để thất vọng với cái nhà này rồi.

Phùng Xuân tổng kết lại một lượt những điều Chương Thiên Ái nói, liền biết chi tiết nào cậu bố trí đã được dùng hay không dùng. Ví như, Từ gia nắm được chuyện Chương Thiên Hạnh đã từng tìm đàn ông vào năm ba trung học, nhưng lại không dùng phần lễ lớn hơn nữa mà cậu đã đưa —— chứng cứ Chu Hải Quyên ngoại tình.

Cho dù đã xé rách mặt, cậu vẫn không nghe được bất cứ tin tức nào về phương diện này —— tất nhiên chuyện này là giả, kỳ thực chính là Phùng Xuân bịa đặt ra, y hệt biện pháp năm xưa Chu Hải Quyên vu khống mẹ cậu, hơn nữa hành vi những năm này của Chu Hải Quyên, gần như không có sơ hở, nhưng Từ gia

không dùng tới, điều này khiến cậu vô cùng kính nể Từ Thế Hữu, đó là một người biết nắm chắc giới hạn cuối cùng.

Không như cậu, giới hạn là cái gì, sớm đã bị chó ăn.

Cậu nhìn Chương Thiên Ái đang khó chịu, liền hỏi Chương Thiên Ái, "Cô còn hít không? Có nghiện sao?" Chương Thiên Ái sửng sốt lắc đầu, "Hít không được, nghiện đương nhiên là có, dù ít dù nhiều." Cô ta thở dài, "Tôi hôm qua cũng muốn hít lắm, lại nhịn được, không phải là không muốn, là không dám, tôi bây giờ sợ cha tôi giết tôi mất."

Cô ta nói cực kì nghiêm túc, hiển nhiên không phải đang đùa, Phùng Xuân nghe xong lại gật đầu, đi tới một góc phòng khách, mở ngăn dưới cùng tủ rượu lôi một chai rượu ra, "Vậy uống cái này một chút đi. Có thể giúp cô tạm thời thoải mái hơn."

Chương Thiên Ái hiện tại rất cảnh giác, "Thuốc kích thích?" (chỗ này chém nhé, tg viết cái gì tui tìm ko ra nghĩa)

Phùng Xuân cười, "Sao có thể? Rượu Absinthe, Thụy Sĩ." Cậu đặt chai rượu lên bàn, tỉnh bơ nói, "Trong này có thành phần tinh chất absinthe mang tác dụng ảo giác cường độ thấp, giúp người ta sau khi uống sẽ bớt thống khổ, bất quá lại không nghiện, việc cai nghiện ma túy chắc chắn rất khổ cực, còn phải nhịn đến khó chịu, cô không bằng tìm một thứ thay thế, giống như muốn cai thuốc lá thì nhai kẹo cao su, từ từ sẽ được."

"Cô hẳn sẽ thích, thử xem." Phùng Xuân nói như vậy.

Chương Thiên Ái nhìn chằm chằm chai rượu, Phùng Xuân nói đúng, cô ta đúng là kiên trì rất cực khổ, tối hôm qua nếu không phải thực sự quá sợ cha mình, cô ta e đã hít thuốc, bởi vì cô ta muốn tìm giải thoát, không nhớ rõ gì nữa, không cảm thấy thấy thống khổ nữa. Nếu quả thật có được hiệu quả này, lại không lên cơn nghiện, cô ta làm sao không động tâm?

Suy nghĩ một chút, Chương Thiên Ái liền vươn tay, muốn mở chai, lại bị Phùng Xuân ngăn lại, "Ở chỗ tôi thì không được." Phùng Xuân giải thích, "Cô tối qua đã uống say, hôm nay mà uống nữa, coi chừng ngộ độc rượu. Hơn nữa, cô chạy qua đây người nhà cô cũng không biết, chắc chắn đang tìm cô đây, nếu phát hiện cô qua đêm ở đây, tôi e là cha cô giết tôi mất."

Cậu thuận tay tìm một cái túi, bọc lại giấu đưa cho cô, sau đó mới nói, "Rượu cô cầm về, muốn uống thì tự uống. Tôi không thể giữ cô lại, tôi thật rất sợ nhà cô, cô về trước đi."

Chương Thiên Ái ngẩn người, nếu như bình thường nhất định đã trở mặt, nghĩ rằng Phùng Xuân không ngoan ngoãn nghe lời cô, nhưng hôm nay vị trí hai người đảo lộn nhiều, lời anh mình khiêu khích cô cũng nghe, nhưng đưa mắt nhìn lại, cô ta chỉ có mỗi Phùng Xuân nghĩ kế cho mình, quan tâm cô ta, tối hôm qua cô ta lang thang trên đường lâu như thế, gọi rất nhiều vào điện thoại của bạn bè, tám phần mười bọn họ cũng đều biết chuyện nhà cô ta, đều trực tiếp cự tuyệt. Nơi cô ta có thể tới, cũng chỉ có chỗ Phùng Xuân, hơn nữa, chút chi tiết mà anh trai cô ta nhắm vào, cũng không quá rõ ràng.

Cô ta ngơ ngẩn nhận túi, nhịn không được hỏi một câu, "Anh có phải rất chán ghét tôi không? Ngày đó tại quán bar anh chưa từng quan tâm tôi. Tự anh chạy mất, anh tôi bảo, là anh tìm Dương Đông báo cảnh sát." Cô ta chưa nói đến chuyện Phùng Xuân lần đó gọi cô ta theo, cô ta nghĩ anh mình cố ý vu oan, nếu đã biết có chuyện, ai mà chịu đi chứ, Phùng Xuân lại đâu thể biết trước. Khi đó tình cảm giữa bọn họ cũng không tệ lắm, cô ta chỉ nghĩ Phùng Xuân muốn dẫn cô ta đi chơi.

"Đúng vậy!" Phùng Xuân cũng không khách khí, "Anh cô còn không biết xấu hổ mà nói thế, hắn tại sao không nói là chính hắn làm ra?!" Phùng Xuân có thể nắm chắc tâm tình của Chương Thiên Ái, cậu biết người này hiện tại đang vô cùng dựa dẫm cậu, cô ta đã hít ma túy, anh trai hại cô ta, người cha như ác quỷ, những chuyện này làm cô ta khủng hoảng, không còn tin tưởng ai, chỉ có thể tin cậu, một người tốt.

Thật ra đây chính là điều không đáng tin cậy nhất, nhưng con người chính là như thế, cô ta suýt bị đánh đuổi, suýt nữa chết đuối, tất yếu níu lấy sợi dây cứu mạng mình, mà cậu hiện tại chính là sợi dây kia. Cho nên, ngay cả nói cũng nói hết ra.

Phùng Xuân nói thẳng, "Tôi đã trốn, tô sợ, gặp chuyện như thế ai mà không sợ. Nhưng Chương Thiên Ái, tôi biết đó là anh cô làm, bởi vì kẻ thù tôi chỉ có hắn, về phần cô tôi nghĩ hắn không đến mức hại luôn cả em gái ruột, tôi nghĩ cô sẽ không sao. Cô oán hận tôi tôi cũng không còn cách nào. Tùy cô thôi."

Cậu không thèm quan tâm, nói xong liền giục Chương Thiên Ái ra cửa, Chương Thiên Ái cứ như còn choáng váng, bị cậu đẩy ra ngoài trực tiếp đóng cửa lại, một người khó chịu đứng xách túi ngoài hành lang. Lại chẳng bao lâu Phùng Xuân mở cửa ra, nói một câu với cô, "Còn nữa, đừng có hít, thật sự nhịn không nổi thì uống chút rượu, uống rượu thì không phải tật xấu, nhưng hít ma túy thì không đơn giản như vậy."

Nói xong, cậu lại đóng cửa, Chương Thiên Ái giờ khắc này lại cảm thấy hoàn toàn khác với khi nãy, cô ta thấy người đàn ông này còn đang quan tâm mình, tốt hơn những người khác nhiều, không nhịn được siết chặt chiếc túi, đứng một lúc lâu, mới vào thang máy đi xuống.

Đến khi Lâm Dũng xách sữa đậu nành và bánh quẩy trở về, Phùng Xuân đã xử lý xong, Lâm Dũng hỏi lại chuyện, không khỏi nói với Phùng Xuân, "Chương Thiên Ái vậy mà lại càng tin tưởng em, bất quá, chuyện của Chu Hải Quyên thì sao đây? Thật không ngờ Từ gia cư nhiên không đụng vào. Quá đáng tiếc!"

Phùng Xuân thờ ơ nói, "Vậy đưa cho đối thủ của Chương gia đi, ngoại trừ Đại Dương Quốc Tế, ông ta không phải không còn đối thủ khác, Chương gia hiện tại đang ở thời điểm khó khăn, em thấy bọn họ nhất định vui lòng thêm sương vào tuyết thôi."

Lâm Dũng nghe xong lập tức biết nên làm thế nào, còn Phùng Xuân lại bắt đầu bận việc của mình —— Lưu Bắc gọi tới, Phùng Trúc Mai bảo đã tranh thủ được cho cậu cơ hội thử sức phần quảng cáo ô tô kia, bảo cậu suy nghĩ thử, tranh thủ một lần nắm lấy.

Các diễn viên vào nghề, thật ra không phải chỉ có đóng phim, còn có quảng cáo các loại, nếu cậu có thể tiếp được phần quảng cáo này, hiển nhiên có trợ giúp lớn với con đường đi lên của cậu.

Phùng Xuân không thể coi thường.

Casting được sắp xếp vào chiều hôm sau, Phùng Xuân sớm đã ăn vận cẩn thận, Lâm Dũng lái xe đưa cậu đi. Đây là một kiểu xe châu Âu mới xuất xưởng, xinh xắn mà tinh xảo, vốn muốn tìm hai diễn viên một nam một nữ, nam là Trương Phàm, tuổi nghề nhiều hơn Phùng Xuân, danh tiếng cũng hơn, với cả nghe nói là từ đầu đã quyết định là người nọ. Về phần minh tinh nữ không biết là ai, nhưng bây giờ, là Phùng Xuân đang casting.

Không nói những chuyện này, khí chất Phùng Xuân kỳ thực rất hợp với dòng xe này. Vẻ ngoài của cậu thiên hướng tinh xảo có thêm chút quý khí, nhất là lúc vén ngược tóc lộ ra phần trán, dùng lời Lưu Bắc, nhìn cứ như quý thiếu gia nhà ai, rất có phong cách.

Nghe nói, Phùng Trúc Mai cũng chính là đem theo bộ ảnh chân dung cậu tới, giành được cơ hội này, đối phương rất thích vẻ ngoài của cậu, nhưng muốn xem người thật ra sao.

Địa điểm không hẹn tại tổng bộ công ty, mà là studio, khi Phùng Xuân đến, nhân viên chụp ảnh đã đến gần đủ, các lãnh đạo công ty tất nhiên sẽ không vì một người casting mà hạ mình đi xem, nghe nói người tới là phó giám đốc công ty, bất quá Phùng Xuân không gặp, cậu vừa tới, đã bị người dẫn đi hóa trang.

Hiệu suất làm việc của họ có vẻ rất cao, quần áo và giày vừa cỡ người Phùng Xuân đã sớm chuẩn bị tốt, cậu vừa tới, đã có người bắt đầu giúp cậu, đến khi hết thảy xong xuôi, chưa tới nửa giờ.

Studio này, thật ra là một nhà xưởng trống không, lạnh băng lại tràn ngập hơi thở công nghiệp, ở giữa bày một chiếc xe xanh nhạt có rèm che, Phùng Xuân đây là lần đầu tiên thấy, quả nhiên hết sức xinh đẹp, hơn nữa không gian rất nhỏ, đại khái chỉ có thể ngồi vừa hai người, xem chừng là loại xe nhắm vào gia đình hai người.

Cậu vừa ra tới, có một người râu quai nón chạy lại tự giới thiệu mình là thợ chụp ảnh, sau đó bảo cậu, "Tôi chụp ảnh không có yêu cầu gì, chú cứ tùy ý là được, chỉ là nhất định phải nhớ kỹ chủ đề lần này, quý tộc, nhất định phải phô bày ra được."

Phùng Xuân nghe xong gật đầu, đi tới chiếc xe kia. Làm sao bày ra được quý khí một chiếc xe đây? Cũng như người thôi, cứ luôn miệng hô hào tôi đây giàu nhất, có nhiều tiền nhất, vậy không phải quý tộc, mà là

giàu sổi. Quý tộc chân chính sẽ không coi thường người khác vì họ nghèo nàn, cũng sẽ không vì phú quý mà coi trọng một ai, đó là một kiểu người bình thản từ trong ra ngoài.

Lầu hai, một người đàn ông trẻ tuổi đứng đó nhìn xuống Phùng Xuân, sau đó mới nói với Phùng Trúc Mai, "Đúng là không tồi, rất hợp, dường như so với Trương Phàm còn hoàn hảo hơn." Phùng Trúc Mai rốt cuộc cũng thở phào, đây đại biểu ít nhất đã qua cửa người này. Làm một phó giám đốc phụ trách tuyên truyền, qua cửa của hắn, gần như không còn vấn đề quá lớn.

Phùng Trúc Mai không kiêu không nịnh đáp, "Là một đứa nhỏ tốt, anh sẽ phát hiện cậu ta có rất nhiều ưu điểm."

Người đàn ông lại gật đầu, sau đó hỏi, "Kỹ thuật lái xe của cậu ta thế nào?" Nhắc tới cái này, khiến Phùng Trúc Mai lại ngây ngẩn cả người, cô thật sự quá bận, những chi tiết này chưa từng quan sát qua, chỉ có thể mơ hồ nói, "Hẳn là có thể."

Người đàn ông lắc đầu, dẫn cô đi theo xuống sân chụp. Lúc này một nhóm ảnh chụp đã gần xong, cảm giác ống kính của Phùng Xuân rất mạnh, huống chi khí chất cũng phù hợp, thợ chụp ảnh hưng phấn vô cùng, chốc chốc lại nghe thấy tiếng hắn hưng phấn chỉ điểm, một hồi bên này một hồi bên kia.

Người đàn ông nọ cũng không quấy rầy, nhưng Phùng Xuân không phải kẻ ngốc, Phùng Trúc Mai vừa xuất hiện cậu liền chú ý tới, đến khi thợ chụp ảnh chụp xong, cậu liền đi qua/ Phùng Trúc Mai lúc này mới giới thiệu cho cậu, "Đây là Tư tổng."

Phùng Xuân liền bắt tay với hắn. Tư tổng nắm tay Phùng Xuân nhìn một chút, trắng nõn lại đẹp, ngay cả phần xương cổ tay lộ ra cũng đẹp, đã cảm thấy có chút luyến tiếc. Nhưng trên miệng vẫn hỏi không bớt, "Kĩ thuật lái xe của cậu thế nào?" Hắn lúc này lại giải thích cặn kẽ, "Để thể hiện tính an toàn của dòng xe lần này, chúng tôi có một đoạn quảng cáo phải quay ở đường núi Bàn Sơn, tôi không mong phải dùng người đóng thế." Hắn quan sát Phùng Xuân, "Khí chất xuất chúng thế này người đóng thế cũng khó tìm."

Phùng Xuân không tiếp xúc nhiều với xe, lúc còn nhỏ khi cậu ở Chương gia, chỉ để tài xế đưa đón đến trường, sau rời khỏi Chương gia không còn điều kiện này, cậu chỉ có thể bắt đầu đi xe đạp. Sau nữa, mẹ cùng cha dượng gặp tai nạn xe cộ, thật sự quá thảm, Phùng Xuân liền có chút mâu thuẫn với xe hơi. Có khoảng thời gian, ngay cả taxi cậu cũng không muốn ngồi.

Thế nhưng cậu phải sắm vai một người bình thường, một người không hề có liên hệ với Chương Thần, làm sao có thể để lại sơ hở lớn như vậy. Cho nên, cậu học lấy bằng lái, bình thường nếu không ai đưa đón, cũng sẽ tự mình lái, chỉ là, trong lòng vẫn còn mâu thuẫn.

Mặc dù không cần nhìn biểu tình Phùng Trúc Mai, cậu cũng biết ý đối phương, loại chuyện này hiện tại sao có thể nói thật, vì thế cậu cười đáp, "Cũng không tệ lắm. Không vấn đề gì."

Tư tổng liền gật đầu. "Vậy là tốt nhất. Thế thì tôi yên tâm."

Chương Thiên Ái xách túi rượu đón xe về lại Chương gia —— Cho dù cô ta không thích, lại không thừa nhận cũng không được, ngoại trừ nơi này, cô ta không còn chỗ để đi. Náo nhiệt hôm qua đã hoàn toàn biến mất, rõ ràng vẫn là sân kia nhà kia, vẫn những người hầu nọ, Chương Thiên Ái đứng ở cửa lại có cảm giác hiu quạnh.

Vào phòng khách còn rõ ràng hơn, trong phòng nhìn như vừa bị cướp sạch, không ít gia cụ đều bị đập hư, nhìn như đã trải qua mưa rền gió dữ. Cô ta nhịn không được đi tới bức tường treo ảnh, trên đó là ảnh chụp bốn người nhà bọn họ mấy năm nay, nhưng hôm nay, bức ảnh lớn nhất nằm giữa —— ảnh gia đình năm ngoái, đã không còn, chỉ chừa một khoảng trống hoác, có vẻ đặc biệt xấu xí.

Cô ta gọi lớn, "Vú Liễu vú Liễu, vú Liễu!"

Thanh âm cô ta quanh quẩn trong căn nhà, vú Liễu vội vàng chạy đến, vừa thấy cô ta thiếu chút nữa đã khóc, "Tiểu thư cô đã đi đâu vậy, tôi lo lắng cả đêm!"

Chương Thiên Ái lại không để tâm những lời này, cô ta chỉ vào tường, nhón tay hướng về phía phòng khách lộn xộn bừa bãi, hỏi bà, "Đây là thế nào? Bức ảnh kia đâu?"

Vú Liễu nghe hỏi cái này, lại thở dài, bà kéo Chương Thiên Ái lại, "Hôm qua vừa kết thúc, thiếu gia liền chống đối ông chủ, bà chủ cũng rất tức giận, giữa chừng có nói hộ cho thiếu gia mấy câu, chọc giận ông chủ, ông ấy đập phá."

Chương Thiên Ái vừa nghe là cha mình, ngược lại cũng chẳng thấy quá kỳ quái, cha cô ta có tật hễ tức giận là động tay động chân. Cô ta lại hỏi, "Vậy bọn họ đâu?"

Vú Liễu thở dài, "Ông chủ tối qua đã ra ngoài, bà chủ thì tức đến đau ngực, lúc này đang nằm nghỉ. Thiếu gia, thiếu gia ở trên lầu."

Chương Thiên Ái biết rồi, cô nghĩ một chút, không nói tiếng nào, tự mình vào bếp lấy cái ly, vào phòng uống rượu.

Đến khi tỉnh ngủ hết say, vừa mở mắt, mới phát hiện Chương Thiên Hạnh ngồi trong phòng, cô ta lẩm bẩm, "Anh ở đây làm gì."

Chương Thiên Hạnh nói với cô ta, "Thiên Ái, sau này nói chuyện với anh nhớ nói lớn chút, lỗ tai bên này của anh," Hắn chỉ chỉ tai phải mình, "Điếc rồi."

Hắn cầm lấy bình rượu còn lại một nửa trên bàn, "Thứ này không tệ, cho anh uống đi."

Nói một tí về rượu Absinthe: là một loại thức uống làm từ các loại thảo mộc, trong đó thành phần chính là cây khổ ngải. Đây là loại rượu có độ cồn cao (45-74%), thường có màu xanh cho nên được đặt biệt danh là "nàng tiên xanh". Absinthe bắt nguồn từ Thụy Sĩ vào thế kỉ XVIII, tuy nhiên đến thế kỉ XX rất nhiều quốc gia đã cấm loại rượu này vì nó có độ gây ảo giác cao và được xem như một loại ma túy mạnh. Nhưng sau đó khoa học chứng minh được nó không có hại hơn các loại thức uống có cồn khác, thế là đến thế kỉ XXI nhiều nước cấp giấy phép cho sản xuất lại dòng rượu này.

Cây khổ ngải

Rượu Absinthe

Absinthe
A
LIQUEUR
VERTE
HOŘKÁ LIHOVINA
S OBSAHEM
THUJONU
Absinthe
«LIQUEUR VERTE»
VERDOYANTE
METELKA
500 ML
ALC. 60% VOL.

44. Đại Giang Lưu - Chương 40: Con Cái

Chương Thần đang kinh ngạc nhìn ông ta, mà trên tay ông ta, lại thấy dinh dính.

Thằng nhỏ này cư nhiên đập bể đầu ông ta?!

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Phần casting của Phùng Xuân coi như thành công, tuy rằng ngay tại chỗ không thể đưa ra bất cứ tin tức xác định nào, nhưng từ biểu tình của Tư tổng cậu có thể nhìn ra chút ít, đây là rất hài lòng về cậu.

Đến khi Phùng Trúc Mai đi ra, càng thêm củng cố suy đoán của cậu, Phùng Trúc Mai vỗ vỗ vai Phùng Xuân, "Em trai à, lần này thực sự là cơ hội tốt, coi bộ không thành vấn đề, cậu cần phải biểu hiện cho tốt, nếu nhận được phần quảng cáo này, lần sau bàn những việc khác, càng có cái vốn hơn." Cô nói xong lại nhớ tới chuyện nhận kịch bản, "Được rồi, kịch bản đưa cho cậu đã xem hết chưa?"

"Đại khái đã xem hết một lần." Phùng Xuân thoáng nhớ lại, "Có hai kịch bản hiện đại cũng không tệ lắm."

Phùng Trúc Mai nói, "Chị cũng thấy không tệ, danh tiếng của diễn viên hợp tác còn hơi thiếu, cậu tới làm nam chính lại là cơ hội tốt, nhưng đây không phải là phim điện ảnh, làm ra để nhận thưởng, phim truyền hình nếu mà quay xong không ai mua, chắc chắn sẽ lỗ vốn." Cô cau mày vừa đi vừa nghĩ, "Chỉ là cậu cũng không thể nào cứ lòng vòng ở vị trí nam số hai mãi, sao không thể một bộ thành danh luôn chứ?"

Đến khi lấy xe ra, Phùng Trúc Mai mới không tự dằn vặt mình nữa, người phụ nữ mạnh mẽ ấy nói thẳng, "Mấy cái kịch bản đó cậu cứ xem trước thôi, chị lại đi hỏi xem còn cái nào khác không, được rồi, cậu về đi."

Phùng Xuân tất nhiên liên tục đáp ứng, quay đầu đi tới cạnh xe nhà mình, Lâm Dũng vẫn chờ bên trong, Lưu Bắc đã mở cửa cho cậu, chỉ là còn chưa ngồi vào, Phùng Trúc Mai lại kêu một tiếng, "Xuân Nhi!"

Phùng Xuân vừa quay đầu lại, nhìn thấy cô đạp giày cao giót mười phân cộp cộp chạy tới, vội vã dừng bước, Phùng Trúc Mai chạy thở hồng hộc, dừng lại phải thở dốc một chút mới hỏi, "Manh Manh rất quen với cậu phải không, chuyện nhà em ấy là sao? Con bé chỉ bảo muốn xin nghỉ, gần đây cũng không liên lạc với chị."

Phùng Xuân vừa nghĩ, cũng biết Từ Manh Manh tâm tình không tốt. Cho dù hôm nay đã chán ghét người kia, đó cũng vẫn là kẻ mình đã từng muốn gả cho, tuy hiện tại đã buông được tức giận, nhưng thương tổn đã tạo thành thì vẫn còn tồn tại chứ. Cô nếu như lúc này mà còn như người bình thường không sao, vậy thì tố chất tâm lý của cô quá mạnh mẽ rồi.

Chỉ là, chuyện này Từ Manh Manh không nói, Phùng Xuân cũng không cần nhiều lời, chỉ đơn giản nói một câu, "Hôn sự của chị ấy hình như hủy. Những cái khác em cũng không tiện nhiều lời."

Bấy nhiêu là đủ rồi, Phùng Trúc Mai tự nhiên có nguồn tin tức riêng, hỏi Phùng Xuân chỉ là muốn xác định một chút, cô gật đầu bảo, "Chị biết rồi, cậu quen thân con bé, rảnh rỗi khuyên nhủ một chút. Mặt khác, " Cô nhìn thoáng qua Lâm Dũng trong xe, "Chị chưa bao giờ ngăn cản nghệ sĩ yêu đương, bây giờ không phải như trước đây, yêu một lần lại mất một đống fan, bất quá, chị vẫn là tán thành phương thức yêu đương bình thường duy nhất, Phùng Xuân, mong cậu có thể hiểu."

Phùng Trúc Mai đích xác là một người đại diện tương đối khác biệt trong giới, năng lực của cô mạnh, nhưng về phương diện trông nom nghệ sĩ lại không nhiều lời, cho nghệ sĩ tự do khá lớn, đây là nguyên nhân Từ Manh Manh chọn cô, cũng là nguyên nhân nghiên cứu qua nhiều người lại chọn cô.

Thấy Phùng Xuân gật đầu, Phùng Trúc Mai lúc này mới đạp giày cao gót trở về xe của mình.

Phùng Xuân ngồi vào trong xe, thông báo một câu cho Lâm Dũng, "Về nhà đi." Xe bên này còn chưa khởi động, bên kia chợt nghe rền một tiếng, chiếc Q5 kia của Phùng Trúc Mai đã phát ra động tĩnh như xe thể thao, xông ra nhanh như chớp.

Lâm Dũng một phụ nữ vượt mặt, tức giận đến đấm tay lái mắng một câu, "Shit."

Chuyện Chương Thiên Hạnh gạt hôn vừa ra, tuy rằng Chương Kiến Quốc không thừa nhận ông ta biết trước, nhưng ảnh hưởng cũng không tốt lắm, ít nhất những ai có quan hệ lợi ích lớn với Từ gia, rất nhiều người buông tha hợp tác với Chương thị. Chó nóng nảy còn muốn nhảy tường, huống chi là Chương Kiến Quốc, người này gần đây cứ hệt như chó điên, hiển nhiên không muốn người khác sống yên, trực tiếp cắn xé với Đại Dương Quốc Tế.

Dùng lời Dương Đông mà nói, "Ông ta bây giờ trong trạng thái thỏ nóng nảy cũng cắn người, nhưng lại không có tác dụng gì."

Những câu kiểu như 'Họa vô đơn chí' hiện tại gán lên người Chương Kiến Quốc, tuyệt đối không sai. Một tháng trước, khi Dương Đông đối nghịch với mình, ông ta kỳ thực chẳng coi ra gì, cho dù Đại Dương Quốc Tế ngày nay rất lợi hại thì thế nào? Chương thị cũng đâu phải ngồi không, huống chi còn có ông ta nắm quyền?

Ông ta trực tiếp chỉ cho Phó tổng phụ trách một câu, "Một bước cũng không lùi."

Ông ta nuốt không trôi cục tức này, nhất là, cục tức do thằng nhãi ranh Dương Đông gây nên.

Nhưng khi đó là một chọi một, hôm nay chiến trường Chương thị đã lan quá rộng rồi. Ông ta không phải không biết năng lực Từ gia lớn bao nhiêu, chỉ là không ngờ sẽ lớn đến thế. Từ trên xuống dưới toàn bộ chen nhau ép buộc, đây đối với Chương thị lại là lần đầu tiên, ông ta thế mới biết, chính mình đá phải tấm sắt cứng cỡ nào.

Ông ta mệt mỏi dựa vào ghế, nắm nắm mi tâm, nữ thư ký xinh đẹp gõ cửa tiến đến, bưng tách trà nóng tới cho ông ta, hỏi, "Chủ tịch, cần gọi xe sao? Phu nhân gọi điện thoại hỏi ngài khi nào về?"

Ông ta lúc này mới nhớ tới, từ khi hôm đó xảy ra chuyện mình rời đi, đến nay đã ba bốn ngày không về nhà, nói đúng ra là nên trở lại, liền gật đầu, đứng lên. Nhưng đến khi ông ta ngồi vào xe, mệt mỏi xoay xoay cổ, lại đổi ý, "Đi massage."

Tài xế lên tiếng, tìm giao lộ quay đầu xe, lái đi hướng ngược đường về nhà.

Ông ta tuyệt không nguyện ý trở lại.

Bên ngoài đồn đãi ông ta cho dù không chủ động nghe ngóng, cũng tự đến tai ông ta, một tên đồng tính luyến ái lừa hôn, một thiếu nữ hít thuốc phiện trượt dài sa ngã, tất cả mọi người đều căn dặn nhà mình ít qua lại với hai đứa con kia, ngay cả những thiệp mời ngày thường không ngừng tới hiện tại cũng không còn, triệt để im ắng. Vị phu nhân kia của hắn thích nhất tham gia tiệc tùng, bây giờ lại rảnh rỗi ở nhà trông con cái.

Đồn đãi khó nghe, càng khó chịu chính là thái độ của người trong nhà.

Bọn họ dĩ nhiên không hề có một chút tự trách, mà lại càng tức giận với ông ta, nhưng ông ta làm gì đều không phải vì Chương thị? Đạo lý 'da đã chẳng còn, lông bám vào đâu', những người này thật sự còn không hiểu sao?

Ngày đó Chu Hải Quyên suýt chút nữa đã đánh nhau với ông ta, đây là lần đầu tiên sau khi về ở chung với ông ta, hai người phát sinh mâu thuẫn lớn đến thế, Chu Hải Quyên cũng lần đầu tiên bại lộ bản tính của mình.

Ngày đó tại sảnh tiệc trống không, người phụ nữa này chỉ vào mặt ông ta mắng điên cuồng, "Ông tại sao có thể đổ hết lên người Thiên Hạnh, nó mới bao lớn, ông đây là muốn hủy luôn nó sao? Ngày sau nó đặt chân trong giới thế nào? Ông là cha nó thật sao? Ông không hề có lòng thương con, một chút cũng không?"

Chương Kiến Quốc ngay tại chỗ chất vấn bà ta, "Chẳng lẽ không phải do nó gây ra? Khi nó đính hôn nó không biết mình thích đàn ông à? Khi đó tôi biết không? Chính nó sớm đã tự chủ ý, hôm nay chịu báo ứng nghiêm phạt có gì sai? Chẳng lẽ còn muốn tôi chống lưng cho nó?! Tôi một người làm cha, đối với nó đã đủ lắm rồi. Hôm nay bị người vạch trần, cũng chỉ có thể nói mày xui xẻo, chịu thiệt thòi một ít là được, chẳng lẽ tao dạy lâu như vậy, mày cũng không hiểu sao?"

Ông ta vừa nói vừa nhìn về phía Chương Thiên Hạnh đã ngồi xuống, phản ứng của hắn dường như có chút chậm chạp, luôn sờ sờ tai mình, chờ cả mấy giây mới có vẻ nghe thấy, nghiêng đầu lại, nhìn hai người bọn họ, sau đó nói, "Mẹ, con hình như điếc, tai bên này không nghe được."

Chu Hải Quyên gào một tiếng nhào tới, nhưng điếc chính là không nghe được, thậm chí ngay cả máy móc trợ giúp cũng không cần, kiểm tra cái là biết. Khi người phụ nữ này đã xác định, bà ta gần như không chút do dự nhào tới Chương Kiến Quốc, như đàn bà điên đầu đường xó chợ, đập ông ta.

Thanh âm bà ta vừa bén lại cao, nghe vào như lưỡi dao cắm vào thân thể, âm thanh phát ra đập vào màng nhĩ phát đau. Người phụ nữ này mắng ông ta, "Ông làm sao có thể xuống tay được, nó là con ông mà, nó là thịt từ trên người ông mà ra, ông làm sao lại có thể không đau cho nó! Chương Kiến Quốc, ông là đồ khốn nạn, tôi liều mạng với ông!"

Tràng cảnh này khiến Chương Kiến Quốc đột nhiên nhớ lại một ít chuyện cũ, chuyện của mười lăm năm trước.

Năm đó cũng tại chỗ này, Chương Kiến Quốc chỉ vào Đàm Xảo Vân mắng mỏ bà ngoại tình, "Tôi thật không nhìn ra, cô là loại đàn bà như thế," Ông ta chỉ vào tờ giấy giám định trên mặt bàn, "Uổng phí tôi

đối tốt với cô như thế, trả tiền chữa bệnh cho cha mẹ cô, cô lại báo đáp tôi như thế, con đàn bà không biết xấu hổ! Cô dám cắm sừng tôi, thật không biết tôi là ai ư?"

Ông ta khi đó giận điên lên, trực tiếp kéo tóc Đàm Xảo Vân, nắm bà đập lên bàn. Vóc người Đàm Xảo Vân nhỏ gầy, làm sao có thể chống lại nổi, chỉ có thể không ngừng chụp tay ông ta mà kêu, "Em không có, không có, Thần Thần thật sự là con anh, là con ruột anh mà, giám định là sai, chúng ta kiểm lại lần nữa, giám định sai mà, Kiến Quốc."

Nhưng có gì hữu dụng đâu?! Ông ta khi đó đã gần điên đến nơi, đầu óc trống rỗng, tay căn bản không dừng, chỉ muốn tìm cách hung hăng trừng trị người phụ nữ khiến ông ta khó chịu, chẳng chút nào để ý thanh âm Đàm Xảo Vân càng lúc càng nhỏ dần.

Lúc này, Chương Thần đã về, đứa nhỏ kêu một tiếng cha, sau đó nhìn thấy mẹ nó, chắc là bị dọa sợ, hét lên nhào qua, kéo tay ông ta mà hô, "Buông mẹ ra, cha, buông mẹ."

Ông ta quay đầu nhìn Chương Thần, đứa nhỏ kia nhìn đúng là rất đẹp, nhưng từ ngũ quan của nó, lại không nhìn ra một điểm nào giống mình, đây căn bản không phải là máu mủ của mình.

Nghĩ thế, ông ta trực tiếp chẳng thương tiếc hất Chương Thần ra, ông ta nghe một tiếng rầm, hiển nhiên đứa nhỏ ngã xuống, ông ta lại tiếp tục đánh Đàm Xảo Vân, nhưng ngay lúc này lại cảm thấy trên đầu đau nhói, đờ người ra. Lúc này ông ta mới dừng tay, quay đầu nhìn lại, đồng thời sờ sờ đầu mình.

Chương Thần đang kinh ngạc nhìn ông ta, mà trên tay ông ta, lại thấy dinh dính.

Thằng nhỏ này cư nhiên đập bể đầu ông ta?!

Quả nhiên không phải ruột thịt, nuôi nữa cũng không thân, Chương Kiến Quốc lúc đó chỉ có mỗi ý nghĩ này, ông ta lảo đảo đứng lên, đi về phía Chương Thần.

Đứa nhỏ mới chín tuổi dường như sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lùi dần, còn đang xin lỗi ông ta, "Cha, cha, con không cố ý, con thật không cố ý. Mẹ bị đánh chết mất, con không cố ý mà."

Ông ta bỗng nhiên vươn tay muốn túm lấy đứa nhỏ, nhưng vì mới mất máu, thân thể nghiêng ngả, để Chương Thần thoát được, nó chạy thật nhanh, trong miệng thét lên, "Cha, cha đừng nóng giận, con không cố ý, cha bị thương rồi, để vú Liễu goi bác sĩ đi mà."

Ông ta khi đó căn bản nghe không vào những lời này, ông ta chỉ biết, Đàm Xảo Vân cắm sừng ông ta, nuôi ra một đứa tạp chủng có thể đập vỡ đầu mình, ông ta đuổi theo Chương Thần, dù sao chỉ mới là đứa nhỏ chín tuổi, thể lực có hạn, ông ta chậm rãi bức nó vào tới nhà bếp. Đẩy ra vú Liễu đang bắt đầu ngăn cản, sau đó đi tới Chương Thần đang núp trong góc phòng kia.

Chương Thần sợ hãi, nó không ngừng gọi cha cha, sau đó lại gọi mẹ.

Thanh âm đứa nhỏ chấn đến não ông ta đau đớn, nhưng càng khiến ông ta bực bội lẫn chán ghét, ông ta tiện tay cầm một bình cà phê bên cạnh, ném tới.

Nháy mắt đó, ông ta nghe vú Liễu thét chói tai, "Bên trong là nước sôi!"

Sau đó chính là tiếng thét thất thanh của Chương Thần. Máu cùng nước sôi bốc hơi khiến Chương Thần trông vô cùng thê thảm, Chương Kiến Quốc lúc đó đã bị dọa ra mồ hôi lạnh, tỉnh táo lại ngay lập tức, đứng đờ ra đó không động đậy. Đàm Xảo Vân không biết tỉnh lại từ bao giờ vọt tới, khí lực bà tự dưng lớn như một con trâu, đẩy ông ta ra, sau đó chạy đến ôm lấy đứa nhỏ đã đau đớn ôm mặt chính mình.

Chương Thần bị thương rất nặng, Đàm Xảo Vân ôm nó chạy ra ngoài, chỉ để lại một câu nói, "Ly hôn, anh sẽ gặp báo ứng, Chương Kiến Quốc, anh nhất định gặp báo ứng."

Vào lúc mười lăm năm trước đó, Chương Kiến Quốc cũng không hề đặt hai từ báo ứng trong lòng. Xí nghiệp của ông ta phát triển không ngừng, tài phú của ông ta tích lũy tháng ngày, vợ ông ta cũng không còn là một thị dân nho nhỏ chỉ biết ru rú trong nhà mà ra đường nửa câu nói không xong, mà đã trở thành Chu Hải Quyên tao nhã mỹ lệ lại mạnh mẽ bản lĩnh, hai đứa con của ông ta, con trai thành tích ưu tú sẽ là một người thừa kế phù hợp, con gái nhu thuận khả ái đặt bên người làm tri kỉ là tốt rồi, ông ta căn bản không cảm thấy mình có cái gì không hạnh phúc.

Mãi đến khi Chu Hải Quyên cũng nhào tới như Đàm Xảo Vân năm đó, mắng to ông ta không phải gì đó. Ông ta đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Đàm Xảo Vân, có cảm giác sau lưng ớn lạnh. Ông ta nhìn sảnh tiệc đã hết người, rõ ràng mấy giờ trước nơi đây còn khách khứa chật kín, nhưng bây giờ, đã trống rỗng không ai.

Nơi này chỉnh sửa thay đổi, nhưng phòng ở vẫn không đổi, Đàm Xảo Vân và Chu Hải Quyên trùng lại với nhau, khiến ông ta hoàn toàn chán ghét cái chỗ này, ông ta đẩy Chu Hải Quyên ra, tiện tay mò được một chiếc ghế, bắt đầu không ngừng đập phá những thứ xung quanh, mãi khi đập phải bức tường treo ảnh gia đình, mặt kính tấm lớn nhất vỡ tan, nụ cười của người một nhà bị thủy tinh cắt đứt, ông ta mới đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Lúc này trong phòng đã thành một bãi hỗn độn, Chu Hải Quyên và Chương Thiên Hạnh đều sợ hãi nhìn ông ta, ông ta cảm thấy tẻ nhạt vô vị, trực tiếp tới công ty.

Ngồi trong xe, Chương Kiến Quốc chỉ cảm thấy sứt đầu mẻ trán. Ông ta mở cửa sổ xe, gió lạnh thấu xương thổi vào, lại không thể khiến ông ta buông lòng xuống.

Bốn bề thọ địch, ông ta vậy mà ngay cả người trợ giúp cũng không có. Ông ta nhìn đôi tay mình, cho dù bảo dưỡng kĩ càng, da thịt cũng đã nhão đi.

Hai tay khó địch lại bốn quyền. Ông ta không thể không thừa nhận đã già. Cần trợ thủ.

Ông ta không khỏi nhớ lại Chương Thiên Hạnh. Ông ta lắc đầu, hắn đã thành bỏ đi rồi.

Một ngày Từ gia còn, hắn sẽ không đứng lên nổi.

Hơn nữa ông ta cần đưa ra một thái độ.

Thái độ giản hòa.

Ông ta suy nghĩ một chút, móc điện thoại ra gọi cho Triệu Châu, điện thoại nhanh chóng kết nối, thanh âm lãnh đạm của người đàn ông truyền tới, "Ông chủ?"

Chương Kiến Quốc hỏi gã, "Đứa nhỏ Thiên Hữu kia gần đây thế nào?"

Triệu Châu trả lời ngay, "Thành tích tốt, gần đây đang thi. Nói là năm nay không chuẩn bị về nước, ngày nghỉ muốn đi thực tập."

Chương Kiến Quốc gật đầu, "Chiếu cố nó cho tốt."

Triệu Châu bên kia đáp ứng rồi lại nói, "Ông chủ, chỗ Phùng Xuân có tin tức, nó không phải con ruột của vợ chồng Phùng Gia, hẳn là nhận nuôi, vợ chồng Phùng gia vốn là công tác ở nước ngoài, bên đó cũng không có Phùng Xuân tồn tại, đến khi vào đại học thì Phùng Xuân đã vào nhà này, hẳn là giữa chừng nhận nuôi, bất quá thân phận cụ thể của Phùng Xuân còn chưa tra ra."

Chương Kiến Quốc không ngờ được thân thế Phùng Xuân cư nhiên phức tạp như vậy, ông ta vốn chỉ muốn xem xem cậu và Chương gia có phải từng xảy ra chuyện gì hay không.

Như vậy càng khiến người ta nghi ngờ, ông ta phân phó, "Tiếp tục tra, không được buông lỏng."

Gọi điện thoại xong, đại khái là do có tin tức, ông ta lại nhẹ nhõm thoải mái hơn, phân phó tài xế, "Không đi nữa, về nhà đi." *(tội ông tài xế =.=)*

Nếu đã từ bỏ, vậy không cần tức giận, có thể trở thành người cha tốt rồi. *(lí lẽ cái kiểu gì vậy…)*

Tài xế vâng một tiếng, lại quay đầu xe.

Lúc về đến nhà, đã khuya. Trong nhà một mảnh yên tĩnh, vú Liễu từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy ông ta ngạc nhiên kêu một tiếng tiên sinh.

Chương Kiến Quốc liền hỏi, "Người đâu?!"

Vú Liễu đáp, “Đều ở hết trong phòng đây, hẳn là ngủ rồi.”

Chương Kiến Quốc lại hỏi, “Mấy hôm nay thế nào? Thiên Hạnh…” Ông ta rốt cuộc cũng phải hỏi tới, “Thế nào?”

“Đêm đó phải đi bệnh viện, bị bảo là thủng rồi, đích xác nghe không được. Mấy ngày nay đều ở trong phòng.” Vẻ mặt vú Liễu ưu sầu, “Cậu ấy khóa cửa, cơm để lại ngoài cửa, không cho ai vào, hình như uống nhiều rượu.”

Lông mày Chương Kiến Quốc cau lại, ngay cả từ bỏ rồi, cũng là con trai mình, nghe thấy nó điếc, ông ta cũng có áy náy, dù sao cũng là người làm cha. Ông ta thở dài, lên lầu ba, phòng ngủ trên đó đóng kín chặt, ông ta xoay xoay nắm cửa, khóa rồi. Lại trở xuống lầu hỏi vú Liễu lấy chìa dự bị lên mở cửa.

Chương Thiên Hạnh lúc này còn chưa ngủ, chân trần mặc đồ ngủ ngồi trước giường, trước mặt là một đống bình rượu. Đang rót rượu vào miệng, nghe có người vào liền mắng, “Cút ra ngoài, ai cho các người mở cửa, cút!” Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân vẫn đi vào, hắn rốt cuộc ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn hùng hùng hổ hổ, “Đừng tưởng rằng thiếu gia ta ngã rồi, đây là nhà ta, ta ngã rồi căn phòng này vẫn là của ta, cút ra ngoài.”

Sau đó lại đối mắt với Chương Kiến Quốc, hai gò má hắn gầy gò, sắc mặt tái nhợt lại ửng hồng vì rượu, dưới hai mắt xanh đen, hiển nhiên đã lâu chưa nghỉ ngơi. Nhìn thấy Chương Kiến Quốc, cũng không còn như trước đây khúm núm như chuột thấy mèo, chính là chưa hề động một cái, cứ như thế nhìn ông ta, thỉnh thoảng, còn hớp một chút rượu.

Chương Kiến Quốc giận không chỗ phát tiết, nhưng cũng biết, đã thành cái bộ dáng này, đánh cũng vô dụng, liền ngồi xổm xuống hòa hoãn thanh âm nói chuyện với hắn, “Thân thể con không tốt, không nên uống rượu nữa. Phải nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ai ngờ Chương Thiên Hạnh nghe xong lại cứ như nghe chuyện cười, bật cười ha hả, chờ Chương Kiến Quốc đã có chút không nhịn được, người này mới ngừng lại, đảo mắt nói với Chương Kiến Quốc, “Muốn thân thể khỏe làm gì, lại bị ông đánh sao?” Hắn xoay đầu một cái kề sát mặt Chương Kiến Quốc, như một kẻ thô lỗ nói với ông ta, “Bên này, bên này, còn có bên trái chưa điếc này, đánh luôn đi. Tôi phạm lỗi lớn như vậy, ông tại sao không đánh chứ, tôi gạt người ta, đều là trách nhiệm của tôi, còn mấy người thì đúng hết, ông đánh tôi đi ha!”

Đầu hắn trực tiếp đẩy đến trong lòng Chương Kiến Quốc, dọa Chương Kiến Quốc giật mình, lui về sau, lại ngồi xuống đất, Chương Thiên Hạnh thấy, cũng không quan tâm, tự rụt về, đi uống rượu.

Tức giận đến Chương Kiến Quốc cũng không nhịn được nữa, chỉ vào hắn mà mắng, “Mày mày mày…” Nhưng lại không nói được câu nào.

Chương Thiên Hạnh cứ như không nghe thấy, dù sao tiền đồ của hắn cũng mất rồi, vợ cũng không lấy được, thân thể cũng tàn tật, hắn còn có cái gì, không bằng uống rượu.

Chương Kiến Quốc bị phớt lờ cả buổi, cũng hiểu Chương Thiên Hạnh hết cứu, đành phải tự mình đứng lên, vung tay ra khỏi phòng. Nháy mắt đóng cửa, lại nghe Chương Thiên Hạnh bên trong cười ha ha, cứ như đã phát điên.

Chu Hải Quyên lúc này mới nghe tin chạy lên lầu ba, nhìn thấy Chương Kiến Quốc, không khỏi ngạc nhiên kêu một tiếng, "Kiến Quốc?!" Hiển nhiên, người phụ nữ này đã khôi phục nguyên dạng, trở lại thành Chương thái thái tri kỷ, bà ta đi tới khoác cánh tay Chương Kiến Quốc, khuyên nhủ, "Anh đừng chấp nhặt với Thiên Hạnh, nó đang nó chút buồn khổ. Ngày đó là em quá kích động, chọc anh tức giận, sau em lại suy nghĩ một chút, đó cũng là chuyện không còn cách nào, dù sao anh mới là trụ cột cả nhà, Thiên Hạnh em đã khuyên lơn, nó sẽ rõ thôi, anh đừng nóng giận."

Chương Kiến Quốc vỗ vỗ tay bà ta, như một người chồng khoan hồng độ lượng mà nói, "Sao có thể? Con trai mình làm sao mà giận nó được? Em yên tâm đi, để nó tĩnh dưỡng trước đã."

Chu Hải Quyên rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Có thể dỗ lại là tốt rồi.

Bà ta nghĩ.

45. Đại Giang Lưu - Chương 41: Thân Phận

"Cha tôi ngày hôm qua ngay trên bàn cơm, đột nhiên bảo mẹ tôi dọn dẹp một căn phòng, nói là một thời gian nữa, Chương Thần sẽ về." (Chương Thiên Ái)

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương gia xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả Phùng Xuân hận không thể lôi hết hận thù ra trả một lần, cũng biết lúc này hẳn là nên buông lơi một chút, dù sao hiện tại người bên đó đang căng thẳng thần kinh, nếu cậu làm quá, rất dễ bị lửa lan tới người.

Vì vậy Phùng Xuân nhiều ngày sau đó không liên lạc với Chương Thiên Ái nữa, chỉ bảo Lâm Dũng thường xuyên gọi điện với Chương Thiên Hạnh, báo lại chút ít tin tức, tiện thể thăm dò thử tình trạng bây giờ của Chương Thiên Hạnh.

Đúng là không tốt lắm.

Dường như cả người đều phế hết, chỉ còn biết uống rượu, cho dù nói chuyện, đầu lưỡi cũng lắp bắp, không hề lưu loát, chính là trạng thái uống quá nhiều.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Thậm chí sau khi Lâm Dũng nói cho hắn biết, cùng ngày Chương gia gặp chuyện không may, Chương Thiên Ái liền uống say chạy tới chỗ Phùng Xuân, ở lại một đêm, rồi lại bị Phùng Xuân đuổi đi, hắn vẫn cảm thấy không hứng thú, cúp điện thoại. Sau một hồi lại gọi điện qua, hỏi bình rượu của Chương Thiên Ái có phải Phùng Xuân cho không, lúc nhận được câu đáp khẳng định, hắn hỏi Lâm Dũng, mua ở đâu.

Một bộ dạng muốn khiến mình từ đây đến già đều sống mơ mơ màng màng, hoàn toàn không giống Chương Thiên Hạnh trong ấn tượng của Phùng Xuân.

Mười lăm năm trước Chương Thiên Hạnh mới chín tuổi, đã có thể đẩy ngã Phùng Xuân ngay tại nhà chính Chương gia, nói với cậu, "Mày có gì đáng ra vẻ, đây là nhà cha tao, cũng là nhà tao." Mười năm trước, mẹ cậu và cha dượng cậu chết trong tai nạn xe, cậu một mình tới Bắc Kinh thám thính, thỉnh thoảng có nhìn thấy hắn ngay cửa nhà Chương gia, hắn khi đó hất mặt lên trời răn dạy vú Liễu, kiêu ngạo hệt như một con vịt đực. *(chỗ này so với con vịt đực hơi ngộ nhỉ…)*

Mà bốn năm trước, Phùng Xuân lại một lần nữa tới Bắc Kinh, danh hiệu của Chương Thiên Hạnh là thiên tài thương nghiệp, người thừa kế duy nhất của Chương thị. Mặc dù nửa tháng trước đó, ở ngoài trại tạm giam, Chương Thiên Hạnh vẫn còn là một thằng ăn chơi trác táng có thể tông chết người bất cứ lúc nào, cho dù hắn biết, hai người trong xe, một trong số đó không phải hạng vô danh, hắn cũng điên lên không hề sợ hãi.

Mà hôm nay, lại cứ ngã quỵ đơn giản như thế, ngay cả Lâm Dũng đang một lòng báo thù cũng cảm thấy không biết nói gì.

Phùng Xuân thật ra lại nhìn rõ, căn dặn Lâm Dũng tranh thủ nói chỗ mua rượu cho Chương Thiên Hạnh, rồi lại bình luận, "Này có gì đâu mà khó hiểu, thất tình, làm hại em gái ruột, hiện tại danh tiếng trong giới đã quá ôi thiu đi, tình yêu, tình thân, sự nghiệp mất hết, người nào chẳng chán chường, huống hồ là hắn cái loại thiếu gia lúc nào cũng cao cao tại thượng tự cho là đúng."

"Bất quá anh cũng đừng vội cao hứng." Phùng Xuân nhìn Lâm Dũng muốn bật cười liền nói với y, "Đây đều là nhất thời, loại người như thế, còn chưa tới thời kì chân chính khổ sở chịu không nổi đâu, hắn chẳng yếu ớt đến vậy, còn phải từ từ mới đến."

Không liên hệ với đám Chương Thiên Ái nữa, Dương Đông bên kia lại bận bịu, Phùng Trúc Mai luôn luôn dám nói dám làm, ngay cả khi danh tiếng Phùng Xuân chưa đủ, vẫn nghẹn đủ sức một lòng tìm cho cậu một kịch bản tốt, cho nên tiếp theo sẽ nhận bộ phim nào còn chưa xác định, Phùng Xuân liền hoàn toàn không có gì làm, chỉ có thể nghỉ ngơi, mỗi ngày lên weibo bán manh, tiện thể đi phòng tập thể hình, chớp mắt đã qua hơn mười ngày, tháng mười hai chớm tới, trời rét lại càng thêm rét.

Đêm nay tuyết rơi đặc biệt lớn, Phùng Xuân sáng sớm tỉnh dậy kéo rèm nhìn liền vui vẻ, chân trần lết về ổ chăn rúc vào, đến khi cậu tỉnh, đã mười giờ sáng, trước tiên nhắn một cái tin cho Dương Đông, "Tỉnh." Bên kia liền điện thoại tới ngay.

Bên kia nghe đâu có hai vị lãnh đạo xảy ra vấn đề, gần đây Dương Đông xử lý có chút phiền phức, lại thêm chuyện ra tòa với Chương thị, ngay cả khi đã tính trước kĩ càng, vẫn không thể tránh một phen mệt nhọc. Gọi điện cho Phùng Xuân thanh âm còn nhuốm uể oải, bất quá Dương Đông trước giờ tâm tư rất tinh tế,

nhất là khi đã đem một người để trong lòng, đầu tiên sẽ hỏi ăn cơm chưa? Sau đó căn dặn cậu đừng ăn quá nhiều đến trưa ăn không nổi, lại bảo hôm nay lạnh, đừng ra ngoài.

Phùng Xuân nhớ lại khi còn bé, người này cũng thích trông nom cậu như thế, ngoài trời tuyết lớn, cậu nóng lòng chạy ra đắp người tuyết, người này lại đến bên cạnh mặc thêm quần áo cho cậu hẳn hoi, cuối cùng còn muốn quàng một chiếc khăn lớn lên cổ cậu, bó thành một viên tròn tròn, sau đó mới kéo cậu ra ngoài.

Lúc ấy cậu hành động còn khó, chỉ có thể nhìn người này đắp tuyết, tay không nhúc nhích được, mỗi lần còn cười ngây ngô.

Cậu thật hưởng thụ quãng thời gian đó, cho nên Dương Đông nói một câu, cậu phải đáp một câu, "Vâng, bệ hạ." Vậy là lại chọc vui Dương Đông, nói với cậu, "Ngoan ngoãn nghe lời, tối trẫm về sủng hạnh ngươi." Phùng Xuân vừa định trả lời, chợt nghe thấy Dương Đông trong điện thoại khụ khụ hai tiếng, bên đó còn vang lên tiếng con gái cười trộm chào hỏi.

Phùng Xuân nghĩ cũng nghĩ ra được, đây là bị cấp dưới nghe thấy, vừa nghĩ tới bộ dạng của Dương Đông, cậu liền không nhịn được lại đùa, nhẹ giọng nói, "Bệ hạ? Bệ hạ? Thần thiếp hơi bị ngắn, sợ là ngài thất vọng rồi." *(Chỗ này ko chắc lắm edit đại thôi chứ ko biết em nó có ý trắng trợn như vầy thiệt ko nha =]]]]])*

Lúc này bên Dương Đông truyền đến tiếng ho khù khụ rung trời động đất, hình như là bị sặc, cậu nghe thấy bên kia có giọng nữ hỏi, "Dương Dương, ngài không sao chứ, tôi đi lấy ly nước cho ngài nhé." Dương Đông nói, "Không có việc gì, không có việc gì, không cần để ý tôi." Phùng Xuân nhịn đến khó chịu, tự quăng di động qua một bên, đấm giường cười ha hả.

Điện thoại đang ở trạng thái loa ngoài, thanh âm của Dương Đông từ loa phát ra, gọi hai tiếng Xuân Nhi, uổng là cậu cười đến vui quá, chưa kịp nghe điện thoại, Dương Đông bên kia e là có việc, cũng có thể là hơi ngượng ngùng, nói một câu, "Có việc nên anh cúp trước, đừng nhộn nữa, rảnh rỗi sẽ gọi lại cho em." Sau đó liền gác máy.

Phùng Xuân vui đã xong mới chịu rời giường. Cậu không có gì làm, cũng không cần Lưu Bắc ngày ngày theo cùng, cho cậu ta nghỉ vài hôm, về phần Lâm Dũng, trên bàn cậu đặt sẵn sữa đậu nành và bánh quẩy đã nguội, hiển nhiên đã sớm tới rồi, thấy cậu chưa tỉnh, cũng không biết làm gì hơn. Phùng Xuân hâm nóng đồ ăn, chuẩn bị dùng bữa, điện thoại của Chương Thiên Ái gọi tới.

Kể từ khi Chương Thiên Ái từ chỗ cậu trở về, đây là lần đầu tiên gọi điện cho cậu.

Ý cười bên khóe miệng Phùng Xuân thoáng cái thu lại, cậu cầm điện thoại đi mấy bước, trong lòng điểm lại hết những sự kiện vừa qua, mới nhận máy. Chương Thiên Ái bên kia thốt lên ngay, "Anh làm cái gì bắt máy chậm vậy?" Vẫn còn cái tính tiểu thư như trước đây, hiển nhiên, tức giận không nhỏ.

"Vừa mới dậy." Phùng Xuân đáp lời ít ý nhiều.

Chương Thiên Ái hừ một tiếng, lại nói, "Anh ở nhà sao? Tôi sang bên anh."

Nếu không có chuyện gì, Chương Thiên Ái đã hơn mười ngày không gọi, tất nhiên sẽ không đột nhiên gọi qua. Phùng Xuân đồng ý, "Ở nhà. Bất quá cô không sao chứ. Sao lại đột ngột tới tìm tôi?"

Chương Thiên Ái vừa nghe liền bùng phát, "Đừng nói nữa, nhà loạn quá, ở không nổi nữa. Mặc kệ, không nói chuyện này nữa, tôi qua chỗ anh rồi hẵng nói." Cô ta nói xong liền cúp điện thoại.

Phùng Xuân cầm di động đứng đó mấy phút, suy nghĩ một chút, lúc này mới gọi qua cho Lưu Bắc, hỏi cậu ta, "Hôm trước không phải cậu nói có một người bạn mở ktv sao? Ở đâu vậy, đặt cho tôi một phòng riêng lớn."

Chuyện cậu luyện hát thật ra là Phùng Trúc Mai bảo làm, nói là Phùng Xuân gần đây danh tiếng không tệ, sau này nói không chừng có thể hát nhạc nền phim hoặc ra album, cậu không xuất thân chính quy, chưa từng học qua thanh nhạc, cho nên cần phải luyện một chút, còn mời thầy dạy thanh nhạc cho cậu.

Phùng Xuân vậy mà thật đáp ứng, nhưng không tỏ ra đam mê yêu thích gì mấy, đã hơn mười ngày, còn chưa bước tới chỗ ấy một bước, bởi lẽ cũng không phải việc quá gấp, cho nên Lưu Bắc sẽ không giục cậu.

Hôm nay cậu chủ động, cho dù chỉ là ktv, nhưng còn hơn là không hát, Lưu Bắc lập tức chịu ngay, vội vàng nói, "Được, được, tôi liên hệ ngay, lát nữa gọi lại cho anh, rồi đón anh luôn." Phùng Xuân lại bảo, "Đưa tôi địa chỉ là được rồi, cậu không cần nhọc công, cứ nghỉ ngơi đi, tôi dẫn theo một người bạn đi chơi."

Động tác của Lưu Bắc luôn luôn rất nhanh, Chương Thiên Ái còn chưa tới, bên phía cậu ta đã chuẩn bị xong, gửi địa chỉ qua cho Phùng Xuân.

Nửa giờ sau, Chương Thiên Ái mới đến, vẻ mặt cô ta phẫn nộ, cả người bọc trong trạng thái táo bạo, đóng cửa cũng đóng cái rầm, sau đó đặt mông ngồi xuống ghế sô pha đơn rồi ngẩn ra. Phùng Xuân thấy cô ta như thế, cũng không để ý, tự mình vào phòng đọc sách.

Cậu cũng không vội, Chương Thiên Ái tới đây chính là muốn ra ngoài trút giận, nhưng nếu truy hỏi cô ta, cô ta không chừng lại còn làm bộ làm tịch, Phùng Xuân thẳng thắn ngậm miệng không hỏi.

Quả nhiên, qua chừng hơn nửa giờ, Chương Thiên Ái tự cảm thấy ngồi mãi không có nghĩa lý gì, chạy tới cửa phòng ngủ, nhìn Phùng Xuân mà tức anh ách, "Anh là cái kiểu gì thế, tôi tức thành như này rồi, anh cũng không biết hỏi han an ủi một chút?!"

Phùng Xuân cũng không khách khí, cười nhạo, "Tôi bằng vào cái gì đây, cô mất hứng liền chạy qua nhà tôi, không trưng ra được sắc mặt tốt, tôi còn phải vội vàng hầu hạ xu nịnh cô? Cô đừng quên, hai ta bây giờ cũng không còn quan hệ gì. Cũng đừng quên, lần trước cô vẫn là bị tôi đuổi ra ngoài đó?!"

Đúng, không quan hệ. Rõ ràng hồi tháng chín vẫn còn lấy danh nghĩa bạn trai xuất hiện ở tiệc đính hôn của Chương Thiên Hạnh, nhưng sau đó lại bất tri bất giác không còn quan hệ, hơn nữa còn là chính hai người bọn họ tự hiểu lấy, một tiếng chia tay cũng chưa nói ra.

Chương Thiên Ái cũng không phải chưa từng nghĩ là vì đâu, có thể là chuyện cha mẹ cô ta ngăn cản, chuyện hít ma túy xảy ra, anh trai cô ta đồng tính luyến ái, những chuyện này khiến nhà cô ta gặp phải tai ương ngập đầu, vậy thì cắt đứt quan hệ có vẻ rất bình thường —— vốn chẳng qua là chuyện tình giữa những thanh niên yêu đương vì bị vẻ ngoài hấp dẫn, nếu mọi việc thuận lợi thì có khả năng còn kéo dài hơn được, hôm nay không thuận lợi, tất nhiên chia tách, lại không có bề dày tình cảm, ngay cả quan hệ thân thể còn không có mà!

Chương Thiên Ái lúc này mới nhớ tới chuyện lần trước bị đuổi ra khỏi cửa. Lại nghĩ đến mấy chuyện lùm xùm trong nhà, chỉ cảm thấy ủy khuất vô cùng, dường như dưới vòm trời này rộng lớn như vậy, lại không có một chỗ cho cô ta dung thân, cũng không có ai chịu nghe cô ta tâm sự, đầu vừa cúi, nước mắt liền rơi.

Nước mắt này không biết đã nhịn bao lâu, vừa ra liền như vòi phun, cũng không dừng được nữa, tuôn như mưa.

Phùng Xuân bên kia thấy đã vừa đủ, lúc này mới đứng lên, cầm lấy khăn giấy đưa qua, "Cô lại sao rồi, tôi cũng không nói gì, tự dưng lại khóc?! Được rồi được rồi, cô nói đi, xảy chuyện gì?"

Chương Thiên Ái thút tha thút thít cầm khăn giấy lau nước mắt, nghẹn ngào một hồi mới nói, "Cha tôi ngày hôm qua ngay trên bàn cơm, đột nhiên bảo mẹ tôi dọn dẹp một căn phòng, nói là một thời gian nữa, Chương Thần sẽ về."

Lời này vừa ra, ngay cả Phùng Xuân cũng không nhịn được a một tiếng, tay trợt một cái, khăn giấy rơi xuống đất, Phùng Xuân vội vã cúi xuống nhặt, cố ý che giấu khiếp sợ trên mặt mình, Chương Thần, cậu không phải chính là Chương Thần sao? Chương Kiến Quốc là từ đâu lại nhặt được một Chương Thần về? Đầu óc cậu như bánh răng đã gỉ, cạch cạch chuyển động, chậm rãi hỏi, "Ai? Chương Thần? Người nhà các cô sao?"

Chương Thiên Ái chỉ cho rằng Phùng Xuân không biết chuyện ngày xưa ở Chương gia, tức giận gật đầu, "Phải, là người nhà chúng tôi, con trai vợ trước của cha tôi, kỳ thực cũng không phải con ruột, là do vợ trước của ổng ăn nằm với người khác. Lúc đó cha tôi phát hiện thật tức giận, đập đến vỡ đầu hắn, nhiều năm như vậy cũng không nhớ tới nữa, nghe nói mấy năm nay vẫn ở nước ngoài, nhưng hôm nay lại muốn nhận hắn trở về."

Cô ta tức giận lầm bầm, cơn nóng giận cũng không đỡ bớt, trái lại còn dữ dội hơn, "Anh tôi xảy ra chuyện, thanh danh không còn, nhưng cho dù không tốt cũng là con ruột, tên Chương Thần kia cho dù ưu tú tới đâu cũng chẳng qua là đứa con hoang, ông ta muốn hắn về làm gì? Còn nói năm đó giám định huyết thống bị sai, ai tin chứ, tôi chính là tận mắt thấy tờ giấy giám định kia, thật không biết ổng nghĩ cái gì, nâng đỡ một thằng con hoang cũng được ư? Mẹ tôi sắp bị tức chết rồi."

Trong lúc Chương Thiên Ái liên miên lên án thì Phùng Xuân đã nhanh chóng trấn định lại, cậu tất nhiên hiểu rõ, tên Chương Thần kia, khẳng định không phải thật. Cậu còn sống nhăn răng ở đây này! Huống chi, với cái kiểu tính tình của Chương Kiến Quốc, xem trọng huyết thống nặng như vậy, làm sao có thể nghĩ cho cậu kế thừa Chương gia? Như vậy có thể suy đoán, nếu muốn nhận người nọ về nhà, người nọ trăm phần trăm nhất định là con ruột ông ta, có thể giả mạo cậu, ít ra số tuổi hơn kém không quá ba năm, hơn nữa còn lấy thân phận con trai vợ trước để nhận về, nhất định là muốn cho kẻ đó cái xuất thân tốt, tập trung bồi dưỡng.

Nghĩ như vậy, Phùng Xuân đã cơ bản hiểu rõ chuyện này.

Chương Kiến Quốc hiển nhiên cũng không có yêu Chu Hải Quyên đến mức như biểu hiện, e là năm đó, Chu Hải Quyên chỉ là một trong những đối tượng ông ta nuôi bên ngoài, cũng là một trong những người sinh con cho ông ta mà thôi. Chẳng qua là thủ đoạn của bà ta tương đối cao, cuối cùng thượng vị.

Bất quá Chương Kiến Quốc cũng thật là lợi hại, ông ta vậy mà lại còn giấu một đứa con trai, hoặc nên nói không biết còn giấu bao nhiêu đứa con. Đàm Xảo Vân không biết là bình thường, mẹ cậu là một bà chủ gia đình tiêu chuẩn, chẳng hề có một chút đề phòng ở phương diện này. Nhưng Chu Hải Quyên là một người đàn bà khôn khéo còn không biết, hiển nhiên, trình độ của Chương Kiến Quốc quá cao, mà mẹ của đứa nhỏ này cũng không phải dạng vừa đâu.

Đứa nhỏ này được nuôi ở nước ngoài, hơn nữa còn tiếp thu giáo dục rất tốt, có thể bất cứ lúc nào cũng mang ra bồi dưỡng thành người thừa kế được, hiển nhiên tố chất cá nhân cũng không tệ. Đồng thời, Chương Kiến Quốc vì để hắn danh chínnh ngôn thuận thay thế được Chương Thiên Hạnh, liền cho hắn xuất hiện làm thế thân của mình.

Nghĩ thông suốt điều này, ngay cả cậu cũng không khỏi muốn dựng ngón tay cái với Chương Kiến Quốc, quả nhiên là huyết thống kế thừa, cậu vốn cho rằng mình đã đủ ác đủ hiểm, chẳng ngờ Chương Kiến Quốc còn ác hơn. Ông ta biết mẹ con Chu Hải Quyên ba người hận nhất một nhà Đàm Xảo Vân, ở phương diện này có đố kị, lại càng có sợ hãi —— bọn họ cũng không biết Chương Thần này là giả, bọn họ chỉ biết là, anh em bọn họ đụng chết Đàm Xảo Vân.

Đây là huyết hải thâm cừu, là nút chết, trừ phi đền mạng, bằng không bọn họ không dùng thứ gì giải quyết được.

Cho dù là bọn họ sai, bọn họ cũng sẽ nhìn Chương Thần như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Huống chi, ngẫm lại cũng có thể cười, Chu Hải Quyên hao tốn gần mười năm tâm cơ, mới đẩy đi được mẹ con Đàm Xảo Vân, ngồi trên ngai vàng của Chương thái thái, sau đó để con trai mình thành người thừa kế duy nhất của Chương gia. Nhưng chỉ qua mười lăm năm sau, Chương Thần sẽ trở lại cướp đoạt với con bà ta, chỉ cần vừa nghĩ tới chính mình lấy giỏ trúc múc nước, những ngày bám bên cạnh Chương Kiến Quốc để trù tính đầy đủ cuối cùng lại đem hết cho Chương Thần, e là, Chu Hải Quyên đã muốn giận chết chính bản thân.

Cho nên, ngay cả khi cảm thấy chán ghét vì có kẻ mạo danh mình, cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi vì Chương Kiến Quốc sinh thêm đứa con, nhưng nếu người này xuất hiện lại khiến mẹ con Chu Hải Quyên áp lực và khổ sở, cậu trái lại thấy vui sướng rất nhiều. Dù sao đi nữa, cậu đời này cũng không thể quay lại làm Chương Thần, dùng kiểu này, cũng coi như lợi dụng hết cỡ?

Đối với chuyện của Chương gia, Phùng Xuân luôn luôn là mấy người có cái gì chật vật, qua đây nói nghe cho tôi vui vẻ chút. Lúc này trong lòng suy xét kĩ, bắt đầu hỏi, “Thái độ mẹ cô thế nào? Anh cô khẳng định cũng không muốn, hai người bọn họ ai lớn hơn ai?”

Chương Thiên Ái lầm bầm, "Đương nhiên là anh tôi lớn hơn, tuy rằng chỉ hơn có mấy giờ, cũng vẫn là lớn. Mẹ tôi đương nhiên không muốn, hắn về đây thì anh tôi làm sao? Bà ấy nói chuyện với cha tôi nửa ngày, nói là đứa nhỏ kia tuy rằng họ Chương nhưng đâu phải người Chương gia, nếu hắn về nước, bà ấy có thể cung cấp giúp đỡ các phương diện, nhưng để hắn vào Chương gia thì không được. Tôi tất nhiên cũng là ý này, anh tôi cho dù kém cỏi, cũng là ruột thịt, chúng tôi chỉ là đang mâu thuẫn, nhưng Chương Thần về tới thì lại là chuyện lớn. Nhưng cha tôi lại không nghe."

Chương Thiên Ái giận dữ, "Ông ta gần đây tính tình rõ ràng đã tốt, đối với tôi và anh tôi cũng ôn hòa nhiều, tôi cho rằng ông ta đã nghĩ thoáng, chẳng ngờ hậu chiêu nằm ở đây. Ông ta trực tiếp buông một câu, nếu hắn ta không vào, bọn tôi liền ra ngoài, rồi đi mất. Mẹ tôi đang khó chịu lắm, còn nằm nhà khóc lóc kìa."

"Tôi hận chết ông ta." Chương Thiên Ái không nhịn được nói, "Ổng biết rõ bọn tôi không thể nào chung đụng được với Chương Thần, lại vẫn cứ cho hắn trở về, ông ta tuyệt đối không giống một người cha, là một con quỷ mới đúng. Ổng không còn một chút tình thân nào, đầy đầu chỉ có tính toán, chỉ có lợi ích, chỉ có phải thế nào mới tốt nhất cho bản thân ông ta."

Chương Thiên Ái bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra gương mặt đầm đìa nước mắt, vỗ ngực, "Cái nhà này thật là đáng sợ, tôi sắp tự nhịn chết chính mình rồi."

"Vậy cũng đâu có cách nào, ai bảo ông ta là cha cô?!" Phùng Xuân khuyên cô ta.

Chương Thiên Ái vẫn một bộ dạng còn rất khó chịu, thậm chí chạy đến chỗ tủ rượu của Phùng Xuân để tìm, "Bình rượu lần trước của anh uống rất được, còn nữa không?"

Phùng Xuân ngăn cản cô ta, lại nói, "Uống rượu cũng không phải cách hay, cô uống say mèm trở lại, mẹ cô không phải lo lắng sao? Nhà các cô đã ra một đống chuyện, không bằng cô về đi."

Chương Thiên Ái không muốn, "Tôi tìm anh không phải để nhẹ nhõm sao, tôi nhịn sắp chết rồi, anh còn đuổi tôi đi. Anh như thế là thế nào?"

Phùng Xuân cười nhạt với cô ta, "Tôi thế nào đây? Giúp cô thì cô trở lại giúp anh cô, tôi lại có thù oán với hắn, hắn không tốt thì tôi cao hứng đây, đi đi, tôi không muốn để ý tới cô nữa, trở về đi."

Chương Thiên Ái vừa nghe lại nổi giận, "Anh tôi… Anh tôi…" Cô ta nói hồi lâu, cũng không nói ra được một tiếng 'tốt'. Trong lòng cô ta cũng ghi hận Chương Thiên Hạnh, chẳng qua là cảm thấy người một nhà, lúc này cô ta không nên làm khó dễ mà thôi. Hơn nữa, Phùng Xuân không còn như lúc trước, không còn là người bạn trai nghe lời răm rắp nữa, tức giận là thật sự có thể đuổi cô ta ra khỏi nhà.

Chương Thiên Ái thở dài, "Anh coi như giúp tôi một chút, để tôi ở đây tránh một hồi đi. Tôi sắp phiền chết, cũng khó chịu muốn chết, anh nghĩ tôi muốn che chở anh tôi ư, đây chẳng phải do không còn cách nào sao. Về nhà mẹ tôi khẳng định khóc sướt mướt, tôi nghe đến cả đầu đều muốn phình."

Cô ta nói đến đáng thương, Phùng Xuân trừng mắt nhìn cô ta nửa ngày mới nhả ra, "Nhà tôi thì không được, bạn của Lưu Bắc mở một ktv, đi thôi, tôi dẫn cô đi rống vài tiếng phát tiết một chút?"

Chương Thiên Ái nghe Phùng Xuân phải đi, có hơi mất hứng, "Tôi ở đây anh còn đi đâu?!" Cô ta nói xong, lại thấy Phùng Xuân nửa cười nửa không nhìn mình, liền biết đây là cảnh cáo cô ta. Chương Thiên Ái trước kia không nghĩ tới, từ khi không còn cùng nhau, mới phát hiện tính tình Phùng Xuân tuyệt đối không vừa, trước kia hẳn đều là dụ dỗ cô ta.

Hiện tại cô ta coi Phùng Xuân là chiến hữu, hơn nữa chỉ có lần này, chỉ đành thu liễm một chút, lập tức gật đầu, "Vậy tôi đi với anh là được."

Chỗ kia cách cũng không xa, Phùng Xuân lái xe mang theo Chương Thiên Ái đi qua. Lúc này không phải giờ đi làm, xe không đông, bất quá tốc độ của Phùng Xuân lại chậm như ốc sên, Chương Thiên Ái ngồi thấy phiền, hỏi cậu, "Anh cũng không phải bảy tám chục tuổi, làm gì mà lề mề thế?"

Phùng Xuân đáp một câu, "Kĩ thuật không tốt, sợ."

Chương Thiên Ái vốn cả ngày nay tức anh ách một bụng không có chỗ phát tát, cô ta thật muốn đạy nghiến Phùng Xuân, lại sợ người này trực tiếp vứt mình xuống xe, đành cau mày nói, "Dừng xe lại, tôi lái!"

Phùng Xuân ngược lại cũng không ý kiến, nhanh chóng mở xi nhan, đỗ lại bên đường. Chương Thiên Ái nghĩ nếu là mình chạy, e là đều ngừng ba bốn lần. Đến khi cô ta đổi qua chỗ ghế lái, trực tiếp đạp chân ga chạy đi, mới phun được một câu, "Như anh thật sự hiếm thấy."

Bất quá Chương Thiên Ái lái đúng là nhanh hơn không ít, Phùng Xuân chỉ đường, chỉ qua gần nửa giờ, đã đến được chỗ ktv. Nhờ Lưu Bắc đã báo trước, chủ tiệm đã chờ sẵn ở đó, thấy Phùng Xuân liền tiến lên đón, chỉ là thấy Chương Thiên Ái đi theo sau Phùng Xuân, hắn nhịn không được xem thoáng qua. Có lẽ nghĩ đây là bạn bè minh tinh các loại, Chương Thiên Ái tâm tình không tốt liếc mắt trừng hắn, Phùng Xuân lại không hề để ý.

Lúc này mới chưa tới mười hai giờ, đang lúc vắng khách, chủ tiệm đưa hai người họ vào một phòng riêng xa hoa rồi bảo, "Chỗ này chính là phòng riêng cao cấp nhất, cách âm đặc biệt tốt, hát cỡ nào bên ngoài cũng không nghe thấy âm thanh, tôi để một nhân viên phục vụ bên ngoài, đây là máy gọi, có cần gì ngài cứ ấn vào nó là được."

Hắn tám phần mười là hiểu lầm gì đó, nói xong liền lui ra ngoài, đóng cửa.

Trường hợp này Chương Thiên Ái thấy nhiều, cũng không để tâm, ném phịch túi trên tay, ngồi xuống sô pha. Trên bàn bày đầy hoa quả, đồ ăn vặt và rượu, cô ta tiện tay lột ăn một trái chuối tiêu, sau đó hỏi Phùng Xuân, "Chơi thế nào?"

Trang bị đã sớm mở sẵn, Phùng Xuân cầm micro nói, "Muốn thống khoái thế nào thì làm thế ấy." Lời này bị loa phóng đại, chấn vào tai đến đau, Chương Thiên Ái cau mày kêu, "Nói nhỏ chút."

Cô ta ném vỏ trái cây đi, cầm lấy chai rượu đỏ bên cạnh, thành thạo tìm lấy dụng cụ mở chai, cạch một tiếng mở rượu. Phùng Xuân nhìn động tác kia của cô ta, hiển nhiên là uống quen rồi. Cậu cũng không nói nhiều, đưa tay mở một bài hát, âm thanh ầm ầm lập tức vang vọng cả phòng, lớn đến mức bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng nhạc.

Phùng Xuân lấy một cái micro khác ném cho Chương Thiên Ái, mình thì bắt đầu rống.

Cổ họng cậu khàn khàn, thật ra không hát được âm cao. Loại bài hát thế này đối với cậu rất khó, bất quá cậu cũng không coi ra gì, có thể hát cứ hát, hát không tới thì rống, thì đọc, qua một hồi, tự khiến chính mình khàn cả giọng, một đầu mồ hôi.

Chương Thiên Ái từ đầu chỉ cười nhạo ngồi đó xem, nhưng một lát sau, nhìn thấy Phùng Xuân bên đó ra sức rống đến nổi cả gân xanh, một bài lại một bài liên tục, trong lòng Chương Thiên Ái cũng có chút nhộn nhạo —— việc xảy ra mấy ngày nay, khiến lòng cô ta bị đè nén tới khó chịu, bực bội đến hít thở không thông, đích xác rất cần thả lỏng.

Phùng Xuân rốt cuộc vì một âm quá cao lên không tới mà dừng hẳn lại, quay đầu lại hét với cô ta, "Hát đi, cứ rống lên là được, mấy khi tôi bị áp lực nhiều, cứ chơi trò này, rống xong cả người mệt, lại ngủ một giấc, tỉnh lại là một ngày mới. Dù thế nào cũng càng tốt hơn cô bị đè nén uống rượu lại ngủ không được."

Lời này cậu cũng không phải nói bừa, thời điểm nhiều sự cơ cực phát sinh, cậu bất quá mới là một đứa nhỏ mười bốn tuổi, cậu có thể biểu hiện lãnh tĩnh trước mặt Lâm Dũng, là bởi vì cậu biết, ba đứa nhỏ, cậu nếu không đứng lên, bọn họ chẳng còn một lối thoát nào. Nhưng đây không có nghĩa là cậu không khó chịu, không phải tâm tình không áp lực, đến khi khổ sở thật sự là dẫn xuống không nổi nữa, tâm tình tiêu cực đã tới mức độ nhiễu loạn cuộc sống của cậu, cậu sẽ tìm cách phát tiết ra ngoài.

Ban đầu không có tiền, cậu phải chạy bộ, vừa chạy vừa rống như người điên, đến khi tới Bắc Kinh, cậu thành minh tinh, phương pháp như vậy khẳng định không thích hợp, ktv thành nơi thứ hai cậu phát tiết.

Không một ai biết, khiêng trên vai hận thù đẫm máu và nước mắt là cảm giác thế nào, chỉ có mình cậu rõ ràng.

Chương Thiên Ái hiển nhiên cũng bị thuyết phục, cầm ly rượu lại cầm micro đứng lên, nhỏ giọng hát theo. Phùng Xuân lại rống, "Lớn giọng lên, đọc cũng được, cô cứ coi như lời bài hát là kẻ mình thù nhất, nghiến răng nghiến lợi nói ra là được."

Cậu nói xong lại rống, khàn cả giọng, không nhìn Chương Thiên Ái nữa. Chương Thiên Ái nghe tạp âm đầy tai, rốt cuộc cũng bắt đầu theo, ban đầu thanh âm không lớn, chìm hẳn trong tiếng nhạc xập xình và tiếng hát của Phùng Xuân, sau đó cô ta lại tăng lớn giọng, lớn từng chút, đến khi rống đau cả cổ họng, đau cả phổi, đau đến cả người không thở nổi, liền nếm được cảm giác thống khoái khi đẩy hết toàn bộ tức giận hoàn toàn ra ngoài.

Cô ta nghiện, còn điên cuồng hơn cả Phùng Xuân.

Một khúc tiếp một khúc, một bài tiếp một bài ngay cả dừng cũng không muốn dừng, Phùng Xuân xem đã đủ rồi, lúc này mới tắt nhạc. Chương Thiên Ái quay đầu lại trừng cậu, khàn giọng hô, "Anh làm gì đó, tôi còn một câu đây! Mở lên lại!"

Phùng Xuân tự rót cho mình một ly, nâng lên cho Chương Thiên Ái, "Chỉ cô một cách càng dễ phát tiết hơn."

Chương Thiên Ái lại tin cậu, thở hồng hộc hỏi, "Cái gì?"

Phùng Xuân hất đầu với cô ta, "Ra ngoài xem thử có nghe được gì không?" Chương Thiên Ái quét mắt nhìn cậu, vì một biện pháp nên rất thoải mái đi xem thử. Phùng Xuân lấy micro hô một câu, Chương Thiên Ái sau một lát vào nói, "Nghe không rõ, ai ai cũng vậy, xung quanh đều ngập âm thanh hỗn tạp."

Phùng Xuân nói, "Vậy cũng được, xem tôi."

Cậu cầm ngay micro hét, "Lưu Bắc, tôi ghét cậu, cậu quản tôi quá chặt!!!!" "Phùng Trúc Mai, tôi ghét chị, chị ngày nào cũng bắt tôi luyện hát, tôi không thích!!!" "Chương Thiên Ái, tôi ghét cô, người nhà cô toàn là phiền phức lớn!!!"

Chương Thiên Ái e là không ngờ tới ktv còn có thể chơi thế này, Phùng Xuân nói ghét mình cô ta cũng không tức giận, trái lại còn cười ha hả, cầm micro hét theo, "Phùng Xuân, tôi cũng chán ghét anh, anh thật sự mẹ nó không phải đàn ông. Anh dựa vào cái gì trốn trước, anh tại sao không dẫn tôi đi, cai nghiện rất cực khổ! Chương Thiên Hạnh, tôi hận anh, tôi hận anh, anh tại sao có thể đối xử với tôi như thế, anh là anh trai tôi mà, tới tận bây giờ anh còn chưa nói được với tôi một câu xin lỗi, sự áy náy của anh đâu!"

Chương Thiên Ái lúc này, mới coi như là chân chính phát tiết ra ngoài, nước mắt cũng chảy ra, hiển nhiên đã nói hết trong lòng. Cô ta quở trách người nhà, "Mẹ, tôi không phải con ruột của mẹ sao? Mẹ sao có thể bất công đến vậy, anh trai quan trọng, còn tôi thì không sao?… Cha, ông không phải cha tôi, ông chính là một con quỷ! Ông tàn nhẫn lắm, ông sẽ không có kết cục tốt đâu, nhất định không!!!!"

Cô ta tựa hồ thoáng cái đã nhập tâm, cả người đều điên cuồng, những gì giấu trong lòng không dám nói ra, bây giờ từng câu rống lên. Ban đầu Phùng Xuân còn đứng xem, nhưng sau đó cậu lại về ghế ngồi, cầm di động, từ từ uống đồ uống, khóe miệng lộ nét cười, nhìn cô ta, tùy thời đưa rượu cho cô ta thông giọng.

Đến khi kết thúc, đã hơn một giờ, cổ họng Chương Thiên Ái căn bản nói không ra tiếng, người cũng khóc tới đỏ mặt đỏ mắt nhìn không nổi. Khi vào trong xe, chỉ nói một câu, "Đưa tôi về nhà đi." Phùng Xuân lại hỏi, "Không phải quay về sẽ phiền sao?"

Chương Thiên Ái bảo, "Phiền cỡ nào cũng phải trở về, dù có sai đến đâu bọn họ cũng là mẹ tôi, anh tôi, tên Chương Thần kia không biết thành dạng gì rồi, tôi phải về giúp bọn họ." Cô ta uống nhiều rượu, vậy mà lại càng tỉnh táo hơn, quay đầu nói với Phùng Xuân, "Cảm ơn. Dễ chịu hơn nhiều."

46. Đại Giang Lưu - Chương 42: Hai Hổ Tranh Đoạt

"Bị thương mất trí nhớ, anh hiểu không? Vốn đã hủy dung, chỉnh xong thì mặt mũi không còn giống xưa, lại còn vì thế mà không nhớ được, anh nói xem, thấy đáng thương không?"

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Phùng Xuân đưa Chương Thiên Ái về đến gần nhà lớn Chương gia, Chương Thiên Ái liền tự mình xuống xe, tự đi bộ về. Có lẽ nhờ gào thét cả một buổi chiều, giải tỏa hết những gì nghẹn trong lòng, muốn mắng, muốn phát tiết đều đã phát tiết, tâm trạng cô ta coi như không tệ.

Lúc vào đến cửa nhà, còn nhảy nhót vài cái, chẳng khác gì nửa năm trước —— khi đó cô ta còn có một gia đình cha mẹ hiền hòa yêu nhau, anh trai thương yêu chính mình.

Bất quá khi vào phòng, cô ta cũng cười không nổi nữa.

Bầu không khí thật sự quá ngột ngạt, đây tất nhiên không phải chỉ mới hôm nay, mà là từ khi cô ta từ trại tạm giam trở về, đã như thế rồi. Đám người hầu luôn nhạy cảm nhất, trước khi lúc Chương gia còn náo nhiệt, bọn họ tất bận xung quanh, trong vườn hoa, trong phòng khách, tại nhà bếp, đều có thân ảnh bọn họ. Mà bây giờ, trong ngoài vẫn ngăn nắp sạch sẽ như cũ, cơm nước vẫn đúng giờ và ngon miệng, nhưng lại không thấy họ đâu, chẳng biết làm việc từ khi nào.

Đương nhiên, ngày hôm nay lại càng như thế.

Lúc cô ta vào, đại sảnh trống rỗng chỉ có một mình mẹ cô, mặc áo ngủ tơ tằm, lười biếng nằm trên sô pha, điếu thuốc dài nhỏ dành cho phụ nữ trong tay đã cháy hơn nửa, tàn thuốc kéo thành một đoạn dài, vẫn không rơi xuống.

Một bức tranh mĩ nhân thật đẹp, đáng tiếc lại đang mặt nhăn mày nhíu.

Hiển nhiên, mẹ cô ta đang suy nghĩ gì đó.

Chương Thiên Ái kỳ thực rất sợ mẹ mình, bên ngoài, ai ai cũng nghĩ Chương thái thái đây chính là người tốt tính hiền lành, nhưng chỉ có anh em cô ta biết, mẹ mình lợi hại cỡ nào. Ví như nói, cuộc phân tranh thượng vị mười lăm năm trước, mẹ dặn cô ta và anh trai quấn lấy cha mình làm nũng, lén tráo đổi tóc của Chương Thần.

Cô ta có đôi khi nghĩ, ác độc trong nội tâm mình và Chương Thiên Hạnh, đều là thừa kế từ Chu Hải Quyên.

Cho nên, mặc dù kẻ thương tổn mình là anh trai ruột, cô ta cũng hận. Cho nên, mặc dù thương tổn em gái ruột của mình, Chương Thiên Hạnh cũng có thể giả vờ vô tội.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Cô ta muốn đi vòng qua, lén lên lầu, chẳng ngờ đi được nửa đường đã bị Chu Hải Quyên gọi lại, "Đi đâu đó?"

Chương Thiên Ái liền đứng tại chỗ, cúi đầu, "Ra ngoài dạo lòng vòng." Giọng nói cô ta vì gào thét cả buổi chiều, hoàn toàn khàn đặc. Cô ta vội vã giải thích, "Con ngột ngạt quá, đi tìm chỗ hát."

Nếu là thường ngày, Chu Hải Quyên nhất định sẽ kiểm tra hành tung của cô ta, sợ con mình lại sa chân, nhưng hôm nay nhưng hôm nay, hiển nhiên tâm tư bà ta không đặt ở đây nữa, chỉ ồ một tiếng, dĩ nhiên lại hỏi, "Thiên Ái, con còn nhớ rõ Chương Thần sao?"

Vấn đề này khiến Chương Thiên Ái ngớ cả người, trong đầu cô ta thoáng hiện hình ảnh đứa bé trai tinh xảo năm nào. Lần đầu cô ta thấy Chương Thần, thật ra còn sớm hơn là cha mẹ cô ta nghĩ tới. Lần đó là Chương Thiên Hạnh dẫn cô ta đi.

Khi đó cách sự kiên hai bên vỡ lỡ ra còn nửa năm, Chương Thiên Hạnh tám tuổi rưỡi, cô ta mới sáu tuổi. Ngày đó Chương Thiên Hạnh chắc là trong trường học bị người ta khi dễ, sớm trở về nhà, sách vở trong cặp cũng bị người ta đổ nước ướt hết, Chương Thiên Hạnh lại không dám để mẹ mình bận tâm, chỉ có thể len lén kéo cô ta theo giúp phơi lên máy sưởi, hơ cho khô.

Sau đó một hồi, chẳng biết vì sao anh cô ta lại dừng lại, nói với cô ta, "Thiên Ái, anh dẫn em đi thấy một người."

Hắn lôi kéo Chương Thiên Ái ra cửa, trực tiếp gọi xe đến một khu tiểu học cô ta chỉ từng nghe qua, bọn họ chờ bên ngoài hồi lâu mới tới giờ tan học, bọn nhỏ xếp hàng ra về, trong đó có một đứa nhỏ có đôi mắt đặc biệt sáng, da trắng nõn, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo quý khí, mấy đứa nhỏ khác đều nhìn ngó quanh quất, chỉ có mình nó đặc biệt trầm tĩnh.

Sau đó có một bác gái đi tới, đón lấy cặp sách của nó, dẫn nó tới một chiếc xe rất đẹp, tài xế trên xe thấy hai người đi tới, trực tiếp xuống xe mở cửa cho đứa nhỏ, bế nó lên xe. Cửa xe đóng lại, vụt đi như chớp.

Anh trai cô ta mãi đến khi nhìn chiếc xe nọ thoáng cái biến mất trong dòng xe cộ, mới lấy lại tinh thần nói với cô ta, "Đó chính là Chương Thần. Đều là con của cha, anh ngày nào cũng bị khi dễ, còn nó lại có bảo mẫu tài xế hầu hạ đến trường, người người đều gọi nó là tiểu thiếu gia. Anh căm ghét nó."

Đó là Chương Thần trong trí nhớ của Chương Thiên Ái, đối tượng bị anh em bọn họ hâm mộ lẫn đố kị.

Cho dù sau này xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng cảnh tượng Chương Thần đi ra từ cổng trường, được đón về nhà, vẫn khắc sâu trong kí ức cô ta nhất. Chẳng phải vì cậu hấp dẫn người khác cỡ nào, mà vì khi đó Chương Thần đại biểu cho nhiều thứ, cho cha, cho việc không bị cười nhạo, khiến cô ta động tâm.

Đương nhiên, hiện tại hết thảy những điều đó, đều thuộc về bọn họ.

Chương Thần? Chương Thiên Ái nghĩ tới đứa nhỏ năm xưa bị hủy mặt được người ta ôm đi, tuyệt không hề cảm thấy một thằng đàn ông như đóa hoa trong nhà kính, có thể đem đến uy hiếp gì?! Lạnh nhạt đáp, "Nhớ rõ."

"Nó sẽ là dạng người gì?" Chu Hải Quyên hỏi.

Cái này… Chương Thiên Ái làm sao biết được? Cô ta nghĩ một chút rồi nói, "Sẽ rất xấu đi, lúc đó vết thương rất nghiêm trọng, Đàm Xảo Vân lại không có tiền bạc gì, khi đó kĩ thuật cũng không hiện đại, cho dù chữa trị rồi, có thể cũng rất khó coi."

Câu trả lời này hiển nhiên khiến Chu Hải Quyên thích, bà ta tựa hồ vì thế mà dễ chịu một chút, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng, mà vẫn cau mày như trước, đưa tay lên rít một hơi thuốc, một đoạn tàn thuốc thật dài nháy mắt rơi xuống áo ngủ, cháy một lỗ lớn. Nhưng Chu Hải Quyên dường như không phát hiện, mà hỏi, "Con nói, cha con đã làm giám định huyết thống với nó một lần nữa. là thật sao? Ông ta đang hoài nghi mẹ sao? Khi nào thì bắt đầu? Mười năm trước thì không phải, khi đó ông ta còn hận Đàm Xảo Vân như vậy, thế thì từ khi nào? Thằng nhỏ này ông ta từ khi nào bắt đầu nuôi dưỡng tiếp?"

Chuyện này khó đoán tựa như năm xưa Đàm Xảo Vân tự hỏi Chương Kiến Quốc từ bao giờ đã dang díu với Chu Hải Quyên, ngoại trừ đương sự thì nào có ai biết? Chương Thiên Ái trầm mặc.

Đương nhiên, Chu Hải Quyên cũng không phải muốn cô ta trả lời, bà ta chỉ dùng cách này tự hỏi mà thôi.

Thoáng sau, bà ta lại lâm vào trạng thái vừa rồi. Tựa như một bức mĩ nhân.

Chương Thiên Ái nhìn bà ta, phát hiện bà ta không nhìn mình nữa, lúc này mới lén lút lên lầu. Đi tới lầu hai, phát hiện vú Liễu cư nhiên ở đó, cô ta gọi một tiếng, rất tùy ý hỏi, "Khoảng thời gian tôi ra ngoài chuyện gì xảy ra?" Vú Liễu vừa nghe câu này, đứng tại đầu cầu thang nhìn xuống lầu một cái, hẳn là xác định mẹ cô ta nhìn không tới, lúc này mới nhỏ giọng, "Thái thái đi vào phòng thiếu gia đập vỡ bình rượu của cậu ấy, mắng cậu ấy cả buổi."

Chương Thiên Ái vừa nghe sao không biết chuyện gì xảy ra? Chương Thần xuất hiện, khiến mẹ cô ta cảm thấy nguy cơ tột cùng phượng hoàng —— chỉ riêng suy đoán vừa nãy cũng đã đủ khiến bọn họ đứng ngồi không yên. Nếu Chương Thần thực sự là trở về báo thù, đó chính là mày chết tao sống, làm sao có thể thua đây? Giáo huấn anh mình cũng là dễ hiểu, anh mình gần đây lậm rượu có phần quá đáng.

Chương Thiên Ái vốn là muốn về phòng, nhưng suy nghĩ một chút, rốt cuộc đi lên một bước. Đây là lần đầu tiên sau khi anh mình bị đẩy ra gánh trách nhiệm, cô ta chủ động đi tìm hắn.

Cô ta biết anh mình gần đây lậm rượu vô cùng, thậm chí còn chủ động mua không ít rượu về cất giấu. Nhưng dù vậy, khi mở cửa ra, thấy bình rượu nằm ngổn ngang trong phòng, cảm giác cũng không thể nói là không rúng động. Chương Thiên Hạnh ngồi bệt trên thảm, giữa một đống chai, đang rót rượu uống.

Chương Thiên Ái thử dò xét một tiếng, "Anh."

Đầu Chương Thiên Hạnh nháy mắt ngẩng lên, Chương Thiên Ái lúc này mới phát hiện, ánh mắt của anh mình cũng không phải rã rời, trên mặt cũng không xuất hiện tơ máu vì uống quá nhiều, coi bộ, tỉnh táo vô cùng.

Điều này khiến Chương Thiên Ái có chút kinh ngạc, "Anh không uống sao?"

"Muốn uống!" Chương Thiên Hạnh không giấu diếm, hít một hơi rượu trong tay thật sâu, vẻ mặt mê say, bộ dáng của hắn tựa như coi rượu là quỳnh tương ngọc lộ, Chương Thiên Ái không tự chủ liền nhìn sang cái chai, là rượu gì? Sau đó cảm thấy quen mắt, nghĩ một chút, mới nhớ hình như là loại rượu mà cô ta cầm về từ nhà Phùng Xuân, còn dư nửa chai bị anh mình cầm đi.

Cô ta nhịn không được hỏi, "Rượu này anh uống nghiện rồi sao?"

"Đồ tốt!" Anh cô ta vỗ chai rượu bảo, "Có thể giải sầu, mạnh hơn mấy thứ khác nhiều."

Nếu là thứ khác, Chương Thiên Ái sẽ không nghĩ nhiều, nhưng cố tình rượu này lại mang về từ tay Phùng Xuân, Phùng Xuân lại có thù oán với anh mình, cho dù biết, Phùng Xuân tính không tới chuyện rượu bị anh mình cầm đi, nhưng cô ta luôn cảm thấy không đúng. Liền bảo, "Loại này dường như có thành phần gây ảo giác gì đó, anh uống ít chút."

Chương Thiên Hạnh tiếc rẻ nói, "Muốn uống cũng không thể uống ngay." Hắn vuốt ve chai rượu trong tay, "Chương Thần sắp tới, nó muốn tới đoạt đồ của anh, anh làm sao có thể thất bại chứ? Anh phải cho nó biết, đồ của anh chính là của anh, nó không có tư cách tranh với anh."

Chương Thiên Ái đột nhiên phát hiện, Chương Thiên Hạnh coi như chỉ trong vòng một ngày đêm này đã tỉnh lại đi, bất quá cũng khó trách, dù sao trước kia mặc kệ hắn không đáng tin cậy cỡ nào, trong nhà vẫn chỉ có một người thừa kết, đối với sinh hoạt vô ưu sau này, có thể nói hắn cảm thấy chán chường. Nhưng hôm nay, thay đổi rồi, Chương Thần sắp về, kẻ thù của bọn họ sắp về rồi, sinh mệnh lẫn địa vị của hắn đều bị uy hiếp, hắn làm sao có thể ngồi không?

Con cái của Chu Hải Quyên, tự trong xương đã là tính tình chẳng chấp nhận thua, Chương Thiên Ái tất nhiên biết rõ.

Nước Mĩ, Chương Thiên Hữu tạm biệt bạn học, lái xe trở về nhà mình. Mẹ hắn Khổng Phỉ đang chuẩn bị cơm nước, nghe tiếng hắn vào cửa, liền đi từ phòng bếp ra.

Đó là một người phụ nữ có tướng mạo mười phần dịu dàng, mặt mày lúc nào cũng như đang cười, có lẽ vì đang ở nhà, bà không trang điểm và chú trọng ăn mặc, chỉ diện áo thun quần jean, khiến cho bà thoạt trông hết sức trẻ trung, tựa như mới chừng ba mươi.

Chương Thiên Hữu gọi một tiếng mẹ, liền đặt túi sang một bên. Đi vào phòng khách, Khổng Phỉ đi theo sau hắn, hỏi hắn, "Hôm nay trở về có hơi sớm, mẹ còn chưa nấu cơm xong này? Hôm nay ăn mì ngâm tương, có thể sẽ lâu chút."

Khổng Phỉ là một người chậm chạp đúng chuẩn. Ví như tay nghề nấu ăn của bà, rõ ràng nấu ngon đến mức người ta ăn có thể cắn rơi cả lưỡi, nhưng thời gian làm cũng dài đến khiến người ta tan vỡ. Chương Thiên Hữu ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng khách, mới bốn giờ, chỉ biết lời này không phải nói ngoa, sáu giờ mới được ăn cơm cũng đã rất tốt rồi.

Nếu như thường ngày, hắn sẽ trực tiếp lên lầu, tắm rửa, thuận tiện đọc sách một hồi, có lẽ còn rèn luyện một chút. Dù sao mẹ hắn cũng không cho hắn vào nhà bếp, cho rằng đó không phải chuyện hắn cần làm. Hắn cho dù muốn giúp, mẹ hắn cũng sẽ không vui. Nói như thế nào đây? Mẹ hắn là một người đặt nặng tư tưởng truyền thống, luôn cảm thấy đàn ông thì phải làm việc lớn, không nên đi vào bếp.

Trước kia còn ở trong nước thì không rõ lắm, dù sao còn có người hầu, nhưng ra nước ngoài rồi, nhân công quá đắt, tuy rằng vẫn phụ trách rất tốt, nhưng Chương Thiên Hữu luôn cảm thấy dựa vào cha hắn thì không quá đáng tin —— cha hắn chỉ nuôi hắn, cũng không có ý nhận hắn trở về, thân phận con ngoài giá thú gây cho hắn quá nhiều cảm giác không an toàn, hôm nay cha hắn mỗi tháng duy trì cho nhà hắn một vạn đô la Mỹ, bọn họ có thể sử dụng số tiền này dư dả, nhưng sau này thì sao. Nếu cha hắn không cho nữa?

Cho nên, từ mấy năm trước hắn đã thương lượng với mẹ mình cho nghỉ tất cả người hầu, tự mình làm mình ăn, mỗi tháng tiết kiệm được bao nhiêu tiền thì mang đi đầu tư, không ai giúp đỡ mà chuyện sinh hoạt nhiều như vậy, hắn liền muốn giúp đỡ. Tính tình cố chấp của mẹ hắn cũng lộ ra, trong nhà này, hắn không được phép nấu cơm giặt giũ nấu dọn dẹp gì cả, mục tiêu duy nhất của mẹ hắn, là mong hắn nỗ lực tiến xa.

Cũng may, nỗ lực hắn bỏ ra cũng thu hoạch thành công. Hắn tiết kiệm tiền đem đi đầu tư, hiện tại cho dù nếu so với sản nghiệp của cha hắn thì ít đến đáng thương, nhưng ít nhất cũng coi như có nền tảng mỏng, chung quy đã có thể chống đỡ cho hắn tự lập. Mà khi hắn tốt nghiệp rồi, hắn nghĩ, xem tình hình trước mắt đã, dựa vào chính mình mà lo cho mẹ qua ngày sung túc cũng không khó.

Nhưng hôm nay, sự tình có biến.

Chương Thiên Hữu nhớ tới câu kia của Triệu Châu, "Chương đổng nói bảo ngài chuẩn bị về nước." Lời này quá mức mịt mờ, về nước làm gì? Là lâu quá không gặp, gọi con trai về nhìn một chút, hay còn mục đích nào khác? Chương Thiên Hữu cau mày hỏi, "Cha cần tôi làm gì sao?"

Triệu Châu xưa giờ lời ít mà ý nhiều, cũng không quanh co, không nói nhiều, trực tiếp nói cho hắn biết, "Chương đổng dọn dẹp người sạch sẽ là ngài có thể về nhà, lấy thân phận của Chương Thần." Nhưng lần này, gã lại nói thêm một câu, "Thiên Hạnh thiếu gia gần đây xảy ra chút chuyện."

Đáp án này lúc đó khiến Chương Thiên Hữu rất đỗi giật mình, Chương Thần là ai hắn tất nhiên biết đến, con trai vợ trước của cha hắn Chương Kiến Quốc, theo người vợ trước đó rời khỏi nhà, mười lăm năm qua chưa từng xuất hiện nữa. Lúc sự tình phát sinh, hắn mới bảy tuổi, cũng không biết khúc mắc trong đó, chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, vì sao Chương Kiến Quốc cho phép Đàm Xảo Vân dẫn con đi, dù gì, cũng là đứa con nuôi từ nhỏ tới lớn, nói thật, hẳn là so với bản thân hắn đây thì quan trọng hơn nhiều!

Nhưng ngay cả hắn như thế, thân phận đã được định là không ra được ánh sáng, cha hắn vẫn nuôi, thậm chí còn phái Triệu Châu liên hệ quanh năm, chính vì muốn chiếu cố tốt bọn họ.

Sau đó không lâu, bọn họ tới Mĩ. Đại khái sau hai ba năm có một lần hắn chộp cơ hội hỏi mẹ mình, Khổng Phỉ mới nói cho hắn biết tình hình thực tế, Chương Thần không phải con ruột, Chu Hải Quyên chính là dựa vào chuyện này, đuổi được Đàm Xảo Vân để leo lên. Hắn nhớ rõ lúc đó chính mình rất tức giận, nghĩ Chương Thần chiếm lấy vị trí mà hắn không có được, vậy mà lại không phải con ruột, trong khi đó hắn rõ ràng là con ruột, lại không thể sinh hoạt chung với cha mình, đặc biệt uất ức.

Nhưng mẹ hắn lại nói cho hắn biết, "Ai bảo tất cả đều là thật? Loại người thành thật như Đàm Xảo Vân sao có thể dang díu bên ngoài? Đứa ngốc, con quá nhỏ còn không hiểu hết. Bất quá chúng ta hiện tại cũng không sợ, ở nước ngoài, Chu Hải Quyên đuổi không tới đây/"

Hắn thế mới biết, mẹ hắn là cố ý dời ra nước ngoài, chính vì tránh né Chu Hải Quyên.

Mà hôm nay, hắn lại phải đi về đối mặt người đàn bà kia? Hơn nữa còn lấy danh nghĩa Chương Thần.

Hắn không phải thằng ngốc, Triệu Châu nói hắn hiểu hết —— Chương Thiên Hạnh gặp chuyện không may, cha hắn cần một đứa con trai khác chống đỡ gia đình. Mà thân phận con riêng của hắn tất nhiên không đủ tư cách, mà chuyện Chương Thần không phải ruột thịt lại cực ít người biết, cha hắn muốn hắn làm thế thân, trở thành con trong giá thú quay lại Chương gia.

Điều này đại biểu, cha hắn muốn bồi dưỡng hắn, muốn trọng dụng hắn, muốn cho hắn trở thành người thừa kế.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, máu trong thân thể Chương Thiên Hữu như nóng lên. Hiện tại tình trạng của hắn xác thực rất an ổn, nhưng hắn tuyệt không phải một người như vậy, hay là nói, trong người hắn chảy dòng máu của Chương Kiến Quốc, hắn bây giờ chỉ là bất đắc dĩ ẩn nấp mà thôi.

Hắn cho là hắn không có đất diễn, dù sao Chu Hải Quyên mạnh như vậy, từ tin tức trong miệng Triệu Châu, Chương Thiên Hạnh ưu tú như vậy, hắn không nghĩ ra bất kì lý do gì, cha hắn sẽ buông tha một đứa con chính thức nuôi dưỡng nhiều năm, quay sang nâng đỡ hắn. Mà hôm nay, cơ hội tới!

Lúc đó hắn kích động đi tới đi lui trong sân trường, thậm chí hưng phấn chạy một vòng, nhưng chờ hắn tỉnh táo lại, hắn mới nghĩ đến một vấn đề, mẹ hắn. Trở thành Chương Thần, liền trở thành con trai của Đàm Xảo Vân —— tuy rằng hắn không biết cha hắn xử lý thế nào. Nhưng khẳng định có một điểm, ít nhất, trên danh nghĩa, hắn và Khổng Phỉ không còn liên hệ nữa.

Nhận thức này khiến hắn đột nhiên tỉnh táo lại, cũng yên tĩnh trở lại. Lựa chọn như thế nào, đây là bày ra trước mắt hắn một nan đề.

Sự bất thường của Chương Thiên Hữu, tự nhiên rơi vào trong mắt của Khổng Phỉ. Bà vốn định là nếu như mọi hôm, liền nói với hắn vài câu, lại vào bếp bận rộn —— bột vừa nhào xong, bà còn chưa cắt sợi mì đây.

Nhưng hôm nay, Chương Thiên Hữu ngồi trên sô pha nửa ngày không nhúc nhích, trái lại có chút ngẩn người, Khổng Phỉ nhạy cảm lập tức cảm thấy được, đứa nhỏ này có tâm sự?!

Có thể là chuyện gì đây? Thành tích không tốt? Vấn đề xã giao? Những thứ này đối với con của bà đều không thành vấn đề. Vậy là thất tình? Con bà luôn có người theo đuổi xếp thành hàng, bạn gái cũng đổi qua mấy người, chuyện này đúng là hơi ngoại lệ một chút, không phải đúng là vì vậy đi?

Khổng Phỉ trước giờ toàn bộ quan tâm đều đặt trên người Chương Thiên Hữu, liền hỏi một câu, "Cãi nhau với bạn gái sao?"

Câu hỏi khiến Chương Thiên Hữu đang ở thế khó xử đột nhiên tỉnh lại, hắn đối mắt với Khổng Phỉ, sau đó nhanh chóng dời mắt đi, Khổng Phỉ nghĩ hắn có chút chột dạ, khiến bà cảm thấy kì quái, không khỏi ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng hỏi, "Nói với mẹ một chút?"

Tính tình Chương Thiên Hữu không phải không quyết đoán, bằng không cũng sẽ không thể ưu tú như vậy, ngay từ ban đầu hắn đã biết đây là cơ hội nhất định phải nắm lấy, chỉ là đối với mẹ mình, không biết làm sao mở lời. Khổng Phỉ đặt câu hỏi, cho hắn biết đây chỉ bất quá là sớm muộn, hắn há miệng, rốt cuộc nói, "Cha bảo con quay về Chương gia."

Một câu này vừa ra, trong đôi mắt của Khổng Phỉ nhất thời tỏa ánh sáng —— Chương Thiên Hữu nhìn hiểu, hệt như hắn ban chiều, chính là máu đang sôi lên. Nhưng hắn phải đánh vỡ giấc mộng đẹp này, "Dùng thân phận thân phận của Chương Thần."

Biểu tình trên mặt Khổng Phỉ ngừng ngay giờ phút này, ánh mắt bà còn đang trừng lớn, khóe miệng đang dần cong lên, cứng lại ngay giữa chừng. Vẻ mặt này khiến bà thoạt nhìn rất quái lại, may mà chỉ có trong nháy mắt, Khổng Phỉ là một người phụ nữ nội tâm mạnh mẹ, đã điều chỉnh tốt biểu tình, khả năng tiếp nhận của bà tựa hồ mạnh hơn Chương Thiên Hữu nhiều, ngay sau đó đã phản ứng lại, "Con trai của Chu Hải Quyên đã xảy ra chuyện đi, cha con muốn con về đè lại nó?"

Đây gần như đã nói trúng điểm quan trọng, Chương Thiên Hữu gật đầu nói, "Đúng là ý đó, con cũng nghĩ vậy, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì con không biết. Mẹ…"

"Đây là cơ hội tốt." Khổng Phỉ gần như không hề chần chừ, đã quyết định, "Con phải trở về."

Đây là dáng dấp mà Chương Thiên Hữu chưa từng thấy qua ở mẹ mình, trong ấn tượng của hắn, mẹ mình là một người phụ nữ nhu nhược, ngay cả chuyện khi xưa hắn muốn lấy tiền đi đầu tư, cũng chưa từng có bất kì phản đối gì, hắn vẫn cho là, nhà bọn họ là hắn quyết định, mẹ mình là một người không có chủ ý. Nhưng hiển nhiên, hắn sai rồi.

Hắn nói, "Mẹ, thế chúng ta không còn là mẹ con nữa?"

"Con đang buồn cái này?" Khổng Phỉ dường như đã phát hiện tâm tình con mình không đúng ở đâu, thở phào nhẹ nhõm, không thèm để ý bảo, "Đây không phải điều con nên buồn, chẳng lẽ con tên là Chương Thần thì không phải mẹ sinh, sẽ không nhận mẹ sao? Mà cơ hội này lại không thể bỏ qua," Bà quay đầu, hai mắt sáng lên nhìn Chương Thiên Hữu, không hề giống bộ dạng vừa nãy, "Chương thị mẹ cũng không buồn để ý, nhưng Thiên Hữu, con ưu tú như vậy, tại sao muốn lãng phí thời gian để tích lũy nền tảng làm chi, vì sao không chọn một khởi điểm cao hơn chứ? Huống chi, con cũng mang họ Chương."

Phùng Xuân đưa Chương Thiên Ái về, liền trực tiếp lái xe đi phòng làm việc của Phùng Trúc Mai.

Cô vừa gọi điện nói Phùng Xuân rảnh rỗi ghé một chuyến, hẳn là chuyện kịch bản của bộ phim sau. Lúc đến nơi, Lưu Bắc đã ở đó, trên mặt hơi hưng phấn, vui vẻ chạy tới chỗ Phùng Xuân, thấp giọng cũng lộ ra vui sướng, "Boss, anh biết ai nhìn trúng quảng cáo xe hơi không?"

Phùng Xuân nhìn vẻ mặt này của cậu ta, vừa nghĩ đã biết, "Ninh Viễn Tranh?"

Lưu Bắc đâu ngờ Phùng Xuân thông minh như vậy, còn chưa gợi ý đã đoán trúng, nhất thời ỉu xìu, "Boss, anh mà chơi trò chơi là sẽ rất không vui!"

Phùng Xuân cũng đã quen đùa cậu ta, vừa đi vào vừa nói, "Bộ dạng cậu nhìn hả hê như vậy còn không phải đã gợi cho tôi biết à? Toàn bộ giới giải trí cũng chỉ có mình hắn so đo với tôi hận không thể bức tôi đi chết, còn không phải là hắn thì ai nữa?" Phùng Xuân tiếp tục hỏi, "Hắn diễn thế nào đây, chân còn tập tễnh!"

Lưu Bắc liền vội vàng dâng lên chút tin tình báo, "Chân gãy xương cũng không phải không động đậy được, hắn không phải còn có thể làm nam chính đó sao? Nghe nói là Chu Du Minh nhét vào cho cast, đáng tiếc, ha ha." Lưu Bắc hưng phấn đến hoa chân múa tay, "Trực tiếp bị Tư tổng kia chặn lại, lần trước thợ chụp ảnh kia đòi yêu sách với chúng ta, Tư tổng đã trực tiếp nổi nóng, ném vỡ cái ly, nói hắn muốn buôn bán xe, không phải ban ơn lấy lòng, không nên quẳng hết chó mèo vớ vẩn cho hắn."

"Nghe nói, mặt của Ninh Viễn Tranh tái mét ngay tại chỗ, lần này mất mặt to. Bất quá tôi thấy đáng đời." Lưu Bắc tức giận bất bình, "Hắn đây là cố ý, muốn tranh đoạt với boss anh đây, người này thật sự quá hèn hạ."

Phùng Xuân cũng hiểu được, Ninh Viễn Tranh tám phần mười có chút động tĩnh điên rồ, hoàn toàn coi cậu là đối thủ. Ngay từ đầu Phùng Xuân chẳng phản ứng hắn, là vì tính toán dùng hắn để đẩy mạnh quan hệ giữa mình và Dương Đông, cho nên trong đoàn phim Hiệp giả nhân tâm, mỗi lần gặp phải Ninh Viễn Tranh cậu đều ra tay rất mạnh, chèn ép hắn gắt gao.

Đương nhiên, cậu tuyệt không cảm thấy có lỗi gì, như trong một cuộc thi thôi, hai ta ngồi cùng bàn, tôi có năng lực thi được một trăm điểm, tôi thi được sáu mươi là tôi vui, tôi có thi được trăm điểm cũng là bình thường. Các người nếu bởi vì mình mỗi ngày thất bại lại đố kị tôi mỗi ngày thi được trăm điểm kích thích các người, đó là tự các người có bệnh.

Cho nên, đối với Ninh Viễn Tranh, Phùng Xuân thật đúng là không thích, người này quá hẹp hòi lại ác độc. Cậu không đặc biệt đi đối phó hắn là vì không muốn để ảnh hưởng chuyện lớn, hôm nay lại tự đưa nhược điểm tới cửa, Phùng Xuân tự nhiên sẽ không bỏ qua, trực tiếp nói với Lưu Bắc, "Xem bên truyền thông nào thích, tìm người thả tin xấu ra đi."

Vào đến phòng, Phùng Trúc Mai đang cúi đầu xem kịch bản, thấy cậu tiến vào, liền ném cho cậu, "Nhìn xem thử thế nào?" Phùng Xuân vừa nhìn liền sửng sốt, phim bối cảnh dân quốc kháng chiến, đây quả thực là ngoài dự đoán mọi người, cậu đã diễn một bộ phim thanh xuân thần tượng, phim cổ trang thần tượng, nhưng cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc phương diện này, cậu tiện tay lật xem, là noi về một sự tích về

một nhân vật nhỏ bé trưởng thành thành anh hùng ở thời kỳ kháng chiến.

Phù hợp hình tượng của cậu trong đó chính là nam số hai —— thiếu gia của một nhà đại tư bản, có lý tưởng cách mạng, tao nhã, chính là bạn tốt kiểu không đánh nhau thì không quen biết với nam số một, mỗi ngày đi theo sau nam số một thu dọn tàn cục.

Câu nói đầu tiên của Phùng Trúc Mai là hỏi cậu, "Thế nào?"

Phùng Xuân thật ra lại trực tiếp, "Sẽ rất hút fan."

Phùng Trúc Mai gật đầu nói, "Đạo diễn Lưu Thành Thành, biên kịch Triệu Tiểu Lan, nam số một là Lỗ Nhất Nam, từ công ty điện ảnh đến nhà sản xuất đều là hạng nhất, đây là một bộ phim chuẩn đỉnh. Chị tranh thủ cho cậu được nam số hai."

Phùng Xuân còn nghĩ Phùng Trúc Mai đang nói đùa, ngay cả là nam số hai, cậu cũng không đủ phân lượng, phải nói là, căn bản không phải chung đường, xem tình hình chung của người ta, sẽ không dẫn dắt cậu. Huống chi, bọn họ có thể nhìn ra bộ phim này đỉnh như thế, người khác cũng có thể nhìn ra được, không cần động não cũng biết cạnh tranh cỡ nào, "Được không vậy?" Chính cậu còn không chắc.

"Chị nói được là được." Phùng Trúc Mai luôn luôn mạnh mẽ, "Trong giới này còn chưa có chuyện chị khó làm được đâu. Được rồi, " Người phụ nữ này thờ ơ bảo, "Quảng cáo lần trước đã đàm phán xong, mấy ngày nữa chụp hình, thù lao không tính là cao, định ra là ba trăm bảy mươi vạn, cậu gần đây luyện chạy xe một chút. Không được thì chị mời người dạy cho."

Phùng Xuân cảm thấy Phùng Trúc Mai đây là cố ý, cố ý đặt chuyện này sau chuyện kịch bản, liền để nhấn mạnh mình không gì làm không được. Bất quá cậu thật sự là bái phục, sự mạnh mẽ của người phụ nữ này khiến cậu kính nể, trực tiếp nâng tay chào theo kiểu quân đội, "Vâng."

Phùng Trúc Mai cười mắng, "Cút!"

Đến lúc đi ra, Lưu Bắc đã biết chuyện quảng cáo. Đang tự mình lầm bầm, làm sao để bố trí Phùng Xuân và Ninh Viễn Tranh cùng nhau, hung hăng tổn hại Ninh Viễn Tranh một bữa. Lưu Bắc làm việc luôn luôn có chừng mực, Phùng Xuân cũng không bận tâm cậu ta, chỉ căn dặn đừng làm quá, liền lên xe Lâm Dũng —— đối với khả năng mình lái trở về Phùng Xuân thực sự không có lòng tin, trực tiếp gọi điện thoại bảo Lâm Dũng tới đón.

Lưu Bắc có việc muốn làm, tất nhiên không cùng đi theo, lấy xe Phùng Xuân đi.

Chờ xe lái đi, trên xe chỉ còn hai người, Lâm Dũng mới nói, "Chuyện của Chu Hải Quyên anh đã phát tán ra, tìm một địa chỉ nước ngoài mà gửi, đều gửi cho đối thủ của Chương thị, bao gồm cả Đại Dương Quốc Tế." Đây là chuyện bọn họ đã bàn bạc xong, không thể nặng bên này nhẹ bên kia, khiến bị lộ đầu mối.

Y có chút thả lỏng tâm tình, "Bây giờ chỉ cần nhìn bên nào thả tin đầu tiên, Chương Kiến Quốc e là càng thêm bốn bề thọ địch. Ha ha, nghĩ đến đây, tâm tình anh liền sung sướng."

Phùng Xuân bộ dạng Lâm Dũng cao hứng, cũng không muốn đả kích y, nhưng có một số việc không thể không nói, "Chương Kiến Quốc muốn nhận Chương Thần trở về."

Lâm Dũng đang lái xe, nghe lời này tay cầm lái trượt một cái, đầu xe lệch hẳn sang phải, Lâm Dũng vội vàng phanh lại, chỉ nghe một tiếng chói tai, xe bọn họ dừng ngay giữa đường.

May là không đụng vào thứ gì, nhưng xe cô xung quanh cũng sợ hết hồn, bên ngoài có người trực tiếp mắng, "Có biết lái xe không vậy, muốn chết thì tự đi mà chết."

Lâm Dũng không đoái hoài bọn họ, khởi động xe lại, chờ ổn định rồi, y mới đổi sang vẻ mặt nghi vấn, hỏi Phùng Xuân, "Chương Thần không phải là em sao? Ông ta muốn đón em? Không thể nào đâu. Ông ta lấy một Chương Thần từ đâu về?"

Phùng Xuân lắc đầu, "Không biết, em đoán là con riêng, vẫn luôn nuôi bên ngoài, hẳn là tuổi tác không chênh lệch em mấy."

Lâm Dũng đập tay lái một cái, mắng lên, "Súc sinh!" Y tức giận nói, "Cũng không biết tên già súc sinh này năm đó ngoại tình bao nhiêu người, đây là con trai đó, còn có thể đùng một cái lấy ra." Y ngược lại lại nói, "Nhưng ông ta hà cớ dùng danh nghĩa Chương Thần cho tên đó về, cực thế làm gì?!"

Phùng Xuân cười nhạo, "Đương nhiên là có thể có lợi. Ví dụ như, Chương Thần trở về thay thế được Chương Thiên Hạnh chính là danh chính ngôn thuận, ông ta liền có một người thừa kế mới, như vậy quan hệ với Từ gia ít nhất từ ngoài mặt không đến nỗi giương cung bạt kiếm. Thứ hai, Chương Thần và Dương Đông thế nhưng chính là thanh mai trúc mã, Chương Thần đã trở về, phải thừa kế Chương thị, Dương Đông còn có thể hạ thủ được sao? Bất quá chỉ lôi ra một cái thân phận, nguy cơ bốn bề của ông ta, đã hóa giải hơn phân nửa. Huống chi," Muốn nhìn phong cảnh ngoài xe, khinh thường nói, "Ông ta tám phần mười là thật nghĩ Chương Thiên Hạnh không gượng dậy nổi, muốn thay đổi hắn. Bản thân ông ta, chính là không có lương tâm. Có chăng chỉ là yêu ghét của chính mình."

Lâm Dũng thở hắt ra, y ấn việc mà làm, nhưng những chuyện lắt léo thế này cũng nghĩ không ra, Phùng Xuân nghĩ đây đại khái là di truyền đi. Bất quá Lâm Dũng cũng có chỗ không hiểu, "Nhưng kẻ đó biết chuyện về Chương Thần sao? Dương Đông nếu hỏi tới, hắn giải thích thế nào? Vậy không phải bại lộ sao?"

Phùng Xuân cười ha ha, đáp lời y, "Bị thương mất trí nhớ, anh hiểu không? Vốn đã hủy dung, chỉnh xong thì mặt mũi không còn giống xưa, lại còn vì thế mà không nhớ được, anh nói xem, thấy đáng thương không?"

47. Đại Giang Lưu - Chương 43-1: Thật Giả Chạm Mặt 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 43: Thật giả chạm mặt

Tay nghề của tên nhóc Lưu Bắc cũng đủ đen, căn bản chẳng tặng chuyện của Ninh Viễn Tranh cho truyền thông, cậu ta trực tiếp đăng kí n cái tài khoản mạng, bắt đầu tung tin giới giải trí.

Chủ đề là nghe nói Ninh Viễn Tranh gần đây dính phốt này, thấy tức giận bất bình muốn nói này kia. Để độc giả xem post được thỏa mãn, cậu ta biết gì là nói hết. Phía dưới lại có người theo dõi, có người đưa ra ý kiến trái chiều, thật sự tranh cãi long trời lở đất.

Cả đêm Phùng Xuân không gặp cậu ta, sáng hôm sau cái lầu đã được xây tới vài ngàn tầng. Bên kia trước giờ luôn có phóng viên báo giải trí ngồi xổm chực sẵn, lập tức tìm hiểu rõ nguồn gốc, tự động xác định tính chính xác chuyện của Ninh Viễn Tranh, Phùng Xuân nghe thấy Lưu Bắc và thợ nhiếp ảnh kia trò chuyện hăng say, còn căn dặn người ta, "Anh cứ án theo tình hình thật mà nói là được, boss của chúng tôi là người tốt lắm rồi, mấy chuyện này chẳng bao giờ tính toán chi đâu, việc người khác mà, ảnh làm gì được chứ, hơn nữa tính tình cũng tốt. Chuyện thành rồi, anh không cần giúp bọn tôi gì cả, bọn tôi cũng chẳng làm loại chuyện này, có sao nói vậy là được."

phongtiaphenvu.wordpress.com

Có lẽ là nghe lời giải thích này quá đứng đắng, thợ nhiếp ảnh nọ bị cảm động đến từ chối không ngừng, Phùng Xuân còn nghe Lưu Bắc ngượng ngùng, "Anh phóng đại như vậy làm tôi ngượng đó, cảm ơn đã nói cho tôi biết, hai ngày nữa tôi mời anh ăn cơm ha."

Lưu Bắc đi qua, mới vui vẻ nói với cậu, "Chuyện này làm xong, có phóng viên đã muốn phỏng vấn anh ta, tôi đã căn dặn anh ta kĩ hết rồi."

Ánh mắt của Phùng Xuân đã quan sát cậu ta hết thảy, đứa nhỏ Lưu Bắc có vẻ ngoài tự nhiên rất tốt, thuộc loại trắng trắng nộn nộn vừa nhìn là dáng dấp nhỏ người, nói thật, so với vài cậu trai gần đây đang theo phong cách đáng yêu, lại còn đẹp hơn không ít. Phùng Xuân luôn luôn đối xử với người bên cạnh rất tốt, huống chi ngày sau bản thân cậu ra sao thật đúng là không dám chắc, liền buột miệng hỏi một câu, "Thích diễn xuất không?"

Lưu Bắc hơi sửng sốt, sau đó liền hiểu ra, vẻ mặt như kiểu anh sao tự nhiên chọc ghẹo tôi thế. Phùng Xuân thấy cậu ta hiểu lầm, giơ tay vỗ đầu cậu ta, khiến đứa nhỏ này ngẩn ra, theo cậu đi ra ngoài hành lang, Phùng Xuân mới nói, "Tôi không chọc cậu, tôi thấy phương diện này cậu cũng có thiên phú, đợi tới bộ phim sau tôi xin cho cậu một vị trí nhân vật nhỏ thử xem."

thichtruyenvietnam.wordpress.com

Lưu Bắc thế mới biết Phùng Xuân nói thật, lập tức hưng phấn lên, nói ngay, "Vậy thì hay quá, chờ chiếu phim, tôi bảo mẹ tôi xem liền, để bà ấy cũng nhìn thấy bộ dạng tôi lên ti vi ra sao."

Hai người nói xong, đã đi ra hết hàng lang. Cả hai đây là chuẩn bị đi học thanh nhạc, kịch bản phim thì chưa bàn bạc xong, quảng cáo còn chưa xác định thời gian quay cụ thể, Phùng Xuân gần đây trừ bỏ đi theo lịch tuyên truyền của đoàn phim Hiệp giả nhân tâm, chẳng có chuyện gì làm nữa, hôm nay Phùng Trúc Mai đã hạ lệnh chốt, bảo Phùng Xuân qua đây luyện tập.

Tới thẳng nhà thầy dạy, tiến hành huấn luyện một kèm một, Phùng Xuân tự cảm thấy rất hài lòng, về phần thầy dạy lại hơi có chút cảm giác ma âm xuyên tai, ai bảo chất giọng cậu chẳng tính là có gì đặc biệt chứ. Cao không lên nổi, thấp lại quá thấp, thầy thanh nhạc dạy một hơi hơn hai tiếng đồng hồ, tặng cậu ba từ, "Còn cứu được." Phùng Xuân còn nghĩ người ta quá nói giảm nói tránh rồi.

Lúc này trở lại cũng không có gì làm, gần đến Giáng sinh, hai ngày trước Dương Đông gọi điện thoại bóng gió một hồi, muốn được cậu tặng quà. Cậu khi ấy còn cố tình làm bộ không hiểu, chọc Dương Đông giận quá chừng, bất quá cái nên mua vẫn là phải mua, hôm qua cùng Lưu Bắc đi dạo một vòng trung tâm

phongvanvienwordpress.com

thương mại, mua cho anh đồng hồ đeo tay. Lúc này vừa đúng thời điểm nên đem đi tặng, còn có thể cùng dùng bữa cơm.

Phùng Xuân bảo Lưu Bắc lái xe đi Đại Dương Quốc Tế. Bất quá tuyết rơi hơi nhiều, lại đến giờ cơm trưa, đường xá kẹt cứng, Phùng Xuân cũng không gọi cho Dương Đông nữa, dù sao hôm qua cũng đã báo hôm nay sẽ tới.

Chờ khi xe đỗ ở bãi xe dưới lầu Đại Dương Quốc Tế, đã hơn mười hai giờ, Phùng Xuân không tiện đi vào, liền gọi điện cho Dương Đông, bảo anh xuống dùng cơm, sẵn tiện nhận quà luôn.

Chẳng qua không ngờ, vậy mà không ai bắt máy.

Câu đầu tiên Lưu Bắc nói là, "Cái này chắc là đi họp rồi. Bọn họ cũng thật bận đến mất ăn mất ngủ, chẳng trách Dương tổng mỗi lần vào nhà đều ăn như lang thôn hổ yết, giống như ăn không no vậy, cuộc sống này người bình thường chẳng chịu nổi đâu."

Nhưng Phùng Xuân cảm thấy không đúng, hôm qua cậu đã hỏi trước, Dương Đông bảo hôm nay không có họp hành gì, trưa nay sẽ chờ cậu. Phùng Xuân lúc ấy lo anh bận, hỏi anh xác định kĩ thời gian, Dương Đông còn đùa bảo, "Trời sập xuống cũng phải chờ em."

Rồng Cá Tiên Vũ · wordpress.com

Huống chi, Dương Đông từ trước đến nay không phải kiểu người không biết chừng mực, nếu có chuyện, anh nhất định sẽ sớm báo cho cậu, bảo Phùng Xuân đến quán cà phê dưới lầu ngồi đợi. Hơn nữa, cho dù đang họp, anh cũng không phải chưa từng nhận điện thoại của cậu.

Mà bây giờ, Phùng Xuân nhìn di động trong tay, gọi lại lần nữa, vẫn không ai nhận. Dương Đông cũng chưa hồi đáp bất cứ tin tức nào.

Bản thân cậu kỳ thực rất tin tưởng trực giác, theo Lưu Bắc chuyện này bất quá là một chút ngoài ý muốn mà thôi, nói không chừng bộ phận nào đó xảy ra việc, Dương Đông phải đi xử lý, có lẽ không mang di động theo. Nhưng trực giác Phùng Xuân bảo không phải thế. Cậu suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Lâm Dũng, "Giúp em hỏi thử Dương Đông hiện tại đang làm gì?"

Tốc độ của Lâm Dũng lúc nào cũng nhanh, hẳn qua quay sang hỏi đồng nghiệp, năm phút sau đã gọi lại, giọng nói có chút nóng nảy, "Là Chương Thần. Tên Chương Thần kia tới, hai mươi phút trước, không hẹn trước đã tìm tới Dương Đông, bọn họ hiện tại ở trong phòng làm việc. Xuân Nhi, làm sao bây giờ?"

Phùng Xuân cũng có chút kinh ngạc.

phongvien.wordpress.com

Cậu sớm biết tên Chương Thần giả này sẽ về trong vòng thời điểm Giáng Sinh, chỉ là hôm qua từ miệng Chương Thiên Ái cậu còn chưa nghe được bất cứ tin tức nào về việc người này đã về. Là hôm nay vừa tới? Chưa về Chương gia đã tìm Dương Đông? Suy đoán này khiến Phùng Xuân đột nhiên nghĩ, người này so với tưởng tượng còn lớn gan hơn, còn ngông cuồng hơn, chỉ sợ cũng càng khó đối phó.

Cậu cũng nhớ tới một nhà ba mẹ con Chu Hải Quyên, đang xoa tay chuẩn bị vào trạng thái đối chiến. Nhưng bọn họ e là không nghĩ tới, tên nhóc này khó đối phó như vậy đi, cư nhiên trước tiên đã đi tìm trợ giúp. Tình thế này khiến Phùng Xuân có chút mong đợi cuộc đấu sức này.

Về phần người nọ ỷ vào thân phận Chương Thần mà tranh thủ hảo cảm của Dương Đông, Phùng Xuân nhưng thật ra không thấy quá tức giận, cậu tin tưởng Dương Đông, có thể đưa ra được phán đoán chính xác. Mà nếu Dương Đông không thể, vậy cũng đã tỏ rõ, giữa bọn họ không còn gì để nói nữa.

Đại Dương Quốc Tế, tầng 36, Dương Đông ngồi trên ghế giám đốc, cách một màn hơi nước trà nóng lượn lờ, nhìn cậu trai đối diện.

phongheovan.wordpress.com

Nửa giờ trước, anh xử lý xong tất cả mọi chuyện, chuẩn bị chờ Phùng Xuân đến cùng nhau dùng cơm, sau đó thư ký tới nói, có một người khách tới tìm anh, nói là bạn cũ, Dương Đông vừa nghe, còn tưởng là bạn bè nào đã lâu không liên lạc, liền hỏi, "Ai vậy?" Thư kí nhả ra hai từ, "Chương Thần."

Hai từ này vừa ra, khiến Dương Đông ngây người tại chỗ. Từ mười lăm năm trước Chương Thần trốn bên người dì Đàm rời đi, anh chạy theo sau gọi lại, Chương Thần chưa từng ngẩng đầu nhìn, đến nay anh chưa từng gặp qua cậu ấy nữa. Mấy năm nay anh không phải chưa từng cho người đi tìm, nhưng tin tức về Đàm Xảo Vân lại quá ít, bản thân bà lại là người Bắc Kinh, cha mẹ đều mất, rời khỏi Bắc Kinh rồi, có thể đi bất cứ đâu, thế giới mênh mông, biết đâu mà tìm?

Anh khi đó đã nghĩ, cũng không thể nào cả đời không trở lại. Anh luôn có thể đợi được.

Không ngờ, hiện tại đã về.

Anh hiếm thấy lại có chút không biết làm sao, anh đang nghĩ, đứa nhỏ năm đó hiện giờ lớn lên hình dạng ra sao, mặt của cậu trị hết chưa? Bọn họ mấy năm nay trải qua như thế nào? Vì sao bây giờ cậu liền trở về rồi?

Anh có chút kích động, cũng có chút hưng phấn, vội vã phân phó, "Mời cậu ấy vào."

phongvanvu.wordpress.com

Mười phút sau, cậu trai này xuất hiện trước mặt anh. Người Chương gia di truyền không cao quá một mét tám, da trắng nõn, tướng mạo ôn nhu, cười cười với anh, lộ ra góc răng nanh nhọn nhọn quen thuộc kia, gọi anh một câu, "Anh Đông."

Giọng nói trong trẻo phảng phất như nháy mắt đã trở về những năm tháng của mười mấy năm trước, Chương Thần ngồi trên cây táo gọi anh, "Anh Đông em sợ, anh Đông em không dám nhảy đâu, em mà nhảy xuống anh Đông nhất định phải đỡ được em nha!"

Những hồi ức năm xưa khiến Dương Đông không nhịn được khóe mắt hơi ướt át, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, người trước mắt đã không còn là dáng dấp trong trí nhớ, mỗi người bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như thế. Anh vẫn còn có chút khó mà kiềm chế.

Mà loại cảm giác này, từ khi anh càng ngày càng trở nên lý tính, gần như đã không còn, chỉ duy nhất một lần, là cho Phùng Xuân.

Anh nhịn không được muốn tiến lên vỗ vai hắn, nhưng giữa chừng đã ngừng lại, cảm thấy có chút đường đột, vội vã bắt chuyện, "Đến đây, ngồi nào."

Ngồi xuống rồi, thư ký bưng trà nước tới, bọn họ lại im lặng, năm tháng dựng nên bức tường ngăn cách mười lăm năm trời giữa cả hai,

bepphongviet.wordpress.com

mặc dù biết đối phương nhất định đã trải qua rất nhiều thứ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tùy ý hỏi ra miệng.

Vẫn là Chương Thiên Hữu mở miệng trước, hắn cười khổ mà nói, "Có vẻ như đi quá lâu rồi, anh Đông cũng cảm thấy em xa lạ, ngay cả một cái vỗ vai cũng không dám làm. Em còn nhớ rõ khi còn bé anh Đông đỡ em nhảy khỏi cây táo đây."

Dương Đông vừa nãy cũng nhớ đến một màn này, bây giờ nói ra, lại khiến anh đột nhiên cảm thấy quen hơn với người xa lạ trước mặt này, cảm giác thân cận hơn nhiều. Anh không nhịn được liền hỏi, "Mấy năm nay hai người đi đâu? Cuộc sống thế nào?" Ánh mắt anh chăm chú nhìn kĩ mặt Chương Thiên Hữu, hôm nay gương mặt này thật đúng là hoàn mỹ không chỗ chê, nhìn không ra bất cứ tì vết nào, chỉ là chẳng còn một chút dấu vết giống năm xưa.

Chương Thiên Hữu cực kỳ thông minh, từ một ánh mắt của Dương Đông liền nhìn ra ý của anh, vươn ngón tay thon dài sờ sờ mặt mình cười nói, "Em và mẹ không ở trong nước, năm đó xảy chuyện không may, mẹ liền nhờ người dẫn em đi nước ngoài, em khi đó bị thương quá nặng, mẹ sợ em sau này phải chịu đựng gương mặt đó, muốn dẫn em đi chữa trị."

Thongbaovietnam.wordpress.com

Dương Đông nghe thế, rốt cuộc hiểu ra vì sao mình tìm mãi không thấy người, chẳng qua là năm đó Đàm Xảo Vân rời nhà, trên người sợ là không có bao nhiêu tiền, bọn họ làm sao sống được? Anh nghĩ tới đây, tự nhiên cũng hỏi ra, "Hai người sống có thoải mái không?"

Chương Thiên Hữu vừa nghe liền cười khổ, "Em thật ra còn muốn kiên cường một hồi trước mặt anh Đông đây, nói cho anh biết em và mẹ sống rất tốt, mẹ em sống còn khá hơn cái hồi đi theo Chương Kiến Quốc nhiều, nhưng... nhưng em và mẹ không làm được như vậy." Hắn lấy cặp mắt to kia nhìn Dương Đông, ẩn chứa đầy tang thương, vẻ mặt hắn thẳng thắn thành khẩn lại vừa đau khổ, tựa như một củ hành tây, đang từ từ bóc tách từng lớp cho người nhìn, "Cuộc sống quả thật không được tốt lắm, không có tiền lại muốn trị liệu, thời điểm khó khăn nhất, mẹ em làm việc mệt đến mức đứng cũng có thể ngủ, còn tranh với mấy đứa trẻ da đen lấy bánh mì đã quá hạn trong tiệm."

Nói tới chỗ này, hắn dường như nghĩ tới những chuyện không muốn nhớ đến, cũng không nói được gì nữa, cúi đầu xuống. Tóc hắn đen nhánh, chất tóc thật cứng, hắn run rẩy, tóc cũng run theo, khiến người ta nhìn mà khổ sở.

thuquanlavietnam.wordpress.com

Lòng của Dương Đông tất nhiên sao có thể khá hơn? Anh nhìn người trước mắt, lại nghĩ đến những ngày tháng Chương Thiên Hạnh và Chương Thiên Ái trải qua mấy năm nay, lửa giận từng chút vọt lên, chẳng thể đè ép được. Anh chất vấn Chương Thiên Hữu, "Gian nan như thế, vì sao không liên hệ anh? Cậu có biết anh đã cho người tìm kiếm bao nhiêu lần, cũng không thu được tin tức của hai người! Anh Đông của cậu nhiều hư danh đến vậy sao? Lẽ nào cậu cho là Chương Kiến Quốc không nhận cậu, anh đây cũng liền không nhận sao?"

Chương Thiên Hữu tựa như một chú gà con, bị anh dọa sợ điếng người, hắn ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt đó. Vừa rồi vẫn là gương mặt bình thường, hiện tại đã ướt nhoẹt nước mắt, khiến Dương Đông nhìn mà lòng không đành. Chương Thiên Hữu dè dặt nói với anh, "Em và mẹ không còn mặt mũi. Huống chi, dì và Chu Hải Quyên quan hệ tốt như vậy."

Một câu nói, khiến cơn giận của Dương Đông nhất thời không chỗ phát tiết, tiêu tán luôn trong đáy lòng không còn lại chút gì.

Đúng vậy, mẹ anh và Chu Hải Quyên thế nhưng lại là bạn tốt thật trăm phần trăm. Anh đã từng không hề biết chuyện, trước khi chuyện ngoại tình bùng nổ ra, vẫn cho là, cha anh và Chương Kiến Quốc là bạn bè thân nhất,

thanhlavienvu.wordpress.com

mẹ mình và Đàm Xảo Vân là bạn gái chị em tốt nhất với nhau, mà anh và Chương Thần là anh em thân mật nhất.

Nhưng một năm kia, sinh nhật Chương Kiến Quốc, Đàm Xảo Vân hẹn cả nhà bọn họ qua, nói là cùng nhau chúc mừng Chương Kiến Quốc. Thời gian quyết định là sáu giờ rưỡi tối, dì Đàm và mẹ anh cùng nhau xuống bếp chuẩn bị cơm nước, nhưng chờ đến giờ, cơm nước đều dọn lên xong, Chương Kiến Quốc còn chưa trở lại.

Đàm Xảo Vân Đàm gọi điện thoại qua, Chương Kiến Quốc chỉ nói bị công việc quấn chân, lập tức tới ngay, lập tức tới ngay. Nhưng một lần đợi này, đợi tới tận tám giờ. Thức ăn đã nguội lạnh, Chương Kiến Quốc mới vào cửa.

Trước giờ anh luôn nghĩ, dì Đàm là người phụ nữ dịu dàng nhất anh từng gặp. Dù chuyện như vậy, bà cũng không nổi giận, chỉ cảm thấy hổ thẹn với cả nhà anh, tiến lên cầm cặp công văn cho Chương Kiến Quốc, còn nói với ông ta, "Anh sao bây giờ mới về, cả nhà Dương đại ca đợi lâu như vậy rồi? Cơm nước đều nguội ngắt."

Chương Kiến Quốc vừa nghe, quay đầu ồ một tiếng, nói với bọn họ, "Thật ngại, thật ngại." Ông ta vừa nói, một mùi rượu nồng nặc từ miệng phả ra, Dương Đông biết ngay, ông ta uống rượu.

phongsaviet.wordpress.com

Ngay lúc người khác chờ làm sinh nhật cho ông ta, bản thân ông ta lại đi chè chén! Đây quả thực khiến người ta tức không thể nhẫn.

Cha anh lúc này mới hỏi, "Cậu đi đâu? Chuyện của công ty không phải đã sớm xử lý xong rồi à? Sao lại còn uống rượu, không biết tất cả mọi người đang chờ cậu sao?"

Chương Kiến Quốc liền tùy tiện ném áo khoác đi, chỉ mặc sơ mi nháy mắt ra dấu với cha anh, sau đó mới đáp, "Đây không phải là vì có một khách hàng đột nhiên nói muốn thương lượng một chút chuyện hợp đồng lần trước sao? Đến giờ ăn rồi tôi cũng đâu thể ngồi trên bàn làm việc với hắn luôn chứ, nói chuyện trên bàn cơm luôn, sao có thể không trễ. Thật ngại mà."

Ông ta quay đầu nói với Đàm Xảo Vân, nhưng không ngờ, ánh mắt của Đàm Xảo Vân dĩ nhiên lại nhìn ông ta chằm chằm. Anh nhớ rõ Chương Kiến Quốc nói, "Ánh mắt em đây là sao vậy, anh không phải chỉ về trễ chút thôi sao? Nhìn anh thế làm gì?"

Đàm Xảo Vân đột nhiên sải bước tới, nắm cổ áo Chương Kiến Quốc, Chương Kiến Quốc la lên, "Em làm gì đó? Có người đấy? Em đừng có quá đáng." Sau đó chợt nghe Đàm Xảo Vân lớn tiếng, "Đây là cái gì, anh đi lêu lổng với ai?! Anh nói!".

khoahocvienvu.wordpress.com

48. Đại Giang Lưu - Chương 43-2: Thật Giả Chạm Mặt 2

Cậu vươn tay với Chương Thiên Hữu, "Hoan nghênh trở về, anh Đông bình thường bề bộn nhiều việc, tôi gần đây lại rất rảnh, có việc cậu cứ tìm tôi là được."

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Lực tay của bà rất lớn, sơ mi nhất thời bị bung mất hai nút, cổ Chương Kiến Quốc liền lộ ra, phía sau cổ, in rõ một dấu son môi của phụ nữ, màu đỏ như máu.

Chuyện Chương Kiến Quốc ngoại tình, đến nước này hoàn toàn bung bét. Cha anh thật phẫn nộ, chỉ vào mũi Chương Kiến Quốc mà mắng, "Cậu sao có thể như vậy, cậu cũng là người có nhà có nghiệp, con trai đã lớn đến thế, còn không quản được chính bản thân à?"

Nhưng lời mẹ anh khuyên lại hoàn toàn khác, "Đàn ông mà, người nào lại chẳng thích ăn vụng, huống chi Kiến Quốc vóc người tốt lại còn có tiền, những kẻ muốn đu lên không phải càng nhiều sao, cậu đây là nghĩ không thoáng rồi, ảnh muốn chơi cứ để ảnh chơi thôi, dù sao cậu mới là vợ cả, đợi khi ảnh chơi chán rồi thì ngưng. Hơn nữa, cậu cũng đừng chỉ biết khóc, phải nghĩ xem mình sai ở đâu? Vì sao không giữ được chồng."

Khi đó anh đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mẹ anh sao có thể nói như thế được? Rõ ràng người sai là Chương Kiến Quốc, người chịu thiệt là bạn tốt của mình mà? Ngay cả dì Đàm là một người già dặn như thế, còn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bà ta, "Nói thế, anh ta ngoại tình, lại là lỗi của mình sao?" Từ một khắc đó, anh bắt đầu nhận thấy được mẹ mình căn bản không như mình nghĩ.

Sau đó, dì Đàm rời đi, thời điểm đó anh còn nhỏ chưa biết kiềm chế, anh thấy, mẹ con ba người Chu Hải Quyên chính là không từ thủ đoạn, là thủ phạm ép Chương Thần đi mất, anh vừa nhớ tới gương mặt Chương Thần khi đó, đừng nói là làm quen tiếp xúc với họ, ngay cả nhìn anh còn không thích.

Cha anh hiển nhiên cũng như anh, chẳng bao lâu ông và Chương Kiến Quốc đã mỗi người một ngả, gây dựng Đại Dương Quốc Tế, nhưng anh hoàn toàn không ngờ, mẹ anh trái lại còn qua lại thân thiết với Chu Hải Quyên, còn tốt hơn với Đàm Xảo Vân khi trước, cha anh bận việc công ty sứt đầu mẻ trán, không biết chuyện này, anh cảm thấy mình lớn rồi, có thể nói chuyện rõ ràng với mẹ, liền đưa ra suy nghĩ. Mẹ anh lại trả lời, "Con thì biết cái đếch gì!"

Bất hòa giữa anh và mẹ sinh ra ngay từ lúc này, anh cảm thấy mẹ mình quá tệ rồi. Nhưng ngăn cách thật sự, là tại năm năm sau, cha anh bại liệt, anh bị ép ở cái tuổi 18 phải gánh lấy Đại Dương Quốc Tế, Chương Kiến Quốc nhân cơ hội mà vào chiếm đoạt địa bàn, giành lấy không ít cơ nghiệp nhà anh, nhưng mẹ anh hoàn toàn không thèm để ý vẫn duy trì quan hệ thân thiết với Chu Hải Quyên. Thậm chí, nửa năm sau liền ngoại tình.

Anh nhớ rõ một khắc kia khi phát hiện, cảm thấy toàn bộ máu nóng dồn hết lên đầu, anh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp bảo ngay trợ lý gọi theo một đám người, vọt tới câu lạc bộ thể hình kia.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Mẹ anh còn đang ở đó luyện tập, khi anh đi vào, tay của tên nhóc mặt trắng kia, đặt ngay trên lưng mẹ anh. Dương Đông chỉ nói một tiếng, "Đánh!"

Hơn mười người lao về phía tên huấn luyện viên kia. Tên đó cho dù có lợi hại, vẫn không có khả năng chống lại được nhiều người như vậy, chẳng mấy giây, cũng đã gào khóc thảm thiết, những người đó không có gì làm, bắt đầu quay sang đập phá câu lạc bộ. Mẹ anh nổi giận đùng đùng xông lại chất vấn anh, "Anh muốn làm gì? Anh phản sao? Tôi là mẹ anh!"

Anh đáp trả, là một cái tát.

Anh nói, "Tôi thay cha tôi đánh. Tôi không có người mẹ như bà."

Mẹ anh hẳn là bị anh tát đến ngẩn ra, e là bất kì một người phụ nữ nào cũng sẽ không ngờ, con trai mình sẽ ra tay đánh mình. Sửng sốt một hồi, bà mới phản ứng lại, anh nhớ rõ khi đó nước mắt mẹ anh chảy dài, gào lên với anh, "Quả nhiên là thứ lão Dương nuôi, ha ha, lúc này thì về phe cha anh rồi, tôi ngoại tình, vậy thì sao, vậy vẫn còn sạch sẽ hơn hắn. Hắn thì mỗi ngày cứ nhớ nhung vợ bạn, tự cho là mình trong sạch đi!"

Lúc ấy anh sửng sốt, tựa hồ đã hiểu ra, liền nghĩ đến dì Đàm đã rời đi năm năm. Anh thế mới biết, mẹ anh tỏ ra thân cận dì Đàm luôn là giả tạo, mẹ anh ngày trước vì sao lại nói thế, mẹ anh vì sao đối tốt với Chu Hải Quyên như vậy, mặc kệ Chương gia ngáng chân nhà anh. Bà căn bản chẳng quan tâm bọn họ, bà đây là ghen tuông đến phát điên.

Anh hỏi bà, "Mẹ từng hỏi sao?" Mẹ anh lại đáp, "Tôi còn cần hỏi sao? Tôi ngủ cạnh hắn hơn mười năm còn cái gì không biết?"

Mẹ anh không hỏi, nhưng anh biết.

Năm đó Đàm Xảo Vân dẫn Chương Thần rời đi, cha anh uống say một lần, anh ngồi bên cạnh, khi đó có nghe cha anh nói, "Năm xưa cha lên lên đại học, nghỉ đông và nghỉ hè đi làm công trong xưởng, bác Đàm làm gác cổng, cha khi đó nghèo đến không có cơm ăn, bác ấy biết, liền cố ý mang nhiều cơm, chia cho cha phân nửa. Sủi cảo nhà bác ấy thật thơm. Sau đó Xảo Vân tốt nghiệp chưa có việc làm, công ty chúng ta bên này phát triển, là cha đưa cô ấy tới, cha nghĩ, cha quan tâm một chút, cũng coi như báo đáp. Kiến Quốc quen Xảo Vân, cha còn thật rất vui, cảm thấy thế này, anh em đều có chốn về, ai ngờ lại ra nông nỗi này?!"

Anh nhớ rõ cha mình nói, "Hai bác Đàm đều mất rồi, cha thấy thật có lỗi với họ. Cô ấy một thân phụ nữ dẫn con theo, đi đâu được chứ?"

Anh đã từng kể lại đoạn này cho mẹ làm giải thích, nói cho bà biết, cha anh không có ý với Đàm Xảo Vân, nhưng mẹ anh không tin, nói với anh, "Vậy cũng là lời bao biện của đàn ông, tin cái quỷ!" Vẫn làm theo ý mình như trước, vẫn giữ quan hệ tốt với Chương gia. Dương Đông hiểu được hành vi của bà, các người không thích, tôi đây càng làm.

Không ai biết, Chương Kiến Quốc ly hôn một lần, nhà anh cũng tan.

Hôm nay, rời khỏi kí ức cũ, Dương Đông nhìn Chương Thiên Hữu ngồi trước mặt mình, câu kia anh thật sự không cách nào trả lời hắn, vì sao mẹ anh lại thân cận Chu Hải Quyên như vậy? Anh chỉ có thể nói, "Mẹ anh tuyệt đối không có nghĩa là anh."

Chương Thiên Hữu tựa hồ vô cùng hiểu chuyện, hắn không hề hỏi tới cùng vấn đề này, chỉ nói, "Em hiểu."

Giữa hai người rơi vào im lặng ngắn ngủi, Dương Đông không muốn nói chuyện này, liền đổi chủ đề, "Anh thấy cậu phẫu thuật cũng khá thành công, trên mặt nhìn không ra vết thương nữa, dì phải rất cao hứng nhỉ. Dì có theo về không?"

Chương Thiên Hữu vừa nghe liền ngây ngẩn cả người, gần như nháy mắt, nước mắt liền chảy xuống, hắn nghẹn ngào gọi, "Anh Đông, anh Đông, mẹ em đi, đi mất rồi."

Dương Đông gần như không thể tin vào tai mình, anh không khống chế được hỏi, "Sao có thể? Khi nào?" Điện thoại, chính là reo chuông ngay lúc này. Nhưng hiện tại trong lòng anh đều chú ý chuyện Đàm Xảo Vân qua đời, làm sao còn quan tâm đi nghe điện thoại. Anh ngồi cũng ngồi không yên nữa, bước tới trước mặt Chương Thần, muốn hỏi hắn.

Chương Thiên Hữu đã khóc gập cả người, Dương Đông vừa qua, hắn liền trực tiếp ôm lấy hông của Dương Đông. Đột nhiên thân mật như vậy, khiến cả người Dương Đông cương cứng, bàn tay anh khựng trên không trung, cuối cùng chỉ có thể hạ xuống, vỗ vỗ lưng Chương Thiên Hữu, "Đứng lên đã, cậu đây thành dạng gì rồi?" Chương Thần lại không chịu buông tay, mặt hắn chôn trong người Dương Đông, thanh âm ậm ờ, "Anh Đông, em không còn người thân nào nữa, em chỉ có thể tìm anh, anh Đông, em chịu không nổi nữa, em không nhịn được."

Dương Đông khuyên hắn không được, bộ dạng lúc này, anh cũng đúng là không thể cứng rắn cự tuyệt. Anh chỉ có thể thở dài, "Dì Đàm sao lại mất? Còn cậu vì sao trở về?!"

Chương Thiên Hữu trả lời, "Mất năm ngoái, thân thể mẹ vẫn không tốt, có bệnh tim, chỉ là gắng gượng, mấy năm này mặt em tốt lên, có lẽ cũng không còn bận tâm gì nữa, đi rất nhẹ nhàng. Em thật ra nghĩ mẹ giải thoát như vậy cũng không tốt, còn hơn phải chịu đựng mãi, chỉ là mình lại khổ sở, mẹ là người thân duy nhất của em. Một năm nay em sống bên đó một mình. Không phải em chủ động muốn về, mấy hôm trước cha em cho người tìm em, gọi về, ông ta nói giám định huyết thống năm đó bị sai, hối hận rồi, bảo em về đây, muốn bồi dưỡng em thật tốt."

Dương Đông sao có thể không hiểu Chương Kiến Quốc, anh vừa nghe liền biết, đây là hành vi buông bỏ Chương Thiên Hạnh mà định bồi dưỡng lại Chương Thiên Hữu, anh nhíu mày nhìn Chương Thần như con thỏ ngoan, rốt cuộc lột được hắn tách ra khỏi người mình, sau đó hỏi, "Cậu về nhà chưa?"

Chương Thiên Hữu lắc đầu, "Chưa, trong lòng em không yên, liền tìm đến đây trước. Anh Đông, em vừa xuống máy bay."

Dương Đông thở dài, nói thẳng, "Anh biết rồi, trong này có một số việc cậu không biết, không thể tùy tiện trở lại, hiện tại Chương gia quá loạn, như vậy đi, cậu ăn bữa cơm trước đã, anh giải thích tình huống hiện nay cho cậu, sau đó hẵn về." Anh nhìn Chương Thiên Hữu, vẫn còn lo cho hắn, vỗ vai hắn mà nói, "Có anh đây, nhất định không để cậu chịu thua thiệt."

Chương Thiên Hữu vừa nghe, rốt cuộc lại lộ ra nụ cười lần nữa, nói với Dương Đông, "Cảm ơn anh Đông."

Cười ngọt ngào như khi bé chơi cùng Dương Đông, Dương Đông không nhịn được, vỗ vỗ đầu hắn.

Phùng Xuân đợi trong xe mười lăm phút, điện thoại của Dương Đông mới gọi về, trong giọng anh đầy áy náy, "Vừa có người quen cũ ghé qua, nói cho anh biết một người dì qua đời, nên không nghe điện, em ở đâu, chúng ta cùng đi ăn cơm."

Phùng Xuân còn chưa lên tiếng, Dương Đông e là nhớ lại lần trước nói chuyện về thanh mai trúc mã, liền giải thích một câu, "Là Chương Thần, Chương Kiến Quốc gọi cậu ta từ nước ngoài về, cậu ấy vừa xuống máy bay đã tìm anh, còn chưa ăn uống gì, để cậu ấy theo cùng đi, vừa lúc giới thiệu hai người quen nhau. Hơn nữa anh thấy cậu ấy chẳng hề biết gì, định nói cho cậu ấy chuyện về Chương gia."

Phùng Xuân vốn còn đang suy nghĩ, vừa thấy Chương Thần thì ngay cả điện thoại của mình cũng không thèm nhận, có hơi ghen. Sau lại còn an ủi mình, Chương Thần chính là mình, mình chính là Chương Thần, mình không thể ghen với chính mình được, lúc này mới dằn lòng thành thật đợi ở dưới này. Bây giờ, nghe Dương Đông thận trọng giải thích, chút phiền não này đã tan biến mất tăm.

Huống chi, Chương Thần nói mẹ cậu qua đời? Cậu trái lại còn muốn gặp thử người này một lần đây, xem hắn có thể biên ra bao nhiêu lời nói dối. Vì thế Phùng Xuân rộng rãi nói, "Được, em ở ngay ga ra đây, anh xuống đây đi."

Mười phút sau, Phùng Xuân nhìn thấy phía trên đi xuống hai người, đang đi về phía mình. Chiều cao của Dương Đông thật sự quá nổi bật, cho dù cách thật xa, Lưu Bắc liếc mắt đã nhìn ra, "Bọn họ tới!!" Phùng Xuân liền bảo, "Mở đèn xe."

Lưu Bắc không biết cậu muốn làm gì, nhưng trước giờ đều nghe lời, liền mở đèn xe ngay.

Trong nhà để xe mờ tối đột nhiên lóe ánh đèn, chiếu sáng trưng phía trước. Phùng Xuân cũng theo đó nhìn rõ được hai người kia. Tên Chương Thần giả kia đi bên trái Dương Đông, vóc dáng không tính là cao, hẳn là so với cậu thì to con hơn chút, có thể tới vành tai trên của Dương Đông. Vóc người thoạt nhìn cùng một dạng với cậu và giống như Chương Thiên Hạnh, đều là kiểu gầy gầy, trời lạnh thế này, vẫn không mặc áo lông, lại mặc áo bành tô vải nỉ, khoác lên người, ra vẻ eo nhỏ chân dài.

Mặt mũi thì sao đó cậu mới nhìn thấy, vì đèn xe sáng lên, hắn theo bản năng giơ tay che mặt, mãi đến đi tới, mắt thích ứng mới thả tay xuống. Lộ ra khuôn mặt không nằm ngoài dự liệu.

Mọi người đều nói di truyền có gen mạnh gen yếu, nếu đúng như thế, thì gen của Chương Kiến Quốc nhất

định tương đối mạnh hơn gen Chu Hải Quyên. Trong hai đứa con của ông ta, Chương Thiên Ái giống nhất, chỉ có thể nói mặt mũi phổ thông, Chương Thiên Hạnh giống nét Chu Hải Quyên, ngũ quan Chương Thiên Hạnh tương tự cỡ bảy mươi phần trăm.

Nhưng đối với mẹ cậu Đàm Xảo Vân lẫn mẹ của tên Chương Thần giả này, gen ông ta hiển nhiên là yếu thế. Ngũ quan của cậu hoàn toàn giống mẹ mình, Tráng Tráng cũng thế, giống cậu khi còn bé, như đúc cùng một khuôn. Mà Chương Thần này, cũng tìm không ra nửa phần giống Chương Kiến Quốc.

Nhưng nếu xếp Phùng Xuân, Chương Thiên Hạnh, Chương Thần này chung một chỗ, người có mắt nhìn liền sẽ phát hiện, bọn họ tuy rằng ba người khác nhau, nhưng tướng mạo lại cực kì giống nhau. Ngũ quan tinh xảo, da trắng nõn, đường nét gương mặt tinh tế, thời đại này đúng là loại hình mĩ nam ai cũng thích, đi đâu cũng được khen dễ nhìn.

Phùng Xuân không khỏi cười nhạo, thẩm mỹ của Chương Kiến Quốc, từ đầu chí cuối, vẫn không hề thay đổi ha. Thật không biết ông thích ngoại tình như thế, rốt cuộc là theo đuổi loại kích thích gì đây?

Dương Đông bọn họ nháy mắt đã đi tới. Phùng Xuân nhìn đủ rồi, liền mở cửa xe, đi xuống đứng ngay bên cạnh xe. Dương Đông rất tự nhiên đi tới bên cạnh cậu, song song đứng cùng cậu, nói với Chương Thiên Hữu đối diện, "Thần Thần, anh giới thiệu một chút, đây là Phùng Xuân, bạn trai anh. Xuân Nhi, Chương Thần, anh đã kể với em rồi, cậu ấy vừa từ nước ngoài về."

Người kia tựa hồ không hề ngạc nhiên với sự hiện diện của Phùng Xuân, gật đầu với cậu, lộ ra nụ cười có răng khểnh khiến Phùng Xuân ngẩn người, bất giác liếm liếm răng nanh mình, chẳng qua là nơi đó từ bốn năm trước khi tới Bắc Kinh, đã mài nhẵn.

Cậu vươn tay với Chương Thiên Hữu, "Hoan nghênh trở về, anh Đông bình thường bề bộn nhiều việc, tôi gần đây lại rất rảnh, có việc cậu cứ tìm tôi là được."

Chương Thiên Hữu tỏ ra khách sáo, "Không, không đâu, rất làm phiền anh."

Chỉ là, lên xe rồi, ngồi ở vị trí cạnh ghế lái, sắc mặt hắn trầm xuống, dường như, quan hệ giữa Phùng Xuân và Dương Đông không kém đến như hắn tưởng tượng —— theo hắn điều tra, bọn họ gặp mặt cực ít, Dương Đông cũng chưa từng tặng qua bất cứ vật có giá trị nào, đến nay Phùng Xuân còn ngụ trong một phòng ở nhỏ.

Bộ dáng của bọn họ, ngược lại còn tựa như vợ chồng nhiều năm, tình cảm mặn nồng. Điều này khiến Chương Thiên Hữu không khỏi nhíu mày.

49. Đại Giang Lưu - Chương 44: Qùa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dồi đó, nguyên 1 chương có cái tựa đề chỉ để chĩa vô 1 câu cuối cùng thôi đó. Lâu lâu tgiả cho ăn tí kẹo ko thôi sau này mấy khúc đau tim dập liên tục cái rồi tụi mình than thở là bả trù dập con bả quá. Mà theo tui nhớ thì lần này H hụt đó nhe, ai có hóng thì biết trước là vỡ mộng rồi nhe.

Nói chứ tới lúc H nó cũng có thấy được gì đâu, chắc khi đó bên Trung đang quần gắt quá.

Chương 44: Quà

Địa điểm ăn cơm là một nhà hàng kiểu Nhật, khung cảnh ưu nhã, cũng yên tĩnh.

Lâm Dũng có lẽ do nghe nói Chương Thần giả xuất hiện, có chút không an tâm về Phùng Xuân, liền chạy tới. Lưu Bắc vốn không có ý ngồi cùng bàn ăn với bọn họ, cảm thấy gường gượng, lúc này chộp luôn cớ phải chờ Lâm Dũng, từ chối đi ra, vừa đóng cửa, trong phòng nhỏ chỉ còn lại ba người.

Yên tĩnh đến mức tiếng hít thở còn nghe thấy.

Phùng Xuân người này, từ trước đến nay kiềm chế rất giỏi, cậu muốn quan sát tên Chương Thần này, cho nên nửa câu cũng không nói, nhàn nhã tự cầm chung trà ngắm ngoài cửa sổ. Sân ngoài nhà hàng này trồng trúc, tuy rằng đã vào đông, không hề còn màu xanh mướt nữa, nhưng trong gió rét lay động cũng mang một ý vị khác, ít nhất khiến Phùng Xuân cảm thấy rất hứng thú.

Dương Đông đã quen Phùng Xuân hay nổi cáu, đặt biệt rất khó dỗ. Lúc này chỉ coi như cậu đang tức giận chuyện không nghe điện thoại khi nãy, cũng không để bụng, ngồi bên cạnh hầu hạ châm trà cho Phùng Xuân, lại tiếp tục đề tài khi nãy với Chương Thiên Hữu, "Cậu vốn đã tính toán gì rồi? Trước khi định về lại Chương gia ấy?"

Phongloavietnu.wordpress.com

Chương Thiên Hữu dường như rất câu thúc, tay hắn siết chặt chung trà, hận không thể biến nó thành thịt nhét vào trong tay. Sau khi vào phòng vẫn vô cùng im lặng, trên mặt thi thoảng hiện ra vẻ mờ mịt. Bây giờ nghe Dương Đông hỏi, mới đáp lại, "Em học thương nghiệp, vốn là muốn vào cơ quan tài chính." Hắn có vẻ thật lo lắng, mở to hai mắt, như một con thỏ nhỏ nhìn Dương Đông mà hỏi, "Chương gia... Hiện tại là thế nào?"

Biểu tình này khiến Phùng Xuân ngồi một bên suýt nữa phun hết trà trong miệng ra. Cậu nhớ rõ chính mình 24, là một tên đàn ông trưởng thành. Cho dù khi còn bé cậu thường thích nói vậy, thích làm nũng kiểu đó, thì bây giờ lớn đến vậy rồi, trải qua bao chuyện bể bộn, cũng không thể nào không tiến bộ một tí, vẫn còn cái bộ dạng ngây thơ hết sức đi.

Giả vờ đáng thương cũng có nhiều cách lắm chứ. Ví dụ như có thể làm bộ thành một đứa trẻ tan nhà nát cửa song ý chí vẫn kiên cường, có thể biểu hiện rằng mình không sợ hãi, tích cực hướng về phía trước, khiến người khác tự thay mình lo lắng, từ đó cam tâm tình nguyện giúp đỡ mình. Như thế mới là vừa thu lợi vừa thông minh đúng không? Còn đây là cái dạng gì, muốn người ta thương hại à?

truyenvietwordpress.com

Điều này khiến cậu đột nhiên cực kì chán ghét tên Chương Thần giả này, cảm thấy hắn chiếm chỗ mình, hành vi còn không mạnh bằng phân nửa mình, có chút hư danh tiếng.

Cảm giác của Dương Đông chắc chắn không mạnh như Phùng Xuân, dù sao, trong lòng anh, Chương Thần khi rời đi, mới 9 tuổi mà thôi. Vẻ mặt như thế hoàn toàn trùng khớp với thời điểm ấy. Tuy rằng cảm thấy sao mà nhiều năm như thế vẫn không thay đổi, nhưng cũng chỉ là thấy hơi kì lạ mà thôi.

Anh không để ý những thứ này, mà lại lo lắng bên Chương gia.

Ngày hôm nay, dùng hang hùm ổ sói để hình dung nơi đó cũng không ngoa. Cho dù gần đây Dương Đông không gặp ba mẹ con Chu Hải Quyên, cũng biết được bọn họ sẽ thành bộ dáng gì —— đối đầu kẻ địch mạnh, mài đao soàn soạt!

Anh thở dài, nói hết những chuyện đã xảy ra gần đây. Anh nói về chuyện Chương Thiên Ái hít thuốc phiện, sắc mặt Chương Thiên Hữu liền trắng bệch, chờ khi anh nói xong chuyện Chương Thiên Hạnh là đồng tính luyến ái, Chương thị thọ địch bốn bề, sắc mặt của Chương Thiên Hữu chỉ có thể dùng từ tái nhợt để hình dung. Hắn sợ hãi hỏi Dương Đông, "Không có cách nào cứu vãn sao?"

Sưu tầm và chỉnh sửa bởi vanhenvu.wordpress.com

Điểm này trái lại khiến Phùng Xuân hài lòng, thấy hắn cư xử không tệ, có thể khống chế thần sắc như vậy, giỏi hơn nhiều so với cái tên Ninh Viễn Tranh chúa NG kia.

Chương Thiên Hữu nào biết trong lòng Phùng Xuân nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy hai mắt Phùng Xuân không ngừng nhìn hắn, cho rằng Phùng Xuân đang ghen, liền cũng không thèm để ý đến cậu, chỉ ra chiêu với Dương Đông, "Anh Đông, em thật sợ, những chuyện xảy ra năm đó, em vẫn không dám nhớ lại. Em kì thực căn bản không ngờ, em thấy em và Chương Kiến Quốc đã không còn tình cảm gì, nhưng với anh thì không như thế, năm đó khi mẹ em đi, bọn họ vu hại bêu rếu mẹ em, khiến bà phải rời đi trong tai tiếng, em có thể chứng minh, bọn họ sai rồi, phải trả lại trong sạch cho mẹ em. Cho dù là núi đao biển lửa, em cũng phải xông vào một lần."

Hắn nói đến đây, không kiềm chế được, khóe mắt đỏ lên, cúi đầu, nước mắt liền rơi, cứ cố nhịn không ra tiếng, chỉ có hai vai không ngừng run run. Dương Đông có lẽ đang nghĩ đến Đàm Xảo Vân, cũng cảm thấy bi thương, mà Phùng Xuân lại thu hồi vẻ mặt ban nãy, cậu nhìn tên Chương Thần giả này, bất luận hành vi của hắn giả tạo cỡ nào, bất luận mục đích của hắn là gì, thì việc muốn đòi lại thanh danh cho mẹ cậu, vẫn đã chạm đến trong lòng cậu.

khongtuongvu.wordpress.com

Mẹ cậu, chết đi thật sự quá oan ức.

Cậu cũng đã từng nghĩ tới phải trở về Chương gia để trả thù, đây cũng là biện pháp bình thường nhất. Nhưng Chương Kiến Quốc sẽ không cho phép, mẹ cậu chết, chắn giữa hai người chính là thù sâu tựa biển, Chương Kiến Quốc sẽ không nuôi một kẻ thù bên người, chút thông minh ấy ông ta vẫn phải có. Ông ta chắc chắn sẽ không nuôi Chương Thần, nói không chừng còn có thể nghĩ hết mọi cách diệt trừ cậu —— xóa sạch mọi uy hiếp.

Cho nên, cậu chỉ có thể lựa chọn buông tha cho thân phận Chương Thần, chọn lấy một phương thức đầy gian nan dùng mạng treo nơi lơ lửng như thế.

Mà tên này, làm xong hết thảy những gì cậu từng nghĩ. Bất luận hắn là ai, hắn đã lấy thân phận Chương Thần trở về, lại dám công bố chân tướng sự việc ngoại tình năm đó, chắc chắn sẽ tạo nên một màn hài kịch hay.

Phùng Xuân khẽ đẩy đẩy Dương Đông đang thất thần, lo lắng hỏi anh, "Nguy hiểm như vậy, Chương Thần đi vào có sao không chứ. Nếu không thì để cậu ấy mượn Lâm Dũng đi. Chương Thiên Hạnh chính là tên điên, em thấy chuyện gì hắn cũng dám làm cả!"

phongdavietnu.wordpress.com

Phùng Xuân đột nhiên thay đổi thái độ, khiến Chương Thiên Hữu nghĩ... Ha ha, thật đúng là tên ngốc ngây thơ đây! Chỉ cần nói chút chuyện, cảm động tí là có thể đổi thái độ ngay, ngu ngơ đến khiến người ta đau đầu. Lại nghĩ tới tư liệu về Chương Thần, hắn có chút hoài nghi, Dương Đông thích mấy tên ngây thơ như thế, cũng giống như cha hắn chuộng loại phụ nữ yểu điệu dịu dàng.

Đương nhiên, hắn cũng không phải không hề chuẩn bị gì. Trước khi tới, hắn đã điều tra hết những thứ cần điều tra, bao gồm cả Phùng Xuân. Lúc đó cảm giác của hắn là, một tên minh tinh hạng hai mang bộ dạng xinh đẹp. Theo điều tra cho thấy, cậu là bạn trai cũ của Chương Thiên Ái, đàn em của Từ Manh Manh, sau đó được giới thiệu gặp Dương Đông liền chuyển mục tiêu, hai người họ hiện tại nằm trong quan hệ mập mờ.

Trong phán đoán của hắn, hắn coi Phùng Xuân là một tên minh tinh yêu hư vinh, vì tiền có thể bán đứng thân thể, cho rằng cậu và Dương Đông chẳng qua là một hồi theo nhu cầu ngắn ngủi. Nhưng hiển nhiên, suy đoán của hắn sai rồi. Quan hệ giữa bọn họ hẳn là bạn trai đúng nghĩa, bất quá lại càng tốt, loại tính tình này nếu có thể ảnh hưởng đến Dương Đông, vậy liền có thể lợi dụng.

Phòng văn wordpress.com

Chỉ là kịch còn phải diễn cho trót, hắn cảm động nói với Phùng Xuân, "Cảm ơn." Sau đó nhìn về phía Dương Đông, "Nếu quá phiền, cũng không cần đâu, em chỉ là sợ. Tuy rằng sẹo trên mặt không còn, nhưng em lại vẫn luôn cảm thấy nó nằm ở đó, Chương Kiến Quốc năm đó ném đồ vào em, vẻ mặt ông ta thế nào em vẫn còn nhớ rõ, vừa nghĩ tới phải về đó, em không hăng hái gì, nhưng em nhất định phải đi."

Trong lòng Phùng Xuân tức khắc tặng cho hắn ngón tay cái, cậu còn tưởng người ta hành động không khôn đây, thì ra là trước ra vẻ đáng thương sau mới quật cường, giả trang cũng thật lành nghề! Cậu nhìn còn muốn yêu thương, quả nhiên là cấp bậc ảnh đế. Nhất thời Phùng Xuân cảm thấy tràn ngập lòng tin với hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình đồng cảm, cùng Chương Thiên Hữu mong đợi nhìn Dương Đông.

Dương Đông bị cậu chọc cười, đưa tay sờ sờ đầu cậu, quay lại nói với Chương Thiên Hữu, "Sao lại phiền được?" Anh vẫn rất quan tâm Chương Thần, than thở, "Thần Thần, anh thật ra cũng không muốn cậu đến gần những kẻ xấu đó, nếu trước đó cậu hỏi anh trước một chút, anh nhất định sẽ khuyên cậu đợi ở nước ngoài, Chương gia tuyệt không phải một nơi đáng lưu luyến gì.

phongbaovietvu.wordpress.com

Bất quá, cậu đã vì dì Đàm, anh tuy rằng nghĩ dì Đàm trên trời có linh thiêng không nhất định bằng lòng, nhưng anh cũng không thể ngăn cậu, có chuyện gì cậu cứ tìm anh là được."

"Vừa rồi Xuân Nhi nói tìm vệ sĩ cho cậu, anh thật ra nghĩ đến một cách, cậu nếu không ghét bỏ, để Lâm Dũng đi theo cậu đi. Y là trợ lý riêng của anh, những chuyện khác cũng làm rất tốt." Nói đến đây, Dương Đông liền nhìn qua Phùng Xuân, "Hôm nay vội vàng quá, trước cứ để Lâm Dũng qua bên đó đi. Mai anh lại tìm người thích hợp thay vào cho em."

Phùng Xuân không thèm để ý nói, "Sao cũng được, dù sao anh ấy ở chỗ em cũng phí tài quá."

———————

Chương gia.

Chương Kiến Quốc hai hôm trước mới hạ quyết định cho Chu Hải Quyên, nói là Chương Thần muốn tới, bảo bà ta chuẩn bị một gian phòng. Chu Hải Quyên hơn mười năm trước cố sức quét mẹ con Đàm Xảo Vân ra ngoài, hôm nay lại phải dọn ra một phòng vì con trai của người kia, làm sao có thể cam tâm?

phongtruyenvu.wordpress.com

Chuyện này kéo dài mãi. Cho tới sáng sớm hôm nay Chương Kiến Quốc nhả ra một tin, "Hôm nay Chương Thần về rồi." Chu Hải Quyên mới không thể coi thường nữa, bà ta gần đây cũng không dám động chạm giới hạn của Chương Kiến Quốc, làm việc cũng không còn chắc chắn bằng khi xưa.

Chương Kiến Quốc đi làm rồi, Chu Hải Quyên lại ngồi đờ ra trong nhà.

Nhà này thật ra một tòa biệt thự cũ đã xây lâu rồi, năm đó Đàm Xảo Vân kết hôn ở đây. Đến khi bà ta chính thức gả cho Chương Kiến Quốc, vốn muốn dọn ra chỗ khác, nhưng Chương Kiến Quốc rất mê tín, đã từng mời người xem qua, nhà này hạp tuổi ông ta, nói sao cũng không chịu. Bà ta chỉ có thể sửa lại một chút rồi vào ở.

Tường có thể sơn phết lại, sàn có thể lát lại, nhưng kết cấu nhà không thể thay đổi.

Căn biệt thự mua hơn hai mươi năm trước, hôm nay nhìn lại, đã vô cùng nhỏ hẹp. Tầng một là phòng khách phòng bếp phòng người hầu, còn phòng tiệc đã chiếm một phần lớn. Tầng hai có sáu phòng, hai vợ chồng và Chương Thiên Ái mỗi bên một phòng ngủ, một thư phòng, một phòng chứa quần áo, một phòng tập thể thao, phòng trống duy nhất, chính là căn phòng để Chương Thiên Ái dùng cai nghiện,

phanhoangnam.wordpress.com

đó cũng là phòng của Chương Thần trước kia. Về phần tầng ba chính là để hết cho Chương Thiên Hạnh, căn bản không cần suy nghĩ.

Chu Hải Quyên đảo một vòng trên tầng hai, rốt cuộc hạ quyết tâm, "Thiên Ái, con dọn về đi, để phòng này lại cho Chương Thần?!"

Chương Thiên Ái kỳ thực cũng không thích ở đây, phòng này trừ bỏ giường và một cái tủ quần áo thì không còn gì cả, chẳng qua bắt cô ta nhường phòng lại cho Chương Thần, liền không muốn, "Dựa vào đâu, đồ của con vì sao phải cho thằng đó?"

Chu Hải Quyên cũng không muốn, cho nên không giận mấy, "Không còn chỗ nữa."

Chương Thiên Ái nói, "Phòng ngủ cho khách đối diện phòng vú Liễu không phải vừa dọn dẹp sao? Chỗ đó không được?!"

Ngay từ đầu Chu Hải Quyên sẽ không nghĩ đến chỗ đó, Chương Thiên Ái vừa nói, bà ta mới nhớ, trong nhà có một người hầu xin nghỉ việc, phòng đó trống không, ở tại tầng một. Bà ta thật ra nghĩ, con trai Đàm Xảo Vân thì đáng ở loại phòng đó thôi. Nhưng nhiều năm gầy dựng hình tượng Chương thái thái đúng mực, biết đây không thể làm, nếu làm thế, chính là xé rách mặt đến mức không nể thể diện nữa!

nhatquyenvn.wordpress.com

Bà ta vỗ đầu Chương Thiên Ái, răn dạy, "Đừng nảy thêm chủ ý vô dụng, lẽ nào con muốn để nó vừa về, mẹ đã đeo cái tiếng ngược đãi trên lưng à? Đi đi, nhanh dời ra ngoài, con cũng không ngại chỗ này xui xẻo sao?"

Vừa nghe tới hai từ xui xẻo, Chương Thiên Ái cũng hiểu được chút, rốt cuộc đồng ý.

Chương Thiên Hữu không quấy rối Phùng Xuân bọn họ bao lâu —— hắn dù sao cũng là hàng giả, một ít chuyện xưa đều phải nhờ mẹ hắn nói cho hắn biết, cho dù có chuyện bị thương mất trí nhớ làm chỗ dựa, hắn cũng sợ thời gian dài sẽ bại lộ, huống chi, hắn còn phải giữ hình tượng con cừu nhỏ nhát gan không muốn quấy rầy người khác.

Huống hồ, về Chương gia cũng không thể trễ.

Nói chuyện xong, trực tiếp đứng dậy cáo từ. Dương Đông tuy rằng muốn giữ hắn lại nói thêm chút, hắn cũng khách khí từ chối, còn nói tiếng cảm ơn với Phùng Xuân, còn xin số điện thoại của cậu.

Dương Đông nói lời giữ lời, ngay tại chỗ đã báo cho Lâm Dũng, trực tiếp lấy xe anh đưa Chương Thiên Hữu quay về Chương gia. Chờ người đi rồi, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Dương Đông quay đầu lại nhìn Phùng Xuân, phát hiện cậu lại không coi là vui vẻ gì.

phongbaovietnam.wordpress.com

Anh liền hỏi, "Sao thế?" Sợ Phùng Xuân hẹp hòi để bụng, còn giải thích với cậu, "Cậu ấy hôm nay đột nhiên tới, anh thật sự có hơi quá kinh ngạc, lúc em gọi điện, cậu ấy đang nói đến chuyện dì Đàm qua đời, cho nên..."

"Không phải." Phùng Xuân phủ nhận. Cậu không chịu nói ra cái tâm lý kì quặc của mình đâu. Dương Đông quan tâm Chương Thần giả chỉ là như kiểu bạn bè, không săn sóc nhiều hơn nữa tất nhiên cậu vui vẻ. Nhưng vừa nghĩ đây chính là Chương Thần đó, là chính mình đó, nếu trước đây chính mình chạy tới tìm anh, anh sẽ lấy thái độ như thế mà đối đãi mình sao? Cậu cảm thấy mình khó chịu!

Phùng Xuân đương nhiên tự biết, cậu đây là thuần túy rảnh hơi đoán mò. Nhưng lại nhịn không được mà dò xét người ta, chuyển mắt hỏi Dương Đông, "Hắn không phải thanh mai trúc mã của anh à? Cứ vậy mà đuổi người ta rồi phỏng? Không phải rất nhớ nhung hả?"

Dương Đông nhìn thấy cậu như thế liền biết cậu ăn giấm rồi, vươn tay kéo cậu lại ôm, xoa xoa cậu, "Đừng nghĩ vậy, từ nhỏ cùng nhau lớn lên tất nhiên sẽ có tình nghĩa, đích xác không tầm thường,

khonnhavenvu.wordpress.com

cậu ấy trở về anh không chỉ vui vẻ, cũng sẽ giúp đỡ hết khả năng, nhưng cũng chỉ có vậy. Anh có bạn trai rồi, tình nghĩa gì cũng chỉ có thể là tình anh em thôi. Em cho rằng anh là một kẻ vô trách nhiệm thế à?"

Trái tim đang không ngừng dao động của Phùng Xuân nhất thời ấm lên, cậu thật không ngờ quan điểm của Dương Đông chính trực như thế, cậu còn tưởng Dương Đông thế nào cũng phải do dự một chút giữa cậu và Chương Thần kia đây, vì thế cậu đang quá mừng rỡ liền không biết ngượng mà hỏi, "Em tự coi mình là quà sinh nhật đưa anh được không?"

phongtoavietvu.wordpress.com

50. Đại Giang Lưu - Chương 45: Dã Tâm

Chương Kiến Quốc chắc chắn mà bảo hắn giả trang Chương Thần, Đàm Xảo Vân đã chết, vậy Chương Thần thật đâu?

Ý nghĩ này khiến hắn có chút không rét mà run.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương Thiên Hữu không về ngay Chương gia, ra khỏi quán cơm, hắn gọi cho Chương Kiến Quốc.

Đây là yêu cầu của Chương Kiến Quốc, bảo là muốn nói với hắn một chuyện. Chương Thiên Hữu biết chắc là về thân phận của Chương Thần, Chương Kiến Quốc chung quy phải nói chuyện với hắn, dặn hắn không đến mức để lộ.

Nhưng trước khi hắn về tới, đã cho người điều tra trước rồi. Chương Thần thật chẳng biết đã đi đâu, còn Dương Đông lại trở mặt với Chương Kiến Quốc. Trong lòng hắn đã có tính toán —— có lẽ Dương Đông là đối thủ một mất một còn của Chương Kiến Quốc, nhưng hắn vẫn có thể câu được sự hỗ trợ thực tế lại mạnh mẽ, bởi lẽ trước khi về nước, khi còn là đứa con không ai biết của Chương Kiến Quốc, hắn đã sớm biết Chương Thần và Dương Đông có quan hệ tốt đến không bình thường.

Nhất là khi biết Dương Đông là một người đồng tính luyến ái, cảm giác nắm chắc càng lớn hơn. Dương Đông lớn hơn Chương Thần tận bốn tuổi, khi Chương Thần rời đi Dương Đông đã mười ba, con trai cũng thường bắt đầu trưởng thành vào thời kì này, loại con trai nào lại thích câu sau mông một đứa con ghẻ chứ? Nếu Đàm Xảo Vân không ly hôn, hắn thậm chí có thể đoán được, hai người kia, tám phần mười đã thành một cặp.

Dương Đông như thế, đối mặt với mối tình đầu, cho dù tình cảm ấy khi xưa còn ngây thơ, anh cũng không thể thờ ơ được.

Cho nên, hắn lựa chọn gặp Dương Đông trước tiên, mục đích là muốn đẩy sâu loại cảm giác này, khiến Dương Đông cảm thấy, anh chính là người mà Chương Thần muốn gặp nhất, dù đã cách xa mười lăm năm.

Mà bây giờ thì sao? Hắn nhìn Lâm Dũng ở ghế lái, đây là người trợ lý riêng mà Dương Đông coi trọng nhất, nhưng chỉ vừa gặp một lần đã đưa cho hắn dùng, hắn cảm thấy mình dường như cũng không chọn nhầm đường, tên Phùng Xuân kia có vẻ chỉ là một đứa ngốc nghếch mà thôi, còn chưa đủ trình làm đối thủ, điều này khiến tâm tình của hắn khá hơn nhiều.

Xe sắp chạy tới Chương thị. Chương Kiến Quốc bảo hắn lên thẳng phòng làm việc tìm ông ta, Chương Thiên Hữu liền bảo Lâm Dũng đậu xe dưới hầm, còn mình vào thang máy. Đến tầng 42, đã có người chờ hắn sẵn. Là một cô gái thật xinh đẹp, mặt trái xoan, tướng mạo nhìn quen mắt đến kì lạ.

Thấy Chương Thiên Hữu liền hỏi tên hắn, sau đó rất nhiệt tình dẫn hắn vào trong, để hắn chờ trong phòng
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

làm việc của Chương Kiến Quốc rồi áy náy bảo, "Chủ tịch vẫn còn đang họp, đã dặn trước nếu ngài tới liền vào phòng chờ ông ấy. Ngài dùng hồng trà hay cà phê?"

Chương Thiên Hữu lúc này đã không tự chủ mà bị căn phòng này hấp dẫn. Đâu để tâm cái này, tùy ý bảo, "Cà phê đi." Cô gái nhanh chóng lui ra, Chương Thiên Hữu cũng không nhịn được liền đứng lên, nghiên cứu gian phòng này.

Căn phòng làm việc này rộng đến hơn trăm mét vuông, có cửa sổ sát đất, khiến căn phòng vô cùng sáng sủa. Phòng chia thành ba khu vực, trước cửa sổ sát đất là nơi nghỉ ngơi, đối diện là khu tiếp khách, một bên còn lại là khu làm việc.

Chương Thiên Hữu trước tiên bước tới khu làm việc. Trên bàn làm việc cỡ đại, kì thực đồ vật cũng không nhiều, máy vi tính, ống đựng bút, còn có một khung ảnh. Hắn vươn tay cầm xem, nhìn kĩ trong ảnh, là bốn người Chương gia. Tấm hình này hẳn là mới chụp không bao lâu, nhưng cũng không phải mới gần đây, trên hình Chương Thiên Hạnh và Chương Thiên Ái đều trông rất sáng sủa, Chương Kiến Quốc và Chu Hải Quyên thì một bộ ân ái, khác xa hiện trạng hắn thăm dò được.

Bọn họ hiện tại bốn bề thọ địch, e là cho dù nhiếp ảnh có kĩ thuật tốt đến mấy cũng chụp không ra được thần thái tươi đẹp như vậy.

Sau đó, hắn đến chiếc ghế to lớn kia. Chương Thiên Hữu đưa tay sờ sờ, cảm giác thật êm, khiến hắn xúc động muốn ngồi vào, đương nhiên, hắn cũng làm thế thật. Ghế mềm cỡ đại bao lấy thân thể hắn, khiến hắn dùng dáng vẻ một chủ nhân mà quan sát căn phòng này, cách đó không xa ngay tầm mắt chính là mặt trời ban trưa chói lọi. Hắn có cảm giác vô cùng thỏa mãn, không nhịn được híp híp mắt.

Người đàn ông nào lại không có ham muốn quyền lực, người đàn ông nào lại không muốn đứng trên đỉnh núi? Nếu, hắn chỉ là con của một người tầm thường, hắn cam nguyện bò từng chút một từ dưới chót mà lên, nhưng hắn là con trai của Chương Kiến Quốc, Chương Thiên Hạnh có thể, hắn vì sao không thể?

Đây là dục vọng thẳm sâu trong nội tâm mà hắn chẳng bao giờ để người khác biết, nhưng cũng là động lực khiến hắn nỗ lực không ngừng, bằng không, nếu hắn chỉ muốn làm một người bình thường mang theo mẹ mình trải qua cuộc sống bằng lặng, vì sao hắn không cự tuyệt tiếp xúc với Triệu Châu?! Bởi vì hắn từ trước tới nay chưa từng có ý định bỏ cuộc. Vinh quang, trở thành chủ nhân của Chương gia, là mộng tưởng đã bao năm của hắn.

Mà hết thảy, sẽ bắt đầu từ nơi này.

Hắn vuốt ve lớp da trâu mềm mại dưới thân, dã tâm bành trướng một lần nữa. Mà khiến hắn hưng phấn chính là, mẹ hắn cũng ủng hộ hắn.

Bên ngoài chẳng mấy chốc đã vang lên tiếng gõ cửa, đánh thức Chương Thiên Hữu đang đắm chìm trong mộng tưởng, hắn không vui cau mày, nhưng vẫn đành phải đứng lên, nói câu mời vào.

Cô gái nhanh chóng bước vào, nhìn thấy Chương Thiên Hữu đứng trước bàn chủ tịch, không khỏi hơi nhíu mày, nhưng vẫn không nói gì, đặt cà phê lên bàn, "Mời dùng, hội nghị còn mười phút nữa sẽ kết thúc, mời ngài đợi thêm một chút."

Đến khi cô gái lại ra ngoài, Chương Thiên Hữu đã tắt ngấm tâm tình tốt vừa nãy, chỉ bưng ly cà phê đi lòng vòng. Những chỗ khác không có thứ gì quá riêng tư, hắn cũng không cảm thấy hứng thú chút nào. Khi Chương Kiến Quốc đẩy cửa tiếng vào, hắn đang đứng ngắm cảnh ở cửa sổ sát đất.

Hai cha con đã có hơn hai mươi năm chưa thấy mặt, nhưng Chương Kiến Quốc tựa hồ chẳng hề có cảm giác gì xa lạ, ông ta thoắt cái đã vào trạng thái, gọi một tiếng, "Thiên Hữu! Con đến rồi!"

Chương Thiên Hữu Chương Thiên Hữu Chương Kiến Quốc mạnh mẽ bước đến chỗ hắn, cũng rất tự nhiên để ly xuống, giang cánh tay, đi về trước vài bước, ôm lấy ông ta —— một cái ôm đáng quý cỡ nào, lúc Chương Thiên Hữu buông ra liền nghĩ, hắn từ nhỏ chưa từng được trải nghiệm.

Chương Kiến Quốc tựa như một người cha già đã lâu không gặp con, hai tay ôm lấy bờ vai hắn, cẩn thận nhìn một chút, sau đó cười ha hả, "Thật sự trưởng thành, khi còn nhỏ nhìn cứ như bé gái, còn thích giả vờ lạnh lùng. Đến đây, ngồi xuống cha con ta tâm sự một chút."

Chương Thiên Hữu nghe lời bước tới sô pha bên kia, hắn tuyệt đối không hề nhớ ra mình có lúc nhìn giống con gái, nhưng thật ra Chương Thiên Hạnh thì có đó —— hắn từng nghe mẹ nói vậy. Bất quá hắn vẫn nịnh nọt nói, "Cha cũng không thay đổi. Vẫn đẹp trai như hồi còn trẻ."

Câu ngày khiến Chương Kiến Quốc ha ha cười, hiển nhiên rất cao hứng. Nhưng vẫn chưa đủ đả động ông ta, khi hai người ngồi xuống, câu đầu tiên ông ta hỏi chính là, "Biết mục đích mà ta gọi con trở về chưa?"

Trong lòng Chương Thiên Hữu thịch một cái, thăm dò nói, "Vì cha nhớ con."

Chương Kiến Quốc vừa nghe lại cười, "Với ta con không cần phải chơi chiêu vụn vặt. Con cũng không lừa nổi ta. Ta đúng là nhớ con, nhưng không phải vì nhớ liền gọi con về, hai cha con ta không cần phải nói lòng vòng, ta nói thật cho con biết, ta cần một người trợ giúp, một phụ tá đắc lực, một người thừa kế hợp pháp xuất sắc có thể nâng Chương thị lên tầm cao mới, trước kia chính là anh trai con Thiên Hạnh, nhưng nó hiện tại quá kém cỏi, liền con thử xem."

Lời ông ta nói càng lúc càng chậm, nhưng tim Chương Thiên Hữu lại đập càng lúc càng nhanh, cho dù trước đó hắn đã biết Chương Kiến Quốc đúng là có ý ngày, nhưng suy đoán so với tin tức chính xác, vẫn hoàn toàn khác nhau. Trái tim hắn vừa bị kích khởi thậm chí muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hắn chỉ có cách ngậm miệng, mới có thể ngăn bản thân không thở dốc một hơi.

Bộ dáng của hắn hiển nhiên khiến Chương Kiến Quốc hết sức hài lòng —— ông ta luôn thích bày hết tất cả lợi ích ra trước mặt, khống chế mọi thứ trong tay, điều này khiến ông ta có cảm giác cao cao tại thượng. Ông ta nói, "Xuất thân của con có tì vết. Thiên Hạnh tuy rằng năm đó là con riêng, nhưng ta đã cưới mẹ nó, cho nên thân phận nó đã không còn như trước. Nhưng con thì khác, Chương Thiên Hữu trời sinh đã không có tính cạnh tranh, mà Chương Thần có, con hiểu khổ tâm của ta sao?"

"Hiểu! Cảm ơn cha nhiều." Chương Thiên Hữu gật đầu không ngừng như gà mổ thóc, "Con sẽ thật nỗ lực, sẽ không khiến ngài thất vọng."

"Không cần phải nói có thể, ta chỉ nhìn hiệu quả." Chương Kiến Quốc không thích bộ dạng hô khẩu hiệu cứ như quảng cáo thế này, căn bản không coi ra gì, mà lại nói với hắn chuyện khác, "Con phải lấy thân phận Chương Thần để quay về Chương gia, liền phải nắm một ít chuyện của nó." Chương Kiến Quốc đứng lên kéo ngăn tủ của mình ra đưa một phần tài liệu cho hắn, "Không cần hỏi, học thuộc là được, chúng ta về nhà."

Chương Thiên Hữu lập tức đứng lên đưa hai tay đón lấy, đó là một phần tài liệu chỉ có hai tờ, viết đầy trên đó đều là những thói quen của Chương Thần và một ít lần tiếp xúc với Chu Hải Quyên khi xưa, nếu Phùng Xuân ở đây thấy thứ này, e là sẽ cười khẩy —— nhọc lòng Chương Kiến Quốc đã xem cậu như con hoang, vẫn còn nhớ kĩ nhiều chuyện về cậu như vậy!

Mà Chương Thiên Hữu lúc này vừa đọc, điều thứ nhất nhìn thấy chính là —— Chương Thần bởi vì gương mặt bị hủy, được Đàm Xảo Vân dốc hết sức đưa ra nước ngoài trị liệu, Đàm Xảo Vân gặp tai nạn xe cộ tử vong, hắn không hề biết tới.

Trong lòng hắn nhất thời khựng lại, đột nhiên phát hiện, hắn đi tìm Dương Đông trước đó, tựa hồ cũng không phải quyết định sáng suốt. Cũng may Đàm Xảo Vân chết thật, hắn vẫn còn có thể nghĩ ra lý do biện hộ. Mà càng khiến hắn kinh hãi chính là, Chương Kiến Quốc biết Đàm Xảo Vân bọn họ ở đâu? Chương Kiến Quốc chắc chắn mà bảo hắn giả trang Chương Thần, Đàm Xảo Vân đã chết, vậy Chương Thần thật đâu?

Ý nghĩ này khiến hắn có chút không rét mà run.

Ba giờ chiều, Chương Thiên Hữu theo Chương Kiến Quốc đến Chương gia, Chu Hải Quyên vừa tiễn bước công nhân cửa tiệm gia cụ.

Trước giờ bà ta luôn là một người phụ nữ thông minh, bằng không cũng không có khả năng đánh bại Đàm Xảo Vân và mẹ của mẫu thân của Chương Thiên Hữu, trở thành nữ chủ nhân của cái nhà này. Bà ta sâu sắc hiểu rõ, điểm mà Chương Kiến Quốc coi trọng mình nhất chính là, tác phong làm việc phóng khoáng, có thể nhìn chung toàn cục, khiến ông ta nở mày nở mặt.

Chứ không như bà nội trợ Đàm Xảo Vân kia, mỗi ngày như nhau, một nửa mặt bàn còn không lên nổi, mỗi lần mang bà ra ngoài, không thể tự xây dựng quan hệ giữa các bà thái thái, còn phải níu áo ông ta, khiến người ta lại cười nhạo tại sao lại cưới một người vợ như thế?

Cho nên, mặc dù có không tình nguyện cỡ nào, Chu Hải Quyên luôn giữ tốt mặt mũi. Gian phòng kia vốn không có đồ đạc gì, bà ta trực tiếp chuyển giường và tủ quần áo Chương Thiên Ái dọn vào phòng kho, sau đó điện thoại cho cửa tiệm gia cụ đem đến một bộ nội thất phòng ngủ. Lại gọi điện cho cửa tiệm đồ dùng đến trang trí bày biện trong phòng, thậm chí còn án chừng theo vóc người Chương Thiên Hạnh, chuẩn bị mấy bộ trang phục nam.

Chờ Chương Thiên Hữu về đến, người phụ nữ trong lòng vô cùng không tình nguyện này đã bố trí phòng của hắn xong xuôi. Bà ta thậm chí còn bảo vú Liễu mua thức ăn, tự mình làm điểm tâm nhẹ để chiêu đãi Chương Thiên Hữu buổi trà chiều.

Mặc dù là người khắt khe cỡ nào, cũng không thể moi móc được một chỗ không tốt, còn phải tán thưởng bà ta khoan dung rộng lượng, là một mẹ kế tốt bụng.

Cho nên, khi Chương Thiên Hữu xách theo va li của mình, đi theo Chương Kiến Quốc vào Chương gia, chính là nhìn thấy một cảnh tượng ấm áp như vậy. Chu Hải Quyên tươi cười thân thiện dẫn theo hai người anh em cùng cha khác mẹ với hắn, chờ hắn trong phòng khách xa hoa mà thư thái, nhìn thấy hắn, người phụ nữ này liền niềm nở nghênh đón, nắm tay hắn, "Đã lớn đến vậy rồi, thoáng cái đã qua chục năm, thành đàn ông rồi."

Hắn có đôi khi cảm thấy, cha hắn rốt cuộc có biết chọn vợ như thế nào không. Mỗi ngày sống trong tràng kịch, diễn hoài ông ta có mệt hay không? Bất quá, hắn đã sớm nghĩ ra cách đối phó, vẫn giả trang bộ dạng con cừu nhỏ trước đó, ngượng ngùng cười cười với Chu Hải Quyên, "Con chào dì."

Biểu hiện này khiến Chương Kiến Quốc hết sức hài lòng, cười nói với Chương Thiên Hạnh và Chương Thiên Ái, "Hai đứa đứng đó làm gì? Còn không qua đây bắt chuyện? Đó là Thiên Hạnh, hai đứa sinh ra kém nhau có mấy tiếng thôi, nó hơn con một chút, con gọi anh là được. Đây là Thiên Ái, nhỏ hơn con ba tuổi, Thiên Ái, gọi anh hai."

Chương Thiên Hữu ngoan ngoãn gọi, "Anh cả, em gái." Lại đưa tay ra với Chương Thiên Hạnh.

Chương Thiên Hạnh không chút nào tỏ ra yếu kém, kêu một tiếng, "Em trai." Cũng đưa tay ra.

Hai tay nắm lấy, nổi gân xanh, tựa như quan hệ giữa bọn họ, tươi cười giấu châm, sóng gió dậy ngầm.

Chương Kiến Quốc tựa như chẳng hề nhận ra sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa bọn họ, cười híp mắt nhìn, như một người cha hiền hòa.

Trong phòng riêng ở nhà hàng, lời Phùng Xuân vừa dứt, Dương Đông liền ngẩn cả người, có chút không dám tin nhìn Phùng Xuân, hỏi cậu, "Nói thật?"

Phùng Xuân kích động xong lại có chút hơi hối hận, cảm thấy quá là không rụt rè. Tuy rằng Chương Thần giả xuất hiện, cậu cũng không thể nhiệt tình tự dâng mình lên dĩa như thế chứ, nếu anh Lâm Dũng của cậu mà biết, e là bị mắng rồi, liền không thừa nhận, "Anh nghe lầm!"

Dương Đông không trả lời, trực tiếp duỗi tay kéo Phùng Xuân đứng lên, cầm lấy áo khoác đi ra, Phùng Xuân lảo đảo, vội vã chạy theo hỏi anh, "Làm gì. Sao lại vội vã thế?"

Dương Đông đáp, "Đi về mở quà."

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phung-xuan-dai-giang-luu